

AFTER THE FALL

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR

giana darling

AFTER THE FALL

A FALLEN MEN NOVEL
BOOK FOUR

giana darling

Telif Hakkı 2020 Giana Darling Giana Darling tarafından yayımlanmıştır
Editörler: Kim Book Junkie ve Jenny Sims
Kapak Tasarımı: Najla Qamber
Kapak Modeli Christopher Mason
Kapak Fotoğrafçısı Jorden Keith

İçindekiler

Lisans Notları
Giriş Çalma Listesi

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10
Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13
Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16
Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19
Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Sonsöz

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz
Önizleme Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz Alıntı Teşekkürler, Vb
Giana Darling Yazarının Diğer Kitapları Giana Darling Hakkında

Lisans Notları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Eğer
Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin zevkiniz için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a veya en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kız kardeşim Gracie'ye.
Bir gün ona ithaf etmek üzere bir kitap yayınlayacağıma
her zaman inandığım için.

"Cehennemden ışığa giden yol uzun ve çetindir."
--John Milton, Kayıp Cennet

Okuyucularıma bir not:
Lütfen sizi bu yolculuğa çıkaracağım konusunda bana güvenin. Hem dalgalı sularda hem de sakin sularda olacaksınız, ancak sonunda biraz yıpranmış olsanız da sizi sağ salim kıyıya ulaştıracağıma söz veriyorum.
Bildiğiniz gibi, acının içinde bulunabilecek pek çok güzellik vardır.

PLAYLIST

"My Babe"--Whitehorse
"From Eden"--Hozier
"House of the Rising Sun"--The Animals
"Won't Go Down Easy"--Jaxon Gamble
"I Want You, I Need You, I Love You"--Elvis Presley
"Good Times Roll"--The Cars
"Dangerous"--Royal Deluxe "Devil's Backbone"--The Civil Wars "East of Eden"--Zella Day
"Glitter & Gold"--Barns Country
"This Is My World"--Esterly ft. Austin Jenckes

"Prisoner"-The Weeknd
"Stairway to Heaven"--Led Zepplin
"I Will Follow You Into The Dark"--Death Cab For Cutie
"All Right Now"--Free
"Heavy Is The Head"--Zac Brown Band ft. Chris Cornell
"The One"-- Kodaline
"Love Me Tender"--Elvis acoustic
"Reasons Not To Die"--Ryn Weaver
"Black Sea"--Natasha Blume
"When The Pary's Over"-- Lewis Capoldi
"Where's My Love"--SYML
"I miss you"--mxmtoon
"Brother"--Kodaline
"Lost Without You"--Freya Ridings
"Sense of Home"-- Harrison Storm
"You And I"--Barns Country
"To Be Alone With You"--Sufjan Stevens
"Only Love"--Ben Howard

Kral

ÖLÜMÜ HIÇ DÜŞÜNMEMIŞTIM. Herkesin standartlarına göre hala genç bir adamdım, sadece yirmi üç yaşındaydım ve sağlıklıydım, ama ölüm hakkındaki merak eksikliğim daha çok şundan kaynaklanıyordu

hayatım boyunca maruz kaldığım her şeyden daha fazla. Ben çocukken bir kilisenin park yerinde amcasını öldüren bir babam vardı ve yarım kuruş için hapse gönderilmişti. Evimde, babamın motosiklet kulübü The Fallen'a ev sahipliği yapan kulüp binasında ve orada takılan adamların kalçalarında silahlar vardı. Beş yaşındayken ateş etmeyi, on iki yaşındaki bir çocuğun vücudundaki sopa gibi uzuvları kullanarak kendimi savunmayı ve Priest hayatıma girip bana ölümcül zanaatını öğrettiğinde bıçağı kendimin bir uzantısı gibi kullanmayı öğrendim. Çoğunlukla, ölümü biliyordum çünkü en iyi arkadaşımı, kan hariç her şeyiyle kardeşimi çaldı, biz hala çocukken, hala umut, sidik ve bir ton sirke ile doluyken.

Yani evet, ölümü biliyordum ama kendim için değil. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama dürüst olmak gerekirse, kaçma şansım olmadan ölümün kapısına dayanacağımı asla bilemezdim. Sanırım bazıları bir seçenek olduğunu, her şeyde bir seçenek olduğunu iddia edebilirdi.

Sadece, benim için verilecek başka bir karar olmadığına karşı çıkardım. Ölmek, babamın özgür, kızımın güvende ve ailemin bir bütün olacağı anlamına geliyordu.

Bunun için ölmekten başka ne yapabilirdim

ki? Onlar için mi?

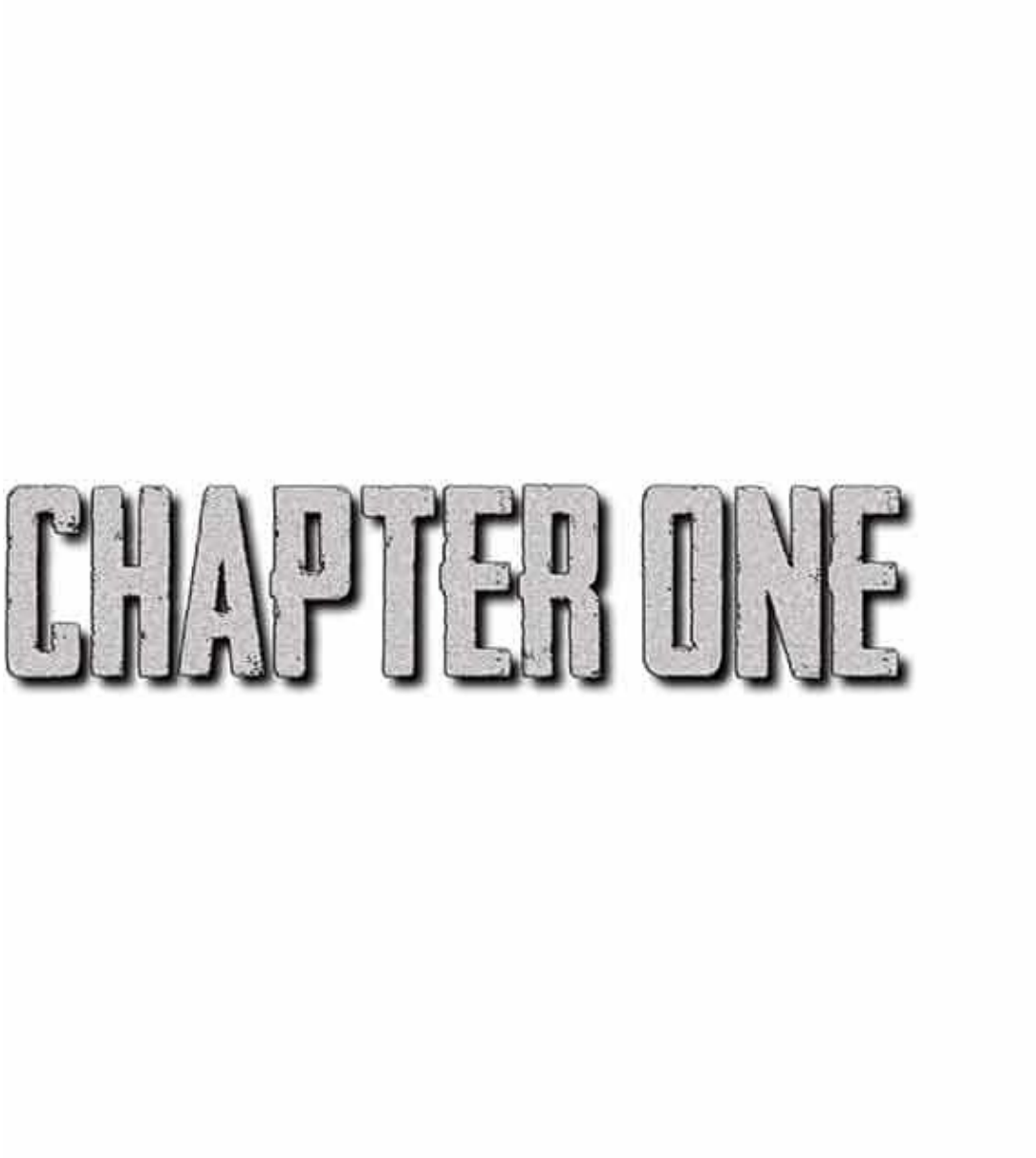
Evet, aynen öyle.

Böylece, hayatımın en güzel anlarının birçoğu için özel bir yer olan o uçurumun kenarında durdum ve sarp kaya duvarından aşağıya, aşağıdaki keskin kayalara ve çalkalanan okyanusa baktım ve kendimi hazırladım.

Arkamda saf kötülük vardı ve sadece benden önce sevdiğim insanların hiçbirinin olmadığı boş bir geleceği temsil eden bir uçurum vardı.

Belki de üzücü bir an olmalıydı, trajedi gibi bir şey. Ama silahın horozunu ve arkamda bir yerde mermi yatağından çıkan kurşunun sert sesini duyduğumda gözyaşlarımı tutamadım çünkü içim sadece umutla doluydu.

Fedakârlığımın, bir zamanlar kadınıma söz verdiğim sonsuza dek mutlu yaşamı sağlayacağını umuyordum.

Kral

Beş yıl önce tiki üniversite çocuklarına uyuşturucu satarken onu otoparkta gördüm. Pek şiirsel bir yer değildi.
İlk görüşte aşk, ama bu tür şeyleri seçemeyeceğinizi bilecek kadar kadere inanıyordum.

Öğle vakti, yaz sonu güneşinin sıcak dalgalarında bir serap gibi asfaltın üzerinde duruyordu. Parıltı, sırtından aşağıya dökülen uzun saçlarını yakalamış ve onları yanık altın rengine dönüştürmüştü; sanki her bir tutam yarı değerli bir metalmiş gibi kıvrılan saçlarında bakır iplikler parlıyordu. Bir anda ellerimi o ipeksi bulutun içine sokmak, parmaklarımın arasındaki bukleleri avuçlamak ve çekiştirmek istedim, böylece çürük bir erik gibi lekelenmiş neredeyse mor kırmızı dudaklar, koparmam ve yağmalamam için açılacaktı. Sadece ona bakarken bile tadının nasıl olduğunu biliyordum, sıcak ve baş döndürücü, viski gibi güçlü bir şey.

Bunu düşünürken bile, onun herhangi bir erkeğin gösterişli arzularına boyun eğecek türden bir kadın olmadığını biliyordum. Mac's Grocer'a doğru, sanki sosyal açılışına takdim edilmek üzere olan bir sosyete kızı gibi, yürüyüşü akıcı ve duruşu doğal bir şekilde dik, zarif bir şekilde yürüdü. Çenesinin ucunda bir kibir, tatlı, dar kalem eteğinde kültürlü bir sınıf ve erkekleri caydırıcı olması gereken ama olmayan bir bluz vardı çünkü kumaş, altındaki koyu dantel sütyeni bir anlığına görebilecek kadar şeffaftı.

Düğmeleri iliklenmişti, ama daha fazlasının vaadi, benim gibi bir adam ona elini sürerse ve ondan güven alırsa neler olacağına dair vaat, beni geri çekilmek üzere olan aşırı uzamış bir bobin gibi gerdi.

Bunu istedim. Vücudunu ve neredeyse açıklanamaz bir şekilde güvenini.

Onun kalibresinde bir kadınla içgüdüsel olarak biri olmadan diğerine sahip olamayacağımı biliyordum.

Mute, üstü açık nane rengi Mustang'lerinden inip ot almak için yanlarına giden üniversiteli züppelere dikkatimi çektiğinde aklımda o vardı. Onu düşünüyordum, bu yüzden ensemdeki tüyler diken diken olduğunda bir şekilde beni fark ettiğini anladım.

İzledi.

A sınıfı esrarı daha ucuza almak isteyen serserilerle uğraşmamı izledi ve Mute ile benim onların gitmesini beklerken korkularına gülmekten karnımıza ağrılar girmesini izledi. Henüz on sekiz yaşındaydık ama çocukluğumuzdan beri erkek gibi yetiştirilmiştik. Nasıl korkutulacağımızı biliyorduk, ama daha da önemlisi, nasıl korkutulmayacağımızı biliyorduk, özellikle de bu adamların genel, pahalı arabaları ve üniversite eğitimleri gibi önemli olmayan şeyler tarafından.

Hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu genç yaşta öğrenmiştik.

Aile, kardeşlik, sadakat, özgürlük. Ve

aşk.

Belki beni yetiştirenlerin hiçbiri bunu açıkça söylemedi ama bana öğrettikleri buydu. Axe-Man'in Calgary'deki eski The Fallen MC bölümünü bırakıp Entrance, B.C.'ye taşınmasına neden olan şey sevgiydi ve Bat'in karısına kavuşmak için askeri kariyerinden vazgeçmesine neden olan şey de sevgiydi (her ne kadar sonunda bir sürtük olsa da). Babamın küçük kız kardeşim Harleigh Rose ve beni büyütmesi gerekirken yıllarca hapiste yatmasına neden olan da aşktı.

Aşk insanlara bir şeyler yaptırır.

Gülmem bittiğinde asfalta bakarken ve bir ton muhteşem saçı olan kimsesiz bir kadınla gözlerimi kilitlediğimde, o arsayı geçip onu kendime mal etmek istememin aşk olup olmadığını merak ettim.

Adı bilinmiyor, özellikleri bilinmiyor.

Sadece görünüşünden bile onun benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım. O kız.

Azılı bir kanun kaçağı motosiklet kulübü başkanının on sekiz yaşındaki oğlu için romantik düşünceler, ama benim için olağandışı değil.

Bu şekilde doğdum. Cehennem kadar romantik ve etrafımdaki kızların, ben onları itip kakmadan önce karşılıklı zevk için eğlenilecek boş ya da yapışkan sürtükler olmadığı bir zaman için umutsuz. Doğru kadını bulacağım ve onu kendime ait kılmak zorunda olduğumu iliklerime kadar hissedeceğim zamanlar için çaresizdim.

Ve bunu hissettim, iskeletim sıcaktı ve vücudumda çok ağırdı, şehvet ve kader gibi daha önce hiç anlamadığım kelimelerle ağırlaşmıştı.

Cressida Irons'a, tüm engellere rağmen benim kadınım olacak kadına baktığımda, onun her zaman benim olacağını biliyordum.

Ve ben, geri dönülmez bir şekilde, mest edici bir şekilde, onunum.

Bir marketin otoparkındaki o meşum günden dört yıl sonra bile o kadına olan aşkım beni heyecanlandırmaya devam ediyordu.

Ama Amerikan Edebiyatı profesörünün kısa tüvit eteği ve sallanan kalçalarıyla erkeklerin gözlerini bir hipnotizmacının sarkacı gibi üzerine çeken adımlarını izlerken, ben de kendimi onun ilgisini çekerken buldum.

Kısa boylu, ufak tefekti ama her yönüyle kadın gibiydi. Pamuklu düğmeli ceketine bastıran dolgun göğüsleri iri ellerimi mükemmel bir şekilde doldururdu, tıpkı küçük belinin avuçlarımın altına onları çerçevelemek için yapılmış gibi sığması gibi. Bu kadının alegori ve gerçekçilik hakkında sanki biriktirmek, parlatmak ve üzerinde acı çekmek istediği edebi elmaslarmış gibi konuşurkenki özgüvenini sevdim. Bir öğrencinin sorusuna verdiği yanıtı dinlerken dudağının kenarını ısırması bile hoşuma gitti, sanki heyecanını fiziksel olarak dizginlemek zorundaydı, yoksa tıpası açılmış şampanya gibi köpürecekti.

Parlak, zeki ve konusuna olan tutkusuyla o kadar çekiciydi ki, odadaki her bir öğrenci onun tarafından büyülenmişti.

Konferans salonunun en arka sırasına oturdum, ağır botlarımı altımdaki koltuğa dayadım, onu dişlerimin arasına alma isteğimi tatmin etmek için dişlerimin arasına bir kalem aldım ve üç saatlik ders boyunca onu izledim. Ders bittiğinde, onunla konuşmak için oyalanan tek kişi ben değildim. Kaslı ve kabadayı tipik üniversite öğrencileri gibi dört adam ve profesörün etrafında pervane gibi dönen aşırı hevesli bir kız vardı.

Yine de bekledim.

Bu konuda iyiydim. Doğduğumdan beri sabırlı bir adamdım, ki bu çok iyi bir şeydi çünkü bir azizin sabrını zorlayacak bir kız kardeşim ve düzenli olarak birbirlerinin işlerine karışan, sinir bozucu olabilecek bir ailem vardı.

Ama ben ruh eşiyle şimdi tanışmak isteyen bir adam olarak doğmuştum ve bunun için yıllarca beklemiştim, yani bekleyebilirdim

etekli ve kirli kız saçları olan bu profesör için bir süre daha.

En azından, serseri çocuklardan biri ona çok yaklaşıp yüzüne bir santim gülümseyene kadar bekleyebilirdim.

Sandalyemden kalktım, sahne ile aramdaki merdivenleri hiçbir şey yokmuş gibi yiyordum ve sonra oradaydım, aptalla onun arasındaydım.

Onu.

Kadınım benim.

Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum ama hiçbir zaman gerçek olduğuna inanmadığım, çünkü Tanrı, evren ya da buna benzer herhangi bir şey nasıl olur da bir başkası için bu kadar nefes kesici derecede mükemmel birini yaratabilirdi.

Oyuna adımımı attığım anda aramızdaki hava gerilimle elektriklendi. Son üç saattir peşinden koştuğum kadını kollarıma alıp, onu kucaklamak yerine, o serseri üniversite öğrencisini korkutmaya karar vermek güç gerektiriyordu.

Sonra o salak gibi birinin anlayacağı bir iddiada bulunmak için tam olarak istediğimi yapmaktan daha iyi bir yol olmadığına karar verdim.

Bu yüzden bir adım daha yaklaştım, kolumu o küçük beline doladığımda gözbebeklerinin büyüyüp kararmasını izledim ve sonra yüzüne gülümseyebilmek için onu göğsüme doğru çektim.

"Hey, öğretmenim," dedim sırf yanaklarındaki kızarıklığın alevlenmesini izlemek için, ama sonra dalga geçmeyi bıraktım ve ağzım onunkinin üzerindeydi.

İlk başta kaskatı kesildi, dört yıl farklı bir türde yaşadıktan sonra bile devam eden o anlık tereddüt

bambaşka bir adamla yaşadığı hayattan çok daha farklıydı. Gerçek şu ki, o küçük şüphe hıçkırığını, asla ölmeyecek olan tutuculuğu çok seviyordum. Bir buz küpünü emmek gibiydi; ilk başta ağzınıza yapışır, cehennem gibi inatçıdır, ama bir saniye sonra erimeye başlar.

İşte böyle oldu, o zamanki öpücük ve her zamanki öpücük, herkesin içinde. Kollarımda önce sertleşti, sonra yumuşadı; göğüsleri göğsüme bastırıyor, kalçaları benimkilere doğru kıvrılıyor ve elleri saçlarımın arkasına doğru kayıyor, orada birbirine dolanmayı ve beni kendine çekmeyi seviyordu.

Kendini benim içimde, sıcak ağzımın onunkinin üzerine kapanışının dokusunda, vücutlarımızın birbirine uyuşunda ve mükemmel bir şekilde istiflenmiş bir çıranın aleve dönüşmesi gibi tutuşmasında kaybetti.

Kime sorarsanız sorun, size bundan daha kafalı bir şey olmadığını söyleyecektir.

Nihayet çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı, uzun kirpikleri pembe yanaklarının üzerinde yelpaze gibi duruyordu, dudakları nemli ve ayrıktı, daha fazla yağmayı davet ediyordu.

Onu o podyumun üzerine yatırıp inlemeleri salonda yankılanana kadar sikmek istememe rağmen kendimi tuttum.

Bunun yerine, yüzünün yan tarafını büyük avucumun içine aldım ve şehvetli derinliklerden yüzüp bir kez daha nerede olduğumuzu fark edene kadar ona sırıttım. Farkına vardığında kaşlarını çatarak bana baktı ve küçük eliyle beni itti.

Güldüm, ama onun sözsüz emrine uyarak aramıza mesafe koydum, kollarımı ve bacaklarımı kavuşturarak kıçımı masasına yasladım ve kızımın peşinden koşan dört düşkün pisliğe baktım.

"Vay canına," diye mırıldandı diğer kız, profesörle benim aramda bir ileri bir geri bakarken gözleri kocaman açılmış ve gözlüklerinin arkasından parlıyordu. "Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Az önce anlamsızca öptüğüm kadın saçma ve sevimli bir hoşnutsuzluk ifadesiyle burnunu kıvırdı. Bana doğru bir el salladı ve omuz silkti. "Bu King."

"Kral gibi mi?" diye sordu salaklardan biri, bana şaşkın bir bakış fırlatarak.

"Drake," diye nazikçe azarladı. "Bir aristokrata benziyor mu?"

Onlara kurt gibi sırıttım ve yüzük yüklü elimi salladım. "Hizmetinizdeyim."

Uzun, gür saçlarını omzunun üzerinden atarak bana göz devirdi ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

Cressida Irons son yarım on yılda pek çok açıdan değişmişti ama küstahlığından bir gram bile kaybetmemişti.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter, kızlar ve erkekler. Herhangi bir sorunuz olursa bana e-posta gönderebilir ya da ofis saatlerinde beni ziyaret edebilirsiniz, ancak hepinizin finallere olabildiğince hazır olduğunuzu düşünüyorum."

"Ama bazı sorularım var--"

"Profesör Irons yeterince konuştu," dedim rahatça, ellerime yaslanarak kollarımdaki kasların rahatlamasını sağladım. "Gitseniz iyi olur. Görünüşe göre senin aksine, profesörünün sınıf dışında da bir hayatı var."

Adam kekeledi, sonra gururuna yediremedi ve arkadaşlarıyla birlikte merdivenleri çıkıp odadan çıkmak için döndü. Sadece kız kalmıştı, sevimli ama çok gençti. Cress'e bir tür süper kahramanmış gibi baktı.

Çok tatlıydı, çünkü kızım böyle bir övgüye layıktı, ama sabrımın sonuna gelmiştim.

"Gitsek iyi olacak bir randevumuz var," diye ısrar ettim Cress'e.

Kalçasını kaldırdı ve yumruğunu kalçasına yerleştirdi. Sanki tanıdığım en kirli kız değilmiş gibi düğmelerini iliklemiş ve cilalanmış bir şekilde onu bu kadar ilkel ve düzgün görünce sikim titredi.

"Ne tür bir randevu?" diye sordu, saçmalıklarımı yüzüme vurmaktan zevk aldığını belli eden gizli bir gülümsemeyle.

"Yatağımızla birlikte bir tane. Merdivenleri zamanında çıkamazsak belki mutfak zemini."

Yanaklarındaki kızarıklık boynundan aşağıya, göğüslerinin hemen üzerindeki bluzunun ortaya çıkardığı deri parçasına doğru ilerlerken kahkahalarımı yuttum.

Kız öğrenci boğazından sıkıntılı bir ses çıkardı ve iri gözlerini Cress'e çevirdi. "O gerçekten erkek arkadaşınız mı Profesör Irons?"

Ona hayır demek istedim. Cressida benim "kız arkadaşım" değildi. Benim için ne kadar önemsiz bir terimdi. İlişkimiz bana Adem ve Havva'nınki kadar temel geliyordu. Sanki birbirimizden doğmuştuk ve birbirimiz için yaratılmıştık. Sanki dünyada birlikte olma kararımız kadar kaçınılmaz başka bir seçenek yokmuş gibi.

Onun hem karım hem de hayatım olmasını istedim çünkü o zaman belki insanlar kadınıma olan duygularımın derinliğini daha iyi anlayabilirlerdi ama bunu yapamadım.

Şimdi olmaz.

Düşmüşler için araştırma yaparken ve Ventura'larla işler o kadar kötüyken değil, yakında onlara karşı tam ölçekli bir çete savaşı başlatacağımızı düşünüyordum. Başçavuş Danner ne pahasına olursa olsun babamı alaşağı etmeyi kendine görev edinmişken olmazdı. Bu yollar yasal olmasa bile.

Tanıdığım en iyi kadından, sırf yüzüğümü parmağında görmenin erkekçe tatminini yaşayabilmek için kendini ateş hattına atmasını nasıl isteyebilirdim?

Bu kadar uzun süre beklememin tek nedeni ona yeni benliğini, yıllardır ikinci bir ruh gibi içinde sakladığı aşkımızdan doğan benliğini tanıması için zaman vermekti. Daha onun olma şansını bile yakalayamadan onu benim yapmak kızıma haksızlıktı.

Yani Cress'in "kız arkadaşım" olmasından ya da bu çocuğun ona Profesör Garro yerine Profesör Irons demesinden hoşlanmıyordum ama o güvende olduğu sürece ağzımdaki kötü tatla yaşayabilirdim.

"Evet, ne yazık ki bazen bu otoriter çocuk benim oluyor," dedi kaşlarını çatarak ve dudaklarını kıpırdatarak. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa gelecek hafta ofisimde olacağım Mary. Tamam mı?"

Mary başını salladı, bana hızlıca baktı ve kızardı, sonra aceleyle merdivenleri çıktı ve odadan çıktı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu bana, kaşlarını çatarak ve aynı anda kalçasını kaldırarak, küstahlığın ta kendisiydi.

Ona sırıttım. "Her zaman, seninle."

Başını tavana doğru salladı. "Sen her zaman romantikken sana nasıl sinirlenebilirim ki?

Cehennem mi?"

"Cehennem romantik mi?" Öne doğru eğilip elini tuttum ve ellerimi beline dolayabilmek için onu bacaklarımın arasına çektim.

"Hastalıklı ve edebi olanlar için."

"Dante bunu tartışabilir." Sıcak elma kokusunu alabilmek için burnumu açık gömleğinin çizgisinde gezdirdim. "Cehennem çemberlerinde romantik bir şey bulabildiğinden emin değilim."

Omuz silkti ama bir eli başımın arkasını buldu ve buklelerimi taramaya başladı. "Bence Inferno ya da Purgatory'yi okuyan herkes yazarın kendisiyle bile aynı fikirde olmayacaktır. Cehennemin derinliklerinde geçen bir maceranın büyüsü ve güzelliği yok değildir. Romantizm de bu değil midir zaten?"

"Sen söyle." Göğsünün üst iç kısmını usulca ısırdım ve yanağımı göğsüne dayayarak ona baktım.

"Bana hissettirdiğin şey bu," diye fısıldadı başını eğip dudaklarını ve sözlerini peri tozu gibi alnıma değdirirken. "Büyülü ve güzel."

"Öylesin," diye kolayca kabul ettim, bir elimi dış uyluğundan aşağıya doğru gezdirdim, sonra tüvit eteğinin eteğinin altından yukarı çıktım, böylece külotla kaplı seksinin satenine ulaşmadan hemen önce uyluk yüksek çorabının dokusunun ipeksi çıplak tene dönüştüğünü hissedebildim. İşaret parmağımı kumaşın kenarı boyunca gezdirdim ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Sana ne kadar sihir ve güzellik yaratabileceğimizi göstereceğim, bebeğim."

Yavaşça yumuşadı, avucumda biriken tereyağı gibi ılık ılık eridi, ama kısık gözleri kapıya doğru

Merdivenlerin tepesinde. "Kral..." diye nefes aldı ama bu gerçek bir protesto değildi.

Kızım riski, dilinin arkasında kan gibi metalik bir tını bırakan tehlikenin tadını seviyordu.

Avucumu karnına yerleştirdim ve kıçı masaya çarpana kadar onu geriye doğru ittim, sonra kalçaları eğilene ve momentumum onu tahtanın üstüne itene kadar daha uzağa. Nefesini yuttum ve o kayıp nefes derin bir iniltiye dönüşene kadar tatlı ağzını yedim.

Bana olan arzusunun derinliklerine daldıkça sikim daha da sertleşti. Bu klas, eğitimli kadının sadece benim için canlanan şehvetli bir fahişeye dönüşmesini sevdim.

Başka hiçbir şey beni adaşım kadar değerli hissettirmedi. Daha çok lanet bir kral gibi.

Parmaklarımı külotunun altından geçirdim, parmaklarımın arkasında ıslaklığını hissettim ve yırttım. Kumaş açıldı ve ben de hiç vakit kaybetmeden ateşli sikimi onun ağzına soktum. Diğer elimi başının arkasındaki kalın saçlarına soktum ve çekiştirdim, böylece ağzı benim için açıldı, nefes nefese ve ıslaktı ve bakışları benimkine yapıştı.

"Sen benimsin," dedim ona. "Ve seni istediğim yere götürebilirim, değil mi bebeğim?"

Gözlerini yavaşça kırpıştırdı, göz kapakları titriyordu ve ağırdı. "Evet."

Aletimin başını ipeksi kıvrımlarının arasına soktum. "Seni sertleştirebilirim."

"Evet," diye tısladı. "Hızlı."

"Evet, evet, evet."

"Seni istediğim zaman, istediğim yerde, istediğim şekilde alabilirim," diye homurdandım ve sonra sikimi onun ıslak kucağında kabzasına kadar ittim.

Düşük bir iniltiyle başı geriye eğildi ve dişlerimi çırpınan nabzına bastırarak, daha da derinlerine inerken dilimin altında yarıştığını hissettim.

Kalçalarımı ona doğru pompalamaya başladığımda, onu kendime o kadar yakın tutuyordum ki vücutlarımız arasında boşluk kalmamıştı, geri çekilerek ağzına doğru şöyle dedim: "Bulunmak fikrini seviyorsun çünkü insanların senin sadece ve sadece benim olduğunu bilmelerini istiyorsun."

"Ve sen benimsin," dedi şiddetle, alt dudağımı ısırdı ve beni daha da yakınlaştırmak için bir elini gömleğimin arkasına soktu. "Aletin, güzel vücudun, kalbin ve ruhun."

"İşte bu!" diye inledim, ağzını sakallı çenemde gezdirip boynumdan aşağı indirerek tenimi emerken.

Bu kadınla dört yıl geçirdim ve hâlâ ona olan ihtiyacımı doyuracak kadar doyamıyor, yeterince derinleşemiyor ya da yeterince sert sevemiyordum. Etrafımda dalgalandı ve sikimin etrafında parçalanmaya başladığında nefesi kesildi.

"İşte böyle, bebeğim. Her yerime gel."

Ve öyle de yaptı, sanki sözlerim onun zevkinin kilidini açacak anahtarmış gibi. Kollarımın arasında titrerken, ben onun sımsıkı kavrayan ateşine daha sert dalıyor, zevkimi kovalıyor ve onun doruk noktasını yükseltiyordum.

Taşaklarım ağırlaştı ve onun içine çıplak olarak girmeyi düşündükçe omurgamın tabanı gerildi. Dilediğim gibi

Yüzüncü kez tohumumu onun içine ekebileceğimi ve aşkımızla bir hayat yaratabileceğimi.

Bu düşünce sırtımda alevli bir iz bıraktı ve kasıklarımda patladı. İçine boşalırken ağzına doğru inledim ve sanki doyamıyormuş gibi sikimi, dilimi, döllerimi hevesle aldı.

Nemli alınlarımızı birbirine bastırdıktan ve rahatlamış ağızlarımızın arasında nefes alış verişlerimiz yavaşladıktan sonra, nabzının normale döndüğünü hissetmek için elimi onun ince boynuna doladım.

"Seni seviyorum," dedim çünkü böyle çok da önemli olmayan ve önemli olan anlarda bunu ona söylemeyi seviyordum.

Sevgilime onu sevdiğimi söylemekten hoşlanıyordum çünkü hayat bana hiçbir şeyi hafife almamayı öğretmişti.

"Yerleşkeye gitmeliyim bebeğim. İşler sarpa sardı, bu yüzden seni almaya geldim."

İç çekişi yüzüme yayıldı, ama ona bakmak için geri çekildiğimde gözlerinin ateşle parladığını gördüm. "Tabii ki öyle. Her ne olursa olsun, buna hazır olacağız."

"İşte benim bebeğim." Elimle ensesini kavradım ve ağzına sert bir öpücük kondurdum. "Hadi yapalım şunu."

CHAPTER TWO

Kral

Düşünebilecek yaşa geldiğimden beri bu site benim evimdi. Asfaltın her santimini, kulüp binasını oluşturan tuğlaların sayısını ve garajda kaç alet bulundurduğumuzu bilirdim. Bekaretimi eski evlerden birinde kaybettim.

Kardeşimin odaları on iki yaşındayken kendimden on yaş büyük bir motorcu orospuyla doluydu ve ilk biramı kulüpte içtim, sanki reşitmişim de araba kullanacak yaşta değilmişim gibi.

Kulüp benim evimdi, ama bunun benim hayatım olmayacağını düşünerek büyümüştüm.

Hayatta sevdiğim onca şeye rağmen nefret ettiğim bir sürü şey de vardı.

En önemlisi de babamı benden çok genç yaşta alan şeydi. Kendisine ulaşmak için küçük bir kıza ateş eden orospu çocuğunu öldürdüğü için hapse atılmış, benim ve küçük kız kardeşim Harleigh Rose'un hayatından çok uzun süre uzak kalmıştı.

Şimdi onu izliyordum, kilisede, kulüp toplantılarını yaptığımız odada otururken sessizdi, koca kafasını bir yumruğuna dayamıştı, diğer eli dalgınca sakalını kaşıyordu. Yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey vardı, uyarı gibi bir şey.

"Bütün gün orada dikilip güzel mi görüneceksin yoksa kıçını kaldırıp buraya mı geleceksin?" diye homurdandı, bakışlarını masanın ortasındaki tahtaya kazınmış The Fallen MC ambleminden ayırmadan.

"Ele almamız gereken gerçek sorunlarımız varken bütün gün orada oturup olduğundan daha mı yaşlı olacaksın?" Karşı çıktım ama kalçamla kapının pervazını ittim ve ona doğru yürüdüm.

Bir süre bekledim, onun üzerinde yükseldim ama çok fazla değil çünkü babam otururken bile büyük bir orospu çocuğuydu ve sonunda sağındaki sandalyeyi çekip oturdum.

"Yeni göz korkutma numaraları mı öğreniyorsun?" Zeus çizdi. "Çok şirin, Kral."

"Kuluçkanız da çok güzel. Lou'yu çağırmamı ve onu buraya getirmemi ister misin?"

"Yeter," dedi, sonunda vücudunu bana bakacak şekilde eğdi, sakalında bir gülümseme vardı.

Ellerimizi kavuşturup birbirimizi kucaklamak ve sırtımıza bir tokat atmak için çekiştirirken ben de ona sırıttım.

"İki geveze çocuğu nasıl yetiştirdim?" diye mırıldandı ama bu bir kınama değildi.

Ağzının seğirmesi bunu bir iltifat haline getirdi.

"Garro ailesinin dilinin snark olduğuna eminim. Şimdi lafı dolandırmayı bırak. Harleigh Rose'dan haber aldın mı?"

Yüzündeki mizah duygusu sönmüş bir mum gibi söndü. "Sanki bu pisliğe bulaşmasının tek nedeni bu değilmiş gibi 'boşluğa ihtiyacı var' diyor."

İçimdeki kardeş de onunla aynı fikirdeydi. Küçük kız kardeşim son birkaç yıldır bizim haberimiz olmadan erkek arkadaşı tarafından istismar edilmişti ve Vancouver'da yaşadığı için bunu bizden saklaması çok kolaydı. Yine de suçluluk duygusu içimde sönmeyen bir ateş gibi yanıyordu çünkü ben tam da o tür bir adamdım. Sevdikleriyle ilgilenmesi gereken bir adamdım ve canları yandığında onları bu acıdan kurtaramadığım için kahroluyordum.

Ve H.R.'ın acı çektiğini inkar etmek mümkün değildi. İki ay önce kendisine cinsel ve fiziksel saldırıda bulunduktan sonra kendisine erkek demeye bile hakkı olmayan o kokuşmuş bok çuvalını öldürmek zorunda kalmıştı ve şimdi hayaletler arasında yaşayan bir hayalet gibiydi.

Yardım istemedi. Cress ve babamın karısından sonra onu Entrance'a geri dönmeye zorladığımızda bile,

Loulou onu rahatlatabilir ve kulüp onu koruyabilirdi, o ulaşılamaz bir ada olmuştu.

Kontrol etmeye, istediklerini yaptırmaya ve korumaya alışkın erkekler için, kadınlarından birinin kalplerinin ve içgüdülerinin talep ettiği şeyi yapmalarına izin vermemesi zordu.

Bu yüzden bir erkek kardeş ve bir erkek olarak, hayal kırıklığı ve gerçekleşmemiş intikamla acı çekiyordum, ilgimizi küçümsediği için ona kızgındım.

Ama doğuştan bir insan olarak, bazen çok keskin hisseden ve başkalarını çok duygusal anlayan bir kalbe sahip biri olarak, anlamadıysam siktir et beni.

Boktan bir anne ve hapse girmiş bir babanın olduğu bir evde doğan çocuklar olduğumuzdan beri, Harleigh Rose her zaman benim sorumluluğumdaydı. Belki de bu yüzden bize gelmeden önce süreçten geçmesi için bir alana ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Gücünü yeniden bulmak için alana ihtiyacı vardı çünkü kimse için zayıf olamazdı, kendisi için bile.

Ben hallederim.

Hoşuma gitmiyordu ama saygı duyuyordum çünkü babamın ya da benim kızım dışında kimse o kızdan daha güçlü değildi.

"Geri dönecek," dedim Zeus'a. "Bu arada, benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Sorumda bir sınır vardı ama haklıydı. Aylardır The Fallen MC için araştırma yapıyordum ve Zeus hâlâ bana kulüple ilgili sorunlardan bahsediyordu. Teknik olarak anladım. Adaylar yamalarını hak etme fırsatı bulana kadar karanlıkta tutuldular. Ama ben

sıradan bir aday değildim. Kral olarak doğdum, kulübümüzün şu anki kralı tarafından kral olmak için yetiştirildim.

Eğer adam kayırmanın zamanı geldiyse, şimdi gelmişti.

Ama Zeus kırılmıyordu ve benim sabrım gerçekten tükeniyordu.

Bir süre bana baktı, gümüş gözlerinin ardında bir şeyler çalışıyordu. "Sen ve Ransom, Lombardi aktörünün yapması gereken özel bir iş var. Bir ay içinde o iş için gelecek ve sizin yapacak çok işiniz var."

"Hıyarlık etme." Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum, şeytanla yüzleştim. "Gerçek bir bok istiyorum. Bunca yıl sonra neden katıldığımı sanıyorsun? Kotuma yağ sürmek ve sırtıma havalı bir yama takmak için mi? Ben burada incelenmesi gereken bir acemi değilim baba. Ben bu bok için yetiştirdiğin oğlunum."

"Seni yetiştirmeyi bıraktığımı kim söyledi?" diye karşı çıktı. "Başkan olarak her gün yaşadığım baskıya hazır olduğunu mu sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim, Kral, başında bir taçla doğsan, her gün güç ve onu elinde tutmak hakkında bilmen gereken şeylerle yetiştirilsen, yine de omuzlarına geçen manto hakkında hiçbir şey bilemezsin. Yağ, deri ve demirden yapılmış olsa bile tacı takan kafa ağırdır."

"Belki de her şey olup biterken benimle gerçekten tartışsaydın daha iyi hazırlanırdım? FDR'den görevi devralan Harry Truman gibi olmamı mı istiyorsun? Atom bombası hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve sonra ona lanet olası bir şehre atması söylendi. Ardında böyle bir yıkım mı bırakmak istiyorsun?"

"Arka bahçemizde lanet olası bir bomba olmadığına göre, bence aşırı dramatik davranıyorsun. Bütün o kitapların kafana gireceğini söylemiştim."

"Evet, öyle yaptılar. Bu ülkenin en iyi üniversitelerinden birinden işletme dalında onur derecesiyle mezun oldum. En azından bunu iyi bir şekilde kullanmama izin verin. Her gün garajda boşa harcıyorum."

Ellerimi bir motorun üzerinde tutmayı seviyor olmam, beynimi de kullanamadığım sürece hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Uzun süre bir yere gitmeyi planlamıyorum, evlat. İki çocuğum daha yolda ve genç bir karım var. Güven bana, kalmak için buradayım."

"Güven bana," diye ısrar ettim, dişlerimi onun anlayacağı şekilde göstermek için öne doğru eğildim. Bazen bir sürüdeki kurtlardan daha az erkektik; genç erkekler her zaman alfayı test eder ve onu geçmeye çalışırdı. "Ne olacağını asla bilemezsin. Bu dünyada sensiz tek bir gün bile geçirmek istemiyorum, yaşlı adam. Sen benim babamsın, Prez'imsin ve kahramanımsın. Ama hayat böyle ve artık biliyoruz ki bazen kötü şeyler de olabiliyor."

Zeus farkında olmadan, göğsünde bir zamanlar küçük bir kızın içinden geçip kendisine saplanan kurşunun bulunduğu yeri ovuşturdu. Yıllar sonra, o küçük kız onun karısıydı. Kaderi ve onun kıvrımlarını anlayabilecek biri varsa, o da kendisiydi.

Yine de gözleri bana odaklandığında sertleşti ve ağzı sıkılaştı. "Beni dinle. İyi bir kadının var, o lanet olası soruyu sormanı bekleyen bir kadın. Hayatında istediğin herhangi bir şey için bir kez bile duraklamamışken ve Cress'i her şeyden daha çok isterken, neden bu konuda tereddüt ettiğini bana söyleyebilirsen, o zaman

Beni yakaladın. Seni ciddi bir şekilde aramıza katacağım. Ve beni yanlış anlama, bunu yapmaktan mutluluk duyacağım."

Orada bir tuzak vardı, otların arasına gizlenmişti. Bu tartışmada bana karşı kullanabileceği tek nedene inmişti.

Çünkü hayatımın aşkıyla henüz evlenmemiş olmamın nedeni kulübe katılmamın doğrudan bir sonucuydu. Cress beni istediğim her şeyi yapmam için cesaretlendirmişti. Umursamadığı için değil, umursadığı için. Onun gibi klas ve kalibreli bir kadın, sonunda bisikletli ve bir suç örgütüyle sağlam bir ilişkisi olan bir adamla evleneceğini asla düşünmezdi. Ama işte oradaydı ve her ne kadar onu ve beni sevdiğini söylese de, bir parçam onun sahip olduğu her şeyi gölgede bıraktığım için nefret ediyordu.

Ben de bekledim. Tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Belki kulüpteki rolümün ne olacağına ve konumumla doğrudan ilişkili olarak ne kadar tehlikede olacağına dair bir fikir.

Geçtiğimiz üç yılı önce Lou'nun, sonra da Harleigh Rose'un Zeus'la olan ilişkileri yüzünden hedef alınmalarını izleyerek geçirmiştim ve Cress'in yaşadıklarından sonra - benim yüzümden avuçlarına çiviler çakılmış, kaçırılmış ve işkence görmüştü - kulüp yüzünden, benim yüzümden başına başka bir şey gelirse bununla yaşayabileceğimden emin değildim.

Masaya kazınmış kafatası ve kanatlara baktım, başparmağımı yırtık bir melek kanadının pürüzlü kenarı üzerinde gezdirdim ve Zeus'u nasıl alt edeceğimi bulmaya çalıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sonunda sessizliğime, ama sesi zafer kazanmış gibi çıkmıyordu. Sadece üzgündü. "Hıyarlık ettiğimi düşünüyorsun ve eğer bu senin bazı şeyleri kendi yaşayabileceğin şekilde çözmen için zamanın olduğu anlamına geliyorsa bununla yaşayabilirim. Kadınını ve bu dünyayı ayrı tutamazsın, evlat. Bunu nasıl uzlaştıracağını çözdüğünde, sana gerçek anlamda küfür etmekten mutluluk duyacağım, duydun mu beni?"

Onu satır aralarını okuyacak kadar tanımasam bile, bunun konuşmanın sonu olduğunu bilirdim. Babamın bunu yapmasının bir yolu vardı, yüzeyde bazı şeyleri açık uçlu bırakırdı, böylece sizi gerçekten geri çevirdiğini hissetmezdiniz.

Ağzımdan derin bir nefes çıkardım ve tedirgin parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Sence Cress fark etmiş midir?"

"Kendine çok akıllı bir kadın bulmuşsun, tahminimce? Kesinlikle öyle. Aynı zamanda iyi bir kadın olduğunu da biliyorum, bu yüzden sana henüz isyan yasasını okumadı."

Sinirli olmama rağmen dudaklarım kıpırdadı. Cress'in düşünceleri bana bunu yapıyordu. "Sandığın kadar geride değilim. Yüzüğü tasarlamaya altı ay önce başladım."

"Bok yok mu?" Kaşları kalktı ve sandalyesini daha da yaklaştırdı. "Telefonundan göster. O boku görmek istiyorum."

"Neyiz biz, kadın mı?" Sorduğu şeyi yapmama ve Vancouver'daki kuyumcuyla üzerinde çalıştığım özellikleri çıkarmama rağmen sordum.

Zeus homurdandı. "Güzel şeyler için iyi bir gözüm var. Karıma bir baksana."

İkimiz de aynı anda aynı şekilde güldük, başlarımızı geriye atıp gökyüzüne bakarak kıkırdadık. Nova

görüşümde baş aşağı belirdi, ardından Perdeler ve Boner geldi.

Nova sevimli çocuk sırıtışıyla başını omzumun üzerinden eğip telefon ekranına baktı. Kısık bir ıslık çaldı. "Tanrım, kardeşim, bu Cress için mi?"

Boner elini masaya vurarak, "Sonunda," diye bağırdı. "Cidden dostum, onu senden uzaklaştırmama bir saniye kalmıştı."

"Hayali olsun olmasın, Cress'in beni terk edeceği tek kişi Kayıp Cennet'teki Şeytan'dır." Gözlerimi Boner'ın üzerinde gezdirdim ve dilimi şaklattım. "Senin için endişelenecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

Boner misilleme olarak üretken şişkinliğini avuçladı ve göz kırptı. "Görünüşüm ve zekamdaki eksiklikleri cüssemle fazlasıyla telafi ediyorum. Buralarda takılan motorcu sürtüklere sormanız yeterli."

Nova kafasının yan tarafına vurdu. "Seninle konuşurken kocaman sikinden bahsetmediğin bir sohbetten kaçtığımı sanmıyorum."

"Eğer varsa, gösteriş yap," diye cevap verdi tek omuz silkerek.

"Bir avuç aptal," diye mırıldandı Zeus, ama sesindeki gülümsemeyi engelleyemedi.

Diğer kardeşler de odaya girmeye ve masanın etrafındaki yerlerini almaya başladılar, her Pazar ve paylaşılacak haberler olduğunda orada düzenlediğimiz kilisenin motorcu versiyonu için kendilerini hazırlıyorlardı.

"Kahretsin, oğlum, bu ne yüzük böyle," dedi başkan yardımcımız ve bölümümüzün en yaşlı üyelerinden biri olan Buck, elini omzuma atarken. "Maja bilgi almak için peşimdeydi.

"Kafanı kıçından çıkarıp Cress'e evlenme teklif edeceğin için şükürler olsun ki sonunda bunu yapıyorsun. Yaşlı Hanım'a bildirecek iyi haberlerim var, bu yüzden kendisi de bana iyi bir şey vermek için can atacak."

Bu yorum üzerine birkaç kıkırdama ve ıslık sesi duyuldu ama Priest yanıma oturdu ve zümrüt yüzüğün fotoğrafına bakmak için eğilerek şöyle dedi: "Düşmüş renkler, klasik kesim, çok pahalı... iyi yüzük, kardeşim."

Kulübün infazcısına sırıttım, diğer adamlarla dedikodu yapmaktansa bir adamı parçalara ayırmayı tercih eden, az konuşan bir adamdı. "O zaman senin onayınla mutlu ölebilirim."

"Ona ne zaman soruyorsun?" Perdeler kızıl kıçını masanın diğer ucundaki sandalyeye atıp lüks dizüstü bilgisayarını çıkarırken sordu. "İstersen yeni drone'umla bunu kayda alabilirim. Onu gözetleme dışında bir şeyde denemek için can atıyordum."

Zeus ona, "Sana o süslü drone'u yetiştirme operasyonlarında kullanasın diye aldım, King ile karısı arasındaki özel bir anı gözetlemen için değil," diye hatırlattı. "Şimdi King'in işleri hakkında çenemizi kapatalım ve kulübe odaklanalım. Bir sorunumuz var."

"Her zaman öyle değil mi?" diye mırıldandı Nova, Boner ve Curtains'in kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Güçlü bir konumdasın, insanlar her zaman sahip olduğun şeyi isteyecektir," dedim sandalyede arkama yaslanıp uzun toplantı için rahatlamak amacıyla parmaklarımı dikerken.

"King haklı. Haftalar önce Berserker'ların yama konusunu görüşmek için buluşmak istediklerini söylemiştim--"

Axe-Man, dövmeli motorcu estetiğiyle tamamen uyumsuz bir gözlük takıp toplantıyı not almaya hazırlanırken, "Bok parçaları, hepsi de," diye homurdandı. Bir anlaşma dalgası vardı.

MC'lere gelince, kesinlikle bir yelpaze vardı. Fallen her zaman kanun kaçağı olmuştur; marihuana ve bazen de silah kaçakçılığı yapardık ama uyuşturucu ya da insan kaçakçılığı gibi boktan işlere bulaşmazdık. Bizim kendi inanç sistemlerimiz ve şeref kurallarımız vardı, oysa 'serkers' gibi kulüplerde sadece açgözlülük vardı, karanlık ahlak kurallarından başka bir şey yoktu ve bunu desteklemek için bir ton kötülük vardı.

Kulüp olarak onlardan nefret ediyorduk. Bir erkek olarak, kesiğinde kurt başı yaması olan her bir bok parçasının cehennemde yanmasını diliyordum. Harleigh Rose'un uzun süredir birlikte olduğu ihtiyarın son birkaç yıldır onu dövdüğünü ve hiçbir kardeşin bu konuda hiçbir şey yapmadığını öğrendiğimizde iki kulüp arasındaki gerilim neredeyse patlayacaktı.

Şimdi de konuşmak istiyorlardı.

Bu düpedüz aptalcaydı ve biz de uvertürün gerçek olduğunu varsaymakla aynı derecede aptallık etmiş olurduk.

"Bir şey istiyorlar," diye mırıldandım.

Bu sonuca varmak yeterince kolaydı, ancak masada benimle oturan kardeşlerin çoğundan daha fazlasını biliyordum çünkü üyelerinden biriyle bir ilişkim vardı.

Aktif olarak öldürmek istemediğim tek kişi ve biraz olsun ahlakı olan tek kişi. Muhtemelen onun için gizlice sakladığım kız yüzünden, o da onu güvende tutabileceğinden emin olduğu için.

"Anladığım kadarıyla, halıyı altımızdan çekmeye çalışırken bizi sahte bir güvenlik durumuna sokmak için kibarlık yapıyorlar," diye kabul etti Zeus. "Azrail'in karşıya geçmekle ilgili söyleyecek gerçek bir şeyi yoktu ve tüm bu süre boyunca sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıtarak oturdu." Durakladı ve benim yaptığım gibi alt dudağını çekiştirdi. "Meğer o Farrah'ı beceriyormuş."

Herkes alarma geçerken kaşlarım saçlarıma çarptı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke olsaydım, ama kaltak çakalla birlikte yaşıyor. Görünüşe göre Azrail'in benimle buluşmak için tek gerçek nedeni beni yeni Yaşlı Hanımıyla tanıştırmak ve benden küçük bir iyilik istemesine izin vermekti."

"Yok artık." Yarasa başını salladı ve yarasa dövmeli eklemlerini kırdı. "Orospu çocuğunda taşak var."

"Taşaklı Farrah," diye homurdandı Buck. "O her zaman lanet olası bir iş parçasıydı."

Nova kaşlarını sallayarak, "Tanrı'ya şükür, değiş tokuş yaptın Prez," dedi. "Lou'nun gözleri çok daha iyi görüyor ve çok tatlı biri."

"Farah eskiden bu kadar kaltak değildi," diye itiraz etti Zeus, ama o bile buna ikna olmuş görünmüyordu.

Annemin bir sürtük olmadığı zamanlar da olmuş olmalı ama ben kesinlikle hatırlamıyorum. Çocukluğumdan beri tek önceliğim Harleigh Rose'a bakmak ve onu Farrah'ın etkisinden mümkün olduğunca uzak tutmaktı. Annemizin bir yandan H.R.'a kötü davranıp bir yandan da onu tımar etmek gibi sağlıksız bir takıntısı vardı. Beni görmezden gelirdi.

Babamın, benim kahramanımın böyle bir kadınla evlenerek bu kadar büyük bir hata yapmış olabileceğine inanmak ne kadar zor olsa da, yaptığı için minnettar olmalıydım, yoksa burada olmazdım.

"Ne istiyormuş?" Konuşmalar üzerine sordum.

Gözleri şimşek gibi parlayarak, "Bu da bir sonraki sorunumuza yol açıyor," diye homurdandı. "Görünüşe göre Ventura çetesi, Giriş'in dışında reşit olmayanlara yönelik bir pornografi işi başlatmayı uygun görmüş. Bir süre önce lisede yakaladığımız uyuşturucu çetesi var ya? Bir kısmı genç kızları uyuşturucuya alıştırıp kartelle fazla içli dışlı olmalarını sağlıyordu, böylece Irina'nın stüdyosunda onunla birlikte çalışmak zorunda kalıyorlardı."

"Bu sadece..." Perde sertçe yutkundu, adem elması ince boğazında sallanıyordu. "Bu tür şeylerin asıldığı yerleri gördüm ve bu... bu iyi değil ve bu kızlar için kesinlikle güvenli değil."

"Yok artık. Görünüşe göre Javier buradan Meksika'ya kadar sahil boyunca bir insan kaçakçılığı devresi kurmaya çalışıyormuş ama bu çok zahmetli bir işmiş, bu yüzden Irina yerel olarak adam toplamaya başlamış. Şimdi, muhtemelen merak ediyorsunuzdur, eski karımla tanışmaktan hoşnut olmayanlar, neden bu bilgiyi tatlı ve kolay bir şekilde sunduğunu. Vermedi. Görünüşe göre, Honey de işin içinde."

Üvey kardeşimin adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kızı bebekliğinden beri görmemiştim, Farrah'ın ve Zeus hapse girdikten otuz saniye sonra taşınan adamın çocuğu olarak doğduğu ilk yıldan beri ve hep birlikte berbat bir aile gibi yaşamıştık. Farrah on yıldan uzun bir süre önce siktirip gittiğinde onu da götürmüştü ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Ama yatmadan önce vicdanınızın en çok sızladığı o sessiz anlarda hep o talihsiz isimli güzel kıza ne olduğunu düşünmüşümdür.

Farrah'ı tanıyorsam, iyi yetişmiş olamaz. Ve belli ki, büyümemiş.

"Bu konuda ne yapacağız?" Bu bir şey yapıp yapmama meselesi değildi. Düşmüşlerin böyle bir şeyin yalan olmasına izin vermesine imkan yoktu. Entrance'a girmesine izin verilen tek kanun kaçakları bizdik ve bunun uygulanmasını sağlamak için zavallı bir kızı fuhuştan kurtarmaktan daha büyük bir çaba gösterdik.

Zeus bir elini yüzünde gezdirdi. "Şu anda başımızda çok iş var. Lanet olası polis bir saniye bile rahat durmadı. İşimizin sıkı olduğundan emin olmalı ve çete savaşına yol açabilecek bir şeye balıklama dalmamalıyız, anlıyor musun?"

"Evet, ama kızlar..." Curtains itiraz etti, onu hiç görmediğim kadar solgundu. "Patron, o kızlara ne olduğu hakkında doğru bir fikre sahip değilsin."

"Peki sen biliyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kızıl saçlı adam dudaklarını yaladı, hızlı ve sürüngen bir şekilde. "Eskiden darknet ile uğraşan bir adam için çalışırdım. Bu tür şeyleri severdi. Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama anladığımda oradan ayrıldım."

"Kimse seni yargılamıyor dostum," dedim çenemi yukarı kaldırarak. "Buradaki kardeşler bundan çok daha kötüsünü yaptı."

"O fotoğraflar aklımdan hiç çıkmıyor," diye mırıldandı bilgisayarına bakıp Hephaestus Auto etiketinin kenarını sıyırarak. "Kızların bu boku yapmaya zorlanması düşüncesinden hoşlanmıyorum."

"Hiçbirimizin yok," diye güvence verdi Zeus ona. "Yani çözmemiz gereken üç sorun var. Bir; biz genişlerken domuzların bizi bitirmek için bir yol bulmamaları için bokumuzu nasıl destekleyeceğiz? İki; Ventura piçlerinin dükkânı kapatmasını nasıl sağlayacağız? Ve üç... Honey'i o boktan nasıl çıkaracağız?"

"Bazı şeyleri araştırıyordum," dedim, daha ağzımı açmadan protestolarla karşılaşacağımı bilmeme rağmen. "Gördüğüm kadarıyla yapabileceğimiz birkaç şey var. Artık yasal olduğuna göre birkaç yasal ot dükkânı açmak çok mantıklı." Muhalefet mırıltıları başladı, insanlar hükümet kârımızı kesiyor vs. diye mırıldanıyordu. Onları susturmak için bir elimi kaldırdım. "Ben birkaç tane açalım diyorum. Bu bizim kârımızı ya da sizin payınızı kesmeyecek. Bu işi başlatmak için biraz para koymamız gerekiyor ama inanın bana, ortalama bir ev kadını bugünlerde Kanada'da Mary Jane'i parlatıyor. Bir ton iş alacağız ve The Fallen ve marihuana ile olan her türlü ilişki güzel bir şekilde yeni işe bağlanabilir."

"Temiz bir fikir," diye mırıldandı Priest yanımda.

"Bu saçmalık," diye yüksek sesle itiraz etti Skell, bunu yapacağını biliyordum. "Ben Fortune 500 şirketlerinden birine girmedim ki 401K'ya para ödeyeyim. Ben kanun dışı bir motorcu kulübünün iyi niyetli bir üyesiyim, böylece adamı becerebilirim, sakso çekemem."

Nova sırıtarak nefesinin altından, "Güzel bir ayrım," dedi.

Axe-Man, şaşırtıcı bir şekilde, "Mantıklı kardeşim," diye söze girdi. O, benim Eski Muhafızlar olarak gördüğüm, babamın döneminde yetişen motorcu neslinden biriydi.

Adam o kadar yaşlı değildi, ama çocukluğumdan beri yamalıydı ve tekneyi sallayacak türden bir adam değildi.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi çenesini bana doğru eğdi ve ben de teşekkür ederek bu jeste karşılık verdim.

"Bana hiç mantıklı gelmiyor," diye karşılık verdi Skell, çirkin suratı tiksintiyle asılmıştı. "Biz hiç böyle bir şey yapmadık ve başlamak için de bir neden göremiyorum."

"Giriş Polisi daha önce hiç bu kadar işimize burnunu sokmamıştı," diye karşı çıktı Nova, yüzündeki o nazik gülümseme eriyip gitmişti. "King bizi korumaya çalışıyor, seni aptal."

"Aptal mı?" Skell masadan kalktı ve alaycı bir tavırla masaya doğru yürüdü. "Bu işi dışarıda halledelim, bakalım bu 'aptal' senin o güzel yüzünü yeniden düzenlemek için neler yapabilecek, Casanova?"

Zeus itaatsizliğe meydan okurcasına, "Otur lan Skell," diye bağırdı.

Skell tereddüt bile etmedi.

Priest bıçak gibi soğuk sesiyle, "İşte böyle, uslu bir köpek gibi otur," diye övdü.

Skell tekrar ayağa kalkmak istedi ama Zeus'un sesi gerginliği yarıp geçti. "Yeter!"

Skell kemikli bir parmağıyla beni göstererek, "Daha tam olarak iyileşmedi bile," diye itiraz etti. "Öğretmeninin yardımı olmadan kendi kıçını silecek yaşta bile değil."

Masadan kalkma sırası bendeydi. Ellerimi yüzeye koydum ve öfkeli motorcuyla aynı havayı soluyacak kadar yakınına eğildim. "Kadınıma karşı bir kelime daha edersen, seni temin ederim ki Skell, kardeşin olsun ya da olmasın, suratını dağıtırım."

"Denemeni görmek isterim."

"Artık on sekiz yaşında değilim," diye hatırlattım ona, kollarımın ve göğsümün derisinin altında ip gibi kıvrılmış kalın kaslarımı esneterek. "Z hapse girdiğinden beri çocuk değilim, erkek olmanın ne demek olduğunu anlamamı sağlayan kadınla tanıştığımdan beri de çocuk değilim. Erkek olmanın tek tipinin yargılamak yerine dinlemek olduğunu anlamana yardımcı olacak bir kadının olmadığı için üzgünüm." Ona dik dik baktım, alnından fışkıran ter damlalarını ve vücudunun içgüdüsel bir korkuyla benimkinden nasıl uzaklaştığını fark ettim. "Benimle uğraşmak mı istiyorsun, kardeşim? Ben varım. Ama kadınımla yatarsan, şaka yapmıyorum, bu yapacağın son şey olur."

Sözlerimin ardından gelen yoğun sessizlik, havayı vurulmuş bir gong gibi titreştirdi. Kimse beni Skell'in yanından uzaklaştırmak için araya girmedi çünkü kimse bu herifin Yaşlı Kadınlar hakkında konuşmasından hoşlanmıyordu. Onunki ne yazık ki A sınıfı bir kaltaktı ama bu, kadınlarımız hakkında böyle saçmalamasını hepimizin hazmettiği anlamına gelmiyordu.

Özellikle de

ben. Ve Zeus.

"Ve oğlum senin suratını dağıtmayı bitirdiğinde, Skell," dedi, yaralı eline bakıp onu jambon büyüklüğünde bir yumruk haline getirirken düşüncelerimin bir yankısıydı. "Arta kalanları dövmek için orada olacağım."

Skell'in boncuk bakışları gergin bir an boyunca Z ve benim aramda gidip geldi, sonra kaşlarını çattı ve sandalyesinde geriye yaslanıp huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu.

"Ama Kral?" Zeus boş boş konuştu. "Skell'in haklı olduğu bir nokta var. Sen bu kulübün tam üyesi değilsin, bu yüzden yasal işlerle ilgili oylama yaptığımızda, Ransom ve

sen

dahil. Bara gitmek ister misin, seninle orada buluşuruz?"

İçinde bulunduğum durumun yarattığı hayal kırıklığına karşı dişlerimi sıkarken çenemdeki bir kas yerinden fırladı. Fallen olarak doğmuştum, ama öyle olmasaydım bile, kulübümü daha iyi hale getirebilmek için hayatım boyunca kendimi geliştirmek için çalışmıştım. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinden onur derecesiyle mezun olmuştum, böylece bu bilgiyi tam da bu masaya getirebilir ve bir fark yaratabilirdim, ancak şimdi, Eski Muhafızlar buna izin vermeyecekti.

Zeus'la göz göze geldiğimde kararlılığını ve aynı zamanda bazı kardeşlerimizin vermem gereken her şeyi kabul etmemesinden duyduğu hayal kırıklığını okudum. Kabul etmelerini istiyordu ama zorlamıyordu ve bunun onu iyi bir lider yapmasından nefret ediyordum.

"Peki," dedim, ayağa kalkarak. "Ama şunu bilin kardeşlerim. Kalmak için buradayım ve kulübü daha önce gördüğümüzden çok daha yükseklere taşımak için buradayım. Tek yapmanız gereken niyetime güvenmek ve bana bir şans vermek."

Botumu giyip Ransom'ı peşime takarak kapıdan çıkmadan önce bakışlarını birbirimde buldum. Ve o hafta, hatta o gün ilk kez en iyi arkadaşım Mute'un yanımda olmasını diledim.

Yine de, bara oturduğumda ve Ransom ikimize de birer bira almak için barın etrafında döndüğünde, kulüpte desteğim olduğunu biliyordum ve yarım saat sonra Nova, Curtains, Boner, Axe-Man, Kodiak, Lab-Rat ve hatta Priest kiliseden sonra etrafımda oturduklarında, masada gerçek bir yer ve oyunda gerçek bir söz sahibi olmamın sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Cressida

BAHAR, kış aylarında altında yaşadığımız daimi gri tavandan içeri giriyor, ışık gözenekli bulutların arasından süzülüp yukarı kalkmış yüzüme vurdukça krem renginden sıvı bala dönüşüyordu. Tavanlardan birinin tepesine oturdum.

Kulüp binasının ön tarafındaki piknik masalarında ellerimi arkamda birleştirerek güneş ışınlarını içime çektim. Arazinin solunda yer alan Hephaestus Auto'nun garaj bölmelerinden gelen makine uğultusu ve erkek konuşmaları ile yüksek tel örgülerin önünde nöbetçi gibi duran yaprak dökmeyen ağaçların arasından deniz melteminin yumuşak fırça darbeleri geliyordu. Ares yanımdaki bankta oturuyordu ama tüm yanını bacağıma dayamış, bir kolunu baldırıma dolamış, kısık, Latin aksanlı İngilizcesiyle John Milton'ın Kayıp Cennet'ini okuyordu.

"Sensiz nasıl yaşarım, nasıl vazgeçerim
Tatlı sohbetin ve sevgiyle bağlandığın aşkın, Bu
vahşi ormanda tekrar yaşamak için mi?
Tanrı başka bir Havva yaratırsa ve ben
başka bir kaburga kemiği alırsam, yine
de seni kaybederim.
Kalbimden asla çıkmaz; hayır, hayır,
hissediyorum Doğanın bağı beni çekiyor:
etin eti,
Sen benim kemiğimin kemiğisin ve senin
durumundan benimki asla ayrılmayacak,
mutluluk ya da keder."

Ares okumayı bıraktı, başparmağı metnin üzerinde geziniyordu, sanki kelimeleri tenindeki ya da ruhundaki bir çiçek yaprağının dokusu gibi hissedebiliyordu. Onu izlerken gülümsedim çünkü şiirsel bir kalbi gördüğümde tanıyordum ve bu kalbin gelişebilmesi için onu koruyacak bir motorcu kulübü tarafından yetiştirilmesini sevdim.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

Elimi saçlarının arasında gezdirmek istedim ama Ares'in insanlarla nasıl etkileşime girmeyi sevdiğine dair kuralları vardı. O kışkırtmadıkça dokunmak yoktu. Ruh hali onu etkilediğinde inanılmaz derecede sevecendi, özellikle de

Loulou ve ben, ama eğer ona rızası olmadan dokunulursa, açıkçası dehşete düşerdi.

Bana bakmak için başını kaldırıp arkaya doğru eğdi ve güneş onun derinliksiz kahverengi gözlerini yakalayarak akçaağaç şurubu gibi sıvı ve sıcak hale getirdi. "Bence Milton bu hikâyeyi İncil'i yazan o aptallardan daha iyi anlıyor."

Aynı fikirde olmama rağmen ona dilimi şaklattım. "Bu tür bir dine inanmıyor olabiliriz ama bu onun hakkında saçma sapan konuşacağımız anlamına gelmez, Ares. Biri kulüp hakkında böyle bir şey söylese ne yapardın?"

Bacağıma dolanan kolu kasıldı ve çenesi sıkıştı.

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Yani bir başkasının inandığı şeyi kınamamak iyi bir pratiktir. Bunu fark etmem çok uzun zamanımı aldı ve bu şekilde yargılamak beni neredeyse hayatımdaki en büyük hazinelerden alıkoyuyordu."

"Çocuklara öğretmeyi neden bıraktın anlamıyorum," diye mırıldandı, tekrar kitaba bakarak. "Bu işte iyisin falan."

Kahkahamı yuttum çünkü Ares sadece dokuz yaşındaydı ama kendisine gülünmesinden hoşlanmıyordu. "Teşekkürler bebeğim. Sürdüğü sürece eğlenceliydi, ama King'i bundan kurtardım ve bu takası her gün yapardım."

"Evet, o da bir bok değil," diye mırıldandı ve gülmekten kendimi alamadım çünkü haklıydı ve hayranlığı çok sevimliydi.

"Katılıyorum. Ayrıca, en çok sevdiğim şey kitaplar ve Paradise Found'u açmak beni öğretmenlikten çok daha fazla heyecanlandırıyor."

Beni bir insan gibi değil de bir kukla gibi yetiştiren ebeveynlerle büyümüştüm. Beni kukla gibi oynattılar.

Hayatımın ilk yirmi altı yılı boyunca ne kadar zayıf olduğumu anlamam için King'le tanışmam gerekti. Şimdi, kalıbımı kırıp lise öğrencimle bir ilişkiye başladıktan dört yıl sonra, nihayet gerçek hedeflerimin peşinden koşacak kadar kadındım, yeterince kendimdim.

Şu anda iki tane var.

Girişte bir kitapçı açın ve içini muhteşem kitaplar, rahat koltuklar, gençlik programları ve kitap kulüpleriyle doldurun.

Hayatımın aşkıyla evleneceğim.

Bakışlarım King'in Zeus'la kulüp işleri hakkında sohbet ettiğini bildiğim kulüp binasına kaydı ve King'in ne zaman evlenme teklif edeceğini yüzüncü kez merak ettim.

Acelem olduğundan değil ama pislik eski sevgilimden boşanalı dört yıl olmuştu ve King'le bu süre boyunca birlikte yaşamıştık.

Ben hazırdım ve dahası, onun neden hazır olmadığını anlamıyordum.

Bu adam beni kalabalık bir barda gören ve o anda benimle çıkmak isteyen adamdı. Birlikte yatmaya başladığımız anda yanıma taşınan ve çıkmaya başladığımız o ilk haftadan beri her hafta bana aşk şiirleri yazan aynı adamdı.

İstediğini alan ve ihtiyacı olanı tereddüt etmeden yapan bir adamdı.

Çıplak elime baktım ve sol parmağımın üzerindeki deriyi fırçaladım.

Ares'in eli benimkinin üzerinden kaydı ve ona baktığımda yüzü anlayışla yumuşamıştı. "Sen değil miydin

Bana ailenin kanda ya da lanet olası yasaların gözünde öyle olduğunu gösteren belgelerde değil, kalpte olduğunu kim söyledi?"

Küfür etmesine gözlerimi devirdim çünkü küfretmek için çok küçüktü, ama yine de genç benliğinin yaşadığı travmaların çoğu için çok küçüktü, bu yüzden onu azarlamadım.

"Bu akıllıca. Tam bana göre," diye onayladım, sırf onun küçük gülümsemesini görmek için.

"Siktir git!" Aniden asfaltı yırtan bir bağırış duyuldu.

Ares kaskatı kesildi ve ben bir anda ayağa kalktım, sokaktan görünmesini engellemek için öne doğru adım atıyordu. Ares'i geçen yıl Whistler'ın dışında Zeus'un kulübesine neyin getirdiğini tam olarak bilmiyorduk ama kaçtığı şeyin kanun kaçağı motorcuların bile kötü saydığı türden bir kötülük olduğunu biliyorduk, bu yüzden hepimiz onu koruyorduk.

Yine de buna gerek yoktu. Hâlâ bağırmakta olan ve bizi ürküten kadın, kısa etek giymiş, gergin göğüslerinin üzerinde bir kumaş şeridi olan kısa boylu bir şeydi. Eski bir Buick'le onu yavaşça takip eden adama hırlamak için arkasını döndüğünde çilek sarısı saçları uçuşuyordu.

"Canın cehenneme Cisco," diye bağırarak büyük, sarkık çantasını savurdu ve arabaya çarptı. "Polisleri aramamı mı istiyorsun? Çünkü arayacağım!"

"Onlara ne söyleyeceksin, sürtük?" diye sertçe sordu. "Rina'yla barışmak istiyorsan, kızını kaldırıp bu arabaya bin ve benimle gel."

"Yap beni," diye ısırdı.

Ama yeterince görmüştüm.

"Burada kal. İşler tehlikeli bir hal alırsa adamları çağır," dedim Ares'e. Araziyi hızla geçip tel örgülere doğru ilerlerken.

Cisco adındaki adam açık pencereden uzanıp kızı yakaladığında ben kapıdan geçmiş ve kızın arkasına geçmiştim.

Elini yakaladım ve kıdemli kardeşimiz Bat'ın yıllarca bana ustalaşmayı öğretmek için uğraştığı sert bir kilit haline getirdim.

Cisco'nun boğuk ağlamasına bakılırsa, sonunda ustalaşmıştım.

"Sanırım bu kız sana defalarca gitmeni söyledi," dedim sahte bir neşeyle, gülümsemem yüzümde daha çok alaycı bir ifadeye benziyordu. "Onu dinlemenin zamanı geldi."

"Seni lanet orospu," diye inledi, şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzü acı ve nefretle buruşmuştu. "Burada kiminle uğraştığının farkında değilsin."

"Hayır," diye kibarca karşı çıktım ve gözlerimdeki kararlılığı görebilmesi için ona doğru eğildim. "K i m i n l e uğraştığınızı bilmiyorsunuz. Burası Düşmüşlerin bölgesi ve kapılarımızın hemen dışında bir kızı taciz etmek istiyorsan, bu bizim sorunumuz."

Korkunun peşinden sürüklediği bir tanıma parıltısı vardı. "Lanet olsun."

"Sikmek doğru," diye kabul ettim. "Şimdi, siktir git."

Tehdidimi pekiştirmek için onunla uzun bir süre göz teması kurdum ve sonra bıraktım, hemen geri çekildim ve kolumu kızın etrafında dolaştırarak onu benimle birlikte ulaşamayacağı bir yere getirdim.

"Seni tekrar bulduğumda, boka batmış olacaksın," diye tükürdü kızıl saçlıya, motoru çalıştırıp kükremeye başlamadan önce

sokağın aşağısında.

Yanımdaki kıza bakmadan önce arabanın köşeyi dönmesini izledim. Kesinlikle çok güzeldi. Tam olarak bu kelime. Kalp şeklinde bir yüz, özenle kanatlandırılmış kaşlar, mükemmel biçimlendirilmiş bir ağız ve küçük bir burnun tepesinde şurup üzerindeki güneş ışığı renginde iri, soluk kahverengi gözler. O kadar güzel ve kadınsıydı ki neredeyse bir çizgi filme benziyordu ama gözlerindeki parıltı ve ince bedenindeki titreme onu fazlasıyla insani bir şey yapıyordu.

Bir uyuşturucu bağımlısı kafayı bulmak üzere. Ne trajedi ama.

"Hey, tatlım," diye yumuşak bir sesle, bir sokak kedisiyle konuşur gibi konuşmaya başladım ama önce irkildi, sonra da ona bu şekilde hitap ettiğim için bana kızdı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Gözleri garaja ve Nova'nın kulüp binasının yan tarafına sprey boyayla çizdiği The Fallen MC amblemine kaydı.

"Siktir et beni, siktir et," diye acımasızca küfretti, sonra da vebaya yakalanmışım gibi benden kocaman bir adım uzaklaştı. "Dinle kaltak, sen ve seninkiler benden uzak durun. Beni duyuyor musun? Motorcu dramasıyla uğraşmak istemiyorum."

"Senin adın Honey," dedim yavaşça, bir sorudan ziyade beynimin kıyılarından sürüklenen bir anı.

Honey Yves, Zeus'un eski karısı Farrah'ın kızı ve Harleigh Rose ile Kralımın eski annesiydi.

Honey adında başka birini hiç duymamıştım ve bunun yaygın bir isim olduğundan da şüpheliydim.

"Tatlım Yves?" Çevremdeki hareketlerin belli belirsiz farkına vararak sordum.

Benden uzaklaşmaya başlarken titredi ve lekeli serseri çantasını göğsüne bastırdı. "Beni tanımıyorsun. Dinle, Cisco konusunda yardımına ihtiyacım yoktu, şimdi de yok, anladın mı? Ben yetişkin bir kadınım."

Yalanlar. On beş, belki on altı yaşından bir gün bile büyük değildi. Yaşlarını tahmin edebilecek kadar uzun yıllar gençlere öğretmenlik yaptım.

"Seni bir yere götürmeye ya da bir şey yapmaya zorlamaya çalışmıyorum," dedim ellerimi göklere açarak. "Sadece o sürüngeni senden uzaklaştırmak istedim."

"Evet, teşekkür falan beklemeyin."

"Bilmiyorum." Kendimle savaşarak dudağımı ısırdım. "Dinle, açlıktan ölüyorum, benimle bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Aç değildim. Okumak için dışarı çıkmadan önce kulüp binasının mutfağında Ares ve bana ızgara peynir yapmıştım ama Honey zayıf görünüyordu. Sanki günlerdir şekerden başka bir şey yememiş gibiydi.

King ve Harleigh Rose ile hiçbir ilgisi olmadığını, kızı bebekliğinden beri görmediklerini biliyordum ama yine de bir şeyler yapmak zorunda hissettim. Bu sadece insani bir terbiyeydi.

Bana şüpheyle baktı ve dudaklarını neredeyse kasılırcasına yaladı, yıllar önce kendi erkek kardeşimin çok sert ve çok sık parti yaptığı zamanlardan tanıdığım yüksek bir tik.

"Neden?" diye sordu ve bu tek kelime bir suçlamaydı.

Omuz silktim. "Dediğim gibi açım. Ayrıca kız kardeşliğe de inanıyorum. Az önce sokakta saldırıya uğradın ve sohbet etmek için bir kız arkadaşa ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

Homurdandı ve aramızda kurmaya çalıştığım zayıf ilişki suda eriyen şeker gibi çözüldü. "Evet, doğru. Bildiğim kadarıyla sen ve senin Fallen piçlerin Cisco ve diğerleri için çalışıyorsunuz. Seninle hiçbir yere gitmiyorum, sürtük."

"Bekle," diye ısrar ettim, elimi koluna koyarak onu durdurmak için uzandım.

Dokunuşumla çılgına döndü, çantasını vahşice göğsüme vurmak için savurdu ve göğsümdeki havayı çaldı.

Yüksek sesle nefes vererek eğildim, nefes almaya çalışırken karnımı tuttum.

"Siktir," diye bağırdı tanıdık bir ses, kapı şangırdayarak açılırken ve ardından motosiklet botları sınırlı görüş alanımda belirirken.

King yanıma çömelmeden önce bir eli sırtıma gitti, omurgamdan yukarı kaydı ve başımın arkasını kavradı. Soluk mavi gözleri öfkeyle buz gibiydi ve beni başka bir yaralanmaya karşı inceliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Titrek bir nefes aldım, başımı eğdiğimde Honey'nin çoktan gitmiş olduğunu gördüm ve "Kız kardeşin" dedim.

Cressida

İNANAMIYORUM dedim, saatler sonra haberin şokunu hâlâ atamamıştım. "Onca yer varken Entrance'ta böyle bir şeyi kurmaya nasıl cesaret edebildiler? Burası Fallen bölgesi."

King kıkırdayarak elini belime attı ve üzerime eğilerek buzdolabını açıp tereyağını aldı. Ellerime bastırıp dolaptan unu alırken ona bakakaldım. Benden en sevdiği tuzlu karamelli elmalı turtayı yapmamı istediğini anlamam bir anımı aldı.

"Kral!" Kıkırdamaya başlamadan önce itiraz ettim. "Neden ne zaman endişelensem beni hep turta yapmaya zorluyorsun?"

Bir omzunu silkti, bir yanağına orantısız bir sırıtış yerleştirerek yanımdaki tezgâha zıpladı. "O meşgul, güzel beyni biraz rahatlatır ve ben de turtayı severim. Bir taşla iki kuş."

Başımı öfkeliymişim gibi salladım ama gerçek şu ki, beni bu kadar iyi tanımasını seviyordum. Birbirimizi sevmemizin ve birbirimize bakmamızın bizden başka kimsenin fark edemeyeceği tüm küçük yollarını. Sevginin en güzel yanının bu küçük mucizeler ve merhametler olduğunu düşünüyordum.

"Cidden ama, safra!" Soğuk tereyağını küp küp doğrarken bile devam ettim. "Javier'in iğrenç lise uyuşturucu çetesini çökerttikten sonra bile kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar."

"Bebeğim, küfretmeye başlamalısın. Orada her tecrübeli yaşlı kadın gibi motorcu gibi davranıyorsun ve sonra 'pisliyorsun' ve 'kıçını kaldırıyorsun'."

Tereyağını un karışımına yedirmeye başlarken omuz silktim. "Hâlâ devam eden bir çalışmam var."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Yani ben hariç herkes zaten mükemmel olduğumu görüyor." Turta için ayırdığım elmalardan birinden kocaman bir ısırık aldı.

Gözlerimi devirdim. "Kimse mükemmel değildir, sen bile."

"Bunu şimdi söylemen komik. Daha bu sabah seni sikimin üzerine boşalttıktan sonra 'Kralım, Tanrım, sen mükemmelsin' dediğini hatırlıyorum."

Çılgınca kızardım, sıcaklığın boynumdan göğsüme doğru süzüldüğünü hissettim. "Aslında, yanlış hatırlamıyorsam, 'Kral, Tanrım, sikin mükemmel' demiştim."

"Ah." Sanki bunca zamandır sırf tekrar söyletmek için benimle oynamıyormuş gibi ağırbaşlılıkla başını salladı. "Bu o olmalı."

Kendime rağmen güldüm ve un kaplı parmaklarımı ona doğru salladım. "Seni kibrini görmezden gelecek kadar sevdiğim için şanslısın."

"Beni sevdiğin için şanslısın, bebeğim," diye kolayca kabul etti, bu konuda çok gerçekçi olduğu için aşkımızı daha da destansı gösterme tarzıyla. "Tatlı turtalar yaptığın için de şanslısın."

"Bana bir elma borçlusun. Gidip benim için bir tane alır mısın?"

"Hallediyorum," dedi ve tezgâhtan atlayıp yanımdan yan kapıya doğru ilerlerken kıçıma bir şaplak attı.

Elleri un içinde, gözlerim kocaman açılmış bir şekilde gidişini izledim ve son dört yıldaki değişimini takdir ettim. Aşık olduğum on sekiz yaşındaki öğrencinin uzun boylu, biraz sırık gibi vücudu bir tür Yunan tanrısının vücuduna dönüşmüştü. Kulüpte spor salonunda erkeklerle birlikte ağırlık kaldırarak çok zaman geçiriyordu ve geniş omuzlu, dar kalçalı vücudu bunun kanıtıydı. Altın sarısı teninin altındaki kaslarının çizgilerini takip etmeye bayılıyordum, dilim kasıklarının çukurundan kasıklarına doğru kayıyordu,

Karnındaki simetrik kutucukların üzerinde parmaklarımı dalgalandırıyordum. Bu vücudun her santimini biliyor ve ona tapıyordum ve yıllar önce benim için evin kenarına diktiği elma ağaçlarına doğru kapıdan çıkarken sıkı poposunu kontrol etmekten hiç utanç duymuyordum.

King'in bu küçük köhne kulübeyi bir yuva haline getirmem için bana yardım ettiği binlerce yoldan biriydi. Dört yıl önce satın aldığımda, en hafif tabiriyle haraptı ve kolum kadar uzun bir sorun listesi vardı. Burayı onarmak King'in bana kur yapmasının bir parçasıydı, kardeşleri buraya getirerek bana kur yapıyordu ve yıllar geçtikçe bakımsız evi bir yuvaya dönüştürmeyi kendimize görev edindik.

Şimdi, eski ahşap zeminler zımparalandı ve yeniden cilalandı, böylece evin tüm arka tarafını kaplayan çift camlı pencerelerden içeri sızan ballı güneş ışığı havuzlarında parladılar. Mutfağın yeniden modellenebilmesi için bir yıl birkaç aylığına taşındık ve şimdi alt dolaplar sıcak, koyu bir yeşile boyandı ve açık raflar evin geri kalanında yapılan koyu ahşap panellerle uyumlu olacak şekilde boyandı. Bir tarafında taburelerin, ortasında ocağın bulunduğu adanın üzerinde büyük bir kasap blok levhası ve Garro klanını ya da kardeşleri yemeğe çağırdığımızda kullanmak üzere büyük bir yemek masası vardı. King, Eugene'in gömme oturma odamız için bazı özel mobilyalar yapmasına yardım etmişti, böylece her şey rustik ve mekanla uyumlu bir şekilde eşleşti.

Küçük evdeki her boş duvar alanını kaplayan kitap raflarından Nova'nın bizim için yaptığı, bekleyen bir avuca düşen elmayı tutan bir kızın resmine ve

Graceland'e yaptığımız gezide King ve benim koridorda asılı olan devasa baskımız, bu ev bizi haykırıyordu.

Ve bunu anlatamayacağım kadar çok sevdim.

King'le tanışmadan önce yedi yıldır bir adamla evliydim. Vancouver'da, güzel ve pahalı eşyalarla dolu diğer büyük ve pahalı evlerin yanında büyük ve pahalı bir evde yaşıyorduk ve orada kendimi hiçbir zaman King ile Shamble Wood Cottage'da hissettiğim gibi evimde hissetmemiştim.

Bir evi yuva yapanın insanlar olduğunu daha önce hiç anlayamadığım bir şekilde anlamamı sağladı.

Daha önce hayal bile edemeyeceği bir hayali yaşayan bir kızdım ve bununla övünmekten hiç utanç duymuyordum.

Elvis'in hoparlörlerden mırıldandığı şarkıya usulca eşlik ettim, hamuru buzdolabında soğumaya bırakıp karamel sosu yapmaya başlarken kalçalarımı salladım. Kapı sessizce açıldığında gülümsedim ama hava Kral'ın varlığıyla dolmayınca hemen duruldum.

Dikkat çekmemeye çalışarak elimi tezgâhın üzerinde dikkatlice gezdirdim ve elmaları kesmek için kullandığım kasap bıçağının sapını kavrayarak kolayca seslendim: "Sağ ol tatlım. Onları aldın mı, tamam mı?"

Eski ahşap zemin arkamda gıcırdadı. Daha düşüncelerimi kontrol edemeden alçalıyor ve bıçağı bilinmeyen saldırganın kasığına doğru götürmek için bir daire çiziyordum. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, şakağıma doğrultulmuş bir silah, ölümcül bir ağza sahip soğuk, sert bir metal öpücüğü.

Donup kaldık, uzun bir nefes boyunca bir çıkmazın içinde asılı kaldık. Sonra adam silahını gevşetti ve kıkırdadı.

"Siktir git, Cress. Ziyaretçileri hep böyle mi karşılarsın?"

Dağınık saçlarımın arasından başımı kaldırıp baktığımda Wrath'ın o müthiş yüksekliğinden bana sırıttığını gördüm. Sistemimi dolduran adrenalin azaldı ve yerini aşırı rahatlamaya bıraktı.

Bıçağı bırakırken güldüm ve ayağa kalkmama yardım etmesi için bana kocaman, dövmeli bir el uzattı. Bıçağın sapındaki unu temizledim ve motorcuyu kollarıma almadan önce silahı tezgâha bıraktım.

"Rahip," diye açıkladım kaya gibi sert gövdesine, mermer gibi görünen adamlara sarılmaya alışkındım. "O ve King, ihtiyaç duymam halinde beni vahşetin incelikleri konusunda eğitmeyi kendilerine görev edindiler."

Sırtımı sıvazladı, gücünü dengelemeye çalıştığını bilsem de biraz fazla sertti. "Bunu duyduğuma sevindim. Nasıl gidiyor Queenie?"

"Sanki umurunda," diye takıldım uzaklaşırken. "Sadece Kylie'nin nasıl olduğunu bilmek istiyorsun."

Gülümsemesi çok güzeldi çünkü Wrath'la ilgili her şey güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Eğer kendi motorcuma sırılsıklam aşık olmasaydım, Wrath Marsden'ın yüz hatlarının mükemmelliği karşısında şaşkına dönebilirdim. İri boyu ve kapitone kaslarının bolluğuyla birleştiğinde, o güne kadar gördüğüm en korkutucu adamlardan biri olmalıydı.

Yine de sevdiği kadını korumak için ne kadar ileri gittiğini gördükten sonra onu kocaman bir oyuncak ayıdan başka bir şey olarak düşünemiyordum. Yüzüne kazınmış, ışıldayan mavi-gri gözlerini aydınlatan ve sakallı yanaklarını kırıştıran gülümseme bunun en iyi örneğiydi.

Yorumuma itiraz etmek yerine "İyi mi?" diye sordu.

Hiçbir şey onun için Kylie'den daha önemli değildi.

Ellerimi bir kurulama bezine sildim ve ocaktaki tencerede eriyen şekeri karıştırdım. "Seni ve annesini özlüyor ama onu ne zaman görsem iyi görünüyor. Sanırım Eugene'in ona karşı bir zaafı var ve Lila ile çok iyi arkadaş oldular."

"Güzel," diye homurdandı, iki metre boyundaki gövdesini tezgâha yaslayarak. "Onu aradım ve şimdi yoldalar. Onu biraz dışarı çıkarıp geri getireceğim ve sonra hep birlikte bir şeyler yiyebiliriz?"

"Bizim için endişelenme. Eğer onunla vakit geçirmek istiyorsan, geçir."

"Birlikte kendimiz olabileceğimiz çok fazla insan yok... Sen ve King'le takılmak güzel olurdu," diye itiraf etti.

Başka biri olsaydı ona tekrar sarılırdım. Wrath birkaç hafta önce kız arkadaşı Kylie'yi, onu kardeşlerinden herhangi biriyle görmektense öldürülmesini tercih eden babası, Berserker'ların MC Başkanı Reaper Holt'tan korumak için bize getirmişti.

Berbat bir durumdu ve biz de onlara yardım etmekten mutluluk duyuyorduk. Ne de olsa, dünyanın onlara karşı olmasının nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da King ve bendim.

Ben de ona sırıttım ve "Turta sever misin?" diye sordum.

Cevap gülümsemesi Kylie için sakladığı kadar canlı değildi ama yine de çarpıcıydı. "Herkes öyle değil mi?"

King elinde bir kasa elma ve parmaklarında mürekkep lekeleriyle döndüğünde Wrath benim güzel adamda oturmuş bira içiyordu. Wrath'ı hemen fark etti ama onu görmezden geldi.

Elmaları tezgâhın üzerine bıraktı ve elini boğazıma dolayarak öpmek için yüzüme doğru uzandı.

Tadı yeni topladığı elmalar gibi gevrek ve tatlıydı.

"Karamel güzel kokuyor," d i y e mırıldandı kokladığı ben olmama rağmen. Burnunu boynumun hizasında gezdirdikten sonra boğazımla omzumun birleştiği yeri ısırdı. "Biraz ayrı tut, t a m a m mı? Bir teoriyi test etmek için aklım var

"Bakalım hangisi daha tatlı, sen mi şeker mi?"

İçimi bir ürperti kapladı ve nabzımı yalayıp sonra da oradaki deriyi hafifçe emerken göz kapaklarım kapandı. Tek bir öpücükle beni küle ve kora dönüştürebilirdi ve misafirlerinin önünde bile gücünü kullanmaktan çekinmiyordu.

Aslında, özellikle de erkek misafirlerin önünde.

"Mağara adamı gibi davranmayı bırak." Hafifçe nefessiz kalarak güldüm ve şakacı bir şekilde onu ittim. "Mutfağımdan çık ve fırsatın varken Gazap'a yetiş. Eugene aşıkları yeniden bir araya getirmek için her an burada olabilir."

"Güzel," dedi birasını alırken. "Çok açım ve sadece o turta için değil."

Gazap paslı, neredeyse acı verici bir kıkırdamayla güldü. "Bunu şiir yazan bir adam mı söylüyor?"

King omuz silkti ve kot pantolonunun arka cebinden katlanmış, yıpranmış deri defterini çıkarıp masanın üzerine fırlatarak oturdu. "Onu yatağıma nasıl aldığımı sanıyorsun? Kirli şiirler bir kadının kalbine ve yatağına giden yoldur."

"Kral!" Güldüm ve kafasına bir elma fırlattım, o da çok kolay yakaladı. "Neden her zaman beni utandırmak zorundasın?"

"Çünkü benim için kızarman hoşuma gidiyor, bebeğim." Hiç utanmadan sırıttı ve sonra aniden ayıldı. "Ve sana ait olan her şeyin benim olduğu gerçeğiyle övünmeyi seviyorum."

Yanımdaki tezgâhta duran Ambrosia elmaları kadar pembeleştim ve karameli turta kabındaki elma karışımının üzerine dökerken saçlarımın bir tutamının arkasına saklandım.

"Seni gördüğüme sevindim kardeşim," dedi King, Wrath ile biralarını tokuştururken. "Haberler nedir?"

"Farrah'ın Reaper'ın etrafında takıldığını bilmelisin," diye başladı. "Ona Yaşlı Kadınım diyor, yani geçici de olsa şimdilik ciddi bir ilişki olduğunu biliyorsun."

"Evet, Zeus'tan bilgiyi yaklaşık iki saat önce aldım. Bu bizim için nasıl olacak?"

"Dikkati dağınık, ki bu normalde iyi bir şeydir.
Sorun şu ki, kız kardeşin onun dikkatini
dağıtıyor." "Siktir."

Tezgâhın üzerinden King'le göz göze geldik ve gözlerindeki öfke ve çaresizliği okudum. Bisikletine atlayıp benzin ve dumanlı lastiklerle Vancouver'a gitmek, Harleigh Rose'u arkasına atıp onu güvende tutabileceğimiz Entrance'a kaçırmak istiyordu.

Ama H.R. bunu istemedi.

Bir erkeğin onu kurtarmasını bekleyecek türden bir kadın değildi. Savaş alanına kendi başına saldıran bir kadındı, sonuçları ne olursa olsun.

Yıllardır kendisini taciz eden adamı öldürmüş olmasına rağmen, yardım kabul etmekte isteksizdi,

Onu seven ve yarı yetiştiren erkek kardeşinden ya da benden, arkadaşı ve neredeyse anne figürü olarak gördüğü kadından bile.

Bu beni öldürdü ama King'i kesinlikle öldürdüğünü biliyordum. O tam da böyle bir adamdı.

"Göz kulak oluyor musun?" diye sordu Wrath, sesi sakin ama elleri yumrukluydu.

"Bunu biliyorsun. Ben ona göz kulak olurken o da bana göz kulak oluyor. Lion'la birlikte olduğu için aptal olsa da akıllı bir kız."

"Aslan mı?" Ciyakladım. "Aslan Danner gibi mi?"

"Bir ve aynı," diye onayladı Wrath acımasızca. "Orospu çocuğu seninle birlikte olduğumu bilmiyor, bu yüzden herkesi kandırdığını sanıyor. Motorcu rolü oynayıp kulübü devirmeye çalışıyor, belli ki. Mesele şu ki, o iyi bir adam ve mavi kanına rağmen onu sevmeye meyilliyim."

"Çünkü o iyi bir adam," diye itiraf ettim isteksizce. Başçavuş Danner'ın yozlaşmış parmağı altında Düşmüşler'le geçirdiğim onca yıl, mavili adamlara karşı önyargılı olmama neden olmuştu ama Danner Junior'ın iyilerden biri olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Öyle olmalıydı; Zeus'un hapsedildiği yıllar boyunca Kral'ı pratikte o büyütmüştü.

Yüzündeki dalgın ifadeye bakılırsa King de öyle düşünüyor gibiydi. Gözlerini uzaklara dikmiş, başparmağını bir şey düşünürken yaptığı gibi alt dudağına sürtüyordu.

"Lanet olası Danner," dedi sonunda çocuksu sırıtışıyla. "Her zaman boynunu ait olmadığı yere sokar. İşte

Yine de H.R. ile ilgilendiği için minnettar olduğumu söylemeliyim. Tanrı biliyor ki onun bakıma ihtiyacı var."

"Bunu söylediğini duymasına izin verme." Fırını açıp turtayı raflara yerleştirirken ona göz kırptım. "Taşaklarını koparır."

"Yapardı," diye gururla kabul etti. "Yine de sana söylüyorum Wrath, toplarımı ve her şeyimi riske atıyorum, çünkü kız kardeşim benim sorumluluğumda ve şimdi umuyorum ki senin de sorumluluğunda."

Wrath ve King göz göze geldiler, aralarında sadece kardeşlik ve erkeklik üzerine kurulu bir onur koduna sahip iki adamın tam olarak anlayabileceği bir şey paylaşıyorlardı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse çoktan bitti," dedi sonunda o paslı kıkırdamasıyla. "O ve Lion birbirlerinin üzerine titreyen aptallar gibiydiler, bu yüzden ben devreye girdim. Artık benim kadınım olduğunu duyarsan şaşırma."

King inledi ve alnını dramatik bir şekilde masaya vurdu, ben ona doğru ilerlerken beni güldürdü. Hemen sandalyesini geriye itti ve kucağına oturmam için yer açtı. "Bir polisle ve rakip bir MC motorcusuyla yatakta... lanet olsun, Zeus bunu duyarsa, Tanrı'nın çekici gibi H.R.'ın üzerine iner."

"İşin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz," diye güvence verdi Wrath. "Sen kızıma göz kulak olmaya devam ettiğin sürece bu durum kontrolüm altında."

Onunla gerçekten ilgilenmiyorduk ama Eugene'in gözlerden uzak dağ kulübesinde yaşamasını ayarlamıştık, böylece intihar eğilimli babasının gözünden ve aklından uzakta olacaktı. Eugene resmi olarak kulübe bağlı değildi, **bu** yüzden herhangi bir nedenle Berserker'lardan biri Kylie'yi aramaya çıkarsa, onu sadece

Bir aile dostunu ziyaret ediyor ya da rastgele yaşlı bir adamla birlikte oluyordu. Sadece King ve Eugene Wrath ile olan anlaşmayı biliyordu ve King'in hem Kylie'nin korunması için hem de Düşmüşler'deki konumunu derinleştirmek için Wrath'ın bilgilerini kullanması gerektiğinde elinde bir koz olması için bunu bu şekilde tutmayı planladığını biliyordum.

Başkan'ın oğlu olması King'in kulüpteki yerini hak etmekten muaf olduğu anlamına gelmiyordu.

Dışarıda çakılların üzerinde tekerlek sesleri duyuldu ve anında Wrath'ın yüzü normaldeki suskun ifadesinden mutlak bir coşkuya dönüştü.

"O burada," dedi neredeyse kendi kendine ve sonra kalkıp mutfaktan ön kapıya doğru yürüdü.

King burnunu saçlarıma gömdü ve usulca kıkırdadı. "Onları kendi hallerine mi bıraksak?"

"Yapabiliriz... ama bu benim en sevdiğim kısım," diye itiraf ettim, şakacı bir şekilde beni yakalamaya çalışsa da kucağından sıyrıldım.

"Benim umutsuz romantiğim," diye alay etti beni kapıya kadar takip ederken bile.

"Senden önce umutsuzdum," diye onayladım kapıda durduğumuzda ve kollarını belime doladı, çenesini omzuma dayadı, böylece ayrı aşıkların birbirlerini selamlamasını izleyebildik. "Artık o kadar değil."

Şapşallığımı sessizce onaylamak için kulağıma bir öpücük kondurdu.

Ve izledik.

Kylie bir çırpıda arabadan çıktı, aceleyle kapıyı çarptı ve siyah saçlarını kıvırarak Wrath'a doğru koşmaya başladı.

arkasında uçuyor, uzun karanlık bacakları çalkalanıyor, kollarını uzatıyor.

"Wes," diye haykırdı kendini sırıkla atlayan bir atlet gibi havaya fırlatmadan ve Wrath'ın kucağının geniş parantezine yakalanmadan birkaç saniye önce.

Anında kasıldı, onu vücuduna sımsıkı çekti, kolları bacakları sarmaşık gibi etrafına dolandı, yüzleri sanki diğerinin nabzının yanaklarında attığını hissetmeye ihtiyaçları varmış gibi birbirlerinin boyunlarına gömüldü. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ikisinin de hayatta ve iyi olduğuna dair bir güvence.

Birkaç ay önce Wrath onu koruma için bize getirdiğinden beri her bir araya gelişlerinde olduğu gibi onları izlemek kalbimi sızlattı. King'den ayrı kalmayı hayal bile edemezdim. Fiziksel temas kurmadan geçirdiğimiz en uzun süre, kulüple birlikte sahile indiği zamanlardı ve o da asla iki haftadan uzun sürmemişti. O benim için uzun süre ayrı kalamayacağım kadar temel biriydi.

King düşüncelerimi hissetmiş gibi burnunu kullanarak saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı ve nabız noktamı öptü. "Biliyor musun, bazen sana bu şekilde sarıldığımda bile, seninle birlikte olmak bana rüyamda göremeyeceğim bir şeymiş gibi geliyor."

"Her gün kendimi çimdikliyorum," diye itiraf ettim. "İffetli bir öğretmenin muhteşem bir asiyle bu kadar mutlu olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Şüphe etmedim."

Gözlerimi devirdim ve kalçalarımı tekrar ona doğru ittim. "Kral olmak için doğdum, hiçbir şeyden şüphe etmiyorum."

Güldü ve nefesinin boynumdaki sıcak tınısı beni özlemle ürpertti. "Herkesin şüpheleri vardır. Hatta

Ben de bundan muaf değilim. Sadece sana olan özlemimden asla şüphe etmedim, Cress bebeğim. Tek bir saniye bile."

Dili boğazımın kenarından aşağıya doğru boğucu bir yol yalamak için dışarı fırladı ve ben neredeyse onun kucağına geri eridim.

"Şimdi içeri gel. Sadece senin tadının tatmin edebileceği bir açlığım var," diye fısıldadı kulağıma dişlerini sıkıca boynuma geçirmeden önce.

İnledim, kucaklaşan sevgililerin ve Eugene'in tam görüş alanında olmamıza rağmen ona daha iyi erişim sağlamak için başımı anında eğdim.

"Beni bir çay içmeye davet edecek misin?" Eugene yolun aşağısından bağırdı, kaba saba sesine kahkahalar karışıyordu.

"İçtiğim tek şey kadınım," diye karşılık verdi King, bizi evin içine doğru geri götürürken. "Siktir git ve kendi içeceğini kendin bul."

Onların kahkahaları üzerine kapıyı kapattı. Alışkın olmama rağmen yüzsüzlüğünü protesto etmek için ağzımı açtım ama ağzı, yakıcı bir öpücükle mühürlerken dilimin üzerindeki kelimeleri çaldı.

Geri çekildiğinde, sol yanağında kendini beğenmiş, tembel bir yarım gülümseme vardı. Daha fazlası için fiziksel bir yalvarışla göğüslerimi göğsüne bastırırken dudaklarım karıncalandı ve meme uçlarım sızladı.

"Bir şey mi söylemek istiyordun?" diye sordu başparmağını öpücükle şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirip dilimin üzerine daldırırken. Elma ve insan tuzu tadındaydı.

Onu tekrar öpmeye çalıştım, ağzının tadını içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum, ama eli boğazımdaydı ve beni yeterince sıkıyordu.

hissetmek beni durdurdu.

"Hayır bebeğim, benden ne istediğini duymak istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

O ele karşı gerildim, ısıyı boğazımdan aşağıya doğru ok gibi fırlatıp bir yudum viski gibi bağırsaklarımda biriktirmesine bayıldım.

"Sen," diye nefes nefese kaldım, çünkü eli daha da gerilmişti ve diğer eli beni kasıklarına doğru itmek için belimin alt kısmına yerleşmişti, sertleşmiş sikinin kalçamda zonkladığını hissedebiliyordum. "Seni istiyorum, her zaman."

"Evet," diye homurdanarak kabul etti, alt dudağımı yalamak için eğildi, sonra dişlerinin arasına aldı. "Kadınım benim için her zaman açgözlüdür."

Ve Tanrım, öyleydim. Olgun hayatımın yarısını sapkın bir kadın olduğumu, her zamanki gibi seks arzuladığım için imrenilecek bir sürtük olduğumu düşünerek geçirmiştim. Eski kocam bu arzularım yüzünden beni aşağılamış, sadece bir bebek doğuracağını umduğu zaman benimle sevişmeye razı olmuştu.

Ama King öyle değildi. Vücudumdan bir ressamın sanatını icra ettiği gibi zevk alıyordu, yüzeyimin her kıvrımı ve eğimi zevkle seyredilecek bir zevk, formumun her hareketi peşinden gidilecek farklı bir cazibe. Beni doyurma şekliyle kendimi olgun ve ahlaksız hissettiriyordu. Ağzını seksimin üzerinde gezdirmesini, parmaklarının tenimde oynamasını ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde mühürleyerek ağzımın kuyusundan uzun ve derin bir şekilde içmesini seviyordum.

King'le seks yapmak görkemli olmaktan başka bir şey değildi. Beni mutfağa doğru itip ocağın yanındaki tezgâha kaldırdığında parmaklarımı saçlarına doladım,

Bana yolsuzluk derslerini öğretebileceği daha fazla yol keşfetmeye hevesliydi.

İri ellerinin düğmemi ve fermuarımı hızla açmasını izledim, sonra kotumu ve külotumu çekiştirerek çıkardı, orta parmağının yanından bana bakan Kupa Kralı dövmesine bayıldım. Benimkinin iç tarafında da Kraliçe dövmesi vardı ve teninde beni hatırlatan bu dövmeye bayılıyordum.

King kalçalarımı sertçe tezgâhın kenarına doğru çekerken, "Ziyafet çekeceğim bebeğim," dedi. "Ayaklarını kenara yasla ve o güzel amcığını benim için aç."

Kızardım çünkü pis ağzı tenimin altında duman çıkarmayı asla başaramadı. Ellerimi arkamda birleştirip ayaklarımı yukarı kaldırdığımda açıkta kalan seksimin üzerinde serin bir hava dolaşıyordu ama kendimi güvensiz hissetmiyordum çünkü King kalçalarımın arasındaydı, başparmağı paha biçilmez bir sanat eseriymişim gibi çıplak kalçalarımın üzerinde geziniyordu.

"Sik beni, ama bu güzel amcığa bakarken bile sertleşiyorum." Başparmağı dudaklarımın kenarından aşağı indi, sonra giriş yerimde dönerek orada biriken ıslaklıkla oynadı. "Benim için ıslandığını, şiştiğini ve sikim için can attığını hissetmek hoşuma gidiyor. İstediğin bu mu bebeğim?"

Başparmağını daha fazla içime sokmak için kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalışarak inledim. "Evet, Kral, lütfen, benimle alay etmeyi bırak."

"Durmak mı?" Güldü, gözleri güneş ışığında cam gibi parlıyordu. "Bebeğim, daha yeni başlıyorum."

Soğumuş karamel dolu kâseyi elime tutuşturacak kadar uzaklaştığında bu kez protesto edercesine inledim. Bir parmağını şekere batırıp başparmağının etrafında döndürdükten sonra bana uzatırken hınzırca sırıtıyordu. I

Sertçe emdim, sonra dilimi ucunun etrafında öyle bir dolaştırdım ki gözleri arzudan karardı.

"İyi mi?" diye sordu kabaca, daha fazlasını almak için geri dönüp alt dudağıma sürerken. Cevap vermem için bana zaman tanımadı. Bunun yerine, ağzımdaki tatlılığı emmek için eğildi.

Beni öpmeyi bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım ve seksimden sızıp dökülen karamel gibi tezgahın üzerinde biriktiğini hissedebiliyordum.

"King, lütfen."

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum. Bir bağnazın tanrısının adına saygı duyması gibi." Dizlerinin üzerine çöktü, hala yeterince uzundu, damlayan ıslak amımla göz hizasındaydı. "Sik beni, ne manzara ama. Sence hangisi daha tatlı? Sen mi yoksa karamel mi?"

Klitorisimin üstüne ılık bir şeker sürüp diliyle okşarken nefesim kesildi. Sanki hassas etime ham enerji sürüyormuş gibi elektrik hissettirdi. Ağzının sıcaklığına doğru eğildim, o zor orgazmda patlayana kadar klitorisimi şok etmesini istedim, ama o sadece benimle oynadı, dış dudaklarıma karamel ekledi ve ağzına emdi, sonra dilini sızdıran bir musluktan damlacıkları yalıyormuş gibi döndürdü.

"Tatlı ve tuzlu," diye gürledi karamel içermeyen eliyle iki parmağını içime sokup sırtımı kamburlaştıracak ve ayak parmaklarımı kıvıracak şekilde bükerken.

Bacaklarımı geriye doğru katladı, beni okuması, üzerinde çalışması ve hafızasına kazıması için bir kitap gibi bastırarak açtı.

İstediği zaman benim tadımı, kokumu sayıklayabilirdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, o parmaklarını ve dilini mükemmel bir uyum içinde çalıştırırken, beni o kadar kolay oynuyordu ki, boşalmaya bu kadar çabuk ihtiyaç duymam neredeyse aşağılayıcıydı. Ama beni haykırmaya ve parmaklarının etrafında kasılmaya iten şey tam da bu utanç duygusuydu; içimden akan vahşi coşkuyu serbest bırakmak için tavana doğru bağırıyordum.

Döllerimi yaladı, dilini amımdan klitorisime kadar gezdirdi. Hassas amımın üzerinde hareket ederken ürperdim, ama yine de daha fazlası için acı çekiyordum.

"Lütfen, içimde olmana ihtiyacım var," dedim ona, ellerimi saçlarından tutarak onu ayağa kaldırdım ve bacaklarımı sırtına dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

Bir elimle aşağı uzanıp kotunu çözdüm ve sıcak, çelik gibi etini avucumun içine aldım. Durdurmayı düşünemeden bir inilti kaçtı ve sızan tepesini girişime doğru çentiklerken ağzım onu hissetmekle sulandı.

Ellerini saçlarımın kenarlarından geçirdi ve başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Beni içinde istiyor musun, bebeğim?"

Başımı salladım, ağzını kulağımın üzerinde ve çenemde gezdirirken başımı geriye doğru eğdim.

"Bu güzel amcığı açtığımı hissetmek ister misin?"

Kendimi daha da ıslanmış hissettiğimde bir inilti.

"Sana ne kadar taptığımı bedenimle göstermemi ister misin?"

"Evet," diye haykırdım o içime girerken, kendini tamamen içime oturttu.

Ona karşı kıvrandım, kollarımı omuzlarına dolayıp tutunmaya çalıştım, o da bir eliyle kıçımı kavrayıp diğer eliyle saçlarımı tutarak içime pompalarken beni sabit tutmaya çalıştı. Aramızdaki bağlantıyı ne kadar arzuladığımı, onu içimde hissetmenin kilide takılan bir anahtar gibi geldiğini ve gerçek benin ortaya çıktığını, karanlık, çıldırtıcı bir şekilde açgözlü ve Kral'ın bana verebileceği her damla için sahiplenici olduğumu neredeyse doğal görünmüyordu.

"İçeri gel," diye ısrar ettim, sırtını tırmalayarak içinden bir inilti geçtiğini hissettim. "İçime sıcak ve derin bir şekilde döküldüğünü hissetmek istiyorum."

"Kahretsin," diye acımasızca küfretti, başı geriye savruldu ve gözleri enfes bir acı motifiyle kapandı. Sonra o kadar derinden inledi ki, gök gürültüsü gibi ikimizin de içinden geçti ve içeri giriyordu, horoz gümbürdüyordu, kalçalar gıcırdıyordu ve ben de onunla birlikte geliyordum.

Benimkiyle ziyafet çeken ağzının içinde nefes nefese kaldım, bedenine karşı ürperdim ve parçalandım, dalgalar inatçı kıyıya vurdu. Bu arzulara teslim olmak, onları sonuna kadar götürmek ve sonra, ona, bize takıntılı olduğum için, bir dahaki sefere tekrar böyle bir araya gelebileceğimizi hayal etmek çok doğal geldi.

King uzaklaştı ve alnımdaki nemli bir tutam saçı fırçaladı. O kadar hoş, o kadar derin bir güzelliği vardı ki, onu görmek neredeyse Tanrı'ya yeniden inanmamı sağlayacaktı, çünkü ancak ilahi bir el böyle bir yüz yaratabilirdi.

"Bana öyle bir bakıyorsun ki," diye mırıldandı boğuk bir sesle, elini saçlarımda gezdirmeye devam ederken. "Sanki ben güneşmişim ve senin gözlerin kamaşıyormuş gibi bakıyorsun."

"İstiyorum," diye kolayca kabul ettim. "Öyleyim."

"Sadece bir erkek, bebeğim. Bunu unutma," diye hatırlattı bana, alışılmadık bir şekilde kasvetliydi.

Kaşlarımı çattım ve uzanıp kaşlarının arasındaki küçük çatlağı düzelttim. "Asla sadece bir adam değilim, Kral. Benim erkeğim olduğunuzda değil."

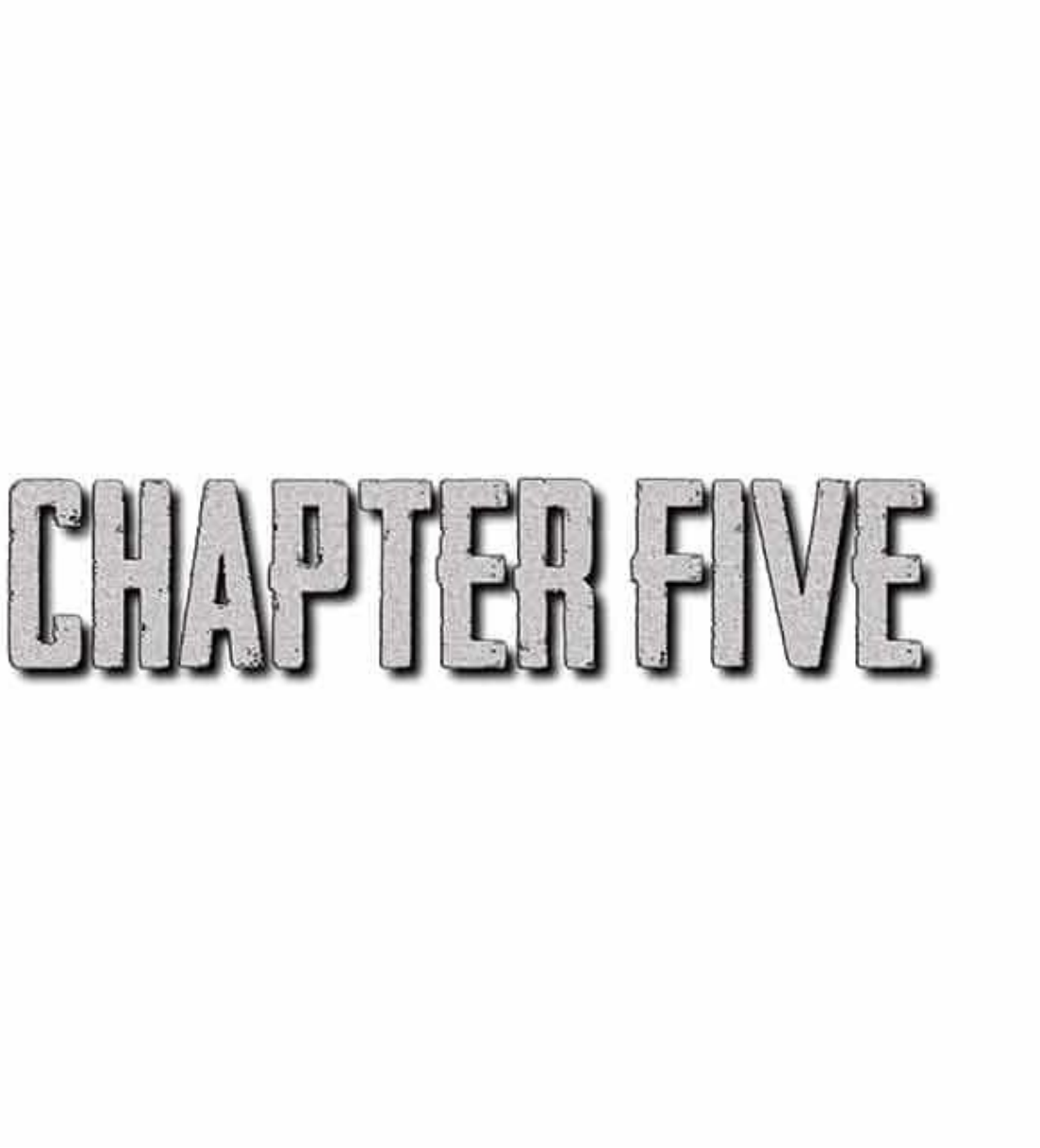
"Sap," diye gülerek suçladı parmaklarımı ısırarak.

"Bana neredeyse her gün aşk şiirleri yazan adam böyle diyor."

"Şeytan'ın edebiyatın en büyük adamı olduğunu düşünen kadın böyle diyor."

"Öyle." Kollarımı boynuna doladım ve gülümsedim. "Sence ilk oğlumuza onun adını vermeli miyiz?"

King bir kahkaha patlattı ve bu bir süpernovaya bakmak gibi olsa da, sonuna kadar izlemeye devam ettim.

Cressida

King'i BULMADAN ve o hayatımı değiştirmeden önce, yazılı kelimeler için yaşıyordum. Bunu neredeyse gerçek anlamda söylüyorum. O yıllarda hayatım o kadar sıkıcı ve inanılmaz derecede yavandı ki, her zaman çok daha iyi bir alternatif bulunabilirdi

En sevdiğim kitabın bez ciltli sayfalarını. Kitapçılar benim ikinci evim, belki de gerçek evim oldu, çünkü bir okur olarak tam da olmam gereken kişi olabiliyordum. Tamara Pierce romanlarının vahşi, sert kahramanı ya da Jane Austen'ın aşk hikayelerinin esprili, iyi niyetli yıldızı olabilirdim. Bill Bryson'ın anlatıları aracılığıyla dünyayı her zaman istediğim gibi gezebilir ve F. Scott Fitzgerald'ın kurgusal evrenlerinde bulunanlar gibi sansasyonel erkeklerin hayatlarında lüks yaşayabilirdim.

Kitapçılar, gerçekten olmak istediğim kişiyi geliştirmek için güvenli bir limanımın olmadığı bir dönemde sorunlu zihnim için bir yuvaydı.

Bu yüzden kendi iş yerimi açmanın her zaman hayalim olması şaşırtıcı değildi.

Ama her zaman tüm hayallerimi hayal ettiğim şekilde bir hayaldi; ulaşılamaz, bakması güzel bir şey ama bulutlarda o kadar yüksekte ki asla yeryüzüne yağamaz.

Tabii ki bunların hepsi motorcu şairimle tanışmadan önceydi.

King'e bir kitabevi açmaktan ilk kez bahsettiğimde başını eğmiş ve "Harika. Hadi açalım." demişti.

Ve bunu küçümseyici bir şekilde, sanki daha önce bu hedefin peşinden gitmemiş olmam düşünülemezmiş gibi ya da ailemin veya eski sevgilim William'ın davranabileceği gibi otoriter bir şekilde söylemedi. King bunu kayıtsızca söyledi, çünkü onun için bu kadar basitti.

Eğer bir şey istiyorsa, onu alırdı.

Bu da onun güzel beyninde, eğer bir şey istersem bunu benim için gerçekleştireceği anlamına geliyordu.

İngiliz Edebiyatı alanında yüksek lisans yapmak için onunla birlikte üniversiteye geri dönme kararı almış olsam da, her gün mağazamı açmayı düşünmem için beni teşvik etmeye devam etti.

Mezun olduğumuzda ve British Columbia Üniversitesi'nde profesör olarak devam edip etmeyeceğimden emin olmadığımda, atmaktan çok korktuğum adımı attı.

Bana bir dükkan aldı.

Ana Cadde üzerinde, tanıştığımız Entrance Bay Academy'nin birkaç blok aşağısında ve eyaletteki en sevdiğim kahve dükkanı olan Honey Bear Café'nin hemen yanındaydı. Biz sahip olmadan önce, vefat eden yaşlı bir kadın tarafından işletilen bir antika dükkanıydı. Kirliydi, dökülüyordu ve bir ton bakıma ihtiyacı vardı.

Bayıldım.

Kardeşlerin, EBA'dan eski iş arkadaşlarım Rainbow ve Tay'ın ve arkadaşlarımız Benny ve Carson'ın yardımıyla, yorgun mekânı kesinlikle güzel bir edebi vahaya dönüştürdük.

Paradise Found Books, koyu renk deri sandalyeleri, pirinç aplikleri ve açık tuğlalarıyla 18th yüzyıl edebiyat kafelerini hayal ettiğim şekilde karanlık ve karamsardı. Tek doğal ışık dükkânın sol ön köşesindeki tavandan tabana iki devasa pencereden geliyordu ve siyah kaplama tüm o sıcak kırmızı tuğlayı güzelce vurguluyordu. Karamsar ve hüzünlüydü ve kesinlikle, kendi adıma söylemem gerekirse, muhteşemdi.

Ve gelecek hafta açılacaktık.

"Telaşlanmayı bırak. Başımı ağrıtıyorsun," diye seslendi Rainbow kocaman pencerelerdeki bir lekeyi silerken

mağazanın köşesinde. "Cidden kadın, sana bakmaktan yoruldum."

"Eve King'le seks yapamayacak kadar yorgun dönmek istemezsin," diye araya girdi Tayline, başını kitaplığın köşesinden çıkarıp kara kaşlarını bana doğru sallayarak. "İşte bu büyük bir utanç olur."

O ve Rainbow kıs kıs güldüler ve Benny hülyalı bir şekilde içini çekip "Kesinlikle," diye ekleyince kahkahalara boğuldular.

Carson erkek arkadaşına gözlerini devirdi ve onu sertçe önüne çekti. "Seni tatmin etmediğimi mi söylüyorsun, Benny Benito?"

Soluk zeytin rengi tenine yayılan kızarıklık vermillion rengini almıştı ama yine de uzun boylu adama doğru eğildi ve kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. "Tatmin olmanın bununla hiçbir ilgisi yok. Kral Kyle Garro güzelliğin vücut bulmuş hali ve sen de bunu biliyorsun, Cress'in önünde itiraf etmesen bile." Benimle göz teması kurmak için başını geriye eğdi. "Cidden, bana daha önce gözleri olan bir eşcinsel olduğunu söylemişti, bu yüzden tabii ki King'in çok seksi olduğunu düşünüyor."

Rahatsız görünme sırası Carson'daydı ama hepimiz güldük çünkü eski futbol yıldızına nadiren üstünlük sağlayabiliyorduk.

Başlarını eğip birbirlerine fısıldarlarken onlara gülümsedim. İkisine de yıllar önce EBA'da öğretmenlik yapmıştım; Carson sıradan bir kabadayıyken, Benny de onun olumsuz ilgisine maruz kalan gizli eşcinsel bir çocuktu. Tüm bu durum iletişimsizlik, Carson'ın bağnaz babası, uyuşturucu satıcısı bir öğretmen ve Benny'nin neredeyse

Aşırı dozdan ölüyorlardı, bu yüzden onları şimdi birlikte ve mutlu görmek ikisinin de değer verdiğini bildiğim bir hediyeydi.

Pencerelere döndüm ve pencere kenarındaki koltuklardan birinin dibindeki yastıkları düzelttim, hayatımın aldığı yöne bir kez daha şaşırdım. Eski öğrencilerimden biriyle çıkmak şöyle dursun, onlarla en iyi arkadaş olacağımı söyleseydiniz, size deli derdim.

"O kadar tatlısınız ki öğürebilirim," dedi Rainbow, bir yığın kitabı kasiyerin yanındaki vitrine iterken test edercesine.

Tayline en yakın arkadaşına dilini çıkararak, "Bir şey elde edemediğin için hırçın bir cadaloza dönüşüyorsun," diye karşı çıktı. "Cidden, en son ne zaman biriyle yattın?"

"Seni ilgilendirmez, ufaklık."

"Sadece paylaşacak bir işin olmadığı için," diye karşılık verdi.

The Cars'ın "Good Times Roll" şarkısının alçak sesle çalındığı hoparlörlerden onlara güldüm ve Rainbow, Tay'in tarafını tuttuğum için bana ters ters baktı.

Omuz silktim. "Üzgünüm Gökkuşağı. Haklı olduğu bir nokta var."

Güzel Koreli kadın içini çekti ve dramatik bir şekilde kasaya yaslandı. "Bilmez miyim. Neden leziz alfa motorcularınızdan biri benimle ilgilenmiyor, ha?"

Rainbow'u kulüp barbekülerinden birine ya da Eugene'lerde takıldığımız yerlere götürdüğüm ve onun şımarıklık üstüne şımarıklık yaptığı zamanları düşünerek, "Herhalde balla sirkeden daha çok sinek yakaladığın içindir," dedim.

Kaküllerini yüzünden uzaklaştırdı ve yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Gergin olduğumda şirretleşiyorum ve o büyük, güzel motorcular? Onların yanında kim gergin olmaz ki?"

Benny koridorları süpürmeyi bitirmek için Carson'dan uzaklaşırken, "Bu adil," diye ekledi. "Onlardan biri benimle ilk konuşmaya başladığında hâlâ bir ucube gibi kekeliyorum."

Carson sırıtarak, "Çok sevimli," dedi. "Çok ezik."

Carson omuz silkerek, "Bunun ezik olduğunu düşünen varsa siktirip gidebilir," diye karşılık verdi. "Bence çok şirin."

"Öyle," diye kabul ettim, sadece kayıtlara geçmesi için, çünkü Carson gerçekten de Benny'nin duyması gereken tek sesti.

O güzel kırmızıyla kızardı ve başını bir kitabın arkasına eğdi.

"Aç olduğumda şirretleşirim," diye itiraf etti Tay, Rainbow'a geri dönerken. "Cy da bunun çok sevimli olduğunu düşünüyor."

"Tepegöz gerçekten de 'sevimli' kelimesini mi söyledi?" Gökkuşağı kuşkuyla sordu.

Şüpheciliği haklıydı. Matthew Broderick, nam-ı diğer Cyclops ya da Cy, yıllar önce Tayline'i insan tacirlerinden kurtarırken bir gözünü kaybettiği için böyle anılıyordu ve sözlüğünde 'sevimli', 'şirin' ya da 'tapılası' gibi kelimeler olduğunu varsayacağı türden bir adam değildi.

Ama ben bir motorcu tarafından sahiplenilen bir kadındım, bu yüzden tüm alfa erkeklerinin sırrını biliyordum. Eğer vahşi kalplerine layık bir kadın bulurlarsa, o kadın ve sadece o kadın için, diğer tüm erkeklerden daha tatlı olurdu.

"O yaptı." Tay gizli bir gülümsemeyle ne demek istediğimi

kanıtladı.

Rainbow, "Geçen gün neredeyse Memur Ormand'ın kafasını koparacakken buna inanmak zor," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, Giriş'teki polis gücünün gidişatına karşı her zaman tetikteydim çünkü onlar her zaman bizden son derece haberdardı.

Tay Gökkuşağı'na ters ters baktı ve sonra içini çekti. "O kadar da büyük bir mesele değil... Cy zaten Zeus'a bu konuda rapor verdi."

"Evet, ama bana söylemedin," diye belirttim, bir elimi kalçama koyup diğerini kaldırarak. "Ne oldu?"

Gözlerini devirdi. "Biliyor musun, King'le birlikte olduğundan beri çok daha otoriter oldun."

"Evet," diye kabul ettim. "Eğer o bir gün kral olacaksa, ben de kraliçe olmalıyım. Başka ne bekliyordun ki?"

"Her zaman bir motorcu kraliçesinden çok Disney prensesine benziyordun."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye karşı çıktım çünkü bunu daha aptal olduğum günlerde zor yoldan öğrenmiştim, sırf kulüple ilişkisi olduğu için neredeyse King'den vazgeçiyordum. "Şimdi itiraf et."

Hep birlikte, pencerelerin önüne yerleştirdiğim küçük oturma odasının etrafında toplandık ve Tay'ı dinlemek için büyük, rahat deri koltuklara ve ikiz koltuklara gömüldük.

"Ormand'ı tanıyor musun? Kırklı yaşlarının ortasında, boşanmış ve tam bir Kanadalı cahil. Ayrılırken karısının evi tutmasına izin vermediği için yan dairede yaşıyor. Her neyse, her zaman biraz meraklı bir parkçı olmuştur, çünkü Cy çok sık gelip gider ve herhangi bir Giriş Polisi memuru buna göz kulak olacaktır. Son zamanlarda, oyunu biraz hızlandırdı. Dürbünü var.

yatak odasından evime bakıyor ve Cy geldiğinde her zaman verandaya çıkıyor... bunların hepsi erkeklik taslama saçmalıklarıydı, ama geçen gün okuldan eve dönüyordum ve herif beni sebepsiz yere kenara çekti. Bana karşı çok agresifti, açık pencereme doğru eğildi ve The Fallen'a dahil olduğum için beni azarladı."

Omuz silkti ama ciğerlerine çektiği nefesin titrekliğini fark ettim ve olayın onu tedirgin ettiğini anladım.

"Beni on dakika boyunca rahatsız etti ve sonra beni taciz etmeyi bırakmazsa Cy ve çocukları arayıp beni aldırmakla tehdit ettim. Gözle görülür bir şekilde kızmıştı ama gitmeme izin verdi."

"Vay canına," dedi Benny, iri gözleri kocaman açılmıştı. "Bu biraz korkutucu olmalı."

Carson acımasızca bana bakarak, "Çıtayı yükseltiyorlar," dedi.

Düşmüşler'in etrafında takılmaya başlamıştı; bu, herhangi birinin onlar için aday olmayı düşünmesinden önceki ilk adımdı. Kardeşlerle sadece onlarla iyi anlaştığı için mi takılıyordu yoksa gerçekten kulübe girmek mi istiyordu emin değildim. UBC'den işletme diploması vardı ama şu ana kadar pek iş bulamamıştı ve yanlış nedenlerle katılmasından endişe ediyordum.

Yine de dudağımı ısırarak başımı salladım. Javier Ventura belediye başkanı olduğundan beri polis son birkaç yıldır hayatımıza daha fazla girmeye başlamıştı.

Neredeyse imkansız görünüyordu, ama aslında daha kötüydü.

eski belediye başkanımız Loulou Garro'nun merhum babasından

Javier'in Meksikalı karteli, Danner'ın yozlaşmış polis gücü ve Warren'ın lisedeki uyuşturucu çetesi ile aynı yataktaydı.

Kötü adam bir şekilde kasabanın lideri haline gelmişti ve karısı Irina'nın Entrance'ın dışında yasadışı bir pornografi işi kurmasının da gösterdiği gibi işler kontrolden çıkmaya devam etti.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Tayline'a yanıma otururken elini elime almasını söyledim. "Cy ne diyorsa onu yap."

Kadın homurdandı. "Onlardan biri gibi konuşuyorsun."

Omuz silktim çünkü biliyordum ama bunun iyi bir nedeni vardı. "Sevdiğimiz insanların kaçırıldığı, öldürüldüğü ve darp edildiği bir dünyada yaşıyoruz... Sadece polis kardeşlerin başına daha fazla bela açacaksa dikkatli olmanı istiyorum. Cy ile aranızın iyi olduğunu herkes biliyor."

"O zaman bu senin için iki katına çıkmalı," diye karşılık verdi.

Koltuğun ucuna uzandım ve Zeus'un geçen yıl Noel'de Harleigh Rose, Loulou ve bana verdiği Sig Sauer tabancayı çıkardım. "Merak etmeyin, ben her zaman hazırlıklıyımdır."

"Bayan Irons silah mı taşıyor?" Carson alay etti. "Beni şaşırttınız."

"Bayan Irons," diye düzeltti Benny otomatik olarak ve sonra kıkırdadı. "Umarım yakında Bayan Garro olursunuz."

Herkes beklenti içinde bana bakıyordu. Karnımda bir huzursuzluk kıpırtısı vardı, sanki bir solucan toprağın içine girmiş, güven temelimi delip geçiyordu. Omuz silktim ve hafifçe, beceriksizce güldüm. "Bana bakmayın. Evlenmek için acelemiz yok."

Ama değildik. Hayatlarımız olduğu gibi güzeldi. Bunu kendime her gün hatırlattım, özellikle de Vancouver'daki eski hayatımdan eski arkadaşlarımın evlendiğini ve bebek sahibi olduğunu gördüğümde. Muhteşem gelinlikleri ve kutlamaları, o tombul, buruşuk yüzleri ve küçük yumrukları gördüğümde içimin derinliklerinde hep bir sızı olurdu.

Son birkaç yılda ne kadar değişmiş olsam da, özümde hala romantik bir gelenekçiydim ve bazen nefesimi kesen bir şiddetle o şeyleri özlüyordum.

Rainbow uzun, kemikli bacaklarını sandalyesinde yeniden düzenlerken, "Ben saçmalık diyorum," diye açıkladı. "Ne zaman bir bebeğin yanından geçsek yüzünü görüyorum ve bu manzara karşısında rahminin eridiğini inkar edemem. Ayrıca, bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim ama artık gençleşmiyorsun."

"Hey!" Hem Tayline hem de ben aynı yaşta olduğumuz için itiraz ettik.

Daha geçen hafta tepemde gri bir saç teli bulmuş ve King'e bu konuda biraz çıkışmış olmama rağmen, "Otuz yaş pek de yaşlı sayılmaz," diye karşı çıktım. Söylenmeme izin veren, sonra da başımın tepesine bir öpücük kondurarak beni her halimle güzel ilan eden bir erkeğe sahip olduğum için şanslıydım.

"Bu konu hakkında hiç konuştunuz mu?" Benny, Caron'un kendi sandalyesinde oturup çatık kaşlarla Vajina adlı kurgusal olmayan bir kitabı karıştırdığı tarafa kayan gözlerini benden ayırmamaya çalışarak ve başarısız olarak cüret etti.

Ona gülümsedim çünkü aynı zor durumdaydık. "Pek sayılmaz... Yani, gelecek hakkında her zaman soyut bir şekilde konuşuyoruz. Kızımıza isim vermek istiyoruz

Eve, eğer bir kedimiz olursa ve yakın zamanda bir kedi istiyoruz. Her zaman balayımızda Alaska'ya gitmeyi ve sahili bisikletle gezmeyi hayal etmişizdir." İçimi çektim ve başımı koltuk minderine yaslayarak tavandaki kirişlere baktım, cevaplar arıyordum. "Hangi noktada onunla bu konuda konuşmak benim sorumluluğum oluyor? Hazır olduğunda bana sorması gereken kişi o değil mi?"

Herkes bir süre sessiz kaldı. Hiçbirimiz evli değildik ve bu nedenle hiçbirimiz bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyorduk. Buck'ın Yaşlı Hanımı ve motorcu kaltak gurusu Maja'yı arayıp durumu konuşmaya karar verdim.

"Bence ne olursa olsun, aşikâr olanı hatırlamak önemli. Kral seni seviyor. Bir erkeğin bir kadını Kraliçe'sini sevdiği kadar çok ve açıkça sevdiğini hiç görmedim," dedi Tayline, kedi yavrusu gibi kıvrılıp başını Benny'nin kucağına koymuş, o da kısa saçlarını okşuyordu. "Ne kadar sevildiğini her gün sana söylemekten çekinmeyen bir erkeğin var ve bence bu evlilik cüzdanından bile daha iyi."

Benny yumuşak bir sesle, "Vaaz ver," dedi.

Onlara hak vermek zorundaydım, bu yüzden koyu meşe kitap raflarındaki son kitapları raflara yerleştirmek üzere işe koyulduğumda, daha fazlasını arzuladığım için kendimi kötü hissettim ve neredeyse utandım. Bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla sevgiye sahipken bir yüzük ve bir tören istediğim için açgözlü ve nankör mü oluyordum?

Parmaklarımı kurgu dışı bölümündeki kitapların üzerinde gezdirirken, yumuşak ciltlerin ve güzel sırtların beni sakinleştirmesine izin verirken hala düşünüyordum. Bu yüzden, bu kitabı

Bir kitabı rafa ittim ve diğer taraftan koluma bir şey takıldı.

Nefes nefese kaldım, sonra kumaşın bir kitaba takıldığını düşünerek onu kurtarmak için çekiştirdim, ama sonra parmaklar bileğimi sardı ve geri çekti, böylece rafa doğru zorlandım. Tekrar çırpınmaya başlayamadan el kayboldu ve alçak bir kıkırdama duman dalları gibi yığınların köşesini sardı.

Saniyeler sonra, uzun ve sert bir vücut beni kitaplığa bastırıyordu.

"King mırıldandı, boynuma sokulurken sesi hafif ve kahkaha doluydu.

"Beni korkuttun," diye azarladım ama içimi yakan arzu yüzünden nefesim kesilmeye başlamıştı ve sesim de bu yüzden zayıf çıkıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buralardaydım ve kadınımı özledim, bu yüzden uğrayıp bir ya da iki öpücük çalabileceğimi düşündüm."

King'in sert parmak uçları çenemin kenarını sıyırdı ve kalın saçlarımı omzumun üzerinden geçirerek boynumu onun arayış dolu öpücüklerine bıraktı.

"Kahretsin, her zaman çok güzel kokuyorsun," diye inledi burnunu boğazımdan aşağı sürüklerken ve diğer eli kotumun altına dalmak ve saten külotumun üst kısmıyla oynamak için karşı tarafıma sarıldı. "Çok da iyi hissediyorum. Ellerimi senden hiç ayıramıyorum."

"İstemiyorum," diye itiraf ettim. "Bana dokunduğun anda daha fazlasını istiyorum."

"Biliyorum. Nabzının atlayışını tam şurada hissedebiliyorum." Kalbimin vurmalı bir davul gibi attığı boynumu diliyle yokladı. "Meme uçlarının kıvrımında hissediyorum." Eli kayıyordu

Göbeğimden göğsüme kadar güçlü, acımasız parmaklarıyla tepe noktasını çimdikledi ve sonra iki parmağının arasında şişmiş klitorisimi çerçevelemek için kot pantolonumdan aşağı doğru okladı. "Benim için nasıl bu kadar hızlı zonkladığını hisset. Söyle bana bebeğim, bu güzel saten külotun altına bir parmağımı daldırsam, beni arzulamaktan sırılsıklam olur musun?"

Başım omzuna düştü, dudaklarım uzun bir nefesle ayrıldı, sanki vücudumda hava için yer kalmamıştı, sadece baş döndürücü arzunun sıcak ağırlığı vardı.

"Evet, ama tatlım, herkes ön tarafta yardım ediyor. Burada oynayamayız."

Bunu söylediğim anda, durumu ele almak için yanlış bir yol olduğunu biliyordum.

Bir motorcu sizi istediğinde ona "hayır" demek hiçbir zaman işe yaramadı. Sonunda her zaman fikrinizi değiştirmenin bir yolunu bulurlar.

King kulak mememi ısırdı, sonra boynumla omzumun o hassas birleşimine ulaşana kadar boynumdan aşağı aşk ısırıklarını takip etti ve sonra içime girdi ve parmakları iç çamaşırımın patikasından aşağı kayarken ve altından geçerken dişleriyle tutundu. İki uzun parmağı içime girip kıvrılırken, dar duvarlarıma baskı yaparken, beni acıtıyor ve onun inatçı tutuşunda kıvranmama neden olurken kendime rağmen inledim.

"Kral," diye nefes aldım, yarı yalvarış yarı protesto.

"Durmamı ister misin bebeğim? Çünkü parmaklarımın etrafında dalgalandığını ve avucumu ıslattığını hissedebiliyorum. Dükkânda birinin olmasını umursadığını sanmıyorum. Benim edepsiz kızımın öğrenilmenin heyecanını sevdiğini biliyorum."

Nefes nefese kalmıştım, başparmağının klitorisimi okşamaya başlamasına itiraz edemeyecek kadar odaklanmıştım, özellikle de söyledikleri doğru olduğu için. Birinin bize rastlayabileceğini düşünmek heyecan vericiydi, ben kitaplarla King'in vücudu arasında kurumuş bir çiçek gibi sıkışmıştım, büyük eli amımı avuçluyor, benimle oynarken müstehcen ıslak sesler çıkarıyor ve ben onun için inliyordum. İnsanların onun için ne kadar çabuk eridiğimi, onun dokunuşuyla tatlanıp ıslanan bir küp şekerin su gibi eridiğini bilmeleri fikri hoşuma gidiyordu.

"Seni kendime getirdiğimde insanların ne kadar güzel olduğunu görmesini istiyorsun," diye mırıldandı King, sesi tenimi harika bir şekilde aşındıran hışırtılı bir dokuya sahipti.

"Bunu görmeni istiyorum," dedim ona, kalçalarımı geriye atarak, istediğimi talep edecek kadar çaresiz, sonuçlara lanet olsun. "Ama sen içimde olmadıkça boşalmayacağım, o yüzden sanırım artık karar senin."

King gülümsemesini boynuma bastırdı ve sonra kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı sürüklemek için çekildi, aynısını kendi kotuna yaparken baldırlarımın etrafında daire şeklinde bıraktı. İri avuç içleri kalçalarımı çevreledi ve kıçım geriye doğru çıksın diye onları eğdi.

"Bu kıçı seviyorum." Kaba parmaklarını yanağımda gezdirdi ve kısa, keskin bir tokat attı, öyle ki nefesim kesildi ve sesim duyulmasın diye yüzümü kitaplara bastırdım. "Raflara tutun, Cress, seni oraya sert ve hızlı bir şekilde götüreceğim."

Bir an sonra, sikinin sıcak tepesi girişime dayanmıştı.

"Sıkı dur," diye uyardı hırıltıyla ve omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti yayıldı.

Ve sonra vücudumdaki her şeyi seksimin zirvesine doğru sıkıştıran yumuşak, acımasız bir kayışla bana her santimini verdi. Onun her hamlesine karşı koymaya çalışırken terleyen ellerimin rafların üzerinde nasıl kaydığına ya da deri botlarımın topuklarının parlak ahşap zeminde nasıl kaydığına odaklanamıyordum. Her şey bacaklarımın arasında odaklanmıştı ve King'in sikinin kalın ve boyun eğmez bir silah gibi kıvrımlarıma girip çıkmasının muhteşem hissine.

Birleşirken çıkardığımız ıslak ses kulaklarımı yakıyordu ama bu sese bayılıyordum, tıpkı King'in beni içine alırken o hırıltılı, nefessiz sesiyle söylediği müstehcen sözlere bayıldığım gibi.

Saçlarımı yumruğunun etrafına bir, iki kez sıkıca sarana ve başımı arkaya doğru eğene kadar sardığında ve sonra beni sıcak, bekleyen ağzına doğru eğmek için kullandığında daha da çok sevdim. İniltim öpüşmemiz boyunca gürledi ve dilinin üzerinde bana geri yankılandı.

"Etrafımda lanet bir mengene gibi. Bu dar amcığı, bu tatlı, ateşli ağzı seviyorum," diye övdü King dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerine mühürlemeden önce.

Beni asıl etkileyen övgü oldu. Bir ömür boyu libidomdan ve karanlıkta sakladığım günahkâr, kaba fantezilerimden derin bir utanç duyduktan sonra, King'in bunları gün ışığına çıkarması, sanki ortaya çıkarması için bir armağanmış gibi meyvelerini vermesi zevkimi kırdı.

"Tanrım, Kral," diye nefes nefese kaldım, çünkü cinsel organım onun üzerinde kenetlenmişti ve rahmim orgazmımın gücüyle kasılmıştı.

İçimden geçtiğini hissedebiliyordum, kafamdaki her düşünceyi silkeliyor, utancımın her zerresini dokumamdan söküp atıyordu.

olmak. Ve homurdanarak sikini içime o kadar derin yerleştirdi ki onu rahmimin girişinde hissedebildim ve boşaldı, açıklaması zor bir şekilde uygun hissettirdi.

Çünkü King'in benim için yaptığı buydu. Dudakları, dişleri ve diliyle içimdeki zehri emdi. İçimde gizlediğim her türlü kötü düşünce ve duygunun yok edilmesini ve yerini onun hayat dolu, kahkahalarla gülen sevgisinin katıksız enginliğine bırakmasını sağladı.

Alnımı kitapların üzerine koydum, böylece benden uzaklaşıp arka cebinden çıkardığı temiz, katlanmış bir bandana ile bacaklarımın arasından döllerini nazikçe silmesini izleyebildim.

Bu neredeyse en sevdiğim kısımdı, cinsel ilişki sonrası aşıkların aziz rutini. İçimde dölüyle uyumamı istemediği sürece beni her zaman nasıl temizlediğini ve seksten sonraki ilk öpücüğün yakınlığımızı sonlandırmak için nasıl acı verici derecede hassas bir noktalama işareti olduğunu.

Kot pantolonumu düzelttikten sonra bana öpücük vermek için öne doğru eğildiğinde ve sonra dönüp kollarımı boynuna dolayabilmem için onu yakınımda tuttuğunda bu öpücüğe mırıldandım. O kadar güzel kokuyordu ki, erkek, ter ve benim hafif tuzlu miskim gibi, bir an için onu içime çektim.

"Seni seviyorum, biliyor musun?" Ona fısıldadım. "Bazen seni ne kadar çok sevdiğim ve ne kadar mutlu olduğumuz beni dehşete düşürüyor."

Ben yüzünü tutarken elleri bileklerimi sarmak için yukarı kalktı. "Korkma Queenie. Birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu çok tatlı."

"Çok tatlısın, bebeğim. Bu lanet olası gerçek." Alnını benimkine indirdi, böylece o inanılmaz, şafak gibi soluk gök mavisi gözleri görebildiğim tek şey oldu. "Sana bir kere söyledim ve ciddiydim. Eğer sana haksızlık ederse lanet olası dünyayı paramparça ederim."

"Aynen." Ve bir bakıma, zaten öyleydim. King'in gevşek ahlak kuralları, yoğun sadakati ve kaba ritüellerinden oluşan her şeyi tüketen dünyasında onunla birlikte olabilmek için içinde yaşadığım küçük, rahat dünyayı paramparça etmiştim.

"Güzel."

Bir an için öylece durup birbirimizin nefesini içimize çektik. Sırf yapabildiğim için buklelerinden birini parmağıma doladım ve yakınlığımızın tadını çıkardım.

King sonunda, "Dini metinlere karşı seni mahvettiğime inanamıyorum," dedi.

"Ne?" Geri çekildim ve çantanın içindeki kötü düzenlenmiş kitapları görmek için etrafımda döndüm.

Bunlar aslında dini metinlerdi.

"Cehenneme gideceğiz." İnledim ve elimi alnıma vurdum.

King'in derin kahkahasının sesi beni tekrar dönmeye itti, böylece onun sarı dalgalar ve buklelerden oluşan o muhteşem yelesini geriye yatırışını, gergin boğazını açıkta bırakışını, mizahını göklere sunarken yüzünü gökyüzüne doğru eğişini izleyebildim.

Daha gülmesi bitmeden uzun bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, böylece içimde titreştiğini hissedebiliyordum.

İşini bitirdiğinde, kalın kirpiklerine takılan neşe gözyaşları ve orantısız bir sırıtışla bana tekrar baktı

yanağında.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama sanırım öğrencini becermeyi kabul ettiğinde o gemi yelken açtı."

"Kral!" Onu iterken bağırdım. "İnkar

etmek yok."

"Şey... hayır, ama yine de," dedim kibarca. "Bunu söylemek zorunda değildin."

"Bunu söylemeyi seviyorum. Benim için karanlık tarafa geçmene bayıldım. Yozlaştırma gücüm hakkında çok şey söylüyor."

"Bu benim kontrol eksikliğim ve senin aşırı şişirilmiş egon hakkında çok şey söylüyor," diye düzelttim.

"Patates, po-tah-to," dedi bir başka kısık kahkahayla. "Mesele şu ki, sen benimsin."

Sanki bu fikir beni memnun etmemiş gibi iç çektim. "Bunu vücuduma yazarsam, bu kadar çok söylemeyi bırakacak mısın?"

Parladı. "Hayır, ama bu fikri sevdim. Street Ink'teki Nova'yı görmeye gideriz ve sana burada güzel bir dövme yaptırırız." Bir parmağını kotumun altına soktu ve kalçamın yanındaki deriyi okşadı.

Engelleyemeden içimden bir ürperti geçti.

"Bu senin bana hediyen olabilir," diye devam etti King, parmağıyla beni öne doğru çekip köşeden birkaç deri sandalyenin kitap okumak için yerleştirildiği arka salona götürürken.

"Hediye mi?"

Beni omuzlarımdan tutup sandalyelerden birine doğru döndürmeden önce göz kırparak "Mutlu dört yıl dönümleri bebeğim," dedi.

İçinde kabarık mavi bir battaniyeyle dolu bir kutu ve battaniyenin kıvrımlarında daha da kabarık gri bir tutam

vardı.

"Unuttum mu?" Nefes nefese kaldım, dikkatim bir an için tüy kutusundan dağıldı. "Aman Tanrım, King, ben gelmiş geçmiş en kötü kız arkadaşım."

Güldü, utangaç olduğu zamanlarda yaptığı gibi motosiklet botlarının topukları üzerinde geriye doğru sallanırken elleri ceplerindeydi. "Hayır, şu anda burada çok şey yaşıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açmamayı bile düşündüm ama geçen gün Vancouver'a gittim ve bu adamı gördüm... SPCA'da gördüğüm anda senin olduğunu anladım. Onsuz gerçek bir edebiyat kitapçısı olmaz."

King sandalyenin yanında diz çökmek için ilerledi ve ellerini battaniyenin içine sokarak minicik bir kürk yumağını ortaya çıkardı.

Gri renkteydi ve büyük sarı gözlerinin arasından göldeki dalgalar gibi koyu çizgiler çıkıyordu. Küçük beyaz pençesini King'in bileğine doladığı ve ona bakıp o küçük, paslı miyavlamayı çıkardığı an, ben gidiciydim.

"Oh." Ellerim gülümseyen ağzımı desteklemek için yanaklarıma uçtu. "Aman Tanrım, King. Bize bir kedi almışsın."

"Yarı kedi, yarı gölge," diye homurdandı iyi huylu bir şekilde, ona tekrar miyavlayıp küçük yanağını parmak eklemlerine sürterken. "Onu ne zaman yalnız bıraksam benim için ağlıyor ve bu sabah gölgem gibi evin içinde beni takip etti."

Burnumu yüzüne yaklaştırmak için eğildim, böylece onu nazikçe koklayabildi ve sonra bir patisini açarak yanağıma koydu ve beni nazikçe okşadı.

Kirpiklerimin arasından King'e bakmak için gözlerimi yukarı çevirdiğimde gözlerim parlıyordu. "Gölge iyi bir isim gibi görünüyor o zaman."

"Garro klanına hoş geldin küçük Gölge," dedim kediye. "Bu var olan en iyi aile."

Cressida

Ana Cadde'de şehir dışına çıkan tek trafik ışığında beklerken Ares'e baktım ve her zamanki sessiz halinden o gün okuldan sonra nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım. Kesinlikle güzel bir çocuktu, zengin kahverengi gözleri

Kalın kirpikler, geniş bir ağız, güçlü bir çene ve kalın buklelere ve dalgalara dönüşen muhteşem siyah saçlar. Ancak güzelliği dokuz yaşındaki okul arkadaşlarını pek etkilemişe benzemiyordu. Bunun yerine, İspanyol aksanının kalınlığını ve kişiliğindeki alışılmadık, yetişkinlere özgü çekingenliği fark ettiler. İlk başta onu soru yağmuruna tuttular; nereliydi, anne babası kimdi, kötü şöhretli Garro ailesiyle yaşamaktan hoşlanıyor muydu? Ama o hiç cevap vermeyince, merakları acımasızlığa dönüştü ve zorbalık ciddi bir şekilde başladı.

Bu konuda bizimle konuşmaktan hoşlanmıyordu. Biliyorduk çünkü Loulou ve ben ilkokulda çok sayıda öğrenci/öğretmen konferansına gitmiştik ve öğretmenleri endişelerini dile getirmişlerdi ama Ares bu konuda konuşmuyordu. Bir keresinde eve gözü morarmış bir şekilde dönmüştü ve ben de tüm Düşmüşler kardeşliğinin ilkokulun otoparkına yuvarlanıp kendilerinden birini inciteni ortadan kaldıracağını düşünmüştüm.

Ama Ares Zeus'u kolundan tutarak durdurdu ve kendi yaşının üç katı erkekten daha duygulu olan o güzel kahverengi gözleriyle ona baktı. "Merak etme Z. Sonunda pişman olacak olanlar onlar."

Tarif edilemeyecek kadar bilgece ve aynı zamanda üzücüydü. Ares'i geçen Noel'de Zeus'un Whistler'daki kulübesinde bulmadan önce nasıl bir hayat yaşamıştı ki zorbalık bu kadar önemsizdi?

Hiçbirimiz onu önceki hayatı hakkında konuşmaya zorlamadık çünkü çoğumuz başka bir hayata sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Bir çocuğa bu kadar psikolojik özgürlük vermek bizi tedirgin etse de buna saygı duyduk.

"Çok sessizsin," dedim sonunda, çünkü onu okuldan aldığımdan beri tek kelime etmemişti.

Başını koltuğa yaslayarak bana "Ben hep öyle değil miyim?" der gibi baktı.

"Özellikle sessiz," diye düzelttim. "Seni rahatsız eden bir şey olsaydı, umarım bana söylerdin."

Bana bakarken ve zihninin en derin mağaralarında gizlenen karanlık şeyleri düşünürken sessizliği birkaç dakika devam etti. Beklerken radyodaki şarkıya mırıldandım ve arkamızdan yola çıkan polis arabasına dikkat ettim.

"Ben senin için neyim?"

"Affedersiniz?" Hızla bize yaklaşan polis arabası dikkatimi dağıtmışken sordum.

"Ben senin için neyim?"

Nereden geldiğini anlamak için ona yan gözle baktım ama ifadesinde sadece boş bir tuval buldum. "Siz benim ailemsiniz. Neden soruyorsun?"

Tereddüt etti, bakışları uzun, ince yara izlerinin zeytin tenini gölgelediği ellerine kaydı. Hepimiz onları merak ettik ama bir kez sormayı denedikten sonra bir daha kimse sormadı.

"Sana ne diyeyim o zaman? Zeus ve Loulou ve H.R. ve Kral? Siz benim için nesiniz?"

"Aile," diye kararlılıkla tekrarladım çünkü sorunu anlamaya başlamıştım. "Biri nereden geldiğini ve kime ait olduğunu sorarsa, onlara söyleyeceğin şey budur. Sen Ares Garro'sun. Tüm resmi belgelerinizde böyle yazıyor, değil mi? Ve biz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

"Ama hiç kimse... babam ya da annem gibi değil mi?"

"Hayır..." Duraksadım, ona somut bir şey vermeye çalıştım çünkü istediği şeyin bu olduğunu ve başkalarının da bunu kabul edeceğini biliyordum. "Eğer bir anne ve baba istiyorsan, sanırım Zeus ve Lou senin ebeveynlerin sayılabilir çünkü çoğu zaman onlarla yaşıyorsun. Ama King ve ben seni seviyoruz ve sen de bizimle yaşıyorsun, tıpkı bazen Lila ve Booth ailesiyle ya da Bat ve çocuklarıyla kaldığın gibi... Aslında oldukça şanslı olduğunu düşünüyorum, Ares. Hepimiz senin anne baban olmak için savaşırdık ama umarım iş o noktaya gelmez. Düşmüşler'in bir parçası olmanın en güzel yanı etiketlerin artık bir önemi olmaması. Her şey sevgi ve aileye indirgeniyor. Bunu kocaman kalpleri olan kadın ve erkeklerle dolu bir kulüpten alıyorsunuz. Sorunuza basit bir yanıt olmadığını biliyorum ama umarım yeterli olur."

Ares hızla gözlerini benden kaçırdı, ama gözlerindeki rahatlama ve umut ışıltısını görmeden önce değil. Bir an sonra eli konsolun üzerinden uzandı ve sessiz bir teşekkürle saçımın bir tutamını tuttu. "Daha önce hiç sahip olmadığım kadar çok."

"Aynen," diye ona güvence verdim. "İlk başta bunaltıcı olabilir ama alışacaksın."

Kırmızı ve mavi ışıkların yanıp sönmesi bakışlarımı aniden beni takip eden polis arabasına çekmeden önce yüksek sesli bir bip sesi beni irkiltti.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş olsa da sakin kalmaya çalışarak kenara çekmemi işaret ettim.

"Sakin ol, tamam mı?" Gözleri panikten faltaşı gibi açılmış olan Ares'e söyledim. "Her şey yolunda. Arabada kal ve ben aksini söylemedikçe sessiz ol. Eminim bir şey yoktur."

Ama öyle olmadığını biliyordum.

Hız yapmıyordum ya da yasalara aykırı başka bir şey yapmıyordum ama polis arabası arkamda durduğunda ve Ofis McDougal arabadan indiğinde işlerin yolunda gitmeyeceğini anladım. Ortağı arabada kaldı. Uzaktan kim olduğunu anlayamadım ama sanki ortağının ne yapmak istediğinden emin değilmiş gibi gergin bir şekilde kıpırdandı.

McDougal kısa boylu, bodur bir adamdı, sanki Tanrı onu başından ve ayaklarından sıkıştırmış gibiydi, bu yüzden orantıları korkunç derecede bozuktu. Kasabada sanki Entrance'la ilgili her şey onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi sürekli alaycı bir tavır takınırdı. Çok daha muhafazakar Alberta'dan gelen biri olarak, öyle olduğuna emindim.

Yavaşça açık pencereme doğru yürüdü, sanki kafasında görünmez bir spagetti Western müziği çalıyormuş gibi çalımının zamanlaması mükemmeldi.

"İyi günler, Bayan Irons," dedi önümde durup kalçalarını pencereye dayayarak. Eğilmedi, bu yüzden kasıkları ve kılıfındaki silahlarıyla göz teması kurmak zorunda kaldım. Bu bir güç hamlesiydi ve acınası bir hamleydi.

"İyi günler memur bey," diye selamladım güneşli bir şekilde. "Arabamda bir sorun mu var?"

Olmadığını biliyordum. Uçuk pembe Honda Civic'imin bakımı altı ayda bir Hephaestus Auto'daki King tarafından bizzat yapılıyordu ve bir Honda'nın kullanabileceğinden çok daha iyi bir sürüşe sahipti.

"Olabilir," diye geçiştirdi, sonunda eğilmeye tenezzül etti, bir kolunu pencere pervazıma dayadı, böylece biraz kişisel alan kazanmak için arabanın içine doğru geri geri gitmek zorunda kaldım.

Gözleri vücudumda gezinirken, motorcu sürtük kıyafetleri giymediğimi şaşkınlıkla fark etti. Onun yerine siyah bir kot pantolon ve göğüslerimin sadece üst kısmını gösteren dantel ve ipek bir bluz giymiştim. Sanki daha fazla ten göstermediğim için gücenmiş gibi kaşlarını çattı.

"Sizi buralara hangi rüzgar attı?" d i y e sordu kuşkuyla.

Dişlerimi sıktım. Back Bay Yolu, Entrance'ın en önemli gayrimenkullerinden biriydi; geniş araziler ve milyon dolarlık evlerle süslü uzun bir asfalt şeridi. Shamble Wood Cottage'ı yıllar önce harap bir çöplük olduğu için ucuza satın almıştım ama Memur McDougal'ın bunu bilmediğini sanıyordum.

"Bu tarafta oturuyorum." Gülümsemem dudaklarımı bir diş ekartörü gibi rahatsız edici bir şekilde ayırmaya zorladı.

"Hmph. O suçlu ile mi? Garro çocuğu."

Ön lastiğime tükürmesini izledim ve onu gaza getirme dürtüsüne yenik düşmemeye çalıştım.

"King bir suçlu değil, ama evet, onunla birlikte yaşıyorum." "Bana öyle geliyor ki senin gibi bir kadın Onun gibi biriyle birlikte olmak," dedi boncuk gibi gözleri bir kez daha göğüslerimin üzerinde gezinirken. "Yerinde olsam, yapabiliyorken kaçardım."

"Oh? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz, Memur Bey?" Nefesi soğan kokmasına ve çok yakınıma eğilmesine rağmen kibarca sordum.

"Bilmediğiniz çok şey var, Bayan Irons. Sadece size dostça bir uyarı."

"Teşekkür ederim, ama buna gerek yok. Hepsi bu mu?"

McDougal gözlerini kıstı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum.

Neden benim için arabadan inmiyorsun?"

"Neden?"

"Çünkü bunu sana ben söyledim," diye hırladı ve kapımı açıp beni kolumdan tutarak kabaca dışarı çekebilmek için geri çekildi.

Yolcu koltuğunda taş kesilmiş bir şekilde oturan Ares'le göz teması kurmak için başımı arkaya doğru eğdim ve gözlerimle her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştım.

McDougal beni arabadan çekti ve sonra tuttuğu kolu bir kaldıraç gibi kullanarak önümü aracın yan tarafına doğru itti. Çizmeli ayakları bacaklarımı ayırdı ve diğer eli beni sıcak metale sabitlemek için belime yerleşti.

"Sizi kontrol ediyorum çünkü yanınızda uyuşturucu ya da silah bulundurduğunuzdan şüpheleniyorum."

"Bu tamamen saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diye terslendim ve elinden kurtulmaya çalıştım. "Beni bir şey başlatmak için kenara çektin."

McDougal kasıklarını kıçıma bastırdı ve içime girdi, ağırlığı beni arabaya doğru sıkıştırdı, böylece kıpırdayamadım. Sesi nemli bir şekilde kulağıma dolanırken tiksintiyle ürperdim. "Bir şeyler başlatmamı istiyorsan, bunu ayarlayabiliriz, motorcu fahişe. Sik için can attığını biliyorum."

Sikerim böyle işi.

Öfkemi ve Priest ile King'in ellerinde aldığım eğitimin beni ateşlemesine izin vererek bir ayağımı dikkatlice yerden kaldırdım ve McDougal'a doğru uzattım. Çivili topuğum

Deri kaplı ayağının içi hassaslaştı ve beni sıkıca tutmayı bırakmadan önce kulağıma yüksek sesle küfretti.

"Seni lanet olası orospu--" diye bağırmaya başladı ama Ares aniden arabadan fırladığı gibi hızını kullanarak memuru kıç üstü yere itti.

"Ondan uzak dur," diye homurdandı, küçük göğsü kabarmış, yumrukları yanında sıkılmıştı.

McDougal ben kıpırdayamadan ona doğru hamle yaptı ve onu acımasızca yan aynaya doğru itti. Ares sessiz bir acıyla yere yığılırken nefesim kesildi.

Daha düşünemeden üzerine atıldım. Tüm ağırlığımı kullanarak memuru yere ittim ve üzerine çıktım, kollarını dizlerimle yere bastırarak sağ elmacık kemiğine sert bir yumruk indirdim.

Parmak eklemlerimde acı patladı, ama bağıran polisi sıkıştırdım ve bana ve benimkine bulaşmasının bedelini ödetmeye hazırlandım.

Ben daha bunu yapamadan eller beni McDougal'ın üzerinden çekip yere, yanına sürükledi ve ellerimi kabaca kelepçelemek için yüzüstü çevirdi.

"Cressida Irons, bir kanun görevlisine saldırmaktan dolayı tutuklusun." Arabada bekleyen diğer polis üzerime diz çöktü ve her iki bileğimdeki kelepçeleri ısırırcasına sıktı. "Yerinizde olsam sessiz kalırdım."

KING

HAYIR. LANET OLSUN. Bu taraftan.

Dyna Low Rider'ımın motorunu kapattım ve beni takip eden kardeşler daha araçlarını park edemeden motosikletten indim. Giriş Polis Departmanı'nın merdivenlerini tırmanıp cam kapıları iterek geçerken botlarım asfaltı yalayıp geçti.

"Nerede benim kadınım?" Resepsiyonun ortasından talepte bulundum.

Masayı yöneten kadının gözleri rüzgârda savrulan saçlarıma, meşhur Fallen kafatası ve parçalanmış kanatları olan deri kesime ve kalçamda kılıfında duran hınzır görünümlü bıçağa takılınca beti benzi attı.

"Şey..." diye mırıldandı ama kapı arkamdan pat diye açılıp motosiklet botlarının sesi aniden sessizleşen polis koridorunu doldurunca bir gıcırtıyla sözünü kesti.

Kardeşlerim gelmişti.

"Tekrar sormamı ister misin?" Başımı eğdim ve kadına gülümsedim ama bu hoş bir şey değildi. Bu bir tehditti.

"King, Tanrım, sakin ol," dedi Memur Gibson koridorun sonunda belirdiğinde, ellerini açmış ve teslimiyetle göğe kaldırmıştı. "Onu yakaladık."

"Evet, öyle. En başta neden kenara çekildiğini bilmek istiyorum?" Gibson'ın suratına doğru ilerledim. O uzun boyluydu ama ben de daha uzun boyluydum ve spor salonu bana iyi gelmişti, beni kaslarla doldurmuştu, böylece o da dahil olmak üzere çoğu erkekten daha güçlü bir yapıya sahip olmuştum.

Onu korkutmama izin vermedi, gerçekten, ama gözlerindeki endişeyi gördüm ve bu benim intikam ateşimi daha da alevlendirdi. Lionel Danner'la olan dostluğu ve eski ortaklığının, beni Cress'ten uzak tuttuğu için onu duvara çivilemeyeceğim anlamına geldiğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

"King, sakin ol. McDougal onu kırık bir stop lambası için kenara çekti ve işler biraz kontrolden çıktı."

"Öyle mi? Sanırım burada işler bir süredir kontrolden çıkmış durumda Gibson. Geriye bir tek sen kalmışsın gibi görünüyor. Bu yüzden saçmalıklarına inanmadığım için kusura bakma. Şimdi McDougal'ı getir, yoksa oraya dönüp onu kendim bulurum."

"Bir memura el kaldırırsan seni tutuklamak zorunda kalırım," diye beni uyardı.

Çok az kişinin görebildiği bir yanımı görmesine izin vererek yüzüne doğru küçümsedim. Hükmetmek ve boyun eğdirmek için yaşayan, kaos ve lanet olası İnsan'a karşı isyanı arzulayan bir yanımı. Gözlerimdeki o zorlukla tasmalanmış hayvanı görmesine izin verdim ve sonra o silah gibi gülümsedim.

"Önümüzdeki iki saniye içinde beni kadınımı ya da o orospu çocuğunu görmeye götürmezseniz, bir memuru tartaklamaktan tutuklayacağınız kişinin benden fazlası olacağını garanti ederim," dedim başımı arkamdaki bir avuç kardeşimi gösterecek şekilde sallayarak.

Zeus da oradaydı, işleri kendi yöntemimle halletmeme izin verdi çünkü yanlış yaptıkları benim kızımdı.

Gibson kalın kalın yutkundu, yüzümde bulamayacağı bir şey aradı ve sonra iç çekti. Bir elini vızıltılı başının üzerinde gezdirdi ve sonra fiziksel teslimiyet içinde hafifçe yana doğru adım attı.

"Seni onu görmeye götüreceğim."

Başımı salladım, kardeşlerime dönüp sessizce orada kalmalarını işaret ettim ve Gibson'ı koridorda takip ettim.

Gibson sessizce, "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. beni istasyonun labirentine doğru yönlendirdi. "Burada işler... SS Danner ile aynı fikirde olmayan bizler için zorlaşıyor. McDougal'ın yanındaki polis olanlardan hoşnut değildi ama ona karşı cephe de alamazdı."

"Pekâlâ yapabilirdi," diye karşı çıktım. "Siz domuzların sorunu da bu, körü körüne sadakatiniz yüzünden saflarınızdaki işlerle ilgilenmiyorsunuz. Çöpü dışarı atmaya tenezzül etmediğiniz için bokunuz cennete kadar kokuyor."

Bir bekleme odasının kapısının önünde durduğumuzda Gibson tekrar iç çekti. "Sizinle tartışmıyorum, Kral. Cress iyi bir kadın ve onu burada görmekten nefret ediyorum... elbette, belki de arabasını size bağladığından beri sadece bir zaman meselesiydi."

Tehditkâr bir şekilde öne çıktım. "Benim ve kulüp hakkında ne düşünürsen düşün, Cress'i bu işin dışında tut. Birazcık onurun varsa, tüm kadınlarımızı bu kin maçının dışında bırakırsın."

"Bu bir kin maçı olmak zorunda değil."

Soğuk bir şekilde güldüm. "Bunu kadınımı tutuklamadan önce düşünmeliydin."

Gibson tereddüt etti, korku yüzünde olgunlaşmıştı ve onu koparıp yememi bekliyordu. Ama onunla oyun oynamayı bırakmıştım. Sadece kızımı görmek istiyordum.

Ben de elimi kapıya vurdum ve kaşlarımı kaldırdım.

Sessiz bir iç çekişle kapıyı açtı.

Kapı açılır açılmaz, bir şey üzerime doğru uçtu.

Arka ayağımın üzerinde durdum ve kollarımı tam zamanında açarak Cressida'yı yakaladım, kollarını bana doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Kral, Kral, Kral," diye bağırdı bana sarılırken. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Öfkenin midemde çatırdadığını hissedebiliyordum, gazabımın cehennemi boğazımda yanana ve tütene kadar bağırsaklarımın duvarlarında alevler yalıyordu. Gibson kapıyı arkamızdan kapattı, ben odaya girdim ve onu boynumdan nazikçe çekip kontrol edebilmek için kıçını metal masanın üzerine oturttum.

O çok sevdiğim viski rengi gözleri endişeden kararmış ve solgun yüzüne fazla koyu gelmişti. Soğuk yanağını avuçladım ve ellerini de incelemek için bir elimde topladım. Sağ elinin parmak eklemleri şiddetten kızarmış ve aşınmıştı.

Öfkemin içinden bir neşe şoku geçti ve aniden parlayan gözlerine bakarken bir kahkaha attım. "Lütfen bana o orospu çocuğunu becerdiğini söyle."

Güldü ama soluk soluğaydı ve ne kadar sarsılmış olduğunu görebiliyordum. "İyi bir yumruk attım ama onu bir dakikalığına kıstırdım. Beni arabaya bastırdığında topuğumla ayağına da vurdum."

İçimden hafif bir homurtu yükseldi. "Sana dokundu mu?"

Dudağını ısırdı ve kuduz bir ayıyı yatıştırır gibi iki elini göğsüme koydu. O anda ben de kendimi ayı gibi hissettim.

"Saçma sapan bir bahaneyle beni kenara çekti ve sonra silah ya da uyuşturucu 'kontrolü' yapabilmek için arabadan inmemi istedi. Tayline dün dükkânda bana Memur Ormand'ın da kısa süre önce kendisine aynı şeyi yaptığını söyledi."

"Bunu istiyorlar," diye homurdandım.

Düşmüşlerin gazabını kazanmanın kadınlarımız ve ailelerimizle uğraşmaktan daha kolay bir yolu yoktu.

"Sanırım öyle," diye onayladı, beni sıkıca çekmek için bacaklarıyla belimi sardı. "Eğer bize ulaşabilirlerse, senin bir şeyler uydurma ve gerçekten cezalandırılabilir bir suç işleme ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorlar. Ama sen bundan daha zekisin... değil mi?"

Kadınım zekiydi, egomla böyle oynuyordu ama yine de düşüncesizce kabul etmekten daha iyisini biliyordum. Kanım damarlarımda çok sıcak akıyor, nasıl yatıştıracağımı bilmediğim bir öfkeyi ateşliyordu. McDougal kadınımı sikmişti. Lanet ellerini kadınımın üzerine koymuştu. Cress'e haksızlık eden bir adama ne olduğunu ona göstermeliydim.

Bunu bir daha yaparsa ne olacağını ona göstermek zorundaydım.

"King," diye seslendi Cress, bakışlarımı kendisine doğru çekebilmek için elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Lütfen bu oyuna gelme. Senin çıldırmanı ve her şeyi berbat etmeni istiyorlar."

"Benimle çıkmaya başladığında nasıl bir adam olduğumu biliyordun bebeğim ve bu, kadını taciz edilirken boş boş duracak türden bir adam değil."

"Ares'i de itip kaktı," diye itiraf etti ve sonra ben hiddetle küfredip avucumu masaya sertçe vurunca yüzünü buruşturdu. "Ama o iyi, gerçekten. Bir vaka çalışanıyla birlikte meyve suyu içiyor."

"Mesele senin ve Ares'in iyi olmanız değil. Bunu anlaman gerek Cress, çünkü sen de en az benim kadar benim kulüpte araştırma yapmam için imza attın. Böyle şeylerin kontrolsüz kalmasına izin vermeyiz. Sen ve Ares'le uğraştığı için McDougal'ın canına okuyacağız." İtiraz etmek için ağzını açtı ama bir parmağımı dudaklarına bastırdım ve başımı eğdim, böylece bizi kaydeden kameralar yerine sadece onun için konuşabilecektim. "Ve bunu sıfır geri tepme olacak şekilde yapacağız. Anladın mı beni?"

Parmaklarını kulaklarımın üstündeki saçlara daldırdı ve onları kıvırdı, bana sıkıca sarıldı, gözleri geniş ve o kadar güvenliydi ki kalbim sıkışıyordu. "Ne yapman gerekiyorsa

yap, tatlım."

Onu öpmeden önce "Benim sert ve yuvarlanan Kraliçem," diye övdüm çünkü onu öpmek tek seçenekti.

O güveni tatmak ve o aşkı dilimde hissetmek istiyordum. İçime doğru inledi, göğüsleri göğsüme baskı yapabilsin diye göğsünü kamburlaştırdı.

Nefes almak için ara verdiğimizde ona "Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Benim belalı motorcu kızım."

"Biliyorsun," dedi neşeyle.

"H.R. muhtemelen sana bir tür motorcu sürtük ödülü verecek," diye takıldım. "Maja ve Hannah seni ekibinle dışarı çıkarıp kutlamak için tekilayla sarhoş edecekler ve benim de elimde sarhoş ve azgın bir Cress olacak."

Güldü, tüm yüzü ışıkla doluydu, sıcaklığını göğsümde hissettim.

"Böyle bir zamanda beni ancak sen güldürebilirsin."

Sahte bir alçakgönüllülükle omuz silktim, bu da birinin kapıyı çalmasıyla bir kıkırdamaya daha yol açtı. Kulübün avukatı Bay White'ın Memur McDougal ve Gibson'ı iterek geçmesini izlemek için ayrıldık.

Hırlayarak herife doğru yürümeye başladım ama Bay White eliyle beni durdurdu. "Ona yumruk atmadan önce bir dakika bekleyin lütfen Bay Garro. Bu işi halletme şeklimden memnun kalacağınızı düşünüyorum ve her seferinde bir Garro'yu dışarı çıkarmayı tercih ediyorum, bu yüzden Bayan Irons'a odaklanalım, olur mu?"

Öfkenin ucuz viski gibi sert yanışını yuttum ve iki memur diğer tarafa otururken Cress ve Bay White'ın yanına oturmak için masanın etrafında hareket ettim. Bay White sahneye çıkmaya hazırlanan bir opera sanatçısı gibi boğazını tekrar tekrar temizledi.

evrak çantasından bir klasör belge ve masanın üzerine koyduğu bir iPhone çıkardı.

Ellerini sayfaların üzerinde kavuşturdu ve memurlara baktı. "Burada küçük bir sorunumuz var gibi görünüyor. Görünüşe göre Memur McDougal," diye domuzu işaret etti, o da cevap olarak dudak büktü. Ellerimi masanın altında birleştirdim ve ona dişlerimi gösterdim. "Bayan Cressida Irons'ın arka lambasının arızalı olduğunu düşündüğü için onu kenara çekmiş. Memur Hutchinson az önce olay yerine gitme nezaketinde bulundu ve bu olaydan sonra farının kırıldığını gösteren birkaç fotoğraf gönderdi."

McDougal itiraz etmek için çarpık ağzını açtı ama Mr. Beyaz devam etti.

"Müvekkilimi sebepsiz yere kenara çekmekle kalmadınız, daha sonra onu aracından sürükleyerek arabaya doğru ittiniz. Ares Garro adındaki reşit olmayan yeğeni müdahale etmeye çalıştığında da onu iterek yere düşürdünüz."

"Bu saçmalık," diye kustu polis, tükürükleri masanın üzerinde uçuşuyordu. "Bu saçmalığı kanıtlamak için elinizde sözünüzden başka bir şey yok. Bir polisin sözüne karşı bir motorcunun kaltağının sözü."

"Ah, Garros'u daha fazla lekelemek için bu kadar acele etmezdim, Bay McDougal," diye uyardı White, elinde bir koz olduğunu bilecek kadar iyi tanıdığım küçük, kibar gülümsemesiyle.

"Onlar suçlu ve pislik. Bu kasabadaki herkes bunu biliyor," diye karşılık verdi.

Gibson, "McDougal, kapa çeneni," diye uyardı.

"Sana söyleneni yap," diye mırıldandım sesimin altından, sırf McDougal parmak eklemlerimi kırıp ona tehditkâr bir şekilde bakarken bana baksın diye.

Bir nükleer bomba alanından yayılan radyoaktif dalgalar gibi benden yayılan nefretin gücünü hissetmesini istedim. Benim için korku duymasını istiyordum ki sonunda onu takip edip bir yırtıcı hayvanın değersiz avına yaptığı gibi yakaladığımda panik içinde kalsın ve pişmanlıktan koksun.

Bay White telefonu kaydırarak açtı ve bir video klip çıkardı, ardından iki polise bakacak şekilde çevirdi.

"Bu, Ares Garro'nun olaya karışmadan önce çekecek kadar zeki olduğu bir video. Bu videoda Memur McDougal'ın Bayan Irons'ı arabadan sürüklediğini ve açıkça araca doğru saldırdığını göreceksiniz. Bayan Irons'ın onu zapt etmek için güç kullandığı ve daha sonra memuru yere ittiği doğru olsa da, bu sadece önce kendisine sonra da genç Bay Garro'ya yönelik saldırıya karşı bir savunma hareketiydi. Onu sebepsiz yere kenara çektiğiniz inkar edilemez gerçeğiyle birleştiğinde, Giriş Polis Departmanına karşı suç duyurusunda bulunmak için nedenimiz olduğuna inanıyorum. Bizimle konuşmak için Başçavuşunuzu çağırmak ister misiniz yoksa siz avukatınızı ararken bizim beklememizi mi istersiniz Bay McDougal?"

Ardından gelen sessizlik, ateşe çok yakın tutulan bir kitap kadar zayıftı, bir an geçti ve sonra boğazımdan küçük bir espri kaçtığında alev aldı. McDougal bir anda sandalyesinden kalktı ve bana yumruk atmak için masanın üzerine eğildi.

Tam zamanında. Bu tam olarak umduğum şeydi.

McDougal bana savurduğu ıskalı yumruktan sonra kendini toparlayamadan, üzerine atıldım, onu büyük bir hamleyle arka duvara ittim ve yüzüne gülümseyebilmek için duvara dayadım.

Gülümsemeyi severdim ve kızgın olduğumda bunun değerli bir gözdağı aracı olduğunu öğrenmiştim çünkü içimde kendini çözmek isteyen bir şeye, kurallarıma uymayan karanlık ve çılgın bir şeye hitap ediyordu.

"Kadınımı siktin," diye homurdandım arkamdaki gürültü karmaşasında, insanlar hareketime tepki verirken. "Ve şimdi, orospu çocuğu, ben de seninle düzüşeceğim."

Gibson beni ondan çekip alamadan ona sarılmayı bıraktım ve geri çekildim. Cress zaten elinde çantasıyla ona ulaşmamı bekliyordu, böylece nezarethaneden birlikte yürüyebilecektik.

Bay White hemen arkasından geliyordu, kısa bacakları ona yetişmeye çalışıyordu.

"Normalde polise karşı gaddarlık yapılmasını tavsiye etmem, King."

"Ben bir motorcuyum, White. Başka ne bekliyordun ki?" Arsız bir sırıtışla karşılık verdim.

"Sen de iyi bir adamsın," dedi sessizce, gözlüklerini burnuna doğru iterek. "Umarım babanın işine girdiğin için bu özelliğini kaybetmezsin."

Bir kolumu Cress'e doladım ve alnından öpebilmek için onu kendime doğru çektim ama başının üzerindeki avukatla göz temasını sürdürdüm. "Eğer endişelendiğin buysa, benim Kutup Yıldızım var. Ben yanlış yapsam bile o her zaman rotamı düzeltecektir."

"Her zaman," diye gururla kabul etti köşeden ön salona doğru yürürken.

Kardeşlerim hâlâ orada duruyordu, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış, komutanlarının kaprisi karşısında savaşa hazır adamlar gibi bekliyorlardı. Bunu benim için ilk kez yapıyorlardı, emirlerimi beklerken pozisyonlarını koruyorlardı ve böyle adamların -tehlikeli, zeki, inanılmaz adamlar- onlardan istediğimi yapacak kadar bana saygı duyduklarını fark etmek ağır bir şeydi.

Zeus öne çıktı, yüzü taş kesilmişti, gözleri şimşek çakmış gibi parlıyordu. "İyi mi?" diye sordu Bay White'a.

Adam başını sallamış olmalı çünkü yüzü hafifçe yumuşadı ve Cressida'nın başını öpmek ve beni omzumdan alkışlamak için ilerlemeye devam etti.

"İyi misin öğretmenim?" diye sordu kızıma, gözlerinin içine bakabilmek ve orada ne sakladığını okuyabilmek için eğildi.

"Ne yazık ki bu karakola ilk gelişim değil ve muhtemelen son da olmayacak," diyerek tek omuz silkti.

Kıkırdadım ve onu daha da yanıma yatırdım. "Bilmiyor musun baba? Cress artık bir motorcu bebek."

Zeus'un gülümsemesi yavaşça yüzünde geniş bir evrim geçirdi ve sonunda güldü. "Cress Irons ve Loulou Garro gibi kadınları bu dünyaya getirdiği için Tanrı'ya ya da başka bir şeye teşekkür etmelisin, değil mi evlat?"

"Her lanet gün," diye kabul ettim.

Odadaki hava aniden durağanlaştı ve arkamı dönmeden arkamda kimin durduğunu anladım.

Nova, Bat, Buck, Curtains ve Axe-Man'in yüzlerine yansıyan ifadeye bakarak.

Başçavuş Danner koridorun ağzında duruyordu, elleri iki yanında yumruk olmuş, ağzı çalkalanmış gazoz kapağı gibi büzülmüştü. Patlamaya hazır gibiydi, bu beni şaşırtmıştı çünkü Başçavuş Danner her zaman soğukkanlı, bıçağın ucundaki bir deli olmuştu. H.R.'den karısının onu boşadığını duymuştum ve göğsünde yatan soğuk kalbe rağmen, bu adamın karısına karşı yumuşak bir noktası olduğunu biliyordum, bu yüzden görünüşe göre boşanmayı sert bir şekilde karşılıyordu.

Karşımda duran, bana ve bana duyduğu nefretle kırmızıya boyanmış adamın, Zeus hapse girdikten sonra Lion bizi yanına aldığında, çocukken H.R. ve bana evini açmış olabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı. Karşımızdaki kötü adamda o adamdan eser kalmamıştı, bu yüzden onu nasıl bitireceğimize dair kalbimde hiçbir pişmanlık izi kalmasına izin vermedim.

"O kadın tutuklu. Onunla birlikte gidemezsiniz," dedi Harold Danner.

"Sanırım Bay White bugün olanlara bakarak bu kartı oynamak istemediğinizi kanıtladı," diye karşı çıktım, sesim sırf onu kızdırmak için uzun ve alçak bir tonda çıkıyordu.

"Hepiniz birer suçlusunuz. Babam ve ondan önceki babası Düşmüşleri dize getiremedi diye benim de başarısız olacağımı düşünmeyin."

Nesnel olarak konuşmak gerekirse, Harold oğlu Lion'a çok benziyordu, ancak iki Danner deneselerdi daha farklı olamazlardı.

SS Danner ne pahasına olursa olsun güçlüydü, kalbinde doğru olduğunu bildiği şeylerden ziyade doğru ve yanlış olduğunu düşündüğü şeylerle ilgiliydi.

Lion Danner her şeyiyle ahlaklı, cesur ve iyiydi. Onunla yaşarken benimle birlikte Harry Potter kitaplarını okumuştu ve bana her zaman Gryffindor'un tanımı gibi görünmüştü, iliklerine kadar bir kahraman.

Böyle bir babaya sahip olması hem üzücü hem de çok ironikti.

"Seni daha hızlı yakacak bir kan davan var," dedim ona, sakin, soğukkanlı, o kadar soğukkanlıydım ki çenesindeki tikin onu daha da çileden çıkardığını görebiliyordum. "Bu senin için adaletle ilgili değil Danner. Kasabadaki en büyük adam olmak istemenle ilgili. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen daha büyük bir adamla aynı yataktasın. Javier Ventura'nın seninle işi bittiğinde, seni ezip geçecek. Peki ya biz?"

Cress, Zeus ve benim yerime geçmek için sorunsuz bir şekilde sırayı bozan kardeşlerimin yanına geri döndüm.

"Düşmüşler karşısında hiçbir şeyiniz yok ve bizi asla alt edemeyeceksiniz çünkü biz sizin olmayı hayal bile edemeyeceğiniz kadar iyi adamlarız."

"Ama Danner," diye ekledi Zeus, sesi benimki kadar silahlıydı, "daha fazla Düşmüş kadın ve ailelerimiz için geliyorsun ve sana şimdi söylüyorum, açık konuşuyorum, Düşmüşler senin için gelecek."

Kral

Evde biri vardı.

Sanki davetsiz misafir kafamda görünmez bir alarmı tetiklemiş gibi bir irkilmeyle ve o bilgiyle uyandım. Cress her zamanki yerinde, yarı üstüme yayılmıştı,

İpeksi saçları göğsümün üzerinde dalgalanıyor, bir kolu belime dolanıyordu. Onu dikkatlice yerinden kaldırdım ve sessizce yatağın üzerinden yuvarlanarak yanına çömeldim. Yatağın altında bir av tüfeğim, komodinin üzerinde bir bıçağım ve yatağın altında da bir Walther P99 silahım vardı.

Bıçağı ve tabancayı seçtim, yatak odasından sahanlığa, oradan da merdivenlerden aşağı inerken ikincisini belime soktum. Ancak aşağıya indiğimde, oturma odasının sürgülü kapılarının yanında tartışan iki adamın şiddetli fısıltılarını duydum.

Kapıyı iterek tamamen açtığımda, Wrath ve Cressida'nın kardeşi Lysander'ı birbirine kilitlenmiş halde buldum. Wrath silahını Sander'ın karnına dayamıştı ama Sander kendi silahını onun şakağına dayamıştı.

"Ne oluyor lan?" Sesimdeki mizahı gizleyemeyerek sordum.

"Seni tanıdığını iddia ediyor," diye hırladı Wrath.

"Çok iyi biliyorum," diye tersledi Sander. "Kız kardeşim burada yaşıyor. Bana konuşmak için yarım saniye verseydin, sana bunu söylerdim."

"Cress?" Wrath elini bırakmamasına rağmen sordu.

"Bırak onu," dedim ikisine de kahkahalarım arasında. "İkiniz de aptalsınız. Neden bu saatte evimize girmeye çalışıyorsunuz?"

Tereddüt ettiler ve sonra hızla ayrıldılar, ikisi de diğerinden kocaman adımlarla uzaklaştı ve beni ortalarına yerleştirdiler. İkisi de bazen akıllarından çok kasları olan koca kıçlı adamlardı ama endişelenmedim. Zeus'un böyle adamlar arasında arabuluculuk yapmasını izleyerek büyümüştüm ve tüm numaralarını biliyordum.

"Siz yarın sahile indiğinizde 'serker'ların bir otoyol soygunu yapmak istediklerini söylemeye geldim. Görünüşe göre birinden ihbar almışlar," dedi Wrath, parmaklıklara yaslanıp kollarını kavuşturarak, Lysander'ı acımasızca süzerken. "Kim olabilir acaba?"

Sander, güzel kız kardeşine hiç benzemeyen ve her şeyiyle eski bir mahkûma benzeyen bir ifadeyle, "Sanki bendim," diye tükürdü.

Güverteye doğru hamle yapıp Wrath'ı öldürmeden önce göğsüne bir avuç içi indirdim. "Evet, sana inanıyoruz. Yine de neden burada olduğunu bilmiyoruz. Cress seni uzun zamandır görmediğini ya da senden haber almadığını söyledi. Neden şimdi?"

Sander önce Wrath'a sonra da bana ters ters baktı. "Belki bu konuyu Goliath siktirip gittikten sonra konuşabiliriz?"

"Ya da belki de seni zaten aforoz etmiş olan bir kız kardeşe geri dönmeye çalışan yalancı bir bok çuvalı olmadığından emin olmak için kalmalıyım," diye karşı çıktı Wrath.

Sander dehşet içinde bana baktı, belli ki Wrath'ın geçmişimizi bilecek kadar iyi bir arkadaş olmasına şaşırmıştı.

Omuz silktim, hiç de üzgün değildim çünkü doğruyu söylemek gerekirse, Cress'i kaçıran ve avuçlarına çivi çakan Nightstalker piçleriyle aynı duruma düşürdüğü için ona karşı hâlâ kötü bir kin besliyordum.

Sander, "O Vahşiler'in bir üyesi," diye belirtti. "Ona gerçekten güvenebileceğini düşünüyor musun?"

"Cress'in ailesinin bir üyesiydin ve ona ihanet ettin, şimdi bana sadakatin ne kadar önemli olduğunu mu söylüyorsun?" Ben de karşı çıktım.

Yaşlı adam gözlerini yere dikti ve utanç dolu öfkesini yatıştırmak için yanağının içini çiğnedi.

Onu kendi haline bıraktım.

"Ne zaman üzerimize gelecekler?" Wrath'a sordum.

"Sea to Sky otoyolunun 78. çıkışında."

Başımı salladım, çocukluğumdan beri o yolu kullandığım için hafızamda o yolun görüntülerini kolayca canlandırdım.

"Doğru. Bırakın yapsınlar, Reaper'ı bunu yapmamaya ikna etmenizin hiçbir yolu yok, kendinizi ele vermeden olmaz. Çantalara bir takip cihazı koyacağız, yarısını saçma sapan şeylerle dolduracağız ve depolarına kadar takip edeceğiz. Ganimeti oraya götüreceklerini mi sanıyorsun?"

Wrath başını salladı.

"Tamam. İkinci bir grup kardeşimiz daha önce dağdan aşağı inecek ve ekibinizi depoya kadar takip etmek için bekleyecek. Onları orada kaçıracağız, bizim ve onların mallarını alacağız ve onlara Düşmüşlerle uğraşmanın ne demek olduğunu göstereceğiz."

Wrath uzun bir süre bana baktı, kaşları kalkıktı, kısa sakalını sıvazlarken dövmeli kolları bükülmüştü.

"Kendine geliyorsun," dedi sonunda. "Akıllı bir orospu çocuğu olduğun hakkında ne dediklerini gördün mü?"

Omuz silktim ama sırıtışımda kibir vardı. "Bizi uyardığın için teşekkürler. Beni gördüğünüzde ikna edici olun, tamam mı? Eğer bu iş kazasız belasız atlatılırsa, sonunda bir yama alacağım."

"Ve bunu yaptığında, yerine geçmem için beni aday göstereceksin," diyerek bana bir yıl önce Kylie ve ben ilk kez atışmaya başladığımızda yaptığımız anlaşmayı hatırlattı.

UBC'deki psikoloji ve iş seminerimizde arkadaşlar edindim.

"Evet, kardeşim," diye onayladım, elini sıkmak için öne çıktım ve sırtına bir yumrukla noktalanan bir sarılma için onu getirdim. "Tuttum seni."

"Yakaladım seni kardeşim," diye söz verdi Wrath geri çekilmeden önce. "Yarın gece görüşürüz."

Ona veda etmek için parmaklarımı şıklattım ve Sander'a döndüm. "Gecenin köründe seni buraya getiren nedir? Cress uyuyor."

"Anlamıştım."

Yatak odamızın penceresine baktı ve içimde hissettiğim bir şekilde iç çekti. Dünyadaki en iyi kardeş olmayabilirdi ama hepimiz hata yapardık ve ben bunu herkesten daha iyi anlıyordum. Harleigh Rose'u tacizci, boktan erkek arkadaşından korumak için yanında olamamıştım ve Sander da kendi hataları yüzünden Cress'in sınavlarının çoğunda yanında olamamıştı. Bu, farklı olmasını istemediği anlamına gelmiyordu.

"Bugün karakola götürüldüğünü duydum. Sadece iyi olup olmadığını ve yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Sander..." Öfkeli bir nefes verdim ve ellerimi düğümlenmiş buklelerimin arasından geçirdim. "Dinle dostum, uğradığında ya da beni aradığında onun nasıl olduğunu sana bildirmekten mutluluk duyacağımı biliyorsun, ama bu şekilde ortaya çıkamazsın. Hazır olduğunda sana ulaşacaktır."

Motosiklet botunun burnunu gevşek bir taşa vurdu ve taşın güverteden geceye savruluşunu izledi. Aynı orta sınıfta doğmuş olmasına rağmen,

Cress gibi muhafazakâr bir aileden gelen Lysander, uzun zaman önce farklı bir yola girmişti. Şimdi bu vahşi yaşam tarzı, gözlerini kısmaktan gözlerinin yanındaki kırışıklıklarda ve ağzının etrafındaki parantezlerde kendini gösteriyordu. Nightstalker'lar hâlâ şehirdeyken motorcu rolünü oynamıştı ama tarzını bırakmamıştı ve hâlâ deri ceket giyiyor ve sanki bir kulübün ona elini uzatmasını bekliyormuş gibi bok tekmeliyordu.

Cress'le ilişkisini berbat ettiği için adamdan nefret etmek istiyordum ama bir şeyin nedenini anladığınızda nasılından nefret etmek zordu. Ve neden sıçıp batırdığını anladım. Onlarınki gibi onları umursamayan ebeveynler herkesi kendilerinin daha az sağlıklı bir versiyonuna dönüştürürdü.

"O benim için her şey demek," dedi kısık sesiyle. "Onun iyi olup olmadığını düşünmekten kaç gece uyuyamadığımı anlatamam."

"O benimle," dedim. "Tabii ki iyi." "Evet." Kaba bir şekilde başını salladı, ama ay ışığı
yüzünü buruşturma şeklini. "Onu korumakta benim yapabileceğimden daha iyi bir iş çıkardığını biliyorum. Bu, hala oynayacak bir rolüm olmasını istemediğim anlamına gelmiyor."

"Siktir... Dinle, onunla konuşacağım ama söz vermiyorum. Daha önce de denedim ama hiçbirini kabul etmedi. Seni kırmak istemem ama onun için gözünü kırpmadan ölebilecek bir kulüp dolusu kardeşi var. Sırf bir kardeşe sahip olmayı özlediği için seni affedeceğinden pek emin değilim."

Sander başını salladı, hâlâ küpeştenin üzerinden gümüş ayın altında dökülmüş mürekkep gibi ıslak ve siyah okyanusa bakıyordu.

Tahtayı kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı ve acı çektiğini biliyordum.

"Minnettarım, dostum." Tıpkı kadınım gibi gür saçları vardı ve aynı ballı kahverengi tonundaydı. Saçlarını Cress'in yaptığı gibi kulağının arkasına sıkıştırmasını izledim ve göğsümde bir acıma hissettim.

Dünyada hiç bu kadar yalnız ve keşke olmasaydım diyen bir adam tanımamıştım.

"Sadece her şeyimi seviyordum," diye sessizce itiraf etti. "Prensesimi ilk kucağıma aldığım andan beri, daha minicik bir şeydi ama her bir parçası o kadar mükemmeldi ki göğsüm o kadar daraldı ki nefes alamadım."

Cress'ten haber almak için gece geç saatlerde eve girmelerinin nedeni de buydu, çünkü o dünyanın güneşin etrafında döndüğü gibi dönen bir adamdı, yani ailesiydi. Benim gibi bir adam.

Sadece Lysander Irons'ın harika bir babası, kötü bir kız kardeşi, amcaları ve kardeşleri gibi bir grup erkeği ve Mute gibi lanet olası bir en iyi arkadaşı yoktu.

Sadece incittiği bir kız kardeşi vardı ve onu bir daha geri dönmesine izin vermeyecek şekilde hayatından çıkarmıştı ama elinde kalan tek umut da buydu.

Bu yüzden gece yarısı sohbetleri.

"Bunu anlamasaydım seninle konuşuyor olmazdım, dostum. Kız kardeşlerimiz, bizim sorumluluğumuz. Bu hiç bitmeyecek bir şey."

"Hayır," diye kabul etti. "Sanırım hayır."

Tereddüt ettim, ona vermek isteyip istemediğimden emin değildim. "Hepimiz hata yaparız. Her gün yaptığım seçimler için endişeleniyorum, kadınımı etkileyeceklerini biliyorum. Bu sadece

Henüz parmağında yüzüğümün olmamasının sebebi. Onun tehlikede olmasında en az senin ve William'ın olduğu kadar benim de suçum var ve bugün polisin de kanıtladığı gibi, sadece onunla birlikte olarak bile onu tehlikeye atıyorum. İşin püf noktası her gün buna değmesini sağlamak. Eğer onunla tekrar birlikte olmak istiyorsan, onu asla ölmeyecek bir şekilde sevdiğini kanıtlamanın bir yolunu bulmalısın, her ne kadar erkek olduğumuz için istemeden de olsa onu kardeşsiz ya da erkeksiz kalabileceği bir duruma soktuğumuz bir gün gelse de, ya da biz onsuz kalsak da."

"Yani, vahşi bir hayvanı sevmenin tehlikesini bir şekilde cazip hale getirdiğini mi söylüyorsun?" Lysander alaycı bir sırıtışla sordu.

Kıkırdadım, bir elimi omzuna vurdum, sonra da yoldaşça onu sıktım. "Evet dostum, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Şimdi, işimiz bitti mi? Yatakta geri dönmem gereken bir kadın var."

"Evet."

Eve geri döndüm ama sürgülü kapıyı kapatamadan Sander'ın dövmeli parmakları beni durdurmak için kapının etrafında kıvrıldı. Bakışlarıyla karşılaştığımda, ilk kez onun da kadınımla aynı viski gözlere sahip olduğunu fark ettim.

"Bilgin olsun, son dört yıldır onu istediğim gibi tanıyamadım ama kız kardeşimi seninle olduğu kadar mutlu görmedim. Onunla evlenmek mi istiyorsun? Evlen o zaman. Artık onun hakkında bildiğim bir şey varsa, o da eş olmayı sevdiği ve anne olmayı da seveceğidir. Sadece bunu yanlış adamla yapıyordu."

Cress'imi o göt herifle birlikte düşündüğümde her zaman boğazımda beliren sahiplenici acıyı yuttum,

William ve başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım."

Kapıyı kilitledikten sonra yatak odamızın kapısında duraksadım, yatağımızdaki kadınıma hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım. Sanki uykusunda beni arıyormuş gibi boylu boyunca uzanmıştı. Pencereden içeri erimiş gümüş gibi süzülen ışık, gür saçlarını parlatıyor ve tenini yarı değerli metalden tepelere ve vadilere dönüştürüyordu. Küçük kedimiz Shadow, yatağa girmenin yolunu bulmuş ve onun sıcaklığını arzulayarak uzattığı elinin üzerine kıvrılmıştı.

Onu yatağımızda bu kadar rahat ve savunmasız görmek göğsüme bir gong gibi çarptı, titreşimi kanımda yankılandı.

Onu o kadar çok seviyordum ki, sık sık nefesimi kesiyordu, ama o anda, her nasılsa, beni bir kez daha şaşkına çevirdi.

Yatağa geri döndüğümde, Cressida'nın çıplak bedeninin inanılmaz sıcaklığına karşı üşüyen tenimle onu nazikçe bedenime geri çektiğimde, Sander'ı ve hayatlarımızda oynadığı rolü merak ettim. O kötü bir adam değildi, sadece yolunu kaybetmiş ve bazı kötü seçimler yapmış iyi bir adamdı. Üç yıl önce Zeus'un kulübesinde Loulou, Bea, Harleigh Rose ve Mute'u bir pusudan kurtarmasına yardım ettikten sonra hayatımızdan çıkarılmayı hak ettiğini düşünmüyordum ama bu benim seçimim değildi.

Yapmam gereken tek seçim, kafamı kıçımdan çıkarıp hayallerimin kadınıyla evlenip evlenmemekti.

Ben her zaman, bir çocuğun bedeninde bile olsa, ne istediğini bilen ve onu alan bir adam olmuştum. Öyleyse beni her şeyden daha çok mutlu edecek bir şeyle karşı karşıyayken neden korkmuş küçük bir çocuk gibi davranıyordum?

hiç oldu mu? Cevap çok açıktı, bu benim için her şeyden daha önemliydi ama bu tereddütümü daha az korkakça yapmıyordu.

İş başa düştüğünde, ona güvenmek zorundaydım.

Geçen yıl mezun olduktan sonra ne yapacağımdan emin olamadığım bir dönemde Cress bana The Fallen'a girmemi ve iş aşkımı aile şirketlerimizle birleştirmemi önermişti. Çok şaşırmıştım, ama o sadece çan gibi yüksek sesle gülmüş ve bana doğuştan hakkım olan bu yola girme zamanımın geldiğini söylemişti.

İyi günde kötü günde, yasal ve yasadışı faaliyetlerde gözünü kırpmadan yanımda durmuştu ve o zamana kadar bunun için ona ne kadar az somut kredi verdiğimi fark etmemiştim.

Düşen Kralımın Demir Kraliçesi olmaya hazır olmadığından ya da bunu istemediğinden değildi... Onu hayatın karanlık tarafına sürükleme sorumluluğuna hazır değildim.

Bugün onu düşündüm, o domuz McDougal'a karşı tek başına direniyordu, Ares'i öfkeli bir anne ayı gibi savunuyordu ve yeraltı dünyamızdaki o krom tahtta zarif bir şekilde oturduğunu, yanımda hüküm sürmeye hazır olduğunu ve bunu istediğini biliyordum.

Mac's Grocer'daki park yerinde göz göze geldiğimiz o ilk andan beri hep benim olmuştu ama şimdi onun da bizim olduğunu anlıyordum; inatla Düşmüş.

Güzel kokulu saçlarına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim ve onu hissetmek için ipeksi saç tellerinden bazılarını parmaklarımın üzerinde gezdirdim, tıpkı rüya gördüğünüzü düşündüğünüzde kendinizi çimdiklemeniz gibi.

"Mmm," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, yanağını tatlı tatlı göğsüme sürtecek kadar kıpırdandı. "Nereye gittin?"

"Bir sokak kedisi," diye açıkladım, daha önce Sander onu kontrol etmek için aradığında yaptığım gibi.

"Onu beslemeye devam edersen gelmeye devam edeceğini biliyorsun," diye mırıldandı.

Kahkahalarımı yuttum. "Evet, bebeğim, biliyorum."

Kral

HER BİSİKLETÇİNİN yolla bir aşk ilişkisi vardır. Rüzgârın yanaklarınızda aşk ısırıkları bırakan telaşı, bir sevgilinin tanıdık parmakları gibi saçlarınızda gezinmesi ve motorun sizinle asfalt arasındaki gümbürtüsü...

savaşa giden bir at gibi, hem tehlikeli hem de baş döndürücü. Okyanusun tuzlu suyunu dilimde tatmak için soğuk gece havasına doğru kükredim. Nova arkamdan haykırdı, ben yol kaptanı olarak en öndeyken düzenimizde topçu olarak at sürüyordu. Hepimizin kafası güzeldi, kilometrelerce yol almıştık ve hâlâ daha fazlasını arzuluyorduk. Motorsuz bir hayat bizi asla tatmin etmezdi ve bir adamı motorcu yapan deri, küfür ve kulüp binasından çok daha fazlasıydı.

Yine de, Kilise'deki kardeşlere pusuyu dengeleme planımdan bahsettiğimde çıkan kavga, yolculuktan duyduğum coşkuyu azaltmıştı.

Mute ve benim onlara verdiğimiz isimle Eski Muhafızlar, benim "aptal, kibirli" planım olarak adlandırdıkları şeye şiddetle karşı çıktılar. Uyuşturucu operasyonunu tamamen iptal etmek için oylama yapmak istediler.

Güvenli, kolay, açık.

Aldıkları herhangi bir kararın gereklilikleri.

Kural olarak bunların hiçbirinin hayranı değildim.

Evet, planım pervasız ve cesurcaydı ama aynı zamanda çok zekiceydi.

Otumuzu aldıktan sonra onları takip edebilirsek, depolarının nerede olduğunu keşfedebilir ve daha da büyük bir ödeme alırken, Fallen MC'ye bulaşılmaması konusunda değerli bir ders verebiliriz.

Tam olarak onaylanmış bir üye değildim, bu yüzden bırakın kendi oyumu kullanmayı, oylamaya şahit olmama bile izin verilmedi. Bu yüzden barda yine Ransom'la zaman aşımına uğramış bir çocuk gibi beklerken, planım geçmediği için hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmiştim.

Zeus oymalı şapelin kapılarını açıp benim lehime oy verdiklerini açıkladığında çok heyecanlanmıştım. Onun ve Axe-Man'in diğer yaşlı grubu ters köşeye yatıran iki kişi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yine de, kazanmak ekşi üzümdü çünkü Skell, Heckler, Buck ve Wiseguy, domuzlarının üzerine binmek ve Berserker'ları mağazalarına kadar takip edecek grubun bir parçası olarak dağdan aşağı inmek için dışarı çıktıklarında benden hiç memnun değillerdi.

Zeus sırtıma bir tokat attı ve Ransom'a bana bir bira doldurmasını emretti. "Kararları sen vermek istiyorsan, karnına tek bir kurşun yemeye hazırlıklı olmalısın."

"Harika," diye mırıldandım biramın içine, insanların bana kızmasına alışık değildim.

"Buna alışırsın. Bu yaşlı orospu çocuklarının hafızası zayıftır."

Babamın göz kırpışını ve gülüşünü hatırlayınca sırıttım. The Fallen'a katılmak doğru bir karardı ve bunu babamla oturup işimin bir parçasıymış gibi onunla sohbet ettiğim her seferde anlıyordum çünkü öyleydi. Eğer kulüp dışında bir işe girseydim beni yine severdi ama onunla gerçek anlamda konuşma fırsatını kaçırırdım çünkü Başkan'ın oğlu bile üye değilse kulüp işlerinden muaf tutulurdu ve Lou'dan sonra kulüp Zeus'un hayatıydı.

Karar verme sürecinin dışında bırakılmaktan bıkmıştım, bu yüzden bu gece kesinlikle karşılığını almam gereken büyük bir kumar oynayacaktım.

Çıkış 78'e ve pusu mahalline yaklaştığımızda ekibin enerjisinde fark edilebilir bir değişim oldu. Biz

Vancouver'a dönerken kuyruklarını kontrol etmek için aşırı tetikte olmamaları için onları yanlış bir güvenlik hissine sokmaya karar verdi.

Bu bizim için ters bir durumdu. Bir anlamda hayvan sürüsüydük, kardeşlerimize sadıktık ama yabancılar bölgemize izinsiz girdiğinde cehennem kadar acımasızdık. Sadece en az huysuz adamlar benimle gelirdi -Axe-Man, Curtains, Nova ve Cyclops- çünkü bir darbe alıp karşılık vermek yerine onunla birlikte yuvarlanmak için özel bir insan türü gerekirdi.

Çıkışa varmadan hemen önce bir yumruk kaldırdım ve "Özgür yaşa, zor öl!" diye bağırdım.

Kulübümüzün sloganı rüzgârın uğultusuyla bana yankılandı ve birkaç dakika sonra üzerimize geldiler.

Karanlık bir geceydi, ay filmsi bulutlarla örtülmüştü, okyanus kansız ışığı donuk bir ayna gibi kırıyordu, böylece solumuzdaki sarp kayalıkların grenli hatlarını ve sağımızda aşağıdaki suya inişi görebiliyorduk.

Pusu kurmak için mükemmel bir hava.

Aniden önümüze çıktılar, bir düzine adam gölgelerin arasından şeytan gibi belirdi ve bizi ani, ezici bir şekilde durmaya zorlayarak bisikletlerimizi asfalta çarptırdı. Yol sağ tarafımı yırttı, kotumu keskin dişler gibi yırttı, yan tarafımı yakıcı pençelerle sıyırdı. Dişlerimi sıkarak beni ezmeden önce Harley'den kurtuldum ve diz çökmüş bir pozisyona gelene kadar ivmemle yuvarlandım.

Arkamdaki kavga çoktan başlamıştı, yumrukların ete çarpması ve kardeşlerimin bunu gerçekçi kılacak kadar sert dövüşürken çıkardıkları efor homurtuları.

Yırtık dizime dayandım ve ayağa kalkmaya çalıştım, yan tarafımdaki yol kızarıklıklarından tısladım. Omurgamın tabanı karıncalandı ve çömelerek döndüm, elimde bıçak, bana doğru yaklaşan iki adamla yüzleştim.

Biri, tabii ki, Gazap'tı.

Bana bir katilin soğuk gözleriyle baktı, yüzü vahşilikle doluydu, sanki havadaki dövüşün tadı ona kuduz bir niyet bulaştırmıştı.

Bir an için bana sırtını döneceğini sandım.

Bir sonraki seferde, sol tarafım sadece ona görünecek şekilde hafifçe yer değiştirdim ve ona göz kırptım.

Karanlıkta, adrenalin görüşümü bulanıklaştırırken bile dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Evet, Wrath Marsden benimle birlikteydi.

Bu yüzden vücudumu diğer motorcuya doğru eğdim, her şeye hazırdım çünkü 'serker'lar çıldırmıştı.

Sadece, deri kesim ve motosiklet botları giyen bir Berserker değil, babamdan başka beni yetiştirmede parmağı olduğunu söyleyebileceğim tek adamdı.

Lionel Danner.

Gözlerimi kırpıştırdım, üç yıl önce adamla en son göz göze geldiğimde gözümde canlanan palimpsesti düzeltmeye çalıştım; o her zamanki gibiydi, sert, Batı Kanada tarzı kot üzerine kot giymiş, gömleğinin içine sonsuza dek sokulmuş aviator'larla, sanki onlarla doğmuş gibi deri bir kesim ve çelik burunlu motosiklet botları giyen adama.

Beni görünce şoka girmiş g i b i y d i ve Wrath bana saldırmak için bir adım öne çıktığında Lion da onu durdurmak için bir adım attı.

Wrath sağ yanağıma sert bir darbe indirirken onu izledim. Acı, gözümde ve sinüslerimde, kapalı göz kapaklarımın ardında patlayıcı, parlak ve renkli patlamalar gibi patladı. Acıya karşı gözlerim açık, kendimi Wrath'a doğru fırlattım, boğuşurken göğsümden kahkahalar yükseliyordu. Bu bana çocukluğumu ve Mute ile güreşmemi hatırlattı, boğuşuyor ve acı veriyorduk ama sadece bir puan almaya yetecek kadar.

Wrath ve ben bir süre böyle yaptık, karşılıklı yumruklaştık, hassas yerlerden uzak durduk ama bir yumruk indirdiğimizde iyi vurduk. Bir süre sonra Lion oradan uzaklaştı ve savaşın kenarında sadece biz dövüşmeye başladık.

Çenesine vurup onu geriye doğru tökezlettiğimde Wrath, "Bir serseri gibi sırıtmayı kes," diye homurdandı. "Bizi ele vermek mi istiyorsun?"

Dilimdeki adrenalinin metalik tadını yuttum ve gülümsememi tekrar oluşmadan durdurmak için dudağımın kenarını ısırdım.

"Şimdi yere yatın ve yerde kalın. Grease ve Mutt bu sürüye liderlik ediyor ve onlar çılgın orospu çocukları."

Bir silah sesi sessiz geceyi yararak kayalıklarda ve okyanusta yankılandı. Kanım ısındı, sonra korkuyla soğudu.

Kimi vurmuşlardı?

Eğer kardeşlerimden birini öldürselerdi, bu planı suya düşürür ve o orospu çocuklarının her birini öldürürdüm.

"Yere yat," diye homurdandı Wrath, beni yere itti ve sonra inleyen bir bedenin etrafında toplanmış olan kulübünün geri kalanına doğru koşmak için botunun üzerinde döndü.

Acı iniltileri duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım çünkü bu kimsenin ölmediği anlamına geliyordu.

Henüz değil.

Berserkers VP'si Grease, üç çuval malımızla birlikte onları bir araya topladı ve kuzeyden siren sesleri gelmeye başladığında çoğuyla birlikte yola çıktı.

Motorların homurtusu hafif bir mırıltıya dönüşür dönüşmez, vücudumdaki ağrıya rağmen ayağa fırladım ve düşen kardeşimin yanına koştum.

Gazap, ben ona ulaşamadan kolumu güçlü bir şekilde kavrayarak önümü kesti.

"Bir aksilik çıkmadı."

"Bir kardeşimin vurulmasına, bir aksilik çıkmadan gitmesi mi diyorsun?" Kalkık kaşlarım alnımda çizgiler oluştururken sordum. "İşler senin istediğin gibi giderse, yerde inleyen o adamın senin de kardeşin olacağını unutuyorsun."

"Bunu unutma," dedi Wrath gözlerini devirerek. "Sadece aşırı korumacı davranıyorsun. Yani küçük bir kurşun yarası var. Yaşayacak."

Onu ittim ama Lion ve Axe-Man'in konuşmalarından Fallen kardeşlerimle her şeyin yolunda gideceğini anladım.

Lion çoktan onun üzerine çömelmiş, Axe-Man'i acı dolu sersemliğinden uyandırmak için yüzüne hafifçe vuruyordu.

"Siktir," diye hırıldadı iri yarı sarışın adam. "Siktir git, seni lanet serker."

"Kapa çeneni ve buraya baskı yap. Polisler geliyor ve seni hastaneye götürecekler."

Axe-Man, Lion'ın şok olmuş yüzüne ıslak bir tükürük füzesi fırlatmadan önce "Siktir git," diye tekrarladı.

Lion yanağını kabaca sildi, sonra nefesinin altından küfretti ve bize doğru döndü, göz göze geldiğimizde yüz hatlarını dikkatlice yeniden düzenledi. Adam her zaman içine kapanık, soğukluk derecesinde çekingen ve son derece kibar biriydi.

Çok az insanın onun iyi adam, centilmen polis kişiliğinin altındaki adamı gerçekten tanıdığını söylemek adil olurdu, ama ben tanıdım.

Harleigh Rose da öyle.

Aslında onu tanıyan biri varsa o da küçük kız kardeşimdi ve onu herkesten daha çok seven biri varsa o da kız kardeşimdi.

"Sağ ol dostum," diye homurdandım Wrath'a. Axe-Man'in yaralanmasına kızmıştım ama bu onun suçu değildi. "Yine de bana bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

Adam kılığındaki mamut omuz silkti, omuzları tişörtünü yırtmaya hazırdı. "Öyle görünmek zorundaydım."

"Evet, bana vuruş şeklinden kimsenin haberdar olacağını sanmıyorum. Tanrım, bundan sonra bir hafta boyunca başım ağrıyacak. Cress gözünün morarmasından hiç memnun olmayacak." Ki bu tam olarak doğru değildi. Kız arkadaşım beni incinmiş görmekten nefret ederdi ama aynı zamanda hayvani yanım ön plana çıktığında koşuya çıktıktan sonra beni becermekten de çok zevk alırdı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Lion bizi ilk tenis maçındaki bir acemi gibi izledikten sonra nihayet sordu.

Kahkahalarımı yuttum ama ses tonumu renklendirerek, "Seni gördüğüme sevindim dostum. Söylemeliyim ki, deri gibi

Kanadalı kovboy görünümünden daha iyi."

"Ne oluyor lan?" diye tekrarladı.

Bu sefer elimde değildi. Kahkaha karnımda kıvrıldı ve öyle yüksek sesle yayıldı ki, dik durmak için başımı geriye eğmek ve karnımı kavramak zorunda kaldım.

Kendime geldiğimde gözümdeki bir damla yaşı sildim ve yüzüne damgasını vuran sinirli şaşkınlığa karşı kıkırdamamaya çalışarak ona sırıttım. "Evet, eminim şu anda ne halt olduğunu düşünüyorsundur ama sana ipucu verecek vaktimiz yok. Axe-Man başarabilecek mi bakmam lazım, siz de buradan siktir olup gitmelisiniz."

Gazap onaylarcasına homurdandı ve uzaklaştı. Ben de aynısını yapmak için hamle yaptım ama Lion'ın yanında omuz omuza durdum ve onunla göz göze geldim.

"Seni gördüğüme sevindim Danny," diye mırıldandım, on iki yaşındaki halimin ona taktığı lakabı kullanarak. "Güvende kal, tamam mı?"

"Aslan, kımılda!" Wrath tepenin aşağısından, atlarını sakladıkları yerden bağırdı ve ben de bunu harekete geçmek için bir işaret olarak aldım.

Axe-Man iyiydi. Mermi arka kasının hemen altından girip çıkmıştı ve kötü durumdaki kolunu sapa bağladıktan sonra kendi bisikletiyle Entrance'a geri dönebildi.

Dağın arka yolunu kullandık, ağaçların arasından olay yerine doğru koşan polisleri geçtik ama kulüp binasına sağ salim ulaştık. Kapıdan girer girmez Ransom bana telefonunu uzattı.

"N'aber?" Tezgâhta bekleyen soğuk birayı almak için barın üzerinden uzanırken kulağımla omzum arasına sıkıştırarak sordum.

"Onları yakaladık," dedi Bat, sesinde belirgin bir neşe vardı. "Onları yakaladık."

Tezgâhın kenarını kullanarak birayı açtım ve kulüp binasındaki çocuklara haykırmadan önce havaya kaldırdım. "Onları yakaladık!"

Biralar hızla dağıtılırken etrafımı saran bir düzine adamdan alkış sesleri yükseldi ve biri müziğin sesini açtı, Esterly'nin "This Is My World" şarkısı havada çığlık çığlığa yankılandı.

"Ne kadar?" Biramdan bir yudum almadan önce gürültü üzerine bağırdım.

Enerji hala akıyordu, taburede otururken dizlerimi sarsıyor, barın tepesine vururken parmaklarımda gümbürdüyordu. İşte bu yüzden kulüpte her zaman kadınlar olurdu; motorcu tavşanlar, deri giyen erkeklerin tadını ve kalçalarının arasındaki sert ve vahşi hissi sevdikleri için buralarda takılırlardı. Kardeşler bir sürüşten ya da kavgadan sonra fazla enerjilerini prizlerine takabilir ve sonunda yükseklerden aşağı inebilirlerdi.

Aklımı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, böylece yapılması gerekenlere odaklanıp eve, kadınımın yanına dönebilecektim.

Kızlardan biri, bir zamanlar Tempest Riley adında oynaştığım muhteşem bir kızıl saçlı, odanın öbür ucundan gözüme takıldı ve soru sormak için başını kaldırdı.

Cevap verme zahmetine girmeden başka tarafa baktım.

Herkes Cress'in benim için o olduğunu biliyordu ama bu bazılarını denemekten alıkoymadı.

"Yaklaşık üç yüz kilo yeşil ve lanet olası bir silah cephaneliği. Görünüşe göre söylentiler doğru ve bu pisliği limandan kaçırmak için Liman İdaresi ile anlaşmışlar."

"Siktir." Fallen, birinci sınıf marihuana dışında hiçbir şey satmazdı. Yetiştirdik, sattık ve denizden denize dağıttık. Çin'de bunun için çıldırıyorlardı ve dünyanın öbür ucunda, Avustralya'da bile çok talep görüyorduk. Amcası Crux'un The Fallen'ı bazı boktan işlere bulaştırmasının ardından kulübü temizleyen Zeus'un işiydi ve hepimiz bu işte iyiydik. Hâlâ pasta yapıyorduk ve daha sert şeylerle ilgili ahlaki veya fiziksel serpintilerle uğraşmak zorunda kalmıyorduk.

Ama silahlar... bunlar iyi bir kâr karşılığında satılabilir ya da daha da iyisi, kıyamet durumunda stoklanabilir.

"Z silahlar hakkında ne diyor?" Ben sordum.

"Bir kısmını alacağız, hepsini değil. Silah ticareti yapmak için yeterli donanıma sahip değiliz."

"Doğru ve Van Polisi'nin o kulübün etrafında gizlendiğini hissediyorum. Bulunacak bir şey bıraksak iyi olur, değil mi?"

Bat bir süre sessiz kaldı, söylemediğim şeyleri kendi bildiği şekilde okudu. Eski bir SEAL'dı ve tanıdığım en zeki adamlardan biriydi. Sır sakladığımı bildiğinden hiç şüphem yoktu; sadece onları şimdilik saklamama izin verecek kadar bana saygı duyuyordu.

"İşleri toparlıyorum. Sabah üç gibi döneceğim, Şapel'in saatini ayarla."

"Yapacağım, kardeşim. Güvende kal."

"Evet. Ya King? Aferin kardeşim. Bir kumar oynadın ama buna değdi. Keşke bunu düşünen ben olsaydım," diye övdü.

Ve bunu, övgüyü, omurgamda büyüyen küçük gurur ağacının üzerindeki su ve güneş ışığı gibi hissettim. Yerimi öğreniyordum, beni yetiştiren, bana ilham veren ve çocukluğumdan beri beni seven adamlarla birlikte kulüpteki yerimi kazanıyordum. İyi hissettiriyordu. Hayır, her zaman deri destekli kahramanlar olarak gördüğüm adamlardan bu tür bir saygı görmek eve dönmek gibiydi.

"Sağ ol dostum," diye mırıldandım, acımı sesimden uzak tutmaya çalıştım ve sonra ne kadar önemsediğimi bilmesinin umurumda olmadığına karar verdim çünkü onu sevdiğimi bilmeyi hak ediyordu. "Çok şey ifade ediyor."

"Sonunda eve dönmüş olman çok şey ifade ediyor," diye karşılık verdi ve sonra, her zamanki gibi, telefonu aniden kapattı.

"Hey, Kral!" Kırmızı ve mavi ışıklar duvarlarda yanıp sönmeye başlarken perdeler bilardo masalarının yanından seslendi. "Sanırım bir misafirimiz var."

"Kahretsin," diye mırıldandım biramı yere çarpıp kapıya doğru ilerlerken, Nova ve Cy iki yanıma düştüler.

Yerleşkeyi yoldan ayıran tel örgülü kapıların arkasındaki araba yolunda açılı bir şekilde park etmiş iki polis arabası vardı ve Başçavuş Danner onların önünde duruyordu, elleri kalçalarında, gözleri kaldırımın öbür ucundan bile bana dikilmişti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Harold?" Onun istediği gibi yanına gitmek yerine kapının eşiğinde durarak seslendim.

"78. çıkış yakınlarında bir mahalle savaşı ihbarı aldık. Silah sesleri ve motosikletler olduğu bildiriliyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?" "Hmm..." Sahte bir şekilde düşünürken elimi kirli çeneme sürttüm. "Hayır, pek mümkün değil. Burada saklanıyorduk Nova'nın sonunda Nijeryalı bir kızla yatmasını kutluyoruz."

Nova, "Dünya turuna çıkıyorum," dedi. merdivene oturdu ve yayıldı. "Şimdiye kadar doksan yedi ülkeye gittim. Sırada İskandinav ülkeleri var."

Danner'la birlikte bekleyen memurlardan biri kahkahasını yutarken boğuldu.

"Saçmalamayı kes," diye bağırdı Danner. "Hastaneleri kontrol ediyoruz. Olay yerinde kan bulundu, bu yüzden sizinkilerden birinin ya da diğerinin kötü yaralandığını tahmin ediyorum. Vurulan motorcuyu bulduğumuzda gerçeği öğreneceğiz."

"Bunu sen yap Danner," diye kolayca kabul ettim çünkü Axe-Man şu anda kapalı garaj bölmelerinden birinde, onlarca yıldır Fallen'ın maaş bordrosunda yer alan Dr. Ross tarafından muayene ediliyordu. Görme yetisini kaybediyordu ama hiç yoktan iyiydi. "Bizi arayın, soruşturmanızda yardıma ihtiyacınız var."

Aramızdaki öfkenin dumanı, nefretimizin sıcaklığıyla havayı balmumuna çevirdi. Danner orada durdu, hazırlandı, kavga etmek için o kadar şiddetle kaşınıyordu ki kapıyı kırıp üzerime gelecek mi diye merak ettim.

Sonunda döndü ve aracına geri bindi.

Danner uzaklaşırken diğer araba oyalandı ve Gibson, Hutchinson'la birlikte arabadan çıktığında nedenini anladım, Düşmüşler'e biraz bile dostça davranan tek iki polis kalmıştı.

Onlar için kıçımı kaldırdım ve onları kapıda karşılamaya gittim. Gibson'ın yüzünde şaşkın bir sefalet ifadesi vardı ama yanağını çitlere dayayan Hutchinson'ınki paniğe yakındı.

"Danner bulunduğunuz yerlerden biriyle ilgili bir ihbar almış," diye tısladı. "Görünüşe göre, birisi Squamish yakınlarındaki dağlarda şüpheli bir yetiştirme çiftliği hakkında ihbarda bulunmuş."

Ben bir şey söyleyemeden Gibson elini kaldırdı. "O yerin gerçek olup olmadığını ya da senin olup olmadığını bilmek istemiyorum. Sana bunu anlatmak için burada olmayı zar zor istedim... bu daha önce inandığım her şeye aykırı, ama lanet olsun, SS Danner'ın senin peşinden gelme şeklini onaylamıyorum ve hepinizin göründüğünüz kadar kötü olduğunuzu düşünmüyorum. Özellikle de seni Lion yetiştirdiyse."

Gölgelerin arasından Riley Gibson'a baktım, onu belki de ilk kez görüyordum. Cildi solgun ve kullanılmış mumlu kâğıt gibi buruş buruştu, sağlıksızdı ve şüphesiz ahlakı üzerine düşündüğü uykusuz gecelerden dolayı bitkin düşmüştü. O da Lion gibi vicdanı ruhuna ağır gelen bir adamdı ve Danner'ın kulüp için planladığı her ne ise Gibson'ı yanımıza çekmek için çok karanlık olması gerektiğini biliyordum.

Kaba bir şekilde başımı salladım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken ellerimi ceplerime soktum. "Aradığınız için teşekkürler çocuklar."

Hutchinson çenesini eğdi, sabah uyandığında kapısının önünde diş perisinin hediyesi gibi bir ton A sınıfı ot bulacağını biliyordu. Yardımının karşılığı.

Ama Gibson tereddüt etti, o kadar çelişkiliydi ki karanlıkta bile gözlerinde savaşın çatışmasını görebiliyordum.

"Bunu halledebilecek misin?" diye sordu sessizce, gözleri omzumun üzerinden kulüp binasının sahanlığında bekleyen kardeşlere kaydı.

Bakışları benimkilerle kilitlenene kadar bekledim, böylece ruhumun derinliklerini görebilecekti. "Hiçbir şey tamamen siyah ya da tamamen beyaz değildir Gibson. Gelip bana bu bilgiyi vermen seni incitmiş olabilir ama bilmelisin ki burası ve buradaki insanlar kaos, cinayet ve yanlışlıkla ilgili değil. Evet, kendi kurallarımız var ama bunların temel taşları sadakat ve kardeşliktir. Sen sadece bize yardım ettin. Yani bir gün, bir şekilde borcumuzu ödeyeceğiz. Bizimle aynı yatakta bulunma konusunda da endişelenme. Hiçbirimiz züppe değiliz, en azından ben, ne senin gibi bir adam ne de Lion'ın bir arkadaşı için, tamam mı?"

Polis titrek bir nefes verdi ve sonra bana bükülmüş bir tel gibi, ezilmiş ve yanlış bir sırıtış attı. "Bir savaşı durdurmaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

Sert kıkırdamam bir fıçının horozlanması kadar acımasızdı. "Evet, dostum. Yine de, biz istesek de istemesek de bunun gerçekleşeceğini hissediyorum."

Kral

Sabahın ilk saatlerinde, gecenin en karanlık olduğu ve yıldızların sönmeye başladığı, sadece kötülerin ve asilerin uyanık olduğu bir zaman vardı. Düşmüşler Yerleşkesi'nde o saat

Giriş Bölümü'nün yirmi iki üyesi uzun odaya sıkışmış, arkalarında kanatları olan el oyması sandalyelerde oturuyor ya da ahşap panelli duvarlara yaslanıyordu. Tek başına sarı bir ışık meşe masanın üzerinde sallanıyor, kardeşlerin yüzlerini maske gibi gizleyen gölgeler oluşturuyor, toplantıya ürkütücü, şeytani bir nitelik katıyordu; sanki Zeus cehennem lordlarının toplantısını yöneten Şeytan'dı.

Tütün, deri ve çam kokulu havayı derin bir nefesle içime çektim ve nostaljisini göğsümde hissettim.

"O piçlere ganimetlerini tam olarak kimin çaldığını söylemeyi planlıyor muyuz?" Skell öne doğru eğilip Zeus'la göz teması kurarak sordu. "Düşmüşler'e karşı gelenlere ne olduğunu bilmeliler."

Zeus homurdandı. "Bunun için endişelenme. Rahip gözcülerinin lanet alınlarına küçük bir hatırlatma bıraktı."

Priest'in sırıtışı yüzüne yayıldı, dövmeli parmaklarının arasında döndürdüğü bıçağın yaydığı ışıkta dişleri parlıyordu. "Derilerinin içine oydum."

"Buck, yarın Grouse deposundaki yeni ürünü organize etmek için Wiseguy, Heckler ve Boner'ı alacaksın. Misillemeye hazır olun çocuklar, ama bence Berserker piçlerinin şu anda ellerinde çok şey var ve onlardan bir bok göremeyeceğiz."

"Ve yetiştirme çiftliğinin etrafını koklayan lanet domuzlar?" Heckler dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasının etrafında mırıldandı.

Gülümsemem, Rahip'in ellerinin arasında oynadığı bıçak kadar keskindi. "Porter'ların çocukları şimdi orada

barakadaki kapağın üzerine beton döküyorlar. İşçiler dağın diğer tarafındaki eski bir maden mağarasından yeraltına inebilirler."

"Yerleşmek için zamanı olacak mı?" Bat sordu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bugün Cuma ve ihbarı bu sabah aldılar. Danner'ın oraya gidebilmesi için hâlâ bir arama emri çıkartması ve her şeyini tamamlaması gerekecek. Pazartesi kurumuş olur."

"Suç dehası burada," diye bağırdı Boner, sihirbaz gibi parmaklarını üzerimde oynatarak.

Buck, "Eğer bunu kulübe söyleseydin, bu fikri herkes bulabilirdi," diye akıl yürüttü ve bunu kişisel algılamamaya çalıştım çünkü o eski yöntemlere saplanıp kalmış yaşlı bir adamdı ama beni hâlâ torunu gibi gördüğünü biliyordum.

"Ya da daha iyisi," diye mırıldandı Wiseguy, adının hakkını hiç de hoşlanmadığım bir şekilde veriyordu.

Zeus, "Bu iyi bir fikir ve hayata geçiriliyor," diyerek homurdanmaları daha büyük bir şeye dönüşmeden durdurdu. "Porter'larla iletişim halinde ol ve hafta sonu bitmeden Axe- Man'le birlikte bu işin doğru yapıldığından emin olmak için yukarı çık, tamam mı?" Başımı salladım. "Şimdi, evde yatağımı sıcak tutan bir kadın var, o yüzden bu işi bitirelim."

Herkes yer değiştirip gitmeye hazırlanırken bir anlaşma gürültüsü koptu ama ben onlar fırsat bulamadan ayağa kalktım ve boğazımı temizledim.

"Prez, senin için de uygunsa bir şeyler söylemek istiyorum," diye seslendim Zeus'a. Şaşırmışa benzemiyordu bile.

Başını eğdi, ellerini birleştirirken yüzükler şıngırdadı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Hadi dinleyelim."

"Bunu söyleyerek saygısızlık etmek istemem ama söylemeliyim. Bu geceki planım buydu. Bize üç yüz kilodan fazla ot ve bir ton silah kazandıran plan, o orospu çocuklarına ciddi bir darbe indirmekten bahsetmiyorum bile. Neredeyse yarınız bu fikri daha düşünmeden çöpe atmak istediniz ve bunu anlıyorum. Bu kulübe bazı radikal fikirler getirdim. Sizi rahat ettirmeyebilir ama işe yarayabileceklerini kanıtladım. Bir yılı aşkın süredir müşteri arıyorum ve evet, sadakati kanıtlamak için zaman sınırı olmadığını biliyorum, ama siktirin gidin kardeşlerim. Fallen kanıyla doğdum, kulüp için canını verecek bir adam tarafından yetiştirildim ve hayatımın burada kulüple birlikte geçeceğini en ufak bir şüphe duymadan bilen bir adam haline geldim."

Derin bir nefes aldım, ellerimi yumruk yaptım ve her bir adamın gözlerinin içine bakabilmek için masanın üzerine doğru eğildim. "Artık beni haklı çıkarmanın ve tam üye olarak kabul etmenin zamanı geldi diye düşünüyorum."

Priest bana manik bir şekilde sırıttı, Axe-Man kollarını kavuşturdu ve sakalında küçük bir sırıtışla yerine oturdu, Boner sevimli bir aptal gibi yavaşça alkışlamaya başladı ve Nova elini masaya vurarak "Aynen öyle" diye yuhaladı.

Zeus boğazını temizledi ve konuşmamla ilgili karar vermesini bekleyen salon sakinleşti. Başkanları dışında kimsenin ne zaman ne yapacaklarını söylemesinden hoşlanmayan adamlara böyle bir konuşma yapmak cesurca bir hareketti ama yapılması gerekiyordu.

Çok heyecanlıydım ve hayatıma devam edebilmek için bu meselenin çözülmesine ihtiyacım vardı.

Cress ve benim için planlarımla.

Zeus ellerini kavuşturdu, gözleri nikâh yüzüğündeydi, sonra bana baktı, gri renk beton gibi donuktu. "Kadınınla evlenecek misin?"

Mantıksız gibi görünüyordu ama beni daha önce getirmemesinin tek nedeni buydu ve soruya saygı duydum.

Kız arkadaşımı ayrı tutamaz ya da hayatımdaki seçimlerimden koruyamazdım. O benim ortağımdı ve başlangıçta ona verdiğim krediden çok daha uzun süredir benim sert ve yuvarlanan kraliçemdi.

Çenemi yukarı kaldırarak cebimden yüzük kutusunu çıkardım ve masanın üzerinden ona doğru fırlattım. "Muayeneden geçti mi?"

Onu alıp çevirerek açarken gözleri bendeydi, sonra iki dikdörtgen elmasla çerçevelenmiş büyük kare kesim zümrüdün parlaklığına takıldılar. Başparmağıyla hafifçe dokundu, sonra tekrar bana baktı.

"Asi olmak senin için iyi bir şey değil, mücevher işine girmelisin," diye tersledi.

Bu şaka gerginliği camı kıran bir yumruk gibi dağıttı ve kutuyu bana geri atıp cebime koyarken herkes güldü.

"Pekâlâ King, istedin ve aldın. Çocuklar, garajı hazırlayın."

Yarım saat sonra kulüp, törene yer açmak için temizlenmiş ve dışarı çıkarılmış olan garaj bölmelerinden birine doluşmuştu. Tören dedim ama bu, The Fallen'ın yeni bir kardeşi tanıma şekli için fazla dini ve organize bir kelimeydi.

Kardeşlerim etrafımda bir çember oluştururken ben dizlerimin üzerinde, gömleksiz ve bekliyordum. Çimento soğuk ve sertti, rahatsız ediciydi ama şikayet etmeyi aklımdan bile geçirmedim çünkü bu, tam orada, her zaman istediğim şeydi.

"Kral Kyle Garro, Düşmüşler kardeşliğinin adayı, bedeninizi, kanınızı ve hayatınızı bu kulübe adıyor musunuz?"

Zeus'un sesinde bir ciddiyet vardı, beni yere yapıştıran, ayakta durmak istesem bile dizlerimin üzerinde tutan bir yerçekimi hissedebiliyordum.

"Evet," dedim ve sesim içimden geldi.

"Özgür yaşayacağına, zor öleceğine ve her şeyden önce bu kulübün çıkarları doğrultusunda hareket edeceğine yemin eder misin?"

Başım eğikti, bakışlarım fırçalanmış beton zemindeki yağ lekelerine odaklanmıştı ama Z'nin bir bıçak tuttuğunu ve açıkta kalan avucunun üzerinde hazırladığını biliyordum. İnisiyasyon ritüelleri kutsaldı, bu anlar dışında kardeşler arasında bile konuşulmazdı ama bu kısmı biliyordum çünkü çocukken babamın avucundaki eğik yara izini merak etmiştim ve o da bana anlatmıştı.

"Evet," diye tekrar kabul ettim ve enerji dalgasının odaya yayıldığını hissettim, kardeşten kardeşe kıvılcımlar saçarak beni çevrelediler.

"Ayaktaki herkes King'i yanına almayı ve onu bundan böyle kardeşi olarak görmeyi kabul ediyor mu?"

Motosiklet botları yere vuruyor, titreşim kemiklerimde yankılanıncaya kadar dolaşıyordu.

Zeus cevap olarak bıçağının hınzır ucuyla avucunu yarmış ve kan akana kadar sıkmış.

Düşmüşlerin amblemiyle damgalanmış metal bir kaba boşalttılar. Kardeşler teker teker, Zeus'a tekrar ulaşana kadar kanlarını, hayatlarını katarak kupayı elden ele dolaştırdılar. Önüme geçtiğinde başımı kaldırdım ve parmaklarını kana batırışını izledim.

O kırmızı, ıslak parmakları elmacık kemiklerimin üzerinden burnuma, oradan da alnımdan çeneme doğru kanlı bir haç saygısızlığıyla inerken bana "Düşmüşlük ömür boyu sürer," diye hatırlattı. Beni anmayı bitirince geri çekildi ve sesinden gurur fışkırarak şöyle dedi: "Kral Kyle Garro, uyan, ayağa kalk ve sonsuza dek Düşmüş ol."

Tek dizimin üstüne çöktüm ve kardeşlerimin, ailemin ortasında durdum, sonunda ve geri dönülmez bir şekilde onlardan biri oldum.

Zeus geniş, neredeyse manik bir sırıtışla, "Aramıza hoş geldin," dedi.

"Tam zamanında," diye seslendi Nova ve sonra hortumu üzerime tuttu, göğsüme soğuk su fışkırttı.

Beni olması gerektiği gibi temizlerken güldüm, demirden bir evde kan ve sudan oluşan bir motorcu vaftizi.

Islak saçlarımı köpek gibi gözlerimden çekerek kardeşlerime sırıttım ve "Özgür yaşa, zor öl!" diye bağırdım.

"İşte bu!" diye kükrediler ve sonra üzerime çullandılar, beni yumrukladılar, sarıldılar, salladılar, kabullenmenin son adımında, kemiklerime kazınmış gibi hissettiğim bir sevgi ve sadakat gösterisinde eller üzerimdeydi.

Sonunda gerçekten düşmüştüm.

Cressida

CRESS, BEBEĞIM,

İnledim, hala güzel kokulu bir rüyanın dallarına takılmıştım ve uyanıklığı kucaklamak istemiyordum. Gölge miyavladı

sessizce yüzüme yaklaştı ve yanağımın kürküne bastırıldığını fark ettim.

"Cress, erkeğinin dediğini yap," dedi King'in sesi kulağımın dibinde ve sonra ellerinin büyük tişörtünün üzerinden sırtıma doğru kaydığını hissettim. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Yarı uykulu haldeyken bile King'in sesinin tatlı çağrısı görmezden gelinemeyecek kadar dayanılmazdı. Yumuşak yatak örtülerine dolanarak sırtüstü yuvarlandım, Shadow onu yerinden çıkarırken protesto edercesine tısladı ve sonra King'in üzerimde oturduğunu görünce duraksadım.

Sarı kıvrımlardan ve buklelerden oluşan kaosu yüzünde asılı duruyor, o olağanüstü buzul suyu gözlerini kısmen gölgeliyor, bana bakarken köşeleri zevkle kırışıyor, bu duygu dolgun ağzının kıvrılmış setinde yankılanıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin," diye nefes aldım çünkü elimde değildi.

Elim yanağına gitti, parmaklarım ipeksi saçlarının arasından kayıyordu, sadece onun gerçekliğini hissetmek için. Elimi tutup avucumu öpmek için ağzına götürürken gülümsedi.

"Gel, kaçırmak istemiyorum."

"Neyi özledin? Gecenin bir yarısı olmalı."

"Pek sayılmaz ve tek söyleyeceğim bu. Giyin hadi."

Homurdandım ama dediğini yaptım, tişörtümü çıkarıp pileli elbisemi giyerken havadaki soğuktan titriyordum. Saçlarımı hızla tarayıp dişlerimi fırçalarken King ıslık çaldı.

"Sabahın bu erken saati için fazlasıyla neşelisin," diye mırıldandım diş macunumun arasından, eğilip durulamadan önce.

King'in eli kalçalarımı buldu ve kasıklarını eğilmiş arkama bastırdı. "İyi bir kadınım var, en iyi kadın, yatağımda, arkamda bir kardeşler kulübü ve birlikte bir yuva haline g e t i r d i ğ i m i z b i r ev. Neşemden nasıl şüphe edebilirsin?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım, sıcak bakışları altında küstahlığım yumuşadı. "Ne zaman huysuzlansan bunu sana hatırlatacağım."

"Asla huysuz değilim," diye karşılık verdi, kelimenin kullanılmasına kaşlarını çatarak. "Ben ne zaman huysuz oldum ki?"

"Um, belki şimdi?"

Kıkırdadı ve kıçıma bir şaplak indirdi. "Bu güzel kıçını acele ettirmezsen olacak. Bir dakika içinde aşağıda buluşalım, yoksa gelip seni omzuma alırım."

Çenemi eğdim. "Belki iki dakikaya ihtiyacım vardır."

Tanrı'dan sabır diliyormuş gibi başını omuzlarının arasına düşürdü ve sonra hızla eğilerek o uzun kollarını bacaklarıma doladı ve sanki bir pirinç çuvalından daha ağır değilmişim gibi beni omzunun üzerinden yukarı kaldırdı.

"Kral!" Banyodan çıkıp merdivenlerin üstündeki sahanlığa doğru ilerlerken kahkahalarım arasında itiraz ettim. "İndir beni!"

Bana bir, iki şaplak attı ve sonra merdivenlerden inip kulübenin kapısından çıkarken kükredi. Beni Honda'nın içine bıraktı, şaşırdım ve sonra ben bir şey söyleyemeden kapıyı kapattı ve koşarak eve geri döndü.

Sadece gülümsemenin genişliğini hissetmek için yüzüme dokundum ve sonra başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatırken iç çektim.

"Bu senin hayatın," dedim kendime. "Bu gerçek."

Çünkü bazen bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacım oluyordu. Bu adamın ve onun aracılığıyla beni evlat edinen ailenin gerçek, canlı ve benim olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Arka kapı açıldığında başladım. King bir çantayı koltuğa bıraktı ve sonra sürücü koltuğuna geçti. Pembe kız arabamı sürerken ne kadar lezzetli göründüğü beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Onun iriliğini ve erkekliğini küçültmek yerine vurguluyor gibiydi.

Yine de koltuğu ayarlayıp Barns Courtney'den "You and I" şarkısını açtığında ona gülümsedim. Dikiz aynasını kurcaladı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Dürüst olmak gerekirse, neden soruyorsun ki? Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun," diye itiraf ettim, bu alışkanlığımdan vazgeçemediğim için yüzüm kızarmıştı.

King kıkırdadı ve bizi Entrance'ın karanlık, boş sokaklarında gezdirmeye başlarken bir elini kalçama koydu. Bir süre sessiz kaldık ama sonunda merakım beni ele geçirdi. Yaşlı bir kadın olarak kulüpte olup bitenler hakkında fazla bir şey bilmeye hakkım yoktu ama King çoğu zaman benimle paylaşmaktan çekinmeyen bir adamdı ve bunun için kendimi şanslı hissediyordum.

"Hiç uyudun mu?"

"Hayır, ama iyi bir sebepten dolayı. Berserker sorununu çok güzel hallettik ve şimdi de

"Fallen MC ana bölümünün en son tam yamalı üyesi."

Anında çığlık attım, bacaklarımı koltuğa çektim, böylece dizlerimin üzerine oturabildim ve kollarımı boynuna dolamak ve yanağını öpücüklere boğmak için konsola doğru eğildim. "King, bu harika! Vay canına! Ben sadece heyecanlandım ve seninle gurur duyuyorum. İş yerinde terfi almak gibi, ama çok daha iyi çünkü bu aile işi ve ben sadece. Yani. Çok. Mutluyum!"

Kıkırdadı, saldırıma karşı destek verdi. "Otur yerine ya da en azından gözümün önünden çekil bebeğim. Araba kullanmayı ve içinde değerli yük olan bu kafesi çarpmamayı göremiyorum."

"Oh, tamam. Ama bilmelisin ki, bunun özel bir şeyi hak ettiğini düşünüyorum," diye açıkladım koltuğuma geri dönerken. "Ne istiyorsun?"

Arabayı çıkmaz sokağın gölgesine park ederken müstehcen bir sırıtışla "Her zaman ne isterim?" diye sordu.

"Seks."

"Mmm." Kollarını direksiyonun üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını salladı. "Peki tam olarak ne teklif ediyorsun?"

Sıcaklık bir kova ılık su gibi üzerime aktı. Koltuğumda biraz kıpırdandım ve dudağımı kemirdim. "Sen ne istersen."

"Bana düşünecek çok şey veriyor," diye alay etti. "Şimdi, hadi."

Onu arabadan dışarı kadar takip ettim, arkadan çantayı almasını bekledim ve sonra bizi çalıların arasında zorlukla yürünen bir patikadan bir açıklığa çıkana kadar yoldan çıkarırken elini tuttum.

Üzerinde durduğumuz uçurumu biliyordum çünkü King oradan sık sık bahsederdi. En sağ köşesinden Entrance Körfezi'nin karamel kumlu yarım ayına bakıyor ve okyanusun karşısındaki karla kaplı yüksek dağların muhteşem manzarasını sunuyordu.

Oraya daha önce hiç gitmemiştim. Bu konuda birkaç kez konuşmuştuk ama buranın King'in Mute'la özel yeri, evden uzakta takılabilecekleri ve büyüdükçe erkeklerin yaptığı her şeyi yapabilecekleri sığınakları olmasına saygı duyuyordum. Onları orada, dünyanın korkunç kenarında, bacakları uçurumun üzerinde sallanırken, güldüklerinde sanki korkunç bir yükseklikten asılı değillermiş gibi birbirlerini iterken rahatlıkla hayal edebiliyordum.

Şafak öncesinin zayıf ışığı gökyüzüne vururken çimenler uzun ve hafif nemliydi ama King çantasından büyük bir battaniye çıkarmak için elimi bırakmadan önce bizi neredeyse en uç noktaya kadar götürdü. Battaniyeyi üzerimize serdi ve sonra dizlerinin üzerine çökerek benim yıpranmış Kayıp Cennet kitabımı, bir termos, bir kap çilek ve kahverengi deri not defterini aldı.

"Otur," diye ısrar etti, ilk başta cazibesine kapıldığım o çocuksu gülümsemesiyle. "Benimle güneşin doğuşunu izle."

Yanında yere kıvrıldım ve sonra üstüme yığılıp sanki ben bir hediyeymişim ve o da kurdeleymiş gibi beni kollarıyla sardığında kıkırdadım. Bacaklarımı onun dar kalçalarına doladım ve başparmağını kaşlarımın üzerinde hafifçe gezdirirken yüzüne gülümsedim.

"Neye bakıyorsun?" Yüzümde gezinen gözlerini takip ederek sordum. Yüzümdeki çukurları ve kraterleri saydım.

gözlerindeki canlı maviyi ve onların topografyasını henüz ezberleyip ezberlemediğimi merak ediyordum.

"İstediğim tek kız," dedi hüzünle.

"Senin için hiçbir zaman gerçekten bir kız olmadım." Güldüm. "Şu anda sana ders vermediğim için çok büyük bir fark gibi görünmese de senden hâlâ sekiz yaş büyüğüm."

"Hala bana her gün öğretiyorsun, bebeğim. Seni sevmemin nedenlerinden biri. Çünkü uyarılmaya ihtiyaç duyan meraklı bir zihnim var ve senin de girdap gibi bir zihnin var, ne kadar dibe inersem ineyim asla bitmiyorsun ve ben de öğrenmeye devam ediyorum."

"Böyle şeyleri bu kadar kolay söylemene asla alışamayacağım. Bu kadar genç ve her yönden tam bir erkek olduğun halde kendinden bu kadar emin bir şekilde söylenen bu kadar güzel sözler."

Kaşları düğümlendi ve kalın altın rengi kaşlarından biri kalktı. "Seni nasıl sevdiğimi söylemek erkekçe değil mi?"

"Bu şekilde söylememeliydim. Demek istediğim, senin yaptığın gibi insanlara zihinlerinden ve ruhlarından parçalar vermek büyük cesaret ve kendine inanç gerektirir ve sen bunu çok doğal gösteriyorsun. Çoğu erkek, özellikle de alfa erkekleri, duygularını ifade etmekte zorlanır çünkü bunun kendilerini zayıf göstereceğinden endişe ederler."

King parmaklarını saç çizgimin üzerinde ve yüzümün yan tarafında gezdirirken sözlerimi değerlendirdi. Dokunsal bir adamdı, neredeyse şiirleri kadar dokunuşlarıyla da etkileyiciydi.

"O halde, insanların ne düşüneceğine kendilerini kaptırmaları ve böylece kendilerini sevgi ve övgüden, verme ve geri alma armağanından mahrum bırakmaları ironiktir. Gerçek zayıflık budur."

"Eskiden ben de böyleydim," diye itiraf ettim, eskiden olduğum kadınları düşünerek. Bir asiyle çıkmaktan, yanlış ya da müstehcen olarak algılanabilecek herhangi bir şeye karışmaktan korkan kadın.

Şimdi çizgiler içinde renklendirilmiş bir hayat hayal edemiyorum.

Eğlence ya da bireysel kimlik bunun neresindeydi?

"Öyle mi?" diye kayıtsızca itiraz etti, sanki sözleri kendime dair algımı temelden değiştirmemiş gibi. "İsteksizdin bebeğim, bunu kabul ediyorum. Ama yine de merakını benimle keşfettin, yine de seni becerebilecek bir adama şans tanıdın ve sonra yapmadığında, kendini bana bir şekilde verdin, bu bir sözdü. Bir dogmatistin tanrısına verdiği söz kadar ciddi bir söz."

"Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yoktu. Beni tamamen baştan çıkardın."

"Yaptığımız her şeyde bir seçim vardır."

Ve bu, King'in bana her gün tanıdığım en zeki adam olduğunu kanıtlamasının birçok yolundan biriydi. Eski bir filozofun ruhuna sahipti, deneyimden doğmuş gibi görünmeyen, ancak bir tanrı ya da kader tarafından doğuştan kendisine bahşedilmiş bir iç huzurdan doğan kasvetli bir bilgeliğe sahipti.

"Yuvarlan," dedi, beni yüzüstü çevirmeye başlamıştı bile.

Garajda çalışmaktan pürüzlü hale gelmiş elleri kalçalarımdan yukarı doğru hareket edip elbisemi de beraberinde götürürken itiraz etmedim, ta ki elbisemi başımın üzerinden çıkarabilmesi için yukarı kaldırmaya zorlanana kadar. Üzerimdeki soluk pembe harap külot dışında çırılçıplak, güneş ufukta belirmeye başlarken serin havaya uzandım

King öpücüklerini omurgamda gezdirip her omuruma bir öpücük kondururken mırıldandı.

"Seçim demişken," dedi uzaklaşıp çantadan başka bir şey toplarken. Ne yaptığını izlemekten çok memnundum, kaşmir battaniyenin üzerinde tembelce uzanarak parmaklarımı serin, nemli çimlerde gezdirdim. "Uzun zamandır kafamı kurcalayan bir karar vardı. Çok uzun zaman önce vermem gereken bir karar."

"Mmm?" Gün doğumunu müjdeleyen altın rengi suyun üzerinden sızmaya başlarken, gözlerim güneş ve denizin buluşmasına odaklanmış bir şekilde sordum.

King yanıma doğru eğildi, bir eli popomun diğer tarafında duruyordu, diğeri ise aniden tenime hafifçe ıslak bir şey bastırdı. Bu hisle irkilerek ayağa kalkmaya başladım ama beni susturdu ve tekrar yere bastırdı.

"Seninle tanıştığım ilk günü hâlâ hatırlıyorum. Nasıl hatırlamayayım ki? Kahvaltıda ne yediğimi, sıcak havanın, asfaltın ve sıcağın kimyasal etkisinin yüzümde nasıl bir his yarattığını bile hatırlıyorum. Tabii ki hayatımın en önemli günüydü. Bir erkek böyle şeyleri unutmaz. Asla."

O ıslak ucu sırtımın narin derisinde gezdirmeye devam etti, ancak şimdi ne yaptığını fark ettim. King sık sık ilhamla şimşek çaktırır, bir makbuzu, bir peçeteyi, kot pantolonunun paçasını her zaman yanında taşıdığı keçeli kalem için bir tuval olarak kullanır ve beynine, kıyılarını patlatan bir bahar nehri gibi akan şiiri yazardı.

Şimdi de bunu yapıyor, güzel sözlerini taşımak için beni boş bir sayfa olarak kullanıyordu. Ben zaten onun

göğüs kafesimdeki şiirler, ama bu kendiliğindenliği sevdim, aynı anda hem ilham perisi hem de sanatı gibi hissetmeyi sevdim.

"Gördüğüm kadarıyla bunu aşabilecek sadece iki gün var," diye devam etti ve güzel sesinin dokusunu tenimde daha iyi hissetmek için gözlerimi kapattım. "Karım olduğun gün ve bana bebeklerimizi verdiğin gün."

Vücudum kaskatı kesildi, sözlerinin şokuyla aşırı derecede kolalandım. Evlilik ve bebekler hakkında boş boş konuşmuştuk ama hiçbiri böyle değildi, hiçbiri ilişkimizde yeni bir kapı açması gibi değildi.

Yazmaya devam ederken bir eli, ürkmüş bir atı sakinleştirir gibi yan tarafımı okşadı. Buna bağlı olarak sesi de yumuşadı.

"Bizim evde evlenmek istiyorum, bebeğim. Açık havada, ağaçların arasında. Böylece gelinliğinle yanıma geldiğinde, senin gibi bir kadınla evlenmenin bana hissettireceği kadar rüya gibi görünecek."

"Tamam," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşarak konuşmanın zayıf kutsallığını bozmaktan korkuyordum. "Bunu ben de düşündüm."

Sesindeki cevap gülümsemesini duyabiliyordum. "Elbette, çünkü kız arkadaşım beni anlıyor."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Cesaret ettim çünkü kalbim göğsümü delmeye çalışan kuduz bir hayvandı ve onu yatıştırmanın tek yolu sormaktı.

King beni kucağına oturtana, dizlerini iki yanına çekene ve elleri yüzümü çerçeveleyene kadar itip kakarken alçak sesle kıkırdadı. Ben çıplaktım, o ise tamamen giyinikti ama bu tutarsızlık bir şekilde doğru hissettiriyordu. Sadece bu adamın yanında çıplak ve savunmasız olmak istemiştim.

Çünkü o benim olduğum her şeyi bir hediye olarak gören tanıdığım tek insandı.

"Bebeğim, son dört yıldır bu soru dilimin ucunda ve sana her baktığımda bunu söylemek için biraz daha istekleniyorum."

"Peki neden bekliyorsun?" Alnımı onunkine yasladım ve parmaklarımı saçlarında dolaştırırken bir eli ensemi bulup kavrayarak beni ona tuttu.

"Çünkü olmak istediğin kadını ve yaşamak istediğin hayatı daha yeni bulmuştun. Sen onları kendin için yaşama şansına sahip olmadan önce, ikisini de benim için yapmak istemedin."

"Anladığını sanmıyorum." Anlamaması beni şok etmişti. "Ama en başta kendimi ve hayatımı senin aşkının prizmasından geçirerek buldum."

"Evet, şimdi anlıyorum," diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu kadar yavaş olmak sana yakışmıyor," diye takıldım alt dudağını ısırarak.

"Hayır, o zaman neden bunu hemen şimdi düzeltmiyoruz?" diye önerdi.

Boynumdaki elini sırtımda gezdirip benimle konuşurken tenime yazdığı kelimelerin izini sürerken ürperdim.

"O bir kraliçeydi
Kristal ve buzdan bir krallıkta
altın bir tahtta oturmak için
yetiştirildi

Tek sunabileceğim duman kılıcım ve benzin
dünyamdı.
Deri kalkanlı ve dövmeli askerlerle

Benim para birimim sevgi ve sadakatti.
Elmas ve sınıf ticareti yapılan bir pazarda

Onu ikna etmek için her şeyi yaparım.
Altın bir tahtta oturmak için yetiştirilmiş
olabilirdi.
Ama o çelikten bir taç ile demirden bir
koltuğa aitti.
Benim yanımda."

AĞLIYORDUM, sarsıntılarımın şiddetiyle tüm vücudum deniz gibi hareket ediyordu, ama King'in bana olan sevgisiyle parçalanmış yakışıklı yüzünü görmenin bir anını bile kaçırmamak için ıslaklığı göz kırparak uzaklaştırdım.

"Cress, sen benim öğretmenim, sevgilim, en iyi arkadaşım ve Yaşlı Hanımım oldun. Şimdi senden tüm varlığımla karım ve Kraliçem olmanı istiyorum."

Kelimeler, karnımı ve boğazımı saran duygu seli içinde boğuldu. Kendimi aşktan neredeyse hasta hissediyordum, her zerrem ve atomum mutlak bir hayranlıkla doluydu. Başım dönüyor, ağlıyor, baygınlık geçiriyordum, tek yapabildiğim karşımdaki güçlü, güzel bedene daha sıkı sarılmak ve onun temiz, taze kesilmiş çimen kokusunu içime çekmekti.

Eli, beni ona bağlayan o tanıdık sahiplenici tutuşla ensemi buldu ve burnunu saçlarıma gömerken sıcak nefesi kulağımın üzerinde dolaştı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum, Cress, bebeğim."

Yüzümü boynundan çektim, gözyaşlarım akıyordu, yanaklarım kızarmıştı, saçlarım okyanus esintisiyle karışmıştı, içim gibi dışım da hamdı. Ellerim yüzünü, o güçlü düzlemleri, cam gibi elmacık kemiklerini ve beni hemen baştan çıkaran pelüş ağzını çerçeveledi ve söylemem gerekeni güçlü bir şekilde söyleyebilmek için nefesimi tuttum.

"Evet değil, Kral." Sanki bu anın mutluluğu sonsuza kadar yüzümde kalacakmış gibi, yanaklarımın arasına kalıcı olduğunu hissettiren bir gülümseme yerleşti. "İşte bu!"

Tundra mavisi gözlerinin kabuğundaki parlak ışığı izledim, köşelerindeki kırışıklıkları, soluk pembe ağzının nefesimi kesen bir gülümsemeyle nasıl açıldığını ve sonra başını gökyüzüne doğru eğişini izledim, gırtlağı güçlü ve kahverengiydi, keyifli kahkahasıyla birlikte hareket ediyordu.

Beni kendine doğru çekti, mizahı da teklifi kadar derinden etkiledi beni ve sonra gökyüzüne doğru "İşte bu!" diye bağırdı, sanki Tanrı'ya bizi cennetten kovduğu için teşekkür edercesine, böylece yeryüzündeki cennetimizin bu parçasını birlikte bulabilecektik.

"Karım olacaksın," diye sahiplenici bir şekilde homurdandı, boynumdaki elini yumruk yaptı ve çekiştirdi, böylece ağzını yutması ve ziyafet çekmesi için sabitlendim, dilinin beni kemiksiz bırakan yavaş, yoğun taramaları benimkine karşı.

Ellerim kıvırcık, ipeksi saçlarının arasında kıvrıldı ve King'in asi ruhunu harekete geçiren her macerada onu takip etmeye her zaman hazır bir şekilde sıkı sıkıya tutundum.

Daha önce de evlenme teklifi almıştım, başka bir adamla yedi yıl evli kalmıştım ve bir şekilde benim diyecek kadar şanslı olduğum bu genç, hayat dolu adama duyduğum tutkunun ve karşı konulmaz ateşin bir damlasını bile hissetmemiştim.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum," dedim ona, dudaklarım birbirine değiyor, dilim alt dudağının kıvrımlarında geziniyordu. "Ve seni sonsuza dek sevmeye devam edeceğim."

"Sana olan aşkımın sonu yok. Ruhumun dokusuna işlemiş durumda, bu yüzden bedenlerimiz öldüğünde bile sevmekten asla vazgeçmeyeceğiz."

King hıçkırıklarımı dudaklarının arasına aldı ve beni vahşice öptü, sanki aşkımızın acımasızlığı tüm şüpheleri ya da yolumuza çıkabilecek tüm engelleri ortadan kaldırabilirmiş gibi. Onu daha da yakınıma çektim ve ağırlığını bacaklarımın arasına vermek için beni nazikçe sırtüstü yatırdığında inledim. Kendini şişkin bir ön kola dayadı ve sıcak elini göğüslerimin arasından, titreyen karnımın üzerinden geçirerek bacaklarımın arasındaki kuyuya daldırdı ve klitorisimin üzerinde ıslak daireler çizdi.

"Seninle evleneceğim," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. Sanki beni çırılçıplak görüp hafızasına kazınmış gibi bir arzu. "Sevgilimle evleneceğim, sonra da bebeklerimi senin içine yerleştireceğim."

İnledim, iki parmağını içime bastırıp beni kalçamda sert ve sıcak duran büyük horoza hazırlarken boynum eğildi.

"Evet," diye tısladım, demir omuzlarını kavradım, ellerine karşı kıvranıyordum. "Tanrım, Kralım, lütfen."

"Lütfen ne?" diye zalimce alay etti, eğilip göğüslerime ağzı açık öpücükler kondurdu. "Kadınımın neye ihtiyacı var?"

"Sen, içime gir," diye yalvardım. Büyük kemer tokasını çekiştirerek fermuarını açtım, böylece elimi pantolonunun içine sokup aletini avuçlayabildim ve onu inleten sert bir sıkma hareketi yaptım.

Üzerimde hareket etti, kot pantolonunu çıkarmadı, sadece ağzımı sulandıran aletini çıkardı, böylece nemli merkezime yerleşmesini izleyebildim. Kollarını başımın iki yanına dayadı ve parmaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdi, sadece merkezimde dinleniyordu, gözleri o kadar somut bir aşkla parlıyordu ki nefesim boğazımda düğümlendi.

"Hayatımı senin içinde geçirebilirim ve asla doyamam," diye itiraf etti ve sonra her santimimi titreten uzun, yumuşak bir vuruşla beni kazığa oturttu. "Bu tatlı, rahat amcığı seviyorum."

"Evet," diye kabul ettim, yavaşça pompalamaya başladığında, içimde ağrılı bir şekilde hassaslaştı. "İçimdeki hissini seviyorum."

Ve sonra sadece sessizleştik, kekeleyen nefesler, pürüzlü inlemeler ve nemli ete karşı etin yumuşak, ıslak kayması. Okyanus havası kıvrılan bedenlerimiz arasında ılıklaşıyor, tenimiz sabahın soğuk ışığında buharlaşıyordu. Güneş sonunda ufkun kenarından fırladı ve sanki doğanın kendisi birlikteliğimizi kutsuyormuş gibi bizi şampanya altınına boğdu.

Karnımın dibindeki bir sarmal daha sıkı büküldü, gerginlik daha da arttı, ta ki alevin üzerinde tutulan bir tel gibi gergin hissedene kadar, yıpranmak üzereydim.

"Benim için gel," diye ısrar etti King, içimde daha hızlı, daha sert hareket ederken, çekiştirirken yüzü acı verici bir zevke büründü.

Bacağımı kaldırıp omzunun altına aldım, böylece hareketlerinin vahşiliğine tamamen maruz kaldım. "Sen benim için boşal Cress, ben de bu daracık amcığın derinliklerine boşalayım."

"Kahretsin," diye bağırdım, zevk omurgamdan aşağı ok gibi inerken ve hassas seksimde patlarken sırtım eğildi, o kadar sert nabız atıyordu ki gözlerimden yaşlar sızdı, mırıldandığım teşekkür sözleri ve kırık dualar gevşek ağzımdan yuvarlandı ve Kralım için boşaldım ve boşaldım.

"Benim, benim, benim," diye bağırdı her itişte, kendi zevkini aramak için benden her ons zevkini sıkarken. İşte böyle Cress, sana döllerimi veriyorum."

Sonra inledi, başı geriye eğildi, siki içime girerken gırtlağı kemirmem ve emmem için açıkta kaldı ve dölünün sıcak seli içimi ısıttı. Onu yakınımda tuttum, doruk noktasının bir tsunami gibi içinden geçtiğini, selden önceki gerilimi, kollarımda gevşek ve doygun, nemli ve nefes nefese kalana kadar vücudunda yarattığı yıkımı hissettim. Bana tüm ağırlığını verdi, nazik ezilmeyi sevdiğimi biliyordu ve yanağıma tembel, kolay öpücükler bastırdı. Zevkimizin doruklarından aşağıya doğru inerken, kendimi onunla yapışık hissettim; etlerimiz kaynaşmış, kalplerimiz birbirine öylesine dolanmıştı ki göğüslerimiz arasında bir santim bile olmasını hayal bile edemezdim. Bu yakınlığa imreniyordum çünkü hayatım boyunca birinin beni tanımasını arzulamıştım; seks dolu beynimin ve ahlaken muğlak kalbimin en karanlık köşelerini, en bilge düşüncelerimin ve en derin hayallerimin en parlak kademelerini. Bu adamın sevmediği bir yanım yoktu ve King gibi ruhuna kadar güzel biri tarafından tamamen tüketilmek her şeyden daha iyiydi.

Yan tarafa kaydığı zaman, yarı uykulu, yarı ısınan güneş ışığının ve daha önce huzursuz olan ruhumdaki yeni tatminin sarhoşluğuyla itiraz ederek mırıldandım.

Beni susturdu, sırtına uzandı ve sonra beni göğsünün üzerine çekti, böylece sol yüzük parmağımın tabanına bir şey kaydırırken izleyebildim.

Güneşte parlayan aynalar kadar berrak elmaslardan oluşan bir çerçevenin arasındaki kare kesimli ve görkemli devasa zümrüde bakakaldım.

"Düşmüş kızım için düşmüş renkler," diye açıkladı ve birbirine dolanmış ellerimizi kalbine yaslamadan önce yüzüğü öptü.

"Bu mükemmel. Sen mükemmelsin."

"Hayır, pek sayılmaz. Ama genel olarak mükemmellik pek umurumda değil. Sadece senin için mükemmel olmalı."

Yanağımı bir kedi gibi göğüs kafesine sürttüm ve sırtımı okşayan elin altında doğruldum.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf ettim. "Mutlu olmadığımdan değil, ama bir sonraki adımı atmaya çok hazırdım."

King sıkıntıyla homurdanan bir ses çıkardı. "Üzgünüm bebeğim, bunu anlamam biraz zaman aldı. Hata yapıyormuşsun gibi hissetmeni istemedim."

"Böyle düşüneceğime nasıl inanırsın?"

"Endişeliyim sanırım. Artık Düşmüş biriyim ve kadınımın hapiste ya da ölü bir kocası olduğu düşüncesinden pek hoşlanmıyorum."

Ve işte oradaydı, King'i kalbine kadar delip geçen o gizli güvensizlik şeridi. Onu olması gerektiği gibi sevmediği için kötü kalpli annesini suçladım ve bu yaraları ömür boyu taşıyacağını bilmek beni ağlattı.

"Sen annen ya da baban değilsin, Kral. Sen iyi seçimler yapacağına inanmasan da ben inanıyorum. Ve umarım artık biliyorsundur, gerekirse seni hapishanede ziyaret etmek için gözünü kırpmayacak, sırf özgürlük ve isyan dolu bir hayata karar verdik diye sana asla sırtını dönmeyecek bir kadın haline geldim. Unutma, Cennet'i terk etme kararını veren Havva'ydı, Adem değil."

Parmaklarının arasında saçlarımla oynarken kıkırdadı ve saç tellerinin ışığı yakalamasını izledi. Kayıp Cennet'ten bir alıntı yaptım: "Onları özgür yarattım ve özgür kalmalılar."

"Birlikte özgürüz," diye kabul ettim.

"Önce bir kızımız var," dedi King bana. "Adını Eve koy."

Bunun güzelliği karşısında kalbim göğsümde ters döndü. "Tamam."

"Oğlum, bu Lucien."

"Küçük Şeytanımız mı?" Güldüm.

"Bizim küçük sabah yıldızımız," diye düzeltti.

"Prince'i düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Dükkânda Prens'in koleksiyonluk bir baskısı var, sana yama yapıldığında vermek için bekliyordum. Manipülasyon sanatı, toparlaman gereken onca alfa erkeği varken çok işine yarayacaktır."

Güldü ve düşmemem için beni göğsüne tutunmaya zorladı. "Prens, kralın oğlu. Zeus'un buna bayılacağını biliyorsun."

Ben sevdim. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. "Tamam bebeğim, Prens olsun."

"Lucien'i ben de seviyorum."

Beni ters çevirip bacaklarımı ayırırken hınzırca sırıtıyordu, bir eli içimden sızan dölleriyle oynamak için aşağı kayıyordu. "Merak etme bebeğim, bebeklerimi içine yerleştirmekten yorulduğumda bir beyzbol takımımız olacağını hissediyorum."

Boynumu öperken güldüm, onu kendime çektim, onu tekrar bedenime kabul ettim ve kesinlikle haklı olduğunu düşündüm.

Kral

ZAMANLAMIŞ.

Orospu çocuğu.

SS Danner depo baskınını Cressida'nın kitapçı dükkânının açılışıyla çakışacak şekilde ayarladı.

kardeşlerin kafası meşgul olacak, öğrendiklerinde bile gitme konusunda çelişkiye düşeceklerdi.

Sadece biz çelişkili değildik çünkü benim kadınım çelişkili değildi.

Zeus Gibson'dan gelen ve polisin az önce Squamish'in dışındaki depomuza geldiğini bildiren telefonu aktardığında hemen "Git," dedi. "Git ve o piç kurusuna ondan ne kadar daha zeki olduğunu göster."

Kadınım için büyük bir gündü. Paradise Found, hayatını ailesinin beklentilerinden uzak yaşamak için değiştirdiğinden beri yaptığı tüm büyümenin ve geliştiği tüm yolların bir sembolü gibi görünüyordu. Dükkân, parlak zeminin altından tavanda parlayan cilalı kirişlere kadar mükemmeldi ve aylar süren sıkı çalışmanın ardından Entrance'ın Cress'imin ne kadar özel olabileceğini görmesinin zamanı gelmişti. Burası sadece kitaplar için bir yuva değil, ister bir kitabın sayfalarında, ister arkadaşlarla deri üzerinde oturup sohbet ederken, isterse de sorunlu bir ruhu bir yudum viskiden ya da havalı bir terapistle geçirilecek bir saatten daha iyi yatıştırabilecek Cress'le konuşurken olsun, kayıp hissi yaşayan ve bulunmaya ihtiyacı olan herkes için bir yuva olmalıydı. Ben araya girdiğimde biriyle konuşuyordu, kadınıma baktığı kadar şansına bakmayan genç bir adamla.

O günkü görüntüsünden dolayı onu suçlayamazdı. Banyoda kitap gibi tişörtlerinden biriyle -The Great Gatsby- dans ederek çok zaman geçirmiş, bu arada yüzüne kirpiklerini daha da uzatan ve dudaklarını bir erkeğin kesinlikle öpmek zorunda olduğu türden kırmızı yapan şeyler yapmıştı. Kalem etek o kadar ince bir deriydi ki, kıvrımlarının her santimini sarıyordu ve kolalı beyaz bluzun düğmeleri bana yüksek okulda oturduğum günleri hatırlatacak kadar az açıktı.

Okulun İngilizce sınıfında onu arzuluyor, ona kur yapmak için masasına şiir üstüne şiir yazıyordu.

Bu yüzden adamı denediği için suçlayamazdım, ama yine de onu engellemek için etrafta olmasaydım ikinci bir çaba için geri gelmeyi düşünmeyeceği bir şekilde buna bir son verdim.

Tüm bu güzellik, ondan yayılan katıksız neşe ve gururla daha da arttı; öyle ki, dükkâna girip çıkan, şampanya ve bira içen insanlarla konuşurken ona bakıp aklımı kaçırmamak için ciddi bir çaba sarf etmem gerekti. Kasabadaki herkes oradaydı, arka bahçeleriymiş gibi ateş eden bir düzine motorcuya yan gözle bakanlar bile oradaydı ve hepimiz çaba sarf ediyorduk çünkü bunu anlıyorduk.

Bir rüyanın gerçekleştiğini her zaman göremezsiniz, bu yüzden biz de en az Cress kadar tadını çıkarıyorduk.

Sadece Başçavuş denen herif bir pislik gibi davranıp depolarımızdan birini basarak lanet olası günü mahvetmeye karar vermişti.

"Kral," dedi Cressida, beni tüketmekle tehdit eden öfkeden beni geri getirdi. Eli yanağıma gitti ve bunun için SS Danner'ı nasıl öldüreceğim yerine başını sallarken saçlarının göğüslerinin üzerinde nasıl hareket ettiğine odaklanmaya çalıştım. "Tatlım, bana bak."

"Görüşürüz," diye homurdandım çünkü öyle yapıyordum, her gün bir obur gibi karnımı doyuruyordum, utanmadan onun güzelliğini ve zarafetini doyuruyordum, bunu hak eden bir adam olmaya çalışıyordum.

Yumuşak bir gülümsemeyle "Git," diye ısrar etti. "Cidden, gittiğin için sana kızmayacağım. Sana orada ihtiyaçları mı var?"

"İyi olur," dedim Nova'yla aynı anda, "Tabii ki," dedi.

Cress güldü. "Elbette, sana ve büyük beynine ihtiyaçları var. Buradan git ve güvende ol."

"Git buradan," diye emretti Tayline, küçük bir peri gibi Cress'in arkasından fırlayarak, şuh ve çok sevimli. "Kız arkadaşını aldım. Her şey bittikten sonra bir şeyler içmeye gideriz."

"Tekila olsun," dedim hafif bir alaycılıkla, çünkü kızım Meksika içkisiyle gevşedi ve hararetlendi.

"Tamamdır."

Zeus bir adım öne çıkarak kadınımın omzunu sıktı ve gözlerinin içine bakmak için eğildi. "Gittiğim için üzgünüm, Cress. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyor musun? Kendi işini kurmak büyük cesaret ister ama bunu başarabilecek biri varsa o da sensin."

Cress onun övgüsü altında çiçek açtı. Bunu söylemekten korkmuyorum, Yaşlı Hanımım ve babam arasındaki dostluk beni etkiledi. Yağ ve sirke kadar farklıydılar ama birbirlerini anlıyor ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde birbirlerine saygı duyuyorlardı. Yine de bazen Cress'i onunla birlikte izlemek, neredeyse baba şefkatini yemek de acı veriyordu çünkü kendi ailesi onu benimle birlikte olmayı seçtiği için terk etmişti. Bu eksikliğe neden olduğum için acı çekiyordum ve aynı zamanda bu boşluğu fazlasıyla doldurabilecek bir aileye sahip olduğum için kendimi harika hissediyordum.

"Bunu ve nişanı kulüp binasında bir partiyle kutlayacağız, tamam mı? Garro ismine bir başka harika kadın eklediğimiz için kadeh kaldırmak ister misiniz?"

Cress gülümsedi. "Bu iyi olur."

Z başını salladı, omzunu sıvazladı, sonra dönüp Lou'nun yanına gitti ve onu - EBA'nın kütüphanecisiyle konuşmasının ortasında - kollarının arasına alarak iyice öpüp vedalaştı.

"Son bir şey daha," dedim Cress'e, diğer kardeşler yola çıkmış ve ön tarafta bisikletlerine binmeye başlamışlardı bile.

Elinden tutup onu kanepelere götürdüğümde kaşlarını çattı, böylece sehpanın üzerine çıkıp onu benimle birlikte yukarı kaldırabilecektim. Boğazının arkasından sevimli bir ses çıkardı, ama herkes sessizleşirken onu yukarı çekmeme ve kendime yaklaştırmama izin verdi.

"Buraya gelmeden önce bir şey söylemek istiyorum ama çok önemli, bu yüzden beni dinlediğiniz için mutluyum. Bu kadın onu gördüğüm günden beri benim kadınımdı, ama iki gün önce karım olmayı kabul etti. Kitapçı dükkânı açma hayalini gerçekleştirdiği için onun şerefine, benim de onu evlendirebilme hayalimi gerçekleştirdiğim için benim şerefime."

Sonra kimse bir şey söyleyemeden onu öptüm.

Romantik bir şey değildi.

Hayır.

Ben bir motorcuydum ve bu bir duyuru değildi.

Bu bir iddiaydı.

İnsanlar tebrik etmek için bağırmaya ve alkışlamaya başladığında, onu kucağıma aldım, bir elim tatlı kıçında, diğeri boynunun arkasında, şimdiye kadar öptüğüm en tatlı ağzı yağmalarken onu sabit tutmak için. Ve her zaman yaptığı gibi, diğer herkes unutulana ve tüm dünyada onun için sadece iki varlık olana kadar dereceli olarak bana doğru yumuşadı.

Çekildiğimde gözleri kapalı kaldı, bir rüyadaymış gibi çırpınıyordu. Dudaklarımı onun kırmızı, öpülmekten morarmış ağzına değdirmeden duramadım, ta ki o kendine gelene kadar. Gözleri parlayarak açıldı, küstahlığı geri geldi ve alaycı bir sesle, "Alfa gösterisi tamamen gerekli miydi?" diye sordu.

"Sahip olmaya değer şeylerin çoğu değildir." Ellerimin arasından kayıp vücudumdan aşağı kaymasına izin verirken güzel ve rahat bir şekilde sırıttım, böylece o yumuşak kıvrımların her santimini benim sert düzlemlerime karşı hissedebildim. "Ve inan bana, bu çoğundan daha değerliydi."

"Kâfir," diye alay etti ama mutluydu.

O geniş kahverengi gözlerde parlıyor, o günahkâr ağzını geniş bir gülümsemeye dönüştürüyor ve onu olduğundan daha da güzelleştirerek parlıyordu.

"Senin kafirin. Senin erkeğin. Yakında kocan olacak. Buna alışsan iyi olur bebeğim," dedim göz kırparak ve masadan atlayıp inmesine yardım ettim. Kalem eteğini kıçının tatlı kıvrımları üzerinde düzeltmesini izledikten sonra, uzaklaşmak için döndüğümde eteğine bir tokat attım. "Bir daha sana asılan olursa, onlara erkeğinin ne kadar dinsiz olabileceğini söyle."

BOKTAN BIR GÖSTERIYDI.

Polisler ağaçlı tepeye karıncalar gibi üşüştü, polis arabaları ve SUV'ler her açıda park etmiş, ani bahar sıcağıyla altın rengine bürünen çimlerin üzerine ışıklar saçıyordu.

Issız bir arazide küçücük bir kulübe gibi görünen bu yer için çok fazla tantana yapılmıştı ama birisi, kim olduğunu öğrenecektim, yozlaşmış polislere buradaki yetiştiriciliğimizi ihbar etmişti ve onlar da her şeyi didik didik ediyorlardı.

Mavili adamları görmezden gelerek Harley'imden indim ve Zeus'a doğru ilerleyerek, görünüşte arazinin sahibi ve işletmecisi olan Noel ağacı çiftliğinin paravanı olarak tuttuğumuz Walter Townsend ile konuştum.

"Onlara bir şey bulamayacaklarını söylemiştim," diyordu, ellerinin arasında beyzbol şapkasını sıkarak. "Bir hiç uğruna günümü mahvediyorlar."

"Sorun için özür dilerim," dedim, elimi uzattım, böylece tokalaşıp sırtımızı sıvazlayabilecektik. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Şaka gibi," diye homurdandı ve polisler küçük depodan bir şeyler çıkarıp ararken onlara ters ters baktı. "Ellerimde büyük bir temizlik olacak."

"Ransom sana yardım edecek," diye söz verdi Zeus. "Şimdi, aradıkları her şeyi bulduklarında biraz oturup havai fişek patlatmanızı öneririm."

Biz de öyle yaptık. Polisler işlerini yaparken altı kişi bisikletlerimize yaslandık, sigara içtik ve sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi konuştuk, çünkü umurumuzda değildi.

İki saat sonra arayışlarının sonuna geldikleri belliydi çünkü hava hayal kırıklığıyla ısınmıştı.

"İyi çocuklar, şu Porter çocukları," diye mırıldandı Buck purosunun etrafında, karşı çıkanlardan biri olmasına rağmen stratejime saygı duyarak çenesini bana doğru eğdi.

"En iyisi," diye göz kırparak kabul ettim.

"Bitti mi çocuklar?" Arabalarına geri dönmeye başladıklarında Zeus seslendi. "Artık her şeyi hallettiğinize göre hasarı kontrol edebilir miyiz?"

"Siktir git Garro," dedi Memur McDougal, sol gözü hâlâ mor ve sarıydı, dudağı kabuk bağlamıştı.

Onu Cress'i kenara çekip ona saldırmaya çalıştıktan sonra bulmuştuk ve ona göre davranmıştık. Basit bir kar maskesinin, gecenin karanlığında bir adama saldırmak ve bundan kurtulmak için kimliğinizi yeterince iyi gizleyebilmesi ne kadar komik.

Bilinçsizce yumruklarımı sıktım, eğer bu o orospu çocuğunu bayıltmak anlamına gelecekse yumruklarımdaki acıyı tekrar hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Saldırganlığımı sezen McDougal kaşlarını çattı, sonra sıçrayarak uzaklaştı.

Nova onun korkusuna güldü ve tepeden binaya doğru yürürken sırtımı sıvazladı. "Seni ömrü boyunca unutmayacak, bundan eminim."

"Güzel. Cress ve Ares'i nasıl korkuttuğundan sonra onun tek kâbusu olmak istiyorum," diye homurdandım, sonra durdum ve polislerin mekânda yarattığı yıkıma uzun uzun ıslık çaldım.

Duvar kâğıtları duvarlardan sökülmüş, bazı yerlerde gizli bölmelerin olup olmadığını kontrol etmek için alçıpan kesilmişti. Mobilyalar darmadağın edilmiş, masa parçalanmış, sandalye minderleri yırtılmış ve hatta (yeni) dökülmüş çimento zemin bile iki ucundan biraz delinmişti.

Zeus bir tahta parçasını tekmeleyerek, "Tam orospu çocukları," diye homurdandı.

"Hâlâ hiçbir şey bulamadım." Townsend'in karısı ve çocuklarının kırık bir fotoğrafını aldım ve hala ayakta duran tek yüzeye dikkatlice yerleştirdim. "Bizi çok istiyorlar."

"Yok artık." Zeus ayağının altındaki zemine baktı, bir hafta önce Mary Jane'le dolu iki dönümlük seraya açılan bir kapağın olduğu yere. Ağır bir botla üzerine bastı ve bana sırıttı. "Akıllı çocukmuşsun."

"Bunu yeni mi anlıyorsun? Yaşlandığını biliyordum ama..." Islık çaldım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Zeus dışarıdan gelen ani gürültü üzerine güldü ve birkaç dakika sonra Başçavuş Danner

Kapı girişinde, bir country western filminde ilk kez görünen bir kötü adam gibi arkadan aydınlatılmış.

"Gülüyorsun."

Zeus tekrar kıkırdadı ve devasa kollarını kavuşturdu. "İyi kulaklar, Danner."

"Burada Düşmüşler'le bağlantılı yasadışı bir faaliyet olduğuna dair bir ihbar aldığımızı biliyorsun," diye hırladı Harold içeriye doğru ilerlerken. Dudağında sıcaktan bükülmüş plastik gibi çirkin bir kıvrılma vardı. "Bu ciddi iddia hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Evet." Sakalını sıvazladı ve bir kaşını kaldırdı. "İşte bu yüzden gülüyordum."

Danner hırladı. "Yasaların üstünde olduğunuzu, yakalanamayacağınızı mı sanıyorsunuz? Bu pisliği nasıl örtbas ettin bilmiyorum ama sen ve senin gibiler için geliyorum. Yerin dibine girene kadar durmayacağım."

Priest, kapının gölgesinde duvara yaslandığı köşeden, "Bu ayarlanabilir," diye mırıldandı.

Danner dönüp ona baktı, ürktüğü ve biraz da korktuğu belliydi. Priest bir hayvan gibiydi; korkunun kokusunu alabiliyordu ve bu onu çılgına çevirdi. Yüzünde sırıtması gereken ama aslında sadece bir tehdit olan kırmızı bir dudak çizgisi belirdi.

Danner ondan uzaklaşıp Zeus'a yaklaştı ve Priest'in pozisyonunu polisin arkasında olacak şekilde ayarladığını fark etmedi.

Etrafını sardık.

Dışarıda polisler olmasına rağmen, küçük ofiste sadece Danner ve biz vardık.

Hareket ettim, yaklaştım.

"Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin," diye söylendi Zeus. "Hayatımız boyunca bunu yaptık, bunun beni korkutmadığını sanma."

"Bu seni korkutmalı." Danner bir adım öne çıktı, Z'ye o kadar kilitlenmişti ki, boynundaki gevşek ilmiğin nasıl sıkıldığını fark etmedi. "Bu Podunk kasabasındaki sınırlı kaynaklar beni yıllarca uğraştırdı, ama şimdi arkamda gerçek bir güç ve para var."

"Javier Ventura sana iyi davranıyor mu?" Danner'ın beni nasıl incelediğini, kısa bir süre onun evinde yaşadığımda farklı bir adam olmam için beni etkilemek için çok uğraşmışken beni tamamen Düşmüş bulduğunda yaşadığı şoku ve hafif hayal kırıklığını fark ederek sordum. "Benjamin Lafayette ve Nightstalker'lara olanlardan sonra bile onunla birlikte sürünmeye devam ettiğin için yatakta hakkını vermeliyim."

"Kendine dikkat et evlat," diye hırladı. "Sana büyüklerine saygı duymayı öğrettim."

Gülüşüm o kadar sertti ki yukarı çıkarken canımı acıttı. "Bana her şeyi sen öğrettin. Oğlun bile sana saygı duymuyor. Yozlaşmış babası için çalışmaktan utandığı için kasabayı terk etmek zorunda kaldı. Ondan ve Z'den erkek olmanın ne demek olduğunu öğrendim."

Danner, "Sen bir suçlusun ve kız kardeşin de kendi erkek arkadaşını öldüren bir motorcu sürtük," diye bağırdı.

Ve hepsi bu kadar.

Hepimizi geride tutan elastik gerilim bandı koptu ve tepedeki polisler gibi onun üzerine akın ettik. Zeus önce davrandı. Danner'ı tek eliyle boynundan tutup havaya kaldırdı ve bir insan pinyatası gibi havada sallanmasını sağladı.

Harleigh Rose, özellikle de haftalar süren sessizlikten sonra, babam onu ziyaretten sadece birkaç gün önce döndükten sonra, yüzünde yıldızsız bir geceden daha karanlık bir çatık kaşla, H.R.'nin kıçını kaldırıp sadakatinin gerçekte nerede yattığını anlayana kadar eve hoş gelmediğini iddia ettikten sonra, sıcak düğmeydi.

Hayatlarımızdan anlık olarak soyutlanmış olsa da Garros kimsenin ailesi hakkında bir şey söylemesine izin vermezdi ve Düşmüşler de böyle bir şeyin intikam almadan geçmesine izin vermezdi.

"Kızımla bir kez daha böyle konuşursan, kim olduğun umurumda değil, hayatımın geri kalanını mahvetsem de umurumda değil, seni ellerimle parçalarım."

Zeus'un kükremesi yüzünden bizi kontrol etmek zorunda kalan polisler silahlarını çekmiş bir halde kapıyı iterek açtılar ama Danner'ı havada tutmayı bırakmadı ve biz de geri çekilmedik.

"Pisliğin tekisin," diye mırıldanmayı başardı Danner. "Daha da kötüsü, fuhuş için kullandığın reşit olmayan kızlar, onları alıştırdığın o bok yüzünden ölüyor. Kendinle yaşarken iyi şanslar Garro."

Zeus bir kez sıktı, öyle sıktı ki Danner'ın kafası şişeden çıkan mantar gibi kolayca kopup gidecek gibiydi. Kafasını sallayarak onu yere fırlattı ve üzerine çullandı.

"Lanet olası araştırmanı yap. O yüzüğü biz değil, senin lanet olası dostun Ventura ve karısı yönetiyor. Küçük, acınası hayatında bir kez olsun kafanı kıçından çıkar," diye homurdandım ve Zeus'un yanına geçerek DNA'sının yarısını bir şekilde kahramanlarımdan birine veren kötü adama baktım.

"Ve burayı boşaltın. Burada hiçbir şeyiniz yok ve burası özel mülk."

Priest eğildi ve Başçavuşu kıpırdayamadan ayağa kaldırdı ama Danner ayağa kalkar kalkmaz onu itti. Üniformasını düzeltti ve kibirli bir pislik gibi çenesini eğdi.

Sadece, gözlerinde gerçek bir tehdit vardı, hiçbir kural ya da sınır tanımayan çılgın bir öfke. Bizi o kadar çok istiyordu ki, bizi bir şeyle sıkıştırmak için yeni ve aşırı uzunluklara gitmeyeceğini merak ettim.

Uğursuz bir önsezi, fırtına öncesi gök gürültüsünün uyarısı gibi omurgamdan aşağı yuvarlandı.

"Özgür insanlar olarak geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın," dedi, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi rahatça. "Artık uzun sürmeyecek."

CHAPTER TWELVE

Cressida

..ANNE?..

Bu kelimeyi o kadar uzun zamandır söylememiştim ki bana yabancı geldi, nasıl telaffuz edeceğimi tam olarak bilmediğim ölü bir dil.

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve sonra Phoebe Irons boğazını nazikçe temizledi ve

"Bu kim?" diye sordu tek kızına.

Gelecek iyi şeylerin habercisi değil.

Ama evlenme teklifinden bu yana geçen haftalarda bu konu kafamı kurcalıyordu. William'dan boşanıp King'le yaşamaya başladığımdan beri ailemle aramızda var olan telsiz sessizliği değil, yeniden evleniyor olmam ve onların bunu bilmemesi. Ailevi bir yükümlülük, bir evlat suçluluğu duygusu beni Paradise Found'da sakin bir öğleden sonra cep telefonumu alıp onları aramaya itti.

"Kızınız, Cressida." "Ah,

şey, evet... merhaba."

Dudaklarımdan şok olmuş bir kahkaha, tek bir hayal kırıklığı döküldü. "Dört yıldan sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu gerçekten? Alo?"

Diğer hattan yorgun bir iç çekiş sesi geldi ve ben de buna olan yatkınlığımı nereden aldığımı hatırladım. Bu ortak noktalar dışında gerçekte kim olduğumu asla anlamayacak ve anlayamayacak bir insanla DNA'mı ve huylarımı paylaştığımı bilmek ne kadar tuhaftı.

"Ne dememi tercih ederdin, Cressida? Merhaba, on yıldır senden bir haber alamadım ama şimdi telefonu açtığın için çok heyecanlıyım. Çünkü ben öyle hissetmiyorum. Sen yatağını yaptın, bu yüzden kendini ilişkilendirmeye karar verdiğin soysuzlar yüzünden yine başın beladaysa, o zaman üzgünüm ama yatağında yatmalısın."

Onun ilgisizliğini duymak ne kadar acı vericiydi. Beni şaşırttı çünkü umursamasını beklemiyordum. Ailem beni en iyi arkadaşlarıyla evlenmem için yetiştirmişti,

Evde oturan bir eş olmam için bana baskı yaptılar ve kurduğum tüm hayalleri küçümsediler. Sonunda mutluluğu bulduğumda ise, sırf bu mutluluk onların beklediğinden farklı bir şekil aldı diye bana sırtlarını döndüler.

Böyle insanların fikirlerini nasıl umursayabilirim?

Hayatımda bana saygı duyan, beni destekleyen ve beni koşulsuz seven insanlar varken bunun ne önemi vardı? Kral bana daha önce hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir aile vermişken?

Bunun biyolojik olduğuna karar verdim. İçimdeki bir şey ailemin onayına ihtiyaç duyuyordu, belki de kendi memnuniyetim pahasına.

En azından artık bunun ödemek istemediğim bir bedel olduğunu biliyordum. "Hayır," dedim yavaşça, göğsümdeki ağrıyan yeri ovuşturarak.
"Ne düşündüğümden tam olarak emin değilim ama size ulaşmak ve bir şeyler söylemek istedim."

"İçinde bulunduğun bu orta yaş krizini, oğlan çocuğu evresini nihayet atlattığın anlamına gelmiyorsa, bunu duymak istediğimden şüpheliyim."

Bir müşteriye özel ürünlerimizden birini hediye paketi yapmasına yardım ederken kasada kaşlarını çatan Benny'yi görmezden gelerek yüzümü buruşturdum. Eğer kiminle konuştuğumu bilseydi, tatlı, pasifist Benny Benito, beni bu zehirli konuşmadan kurtarmak için telefonu elimden alır ve üzerinde tepinirdi.

"Bu bir evre değil. Sadece otuz yaşındayım. Ve King hayal edebileceğin en uzak erkek oyuncağı. UBC'den onur derecesiyle mezun oldu ve tanıdığım en nazik adam."

Annem -ya da Phoebe, gerçekten, artık annem değil- klas, çınlayan kahkahasını attı, onun gibi kadınların olduğu gibi bir kaltak oldu; pasif agresif, arkadan bıçaklayan ve manipülatif.

Motorcu sürtükleri daha çok tercih ettiğimi fark ettim. Dobra dobra söylüyorlar, sert bir şekilde kavga ediyorlar (bazen yumruklarla) ve sonra da konu düzgün bir şekilde ortaya çıktıktan sonra uyuyan köpeklerin yatmasına izin veriyorlardı.

"Öğretmeni olarak faydalandığınız yakışıklı bir çocuk. Bunun için düzgün bir şekilde yargılanmamış olmanıza gerçekten şaşırdım."

Lanet olsun, ama annemin benim entrikacı bir baştan çıkarıcı olduğumu düşünmesi canımı yakıyordu ve ilişkimi olduğu gibi görmeyi reddetmesi daha da canımı yakıyordu. Karnımda öfke kıvılcımları çaktı ve normalde içimde uyuyan bir ejderha gibi uykuda olan vahşilik yavaş yavaş uyandı.

"Anne, bilmelisin ki o yakışıklı adam bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim. İki ay içinde evleniyoruz ve çılgınca bir an için sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

Planlar bir rüya gibi bir araya gelmişti. King ve ben gösterişli insanlar değildik; düğünümüzü özel kılmak için bir orkestraya, süslü yemeklere ve bir ton mücevhere ihtiyacımız yoktu. Bunun yerine, tüm Yaşlı Hanımların yemek getireceği, Eugene'in geçit töreninde piyano çalacağı ve ardından Perdelerin DJ'lik yapacağı büyük bir potluck düzenleyecektik. Arazimizde, kale kuleleri kadar kalın ve bir o kadar da büyülü yüzlerce yıllık ağaçların arasında evlenecektik.

İki ay oldu. Hızlı bir nişan oldu, ama dürüst olmak gerekirse, onunla yarın Vancouver'ın belediye binasında

evlenebilirdim.

Doğum kontrol hapı almayı bile bırakmıştım çünkü bebek istiyorduk ve çok istiyorduk. Henüz otuz yaşındaydım ama genç bir anne olmak istiyordum ve King de bana tam olarak bunu sağlamak için yatakta benimle sayısız saatler geçirmekten çok mutluydu. O bebekler büyük olasılıkla anneanne ve dedelerini hiç tanımayacaklardı ve bu düşünce Phoebe ve Peter Garrison hakkındaki duygularıma garip bir simya etkisi yaptı. Suçluluk duygusuyla dolu hayal kırıklığımı kireçlenmiş öfkeye dönüştürdü.

"Umarım babanla benim de katılmamı beklemiyorsundur." Phoebe'nin sesi hafif bir tiksintiyle doluydu ve onu olduğu gibi hayal edebiliyordum, elleri göğsünde, bir skandalla şok geçirmiş 18th yüzyıl genç kızlarından biri gibi duruyordu. "Daha yeni üniversitede bir ödül aldı, biliyorsunuz, eğitime olan bağlılığından dolayı ve adının o... hayvanlarla anılması hiç hoş olmaz."

"Sanırım bu senin hayvan tanımına bağlı, değil mi?" Sordum, ses tonum sakarindi, karnım yanıyordu. "Bana göre hayvan, doğruyu yanlıştan, gerçeği kurgudan ayıracak zekâya sahip olmayan kişidir. Evrimleşmemiş ve zalimlik uğruna zalim olan biri. Senin gibi biri."

"İşimiz bitti mi?" Phoebe sanki sokağa çıkma yasağımı uzatmadığı için saçma sapan davranan bir ergenmişim gibi iç çekerek sordu.

"Evet," dedim, aniden içimi derin bir bıkkınlık kapladı çünkü bana karşı beslediği sevginin toplumsal bir zorunluluk duygusuna dayandığını biliyordum - bir annenin kızını sevmesi gerektiğini düşündüğü gibi - ve

Bir insan olarak kim olduğum gibi gerçek bir şey. "Evet, Phoebe, işimiz bitti. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Bunu tercih ederim. İkimiz de artık çocuksuz olduğumuzu düşünüyoruz.

En iyisi bu."

Acı, kıyıdaki kayalıklardan esen soğuk bir rüzgâr gibi içime doğru esti ve telefonu kapatıp biraz fazla güçlü bir şekilde yanımdaki pencere kenarına fırlatırken şiddetle titredim. Gözlerimi kapattım, dizlerimi göğsüme çektim ve başımı duvara yaslayıp acıyı bölümlere ayırarak nefes almaya çalıştım.

O gün Hephaestus Auto'da çalışan King'e olanları anlatmak için bir anlığına mesaj attım ve tipik bir şekilde bana hem basit hem de derin bir cevap gönderdi.

King: Aile kanda değildir. Her

ismin yankısıdır

Kalbinin atışıyla birlikte geliyor.

Gözlerimi tekrar kapadım, telefonumdaki şiiri göğsüme bastırarak annemin zihnime ektiği tüm zehri dışarı attım ve yerine King'in ve sözlerinin güzelliğini koydum.

"Şu anın kötü bir an olduğunun farkındayım ama bir süredir bekliyordum ve burada durup kendimi belli etmeden sana bunu yapmasını izleyemem."

Bir anda gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bu sesi bir rock konserinde, hatta şiddetli rüzgarda bile tanıyabilirdim.

Kardeşim.

Yaralı kalbimde bir hıçkırık çiçek açtı ve boğazımı tıkadı.

Onu uzun zamandır görmemiştim ve aynı görünüyordu.

Lysander her zaman çok yakışıklıydı, bir zamanlar neredeyse fazla yakışıklıydı, ama zaman ve hapishane, kayadaki dalgalar gibi o kenarı aşındırmıştı, bu yüzden şimdi yıpranmış görünüyordu, güzelden daha erkeksi bir şeye dönüşmüştü. Hapisten çıktıktan sonra olduğundan daha da iriydi, göğsü o kadar genişti ki denesem kollarımı ona dolayabileceğimden şüpheliydim. Dar gri tişörtünden taşan kasları omuzlarından parmak uçlarına kadar Yunan mitlerini tasvir ettiğini bildiğim bir dizi resimle dövülmüştü; Apollo ve Adonis, altın elmasıyla Paris ve üç tanrıça, Hera, Afrodit ve Artemis gibi favorilerimiz. Bir zamanlar her birini seçmesine yardım etmiştim ve onları tekrar görmek tepkimin ikiliğini daha da yoğunlaştırdı.

Onu çok özlemiştim. O, ailem ve William'la birlikte büyürken değişmeyen tek kişiydi, bunu yapabilecek durumda olmasa bile beni her zaman ön planda tutmaya çalışan tek kişiydi. Beni o kadar önemsiyordu ki, bana tecavüz etmeye çalışan adamı öldürdükten sonra benim için hapse bile girmişti.

O benim kahramanım ve kurtarıcımdı, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki Nightstalkers MC ile o kadar içli dışlı olana kadar, benim King'deki pozisyonumu kullanarak rakip kulübe onları ihbar etmek için The Fallen'a girene kadar. Ta ki onun eylemleri benim o kulüp tarafından kaçırılmama ve onların elinde işkence görmeme neden olana kadar. Bazen avuç içlerimin ortası hala yanar, inç genişliğinde çivilerle kazığa oturtulmanın acısını hatırlarım.

Evet, sonunda beni kurtarmaya yardım etmişti.

Evet, bir yıl sonra aniden ortaya çıkmış ve Loulou, Bea ve Harleigh Rose'u bir pusudan kurtarmaya yardım etmişti.

Ancak köprünün altında çok fazla su vardı, yapı çökmüştü ve yeniden inşa edilebileceğinden emin değildim.

"Sander," dedim, bir elini benimkiyle aynı ballı kahverengi saçlarının arasından geçirişine dikkat ederek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya geldim." Garip bir şekilde boğazını temizledi ve sevimli olduğunu düşünmek istemediğim ama öyle olan bir şekilde bir büyük ayağından diğerine geçti. "Açıldığından beri buraya çok geliyorum ama ayak altında dolaşmamaya çalışıyorum."

"Yani... beni takip mi ediyorsun?"

"Hayır, lanet olsun!" Kahverenginin arasından yeşil gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Tanrım, Cress, sadece seni görmek istedim. Yıllar oldu ve şimdi şehre geri döndüm, dayanamadım."

"Şehre geri mi döndün?" Merakıma engel olamadım. "Bir işin var mı?"

Dudakları kısa sakalının içinde kıvrılıyordu ve bunun özgeçmiş gerektirmeyen türden bir iş olduğunu biliyordum. Her zaman sahip olduğu türden bir iş.

"Onun gibi bir şey. Dinle, nişanlandığını duyduğum için geldim ve tebrik etmek istedim. King'i o piç William'dan çok daha fazla seviyorum ve yanında böyle bir adam olduğu için çok mutluyum."

"Ne gibi bir adam?" Hırçın ve huysuz davranıyordum ama yargılamalardan ve hayal kırıklıklarından bıkmıştım.

Annemle konuşuyordum ve günü atlatmam için daha fazla aile dramına ihtiyacım yoktu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeden önce hayatını ortaya koyacak bir adam."

Bu doğruydu. King elinden gelse beni bir arının bile sokmasına izin vermezdi ve bu aşırı korumacı, alfa içgüdüsü onu sevmemin birçok nedeninden biriydi.

Dudağımı ısırdım, Sander'ı yakından inceledim, gözlerinin yanındaki gerginliği ve altındaki gevşek deriyi fark ettim, bu da onun çok fazla ya da çok iyi uyumadığını gösteriyordu.

"Nasılsınız?" diye sordum. Gergindim, kalbim bir mil isterken ona bir santim bile vermekten korkuyordum ve beynim ona ikisini de vermekten daha iyisini biliyordu.

Nezaketimden o da rahatsız olmuş gibiydi ve Lysander'ın tüm o huysuzluğunun ve sertliğinin altında ne kadar tatlı olabileceğini hatırladım.

Kıçını sehpanın kenarına yasladı, böylece aramızda hâlâ yeterli bir mesafe vardı ve kollarını kalçalarına dayadı. "Daha iyiyim. Beş yıldır ayığım. Garip bir yıl oldu. Hiç hoşlanmayacağımı, hatta iyi olacağımı düşündüğüm bazı şeylere bulaştım ama sanırım hayat böyle güzel. Hiç beklemediğiniz anda sizi şaşırtıyor."

"Vaaz ver," diye kabul ettim ve küçük bir parçam bunun sadece onun bana sırıttığını görmek için olduğunu biliyordu. "Bana bundan bahsedebilir misin? Bu... yasal mı?"

Dudakları büküldü ve bana cevap vermek istese de vermeyeceğini anladım.

"Boş ver." Bir elimi kaldırdım. "Yalan söylememeni tercih ederim."

"Tamam."

Bir an sessiz kaldık ve gözüm eritilmiş pembe altın renginde, nadir rastlanan bir kızıl sarı saç tonuna takıldı. Söz konusu kız A-C kurgu koridorunda daha da yaklaşmadan önce hafızamın gerisinde bir şeyler kıpırdadı ve onun Honey Yves olduğunu fark ettim.

King ve H.R.'ın üvey kız kardeşi.

Düşünemeden ayağa kalktım ve onu takip ettim, Sander da arkamdaydı. Sıranın sonunda karanlık bir köşede kot pantolonunun arka kemerine bir kitap sıkıştırıyordu.

Benden çalıyorsun.

Ben bir şey yapamadan Sander yanımdan geçip doğruca ona doğru ilerledi. Sander onun kolunu yakalayıp kitabı saklandığı yerden çıkarırken Honey kesik bir çığlık attı. Sander ondan çok daha iriydi, karanlık ve ürkütücüydü, oysa Honey hafif ve son derece kadınsıydı. Korkunç bir an için ona vuracağından endişelendim.

Ve bir an göz göze geldikten sonra beni şoke edecek şekilde ona vurdu. Göğüs kafesine indirdiği sert bir yumrukla göğsünden yüksek bir hırıltı çıkardı ve sonra dönüp bana doğru koşmaya başladı, kaçma telaşıyla saçları bir flama gibi uçuşuyordu.

"Bekle," diye seslendim, kolunu yakalamaya çalıştım ama o beni itti.

Sıranın sonundaki pencerelerden içeri sızan ışıkta, sol yanağının ve çenesinin yanından saç çizgisine kadar uzanan morluğu görebiliyordum.

Birisi açıkça onu taciz ediyordu.

"Bekle!" Arkasından bağırdım. "Lütfen, bekle. Kitabı alabilirsin. Sadece lütfen geri gel."

Beni dinlemek için durmadı.

Aslında, ön kapıdan o kadar körlemesine geçti ki, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giren iki polisi neredeyse eziyordu.

Ona kendine dikkat etmesi için bağırdılar ama onlar daha cümlelerini bitiremeden o gitmişti.

"Ucube," dedim içimden, memurlarla yüzleşmeden önce günün felaketinden kurtulmak için bir elimi dalgalarımın arasında gezdirerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sizin için ne yapabilirim beyler?"

Memur Ormand ve daha önce hiç tanımadığım ama Memur Peters olduğunu bildiğim bir polis, birlikte bana doğru ilerlediler. Bunu uygulayıp uygulamadıklarını boş yere, acımasızca merak ettim.

"Sadece yeni iş yerinizi kontrol ediyordum," diye söylendi Ormand, Machiavelli'nin Prens'ini Öneriler vitrininden alıp kasıtlı olarak yere bırakmadan önce göz gezdirirken.

Affedebileceğim çok şey vardı. King'le tanışmadan önce olmasa da şimdi sevgi dolu ve anlayışlı bir insandım ve çizgiyi çekmeden önce pek çok yanlışa izin verdim.

Ancak bir kitaba alenen saygısızlık edilmesini asla affedemem ve affetmem de.

Kollarımı kavuşturdum, kalçamı kaldırdım ve kaşlarımı kaldırdım. "İşte burada. Edebiyat dünyasındaki küçük köşem."

"Evet." Ormand burnunu çekip boynundaki jilet yanığını kaşırken, Benny'nin kasanın arkasında çalıştığını ve iki müşterinin yemek kitaplarının yanında bir köşede sessizce konuştuğunu fark etti. "Bunu başlatmak senin fikrindi, değil mi?"

"Evet, başka kim olabilir ki?"

Sander'ın arkamda, rafların arasında gizlendiğini hissedebiliyordum ve Benny'nin telefonunda çılgınca mesajlaştığını fark ettim, çocukları aradığını biliyordum.

Polisler buradaysa, bu iyi bir şey olamaz.

"Garros, belki?" diye önerdi Peters dükkânda dolaşırken, kitapları raflarından kaydırarak yere yuvarlanmalarını, sırtlarının kırılmasını ve sayfalarının bükülmesini sağladı.

Onu durdurmak için ileri atıldım ama aniden Ormand alanıma girdi, demir bir el bileğime kelepçelenmişti.

"O sadece işini yapıyor. Şimdi adaleti engellemek istemezsiniz, değil mi Bayan Irons?" Alay etti. "Düşünüyordum da, eğer bu senin fikrin değilse, Düşmüşler'in para aklaması için çok iyi bir yol olurdu. Böyle küçük bir kitapçıdan bir sürü para geçiyor, değil mi?"

"Daha yeni açtık. Bunu söylemek için çok erken," dedim sertçe, ona mücadelemden tatmin olma fırsatı vermeyerek. "Binayı arayacaksanız arama izni getirdiğinizi varsayıyorum?"

"Tabii, tabii." Başını salladı ve beni resepsiyona doğru sürükledi. Fiş makinesinden bir kâğıt koparmak için eğildi ve sonra bir kalem aldı.

Kağıdın üzerine blok harflerle 'WARRANT' yazmasını ve ardından hızla göğüs dekoltemin içine sokmasını izledim.

"Siktir git," diye homurdandım, kendimi ona fırlatmak üzereydim çünkü benim alanımı işgal etmeye ve bana bu şekilde zorbalık etmeye nasıl cüret eder?

Sadece Sander oradaydı, elini Ormand'ın göğsüne koymuş ve öyle sert itiyordu ki, Ormand masaya yaslandı.

"Siktir git Jon," diye tersledi, ona doğru yaklaşarak. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu konuda her şeyi biliyorum," diye karşılık verdi Ormand, ayağa kalkıp kendini düzeltmek için masayı iterek. "Ve yapabiliyorken buradan gitsen iyi olur. Danner evcil hayvanının tasmasından kurtulduğunu görmekten memnun olmayacaktır."

"Siktir git. Burası kız kardeşimin dükkânı ve zarar vermenize izin vermeyeceğim."

"Vandalizm mi? Biz polisiz," diye bağırdı Ormand yüzüne tükürükler saçarak.

"Vandalize etmek mi?" Peters bir İsviçre çakısı çıkarıp minderlerden birine saplayarak içindekiler dökülene kadar açarken koltukların yanından yankılandı. "Neden, biz sadece işimizi yapıyoruz. Burası bir suç çetesinin paravanı olduğundan şüphelenilen bir yer."

Sander tehditkâr bir şekilde öne çıktı ama Ormand sadece güldü. "Beni yakana yapışmak zorunda bırakma Garrison."

Zaten Sander'ın bana yardım etmesine ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, ön masaya doğru yürüdüm, etrafından dolaştım, yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde kıçımın üstüne düştüm ve kasanın altında tuttuğum kilitli kutuyu açtım. Tekrar yukarı çıktığımda Sig Sauer'ımı Ormand'a doğrultmuştum.

"Onunla ne yapacaksın, sürtük? Ben bir polisim." "Öyle mi? Ben de bir Garro'yum," diye karşılık verdim. "Ve eğer yapmazsan

Dükkanımdan defol git, izinsiz girdiğin için seni vurma hakkım var çünkü bana küstahça ittirdiğin o değersiz kağıt parçası yasal bir belge değildi ve kesinlikle mahkemede geçerli olmayacak."

Durağan bir sessizlik vardı, potansiyel enerjinin

uğultusu dükkânda düşük ve zonkluyordu. İki kişinin sesini duyabiliyordum.

Müşteriler ağır ağır nefes alıyordu, arkada panik içindeydiler ve Benny yanımdaydı, eli Carson'ın son doğum gününde ona verdiği bıçağın üzerindeydi.

Sonra Peters bütün bir vitrini tekmeleyip bana hınzırca sırıtma cüretini gösterdi. "Oops."

Eğer blöfümü görmek istiyorsa, değerimi kanıtlamaktan çok mutluydum.

Silahı kurdum, dükkanın karşısındaki duvarda bulunan pencerenin üst kutusuna nişan aldım ve ateş ettim.

Camlar kırıldı ve oturma alanının üzerine yağdı. Polisler eylemim karşısında neredeyse komik bir şekilde şok olmuş görünüyorlardı ve ben de yaklaşan Harley'lerin tanıdık mırıltılarını duyar duymaz avantajımı kullandım.

"Seni vurmadan ya da daha kötüsü adamlar buraya gelip seninle kendi yöntemleriyle ilgilenmeden defol git," diye tehdit ettim.

Ormand yemek verilmeyen kuduz bir köpek gibi hırladı ve kapıdan çıkarken Lysander'ı iterek geçti, Peters da onu yavaşça takip ederek daha önce yere attığı bir kitabı tekmeledi.

"Sizi izliyoruz, hepinizi. Aptalca bir hareket yapmanızı ve tüm kartların yere düşmesini bekliyoruz." Kapıyı iterek açtı ve arkasından zorla kapattı.

Hava kehribar gibi yoğun ve geçilmezdi; Sander, Benny ve ben uzun bir süre böcek gibi havada asılı kaldık, sonra Sander yüzünü bana dönerek havayı bozdu. Yüz ifadesi korunaklı, kilitli ve güvenli bir ev gibi alarmlıydı.

"İyi misin?" diye homurdandı.

"Eğer bana Başçavuş Harold Danner için çalışmadığını söylersen çalışırım," dedim silahımın emniyetini açıp tekrar kilitlemeye başlarken.

Tereddüt etti. "Bunu tam olarak yapamam."

"O zaman sana iyi olduğumu söyleyemem. Kendini ailemle karşı karşıya getirmeye devam ediyorsun, seni ailemin bir parçası olarak göremem," dedim dürüstçe.

İki elini omuzlarına kadar uzanan saçlarında gezdirdikten sonra avuçlarını açarak omuz silkti. "Seni incitmek için yapmıyorum. Asla seni incitmek için bir şey yapmadım ve dürüst olmak gerekirse, Cress, ben sadece seni kurtarmaya çalıştım."

"İyi niyetli olduğunu anlıyorum... ve seni özlüyorum Sander," diye söz verdim. "Bir şeyler değişir, nerede olduğumu biliyorsun. Ama Düşmüşler'e aktif olarak karşı olan bir adamla iş birliği yapmayacağım."

"Anladığına sevindim," dedi dükkânın önüne yanaşan, bana ulaşmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aceleyle yasadışı park eden motosiklet motorlarının artan gürültüsü arasında.

Ona sırtımı dönüp dükkândan dışarıya, bana doğru koşan, yüzü endişe ve öfkeyle buruşmuş, ona doğru ilerlediğimde tereddüt etmeden kollarını açıp içine atlayabileceğim King'e doğru koşarken usulca "Üzgünüm, bilmiyorsun," dedim.

King'i öptükten ve Zeus, Nova ve Yarasa'ya olanları açıkladıktan sonra Lysander'ı tekrar aramak aklıma geldiğinde, o gitmişti.

"Onları öldüreceğim," diye homurdandı King, hasarı incelemek için kitapçının etrafında dolanırken. "Tanrım-

Lanet olsun, ama cesaretleniyorlar. Bu saçmalığın sona ermesi gerekiyor, hem de hemen."

Zeus nefesinin altından küfretti. "Bebekler geliyor, polisler kazıyor, 'serkerler' etrafta dolaşıyor... siktir et, ama hayatımızda bir kez olsun lanet olası bir dakika huzur bulamaz mıyız?"

"Senin seçtiğin hayatı değil," dedim usulca, ağır bir vitrini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi düzeltirken. "Bizim seçtiğimiz hayat değil," diye düzelttim.

"Hayır, ama yine de evde çok ateşli bir kadın ve hazırlamam gereken bebekler var. Burada domuzların pisliğini temizlemektense orada olmayı tercih ederim."

"Planladığımız gibi seni Donavon'a yemeğe götürmeyi tercih ederdim. Şimdi o piçlere kadınımla uğraşmamaları için bir mesaj göndermenin bir yolunu bulmalıyım," diye homurdandı King, gözlerinde ata binmekten ya da dövüşmekten eve döndüğü gecelerden tanıdığım bir bakışla bana doğru yaklaşırken, o soluk mavi, sadece bacaklarımın arasında harcayabileceği bir vahşetle neredeyse beyaza dönüyordu.

"Çocuklar Lotus'a gitmeyi seviyor," dedi Nova, Düşmüşler'in birkaç yıl önce, Zeus ve Lou'nun birbirlerini yeniden buldukları sıralarda satın aldıkları striptiz kulübüne atıfta bulunarak. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz."

Saatler sonra, King Ormand ve Peters'a "bir mesaj ilettikten" sonra eve döndüğünde, parmak eklemleri morarmış ve kemikten ayrılmıştı, kalan vahşetini vücudumda kızarmadan sayamayacağım veya konuşamayacağım şekillerde çıkardıktan sonra, amım ağrıyor, kıçım hoş bir şekilde ağrıyordu, vücudu beni yerinde tutmak için bir kağıt ağırlığı gibi benimkine ezildi, böylece uyurken bile beni sevebiliyordu.

Ama uyuyamadım.

Bağırsaklarımda bir şeyler dolaşıyor, karnımı ağrıtacak şekilde kıvrılıp bükülüyordu ve ne olduğunu anlayamıyordum.

Sadece Harleigh Rose ile ilgili durum beni üzüyordu. Neredeyse yarım on yıldır arkadaşım ve ailemdi ve şimdi, nihayet onun görümcesi olacağım haberini paylaşmak istediğimde, ama o yoktu, hayatlarımızdan o kadar uzaklaşmıştı ki sanki artık yokmuş gibiydi.

King'in sıcak ağırlığının altından komodinin üzerindeki telefonuma uzanmak için zorlandım ve mesajlarımı açabilmek için parmağımla yaklaştırdım.

Cressida: Tamam, tekilayı neden sevdiğimi bana tekrar hatırlatır mısın? Bat'ın doğum gününü kutlamak için kardeşlerle dışarı çıktım ve şimdi ertesi sabah ve sana olan hiçbir şeyi anlatamadım. Bu arada seni özledik.

H.R. tatlım**,** lütfen beni ara ya da mesaj at. Sana söyleyecek heyecan verici bir şeyim var ve bunu telefonda yapmak istemiyorum. Ziyarete gelebilir miyim?

Cressida: Bugün Paradise Found'un açılışı var ve keşke burada olsaydın. Uğraşman gereken çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden endişelenme... sadece seni düşünüyorum, günümü aydınlatmak ve sinirlerimi silmek için senin şımarıklığına ve ruhuna sahip olmayı diliyorum. Umarım iyisindir, aşkım.

Cressida: Seni seviyorum.

Cressida: Seni hâlâ seviyorum. Bana ihtiyacın olursa buradayım, King'e söylememi istemesen bile. Sen varsın kızım, eğer izin verirsen.

Her bir mesaj günler arayla gönderilmişti ve yanıt gelmemişti. Mesajları okuyup okumadığını bile anlayamıyordum ki bu daha da kötüydü çünkü en azından aklımda ne kadar yer ettiğini bilmesini istiyordum.

Sonra sanki adını söyleyerek şeytanın kendisini çağırmışım gibi, bilinmeyen bir numaradan bir mesaj belirdi ve daha açmadan kim olduğunu biliyordum.

Harleigh Rose: Cress, hemen gelip bu işi yapmanı istiyorum. Vancouver'da 4195 Spruce Yolu. Yalnız gel. Sana bazı şeyleri açıklamam gerek. Bana ya da Lionel Danner'a bir şey olmasından korkuyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, kaburgalarımın üzerinden atlayıp göğsümden çıkmaya çalışıyordu.

"King," dedim, yumuşak saçlarını geriye itip omzunu sallayarak. "Kalk, hemen kalk."

Gözleri yavaşça açılarak o çok sevdiğim maviyi ortaya çıkardı ve yüzümü gördüğü anda alarma geçti.

"Ne oldu?"

Dişlerimin arasından derin bir nefes çektim ve "Beni dağdan aşağıya kadar takip edin. Harleigh Rose az önce mesaj attı ve sanırım başı ciddi bir belada."

Cressida

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde çok şey olmuştu ve çok derken, sadece motorcuların hayatlarının makaraya sarılabileceği şekilde bir tondan bahsediyordum. Harleigh Rose, Lionel Danner'ı göğsünden bıçaklamıştı. Bu kafamda yanlışmış gibi hissettiren bir gerçekti, sanki içgüdülerim farklı şeyler söylerken böyle düşünmem için hipnotize edilmiştim. Ama doğruydu. Mesaj attığı adrese dağdan indiğimde Harleigh Rose'u evde bulamamıştım.

banliyö eviydi. Onun yerine, ardına kadar açık kapıdan içeri girdiğimde, Danner'ı mutfak zemininde sıcak bir kan gölü içinde yatarken buldum; bilinci zar zor yerindeydi ve sol göğsünün üst kısmındaki büyük bir yaradan vahşice kan akıyordu.

Önce 911'i, sonra da köşede bekleyen King'i aradım, böylece en azından Harleigh Rose'un emirlerine itaat ettiğimi ima edebilecektim ve sonra Danner'ın hayatını kurtarmaya koyuldum.

Hikayeyi ondan günler sonra, trajedi hakkında konuşmaya yetecek kadar geldiğinde öğrendik. Görünüşe göre, Berserkers MC'nin Başkanı Reaper Holt, Zeus'un dizlerini kesmek için Loulou'yu kaçırmak, tecavüz etmek ve muhtemelen öldürmekle tehdit ettikten sonra, H.R. Danner ve Wrath'ın kulübü alaşağı etmesine yardım etmeyi kendine görev edinmişti. Kadının onu neden bıçakladığını bilmiyordu ama bunu yapmak için çok iyi bir nedeni olmalıydı çünkü birbirlerine deliler gibi aşıktılar.

Zeus, Danner'ın sadece bizim saygımıza değil, kızının sevgisine de layık olduğuna karar verdiğinde kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordum, onun mu yoksa kulübün mü? Ortada ne bir drama ne de bir serpinti vardı. Sadece Harleigh Rose ve King'i yetiştiren iki adam arasında sessiz bir konuşma ve ardından karşılıklı, sıcak bir kabullenme oldu. Her şey olup biterken, sanırım ikisi de mutlu bir ilişki için dramanın küçük patatesler olduğunu fark ettiler. Gerçi iyileşme sürecinde Lion'la vakit geçirirken, bıçağın kalbini delmemiş olabileceğini ama Harleigh Rose'dan ayrılmasının bunu yaptığını görmek kolaydı. Berserker'larla öyle bir ilişkiye girmişti ki ya örgütlerini tamamen bitirecek ya da ölecekti.

Kadınlarını her ne pahasına olursa olsun korumakla yükümlü hisseden eylem adamlarının hiçbir şey yapmamaya zorlanmalarını izlemek garip ve korkunç bir şeydi. Bu noktada yapabilecekleri tek şey yakından izlemek ve sonuçlarının ne olacağını görmek için beklemekti, böylece düşebilecekleri yerden parçaları toplamak için içeri dalabilirlerdi. Zeus asabiydi, kış uykusundan uyanmış ama avlanamayan bir ayı gibiydi ve Loulou daha da kötüydü, doğum tarihi yaklaştıkça içindeki hormonlar öfke saçıyordu, öyle ki her an gülebilir ya da ağlayabilirdi. Kulübü daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Kardeşler kardeşlerle didişiyor, Yaşlı Kadınlar'ın yerleşkeye girmesi yasaklanıyor ve Ares, her an tam ölçekli bir çete savaşı çıkma ihtimaline karşı Nova'nın ailesi Booth'larla kalmak zorunda kalıyordu.

İşleri çok daha yürek parçalayıcı hale getirmek için, Wrath ve Kylie'ye ne olduğunu çevreleyen bazı ayrıntıları keşfettik. Kylie, Wrath'ın Berserker'lara ihanetinin intikamı olarak öldürülmüştü ve onun öldürüldüğünü öğrenen Wrath da kısa süre sonra kendisine kardeşlik yemini eden adamlar tarafından öldürülmüştü. Danner küçük bir ihtimal de olsa onu işkence etmek için bir yerlerde zar zor hayatta tuttuklarını söylemişti ama King ve ben nefesimizi tutmuyorduk. King'in onunla olan bağlantısını kimse bilmiyordu ve biz de bu şekilde tuttuk, sadece Eugene, King ve ben Eugene'in kulübesinde toprağa iki işaret diktik, böylece mecazi olarak birlikte dinlenebileceklerdi. Umarım öbür dünyada huzuru bulmuşlardır çünkü bu dünyada huzurları acımasızca ellerinden alınmıştı.

Karanlık haftalardı, kış gökyüzü gibi kasvetli, başımıza çok yakın asılı duran alçak bir tavan. Cennet Bulundu

Shadow sürekli bir neşe kaynağıydı ve ben kitap okurken ya da evin içinde dolaşırken omuzlarıma çıkmaya başlamıştı ve Ares de her zamanki gibi sessiz yoğunluğu ve sevecenliğiyle hayatımıza mutluluk katıyordu.

Ancak, Giriş'ten geçip burayı yerle bir edeceği tahmin edilen tropik bir fırtınadan önceki sessizlik gibiydi.

Bugün, bir ayı aşkın süredir herkesin moralinin yerinde olduğu tek gündü ve bunun nedeni de nişan partimizin olduğu geceydi.

İlk motorcu partimi hâlâ en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Olmak istediğim kadını ve hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim adamı kucakladığım andı. Kulübün Yaşlı Hanımları ve Harleigh Rose, en iyi arkadaşı Lila ile birlikte beni motorcu mağazalarının mabedi olan Revved & Ready'ye yeni ve havalı kıyafetler seçmeye götürmüşlerdi. Artık bu kıyafetler dolabımın temel parçalarından biriydi; bir tarafı işe giderken giymeyi sevdiğim kadınsı, neredeyse eski moda kıyafetlerle doluydu, diğer tarafı ise denim, deri ve grafik tişörtlerin bir karışımıydı. Ben buydum, deri ve dantel, belalı ve romantik olduğumu keşfetmiştim.

Bu benim için işe yarayan ve King için de işe yarayan bir ikilikti çünkü bu paradoks onun kendi ruhunda da yankılanıyordu.

Şimdi, dört yıl sonra, Yaşlı Kadın olma konusunda eski bir şapkaydım ve etrafımda dönen parti bana doğru ve normal geliyordu. Heckler dart tahtasının yanındaki köşede iki kadınla öpüşüyor, Boner ise bilardo oynayarak insanları para için kandırıyordu. Lou da oradaydı, doğumuna üç hafta kalmasına rağmen o kadar büyük bir hamileydi ki

En ufak bir provokasyonda onları dışarı fırlatırdı. Annesi de oradaydı, kulübün seyrek ziyaretçilerinden biriydi, kötü yola düşmüş bir kadın gibi inciler ve deri ceket giymişti ve anlattığı bir hikaye için tüfekle ateş etme taklidi yaparken Smoke'a gülüyordu.

King ve Harleigh Rose'un sevdiği plak dükkanının sahibi Yaşlı Sam, karısı Rainbow ile oradaydı ve Tayline orada Benny, Carson ve Wiseguy ile dart oynarken tartışıyordu ve hatta Danner'ın ayrı yaşadığı karısı ve Zeus hapisteyken Garro kardeşleri yanına alan kadın Susan Hobbs bile barda oturmuş Düşmüş polis Memur Hutchinson ile konuşuyordu.

Riley Gibson da oradaydı, biraz garip ve yersiz görünüyordu ama Axe-Man ile içerken gülümsüyordu ve motorcu ona kemerinden sarkıttığı baltayı gösterdi. King, kulübe verdiği sözde ihbar için bir inanç ve minnettarlık göstergesi olarak onu davet etmekte ısrar etmişti. Bu beni şaşırtmıştı çünkü Gibson yasalar ve yasalara uyma konusunda katı görünen, temiz giyimli bir adamdı ama kulübün algılarımızı nasıl ters yüz ettiğini biliyordum.

Lila da Cleo'yla birlikte oradaydı, bugünlerde her zaman olduğu gibi kesinlikle muhteşem görünüyordu, karamel teni gergin karnında açıktaydı, dövmeli çiçekler kalçalarının her yerinde ve göğüslerinin altındaki çıplak derinin altında çiçek açıyordu. Gülümsemiyordu ve bunun nedeninin nişanlısının orada olmayı reddetmesi, kulüpten nefret etmesi ve daha fazlası olduğunu biliyordum çünkü Nova barda oturmuş, tezgahın üzerinde bir motorcu tavşanla birlikte Ransom'la göbek deliğinden shot yapıyordu.

King'in kucağında oturup Perdeler, Lab-Rat ve Yarasa ile atışmalarını boş boş dinlemek, sonsuza dek mutlu yaşamaya hakkı olan herkesten daha mutlu olmak ve sevdiğim kadınların deri içindeki kendi Beyaz Atlı Prenslerinin peşinden koşmalarını izlemek komikti.

Nova ve Lila'nın birlikte olacaklarını düşünmüyordum, her ne kadar birbirlerine çok uygun olsalar da bunu yapmamaları neredeyse utanç verici görünüyordu. Lila kulüp dışından, kulüpten nefret eden bir siville nişanlıydı ve Nova da Nova'ydı. Herhangi birimizin gerçek hayatta tanıştığı en güzel adamdı ve aynı zamanda gerçek bir bağlılıktan en çok korkanıydı.

Bir tür ilişkiye girme olasılığı daha yüksek görünen çift ise Bea ve Priest'ti.

Onu takip etti. Bu onun yaptığı bir şeydi. On dört yaşından beri yaptığı bir şeydi ve kız kardeşinin kanun kaçağı bir motosiklet kulübünün eski başkanına olan aşkı sayesinde hayatın karanlık tarafıyla tanışmıştı. Tuhaf bir manzaraydı, insandan çok meleğe benzeyen küçük, güzel bir sarışın, sanki saygı duymak için doğduğu tanrıymış gibi taş gibi soğuk bir katili gölgeliyordu.

Rahip fark etmemiş gibi davranıyordu ve bunda da iyiydi. Gezegendeki en az insan olan adam olma çabası da dahil olmak üzere, onu yaparken gördüğüm her şeyde iyiydi. Ama fırtına bulutlarının arasından süzülen güneş ışığı gibi, soğukkanlı yüz hatlarını parçalayan ve onu hâlâ tam olarak insan olmayan ama başka bir dünyaya ait, belki de Bea melekken şeytani bir şeye dönüştüren bu bakışlar vardı. Aralarında garip bir yin ve yang vardı ve en azından benim için

siyah ve beyaz arasındaki alanlar için çok uygun görünüyorlardı.

Rahip'in yüzünde şimşek çakması gibi gördüğüm o arzu parıltılarına boyun eğeceğinden değil. Ne Loulou ne de Zeus aşırı derecede korunan Bea'nın, tasmalı canavarıyla herhangi bir şey yapmasına izin verirdi.

Ama Bea'yi anladım. Rahip'in karanlığı ve gizemleri tarafından nasıl bu kadar zorlanabildiğini gördüm ve karşılıksız sevgisinden hiçbir şey çıkmayacağı için onun adına üzüldüm.

Zeus ve Lion, Berserkers'ın kıyafeti hakkında bir ipucu bulabilecek olan Honey Yves'in amcasıyla görüşmek üzere Vancouver'a gittikleri için ikisi de yoktu. King bana göz kırpar kırmaz beni evlat edinen Harleigh Rose ve Zeus'un orada olmaması berbattı ama en azından Zeus gitmeden önce King'e ve bana nişan hediyemizi vererek bunu fazlasıyla telafi etmişti; King'in "Yol Kaptanı" yaması ve arkasındaki Fallen renkleriyle dolu yeni kesimi ve benim için de bir deri ceket, sadece bunda "Garro'nun Malı" yazıyordu.

"Zirveye çıkacaktır. Bu H.R., bütün bir MC'yi alt edebilecek biri varsa o da kız kardeşimdir. Güven bana," diye mırıldandı King kulağıma, burnunu kullanarak saçımı geriye itti, böylece lobumu kemirebilecekti. "Sana yük olduğu için üzgünüm bebeğim. Bilmelisin ki bana da aynısını yapıyor."

"Kimsenin suçu yok. Sadece onu özlüyorum, anlıyor musun? Ve onun için endişeleniyorum. Berserker'lar Fallen'lar gibi değil. Sadece kötü şeyler duydum. Wrath bile onlardan nefret ediyor."

"The Fallen gibi çok fazla kulüp yok, Cress. Güzel olacak, bebeğim. Şimdi, rahatlamaya ve partinin tadını çıkarmaya çalışabilir misin? Sanırım tekila zamanı geldi, böylece seni arka odama sürüklediğimde ve seninle yoluma devam ettiğimde uysal olacaksın."

Isı anında bacaklarımın arasında kıvılcımlandı ve omurgamda kıvrılan arzuyu gönderdi. Daha da yakınlaşmak için kollarımı boynuna doladım. "Beni baştan çıkarmak için tekilaya ihtiyacın yok."

"Hayır, sanmıyorum," diye kabul etti ağzımı almadan önce.

Savrulan siyah saçları gözüme çarptı ve bakışlarımı az önce yanımdan geçen, poposunun yanaklarının alt yarısını gösteren daracık bir pantolonun içinde kıçı sallanan kadına yönelttim. Arkadan bakıldığında bile oldukça güzeldi ama onda bir şey, kötü çalınmış bir nota gibi bende yankılandı. Bir an için Paula'ya benzedi. Dört yıl önce buradaki ilk motorcu partimde kulüp binasında kavga ettiğim çılgın motorcu kaltağa. King'in bekâretini alan kişi olması hâlâ içimi yakıyordu ve bir şeyler görüyor olmam gerektiğini biliyordum çünkü o geceden sonra kulüpten sonsuza dek kovulmuştu.

Ama onu görme düşüncesi damarlarıma zehir gibi aktı ve King'in dikkati rom, tekila, Fireball ve öksürük şurubundan oluşan bir kokteyl hazırlayan Laboratuar Faresi tarafından dağıtılmışken onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken ürperdim.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve ardından biri bara vurmaya başladı. Bu, herkesin dikkatini çektikten sonra tavus kuşu gibi süslenip birasını havada tutarak ahşap barın tepesine tırmanan Nova'ydı.

"Bu gece burada Kral'ı, yeni doğan Düşmüş kardeşimizi ve onun güzel Kraliçesi'ni kutlamak için toplandık, ki benim naçizane görüşüme göre o adamın çirkin suratı için fazla iyi." Herkes sarhoşça güldü, hatta kahkahası sadece benim öpücüğümle kesilen Kral bile. "Aşka ve peri masalı saçmalıklarına inanan bir adam değilim ama bu ikisinin aşkına inanan bir adamım. Lou ve Z dışında hiç böyle bir şey görmedim ve bir daha göreceğimi de sanmıyorum. Boner'la kaçmadan önce parmağına bir yüzük takmanın zamanı gelmişti." Söz konusu motorcu kükredi, bilardo masasının üzerine zıpladı ve kahkahalar eşliğinde kasıklarını avuçladı. "Hayır, ama gerçekten, söylenmesi gerekiyor ve bunu yapanın ben olduğuma inanamıyorum, ama işte gidiyor. Kral ve Cress'e, Fallen MC'nin gelecekteki Kral ve Kraliçesine."

Herkes bizim için bağırırken, alay ederken ve ayaklarını yere vururken tezahüratların gürültüsü camları salladı ve zemini sarstı.

King ayağa kalktı, beni kollarının arasında tuttu ve kulübe hitap ederken bile ellerini kıçımın altına koydu. "Eskiden Shamble Wood Cottage olan o çöplüğü onararak Cress'e kur yapmamın bir parçası olduğunuzu düşünürsek, bu kadını asla elinde tutmak istemeyeceğini düşündüğü bir adama şans vermeye ikna etmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim kardeşlerim."

"Guy?" Boner seslendi. "O zamanlar lanet olası bir çocuktun!"

King de dahil olmak üzere herkes gülünce yanaklarım kızardı.

"Ne diyebilirim ki? Onu gördüm, istedim, aldım ve h e p s i bu kadar," dedi King küstahça ve sonra

çatık kaşlı yüzüme bakarak kıkırdadı. "Karım olmayı kabul ettiği için şanslıyım."

"Buraya, lanet olası buraya!" Yarasa seslendi. "Şimdi öp onu da içmeye geri dönelim."

King'in kahkahası ağzımda tatlı bir tat bırakırken, beni öyle bir öptü ki, birkaçı yuhalayıp kurt ıslığı çalana kadar bir grup motorcu tarafından izlendiğimizi unuttum.

Kendimi bıraktım ama King elini ensemde sıkıca tutarak bir yere kadar gitmeme izin verdi. "Uzun bir nişan değil bebeğim. Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Sırıttım, Eugene'in benim için özel olarak yaptığı akçaağaç şuruplu burbon sours'un etkisindeydim. "Yarın çok erken olamaz."

"İkiniz adına çok sevindim," dedi Loulou, şişmiş göğüslerinin üzerinde kırmızı harflerle "Motorcu Anne" yazan siyah bir tişörtün altında koca göbeğini açıkta bırakarak paytak paytak yürürken. Patlamaya o kadar hazır görünüyordu ki ayakta durabilmesi bile mucizeydi. Ayrıca, bana sarılmak için karnının üzerine eğildiğinde yüzünden aşağıya özgürce yuvarlanan büyük, güzel gözyaşları ağlıyordu.

"Özür dilerim, berbat durumdayım," diye yakındı, King bir koluyla onu sarıp yanına yatırırken ıslak yanaklarını sıkıyordu. "Bu lanet bebekler tüm iç organlarıma baskı yapıyor, yemin ederim gözyaşı kanallarımda bile hissediyorum."

King, onun başının üzerinden bana gözlerini devirmesine rağmen, "Elbette," diye kolayca kabul etti. "Hissettiğin sadece baskı."

"Aynen öyle."

Elimin arkasından kıkırdadım ve sonra sıcak karnının üzerinde bir davul gibi gerilmiş deriyi avuçladım. "Nasılsın?

küçük yeğenlerim, ne yapıyorsunuz?"

Elimin altında gelgiti emen bir akıntı gibi bir dalgalanma oldu ve Loulou'nun yüzünü buruşturmasıyla aynı anda ben de nefesimi tuttum.

"O da neydi?"

Lou'nun neredeyse melek gibi olan muhteşem yüzü inatçı bir kaş çatmayla çöktü. "Hiçbir şey."

"Loulou… bu bir kasılma gibi hissettirdi."

"Hayır."

King'e iri gözlerle bakarak, "Evet," diye itiraz ettim.

"Hayır. Değildi. Ayrıca, bu konuda ne biliyorsun ki?" koptu.

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim çünkü King'in bebeğini ne kadar özlediğimi bilen biri varsa o da benim kızım Lou'ydu.

"Hiç hoş değil," diye usulca homurdandı King. "Sırf korktuğun için kadınımı tersleme. Şimdi bana doğruyu söyle, Foxy. Kasılmaların mı var?"

Alnının üst kısmında boncuk boncuk ter vardı ve şişmiş ayaklarının üzerinde kıpırdandı, elini karnına götürdü, bir kasılma daha içinden geçerken gözleri kamaştı.

İç çekti. "Belki."

"Hastaneye gitmen gerekiyor," dedim hemen. "Neden kimseye söylemedin?"

"Gök gürültünüzü çalmak istemedim! Sizin için büyük bir gece. King sonunda erkekleşti ve bir yüzük taktı."

Eski öğrencimin şımarıklığına gülmekten kendimi alamadım. Tıpkı benim gibi o da yıllar içinde o kadar değişmişti ki, geriye dönüp baktığımda eski Louise'i şimdi Zeus Garro'nun bebeklerini taşıyan aynı kadın olarak görmek delilikti.

"Tatlım, cidden, bu çok saçma," dedim nazikçe. "Bu bebeklere sahip olmanız buradaki herkes için, hatta ve özellikle King ve benim için bile heyecan verici. Angel ve Walker'la tanışmak için neredeyse dokuz aydır bekliyordum."

"Zeus burada değil," diye fısıldadı ve bakışlarında filizlenen o korkuyu gördüm.

Bunu onsuz yapmak istemiyordu.

King'le başının üzerinden göz göze geldik ve onu kolunun altından nazikçe çözerek uzaklaştı, Zeus'u aramak için cep telefonunu çıkarmaya başlamıştı bile.

Kollarımı Lou'ya doladım ve bana sarılırken titrediğini hissettim.

Anında, Ares bizim yanımızdaydı. Bu kadar geç bir saatte partide olmak için çok gençti. Bir Perşembe günü gece yarısını çoktan geçmişti ve her şey sadece motorcu partilerinin yapabileceği gibi bir dizi erotik ve yasadışı tabloya dönüşüyordu. Ama Ares normal bir çocuk değildi ve gözleri bir adamın partinin ortasında bilardo masasında bir kadına saldırmasından çok daha kötülerini gördüğünü söylüyordu.

Loulou'nun elini tutup diğer elini hafifçe karnına koyarken iri gözleri karanlık ve ciddiydi. "Onlar iyi mi?" Lou titreyerek gülümsedi ve bir elini onun buklelerinin arasına soktu. "Evet, Ares bebeğim, iyi olacaklar. Sadece bir biraz erken gibi görünüyor."

"Harika. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle ve karnındaki eline bakıp hafifçe okşadı.

"Harika," diye onayladı Loulou, ben saçlarını okşarken kollarımda biraz gevşedi ve Ares kendine has sakinleştirici büyüsünü yaptı. "Seni çok sevecekler."

"Muhtemelen dünyanın en çok sevilen bebekleri olacaklar," dedi Ares omuz silkerek, Loulou'nun içinden geçenlerin derinliğinden tamamen habersiz.

Bir kasılma daha geldiğinde tısladı.

King odaya geri döndüğünde rahat bir iç geçirdim, ta ki yüzüne damgasını vuran kederli ifadeyi görebileceğim kadar yaklaşana kadar.

"Z aradı," dedi içi boş bir sesle. "Görünüşe göre Reaper Harleigh Rose'u almış ve Zeus için bir takas yapmak istiyor."

Kalbim ayaklarımın dibinde yere düştü. "Aman Tanrım."

Lou doğruldu, küçük dişlerini gösterdi. "Sanki öyle bir şey olacak."

"Sakin ol Lou," diye sesini yükseltti King, onun kolunu sıkacak kadar nazikti. "Bunu biz hallederiz. Partiler bitti ama bebeğim. Özür dilerim."

"Saçmalama, git," diye emrettim, Lou'nun üzerine eğilip yüzünü kavradım ve onu sertçe öptüm çünkü düşünmeyi reddetsem de böyle bir durumda neler olabileceğini asla bilemezdiniz. "Git ve onları bize geri getir. Ben Lou'yu hastaneye götüreceğim."

Bir kasılma daha vurduğunda inledi ve zayıflığa karşı dişlerini sıktı. "Hayır, hayır. Ben iyiyim ve bu bebekleri lanet olası bir krizin ortasında doğurmayacağım."

"Sen de öylesin," dedim ve sonra Ares'e döndüm. "Git ceketini, annesini ve Bea'yı getir, tamam mı?"

Yüzümün hatlarını ezberlemiş gibi bana bakan King'i bırakıp hızla uzaklaştı.

"Git," dedim usulca, "Sorun yok bebeğim."

"Seni seviyorum," dedi sert bir sesle, sanki kelimeler kalbinden kopup gelmiş gibi, kanlı ve çiğ. "İkinizi de seviyorum. Benim için güçlü olun, tamam mı?" Başımı salladım ama Lou cevap vermeyince çömelerek çenesini sıktı ve bakışlarını kendi gözlerine kaldırdı. "Anne, şu anda yine küçük savaşçı olmalısın, değil mi? Küçük kız ve erkek kardeşimin senin güçlü olmana ihtiyacı var."

"Z olmadan bunu yapmak istemiyorum," diye itiraf etti kalbimi kıran titrek bir sesle.

"Biliyorum Lou, ama sen de biliyorsun ki bebekler geldiğinde onları hep birlikte karşılayabilmemiz için bu işi halletmesi gerekiyor. Harleigh Rose dahil tüm Garro klanı."

"Tamam," diye fısıldadı, solgun ve belli ki sıkıntılıydı. "Sadece ona iyi bak, tamam mı? Ona ihtiyacım var... Ona ihtiyacım var."

"Anladım," dedi, gözleri benimkilere kaymıştı çünkü bu duyguyu biliyordu. "Seni seviyorum Lou, tamam mı? Seni seviyorum ve seni daha da çok seveceğim, bu bebekleri dünyaya güzel ve sağlıklı getireceksin, üçünüzü de."

"Tamam," diye kabul etti, adamın yüzünü sarmak için kullandığı avuç içine doğru eğildi. Derin bir nefes aldı, kendini dengeledi ve sonra gözlerinde mavi ateş parlayarak geri çekildi. "Tamam, şu bebekleri içimden çıkaralım. Ayak parmaklarımı görememekten bıktım."

King sırıttı. "Atta, bebeğim."

Gibson ortaya çıktı, yüzü gerçek bir endişeyle buruşmuştu. "Görünüşe göre işler kötüye gidiyor... Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

King adama baktı, ölçüsünü yavaşça aldı, bunu belli etti ama hakaret etmedi. Sonunda uzandı ve görevdeki polisin omzuna vurdu.

"Elbette, dostum. Van Polisi'ni arayıp Liman İdaresi'nde bir şeyler döndüğünü haber verirsen iyi olur. Berserkers MC'nin başkanı orada bir suç işliyor olabilir de olmayabilir de."

Gibson'ın sırıtışı yavaşça yayıldı, bal gibi tatlı ama biraz da hınzırcaydı. "Sanırım bunu yapabilirim. İsimsiz ihbar için teşekkürler."

King göz kırparak, "Sadece iyi bir vatandaş olmaya çalışıyorum," dedi ve ardından onu omzundan alkışlayarak yoluna devam etmesini sağladı. "Ve desteğin, Gibson, çok şey ifade ediyor. Lion'ın seni neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum."

"Evet, evet." Elinin tersiyle itti. "Ben zaten sana iyilik yapıyorum."

Phillipa ve Bea Lou'nun üzerine çullanırken King kıkırdadı. Kollarımı King'e dolayıp ona sarılabilmek için onu onların şımartmasına bıraktım. Onu böylesine güçlü ve sağlam bir şekilde kucağımda hissetmek, ne olursa olsun hayatta kalacağına inanmamı sağlıyordu çünkü o tanıdığım en güçlü adamdı.

"Kraliçem," diye mırıldandı saçlarıma.

"Onları bize geri getir, tatlım," dedim ona uzaklaşırken, son saniyeye kadar elimi tuttu ve sonra çizmeli topuğunun üzerinde dönerek adamları topladı.

Lou'nun suyu patlayıp yere ve onu destekleyen iki kadına sıçradığı sırada yanına geri döndüm.

Bea, "Tanrım, Lou, bunu gerçekten ayağıma yapmak zorunda mıydın?" diye bağırdı.

Lou ve annesi Phillipa güldükçe her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorunda kaldım.

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, her şeyi sindirmek için bir dakika daha beklerdim.

CHAPTER FOURTEEN

Kral

Vancouver'a vardığımızda her şey bitmişti. Yani, kardeşlerin suç mahalline gitmesi yerine bizim gitmemize gerek yoktu.

Lou'nun yatırıldığı hastaneye gittik ve bekleme alanında nöbet tutmaya başladık. Gece boyunca herkes gelmiş gibi görünüyordu. Buck ve Maja iri yarı motorcuya dar gelen bir sandalyeye sıkışmış, Nova yerde Lila ve Cleo'yu tutuyordu.

Bea yarı Lila'nın, yarı da saatlerce sallanan kapının yanında hiç dinlenmeden nöbet tutan Priest'in ayaklarının üzerine kıvrılıp uyudu. Duman, Riley ile birlikte astım makinesini sürükleyerek geldi ve hemen kızararak gece boyunca onunla sohbet eden Phillipa'nın yanına oturdu.

Orada oturdum, sohbet etmek için yanıma oturduklarında insanlarla konuştum ya da Cress'in bana verdiği Prens'in ilk baskı kopyasını okudum, aklım o odada Lou ile birlikte Cressida'da olsa da, doğum sırasında ona destek olsam da.

İlk aşamalarda onları gözetlemiştim, sadece kapı aralığına yaslanmış ve Cress'in terleyen, görsel olarak rahatsız olan Loulou'ya buz parçaları yedirmesini ve ona Zeus ve babamla bir araya gelmeden önceki kulüp hakkında küçük hikayeler anlatmasını izlemiştim. Etkileşimlerini çok sevdim, sanki etraflarında dokunulmaz bir güç alanı varmış gibi, sanki aşkları dünyadaki tüm yanlışlıklara karşı bir bariyermiş gibi, onları bu yanlışlıklardan koruyor, onlara karşı ısıtıyormuş gibi. Birbirlerine kız kardeş ve en iyi arkadaş gibi davranıyorlardı, oysa Lou aslında Cress'in kayınvalidesi olacaktı, Cress'in on yaş büyük olduğu düşünülürse bu çok garipti. Aralarında birbirlerine duydukları sevgiden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bunu onlara biz verdik, Zeus, ben ve The Fallen'daki ailemiz. Onlara her şeye rağmen sevmenin ne demek olduğunu göstermiştik, her şeye değer veren bir insanın kalbinde yatan şey olduğu için saçmalıkları ortadan kaldırmıştık.

Boğazım düğümlendi, kalbim yavaş atmaya başladı, kanım gurur ve sevgiyle doldu. Eğer daha az erkek olsaydım, ağlayabilirdim.

Yine de ziyaret zamanı sona ermişti ve Lou resmen doğum yapıyordu ve Zeus, polisle ve Berserker dramasıyla işi bitmiş, bebeklerine kavuşmak için yola çıkmıştı.

Onu görmeden önce duydum, sabahın erken saatleri sesini daha da kabalaştırıyordu, gülüşü hastanenin koridorlarında kükreyen bir aslan gibiydi.

Köşeyi döndü ve bazen olduğu gibi onun ne kadar iri bir adam olduğunu fark ettim. İri bir adamdı, yoğun kaslarıyla bir güç merkezi gibi doluydu, kalın, koyu renk sakalları vardı ve gözleri benimkiler kadar hafifti ama gümüş rengindeydi. Saçları da benimki gibiydi, melek kanadı dövmeli omuzlarının etrafında çılgın ve gür, uçları bala batırılmış kahverengi. Benim için çok güzeldi ve bunu bir oğul olarak söylemek tuhaf olabilirdi ama onun güzelliğini içimde hissediyordum çünkü o tanıdığım en iyi adamdı. Onda kötü olan hiçbir şey yoktu, hiçbir şey, bir gram bile. O sevgi, kahkaha ve aileydi.

Sevdiği insanlar için fedakârlık yapmıştı ve bana da bunu öğretmişti. Bana hiçbir şeyin sevdiklerini korumaktan daha önemli olmadığını öğretmişti ve bu benim kemiklerime kazınmış bir felsefeydi.

İçimdeki iyi olan her şeyi ondan aldım.

Farrah değil, beni zehirli rahminde taşıyan ve hayatımın bir parçası olduğu tüm yıllar boyunca bana zehir tükürmeye devam eden sürtük.

Hiç tanımadığımız büyükanne ve büyükbabalarımız ya da atalarımız değil. Sadece Zeus.

Bir ebeveyn sanki H.R. ve ben ondan tamamen oluşmuşuz, Athena Zeus'un kafasından çıkmış gibi.

Dünyaya iki yeni kardeş getireceğimi ve onların iki ebeveyni olacağını bildiğim gün olabilirdi,

Cress ve ben hariç, o çocukların sahip olabileceği en iyi ebeveynlerdi, ama babamın koridordaki görüntüsü beni gerçekten etkiledi, bir başka boktan olayla uğraştıktan sonra bile gururlu ve güçlü görünüyordu.

Sonra Harleigh Rose oradaydı, gülümsemesi muşambaya neredeyse duyulabilir bir çarpmayla düşerken, gözleri erimiş akuamarin renginde, orada bekleyen ekibimizin üzerinde gezindi. Farlara yakalanmış bir geyik gibi donakaldı ve Danner yanında olmasa kaçacakmış gibi görünüyordu, eli sırtındaydı, bu küçük hareket onu tamamen esir almıştı.

Düşünmeden hareket ettim, sadece küçük kız kardeşimi haftalarca görmedikten sonra tekrar kollarıma almak istiyordum. Önce yürüdüm, sonra koşmaya başladım, gözleri büyüdü ve kaçacağını sandım, sonra koştum, onu kollarımın arasına aldım, öyle sıkı tuttum ki kulağımın dibinde nefesi kesildi.

Aynı kokuyordu. Her nasılsa, hayatı boyunca hep aynı kokmuş olması bana çılgınca ve güzel gelmişti. Çiçeksi, biraz tatlı, biraz topraksı bir çiçek, bana vahşi atların dolaştığı bakımsız tarlaları düşündürdü. Güzel ve vahşi, tıpkı kız kardeşim gibi.

"H.R.," dedim dağınık saçlarına, sesim kabaydı, kollarım ona çok sıkı sarılmıştı. "Evine hoş geldin."

Kilitteki bir anahtar gibi kollarımda çözüldü, sanki yıllardır benden ayrıymış ve anlatılamaz trajediler yaşamış gibi sarıldı ve hıçkırdı.

Trajedilerden şüphe etmedim ve bu benim kalbimi kırdı. Ona düzgün bir şekilde bakamayalı yıllar olmuş gibiydi. Büyük olan olmak zordu.

Onunla her zaman ilgilenmiştim, artık bana ihtiyaç duymayacak kadar büyümüştü, en azından bir zamanlar olduğu gibi.

Düğümlenmiş bir kasın üzerindeki baskı gibi iyi hissettirdi, bana gözyaşlarını verdi, dikenleri bırakıp bir zamanlar olduğu o tatlı küçük kız olmak için hala benimle yeterince güvende hissedebiliyordu.

"Benim tatlı Harleigh Rose'um," diye yatıştırdım, elimi bir kediyi yatıştırır gibi sırtının üst kısmında gezdirdim. "Şimdi sus."

Sadece daha yüksek sesle ağladı ve bunun nedeninin Cress'in orada olması, kollarını ikimize de sarması ve H.R.'nin ıslak yanaklarına öpücükler kondurması olduğunu fark ettim. Lila da diğer taraftan bize sarılmış, en yakın arkadaşına fısıldıyordu.

"Bu aksiyona ben de katılabilir miyim?" Nova sesinde bir alaycılıkla sordu. "Grup kucaklaşmalarını sevdiğimi biliyorsun."

"Tanrım, iğrençleşme," diye uyardı Lila, ama Nova'nın topluluğumuza katılabilmesi için kolunu açtı.

"Buck arkamdan homurdandı ve sonra o da oradaydı, beyaz sakalını H.R.'nin kafasına dayamıştı. "Ama siktir et, prensesimizi her gün geri alamıyoruz."

Sonra herkes oradaydı, altı kişi kucaklaştık, dağılır dağılmaz hiç olmamış gibi davranacağımız lanet olası bir motorcu kumbaya saçmalığı.

Danner'ın bir köşeye yaslanıp küçük bir gülümsemeyle H.R.'yi izlediğini fark etti ve birbirlerine böyle bakıp diğerinin fark etmediğini düşündükleri zamanları düşünerek kıkırdadı.

"Danny," dedim, sırıtarak yanıma geldi. "Lanet olsun adamım, geri dönmene sevindim."

"Evet, Cress ve Lou'nun başına gelenlerden sonra benden pek hoşlanmadığını hatırlıyorum."

Omuz silktim, sırıtışım hâlâ yerindeydi çünkü Danner'la uğraşmak her zaman eğlenceli olmuştu. "Köprünün altından çok sular aktı, o zamanlar çelişkiler içindeydin. Şimdi doğru taraftasın."

Cress, H.R.'yi kucağına alıp saçlarını okşarken ve onu severken güldü, onun yokluğuna hiç üzülmedi, sadece evde olduğu için mutluydu.

Kahretsin, kadınımı seviyordum.

"Ona teşkilatı bıraktığımı söyledin mi?" diye sordu kız kardeşime.

Başını salladı ama ben yüksek sesle kükredim, bir polisi daha karanlık tarafa geçirmiş olmanın heyecanını yaşıyordum.

Bu işte iyi olmaya başlamıştım.

"Evet, yaptın! Yasanın doğru ya da yanlış tarafından bahsetmiyordum. Yine bizim tarafımızda olmaktan bahsediyordum, benim ve H.R.'ın. Seni özlemiştik."

Soğukkanlı yüzünde bir şey kıpırdadı, betonun üzerindeki gölge gibi. "Evet, King, ben de seni özledim."

"Sanırım burada kalacağım." Cress'i almaya giderken ona göz kırptım ve Harleigh Rose da onun yanına gitti.

Bunu görmek güzeldi, onunla birlikte olduğu sürece bir daha asla kötü bir şey olmayacakmış gibi ona gülümsemesi.

Eğer artık bana ihtiyacı yoksa, onun sorumluluğunu üstlenecek kişinin o olmasına seviniyordum. Tam bir baş belasıydı.

"İşte bu!" Zeus bağırdı, gelir gelmez doğumhaneye koşmuştu ve şimdi geri dönmüştü, kolları

Konserdeki bir rock'çı gibi yumruklarını kaldırdı. "İki sağlıklı çocuğumuz ve sağlıklı bir Lou'muz var. Walker ve Angel Garro."

Maja bir sandalyeye tırmandı, yumruğunu havada döndürdü ve kükremeye başladı.

Herkes bizi takip etti, kutlamalarımızla ince hastane duvarlarını titrettik, hemşireler bizi susturmak için dışarı çıktılar ama biz Z'nin göğsüne vurup kükremesine izin verdikçe onlar da gülmeye ve tezahürat yapmaya başladılar.

"Zeus Garro," diye seslendi soğuk bir ses, gürültüyü yararak ve kulakları ani bir sessizlikle çınlatarak.

Danner kaşlarını çatarak Zeus'un önüne geçti. "Robson, Hatley, neler oluyor?"

Durdular, muhtemelen bir polisi %1'lik kesimlerle bir grup motorcuyla birlikte görünce şaşırdılar.

"Seni gördüğüme sevindim Danner, ama bu resmi bir iş."

"Ne oluyor lan?" Onlarla babamın arasına girebilmek için kalabalığı iterek talepte bulundum.

Önce ona ulaşmışlar.

"Zeus Garro, Memur Gibson'ı öldürmekten tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Eyalet tarafından size bir avukat sağlanacaktır..."

"Siktir et." İçlerinden birinin bileklerine kelepçe takmasını engelleyerek ilerledim. "Avukatını sağlayacağız ve bunun için seni kızartacağız. Sen neden bahsediyorsun?"

"Riley Gibson, Townsend'e ait bir Noel ağacı çiftliğinde başından vurulmuş halde ölü bulundu."

"O yerin yakınında bile değildim," diye karşı çıktı Zeus, lanet bir keşiş kadar sakindi. "Danner'a sor, ben hep buradaydım.

gecenin yarısını onunla geçirdim."

Durakladılar ama Robson adındaki kişi kelepçeleri havaya kaldırdı. "Ellerini arkaya koyabilirsin ya da ortağım senin için yapabilir. Cinayet silahı yüz metre ötede bir dere yatağında bulundu ve üzerinde senin parmak izlerin vardı, senin adına kayıtlı. Bununla ilgili bir sorununuz varsa, motorcu arkadaşlarınızdan birine avukatınızı aramasını söylemenizi öneririm."

"Karımın ikizleri oldu," dedi Zeus ölü bir sesle. "Veda etmeme izin ver."

"Karın ve çocuklarınla vakit geçirmek istedin, tekrar cinayet işlemeden önce iki kez düşünmeliydin," diye tersledi Robson, diğer adam onu duvara itip elini geri çekmeden önce.

İleri atıldım ama Buck beni tuttu ve fısıldadı, "Sakin ol lan. Onu çıkaracağız ve senin için kaynak ayırmamıza gerek yok."

"Baba, hayır," diye bağırdı Harleigh Rose, ellerini kelepçelemelerine gönülsüzce izin veren Zeus'a sarılmaya çalışarak.

Onu çevirip koridorda kurbağa yürüyüşü yaptırmaya başladıklarında benimle göz teması kurdu, ifadesi boştu ama gözleri gri ateş gibiydi. "White'ı ara. Benimle karakolda buluş. Bu gece kadınım ve bebeklerimle birlikte evde olacağım. Bunu onlara söyle."

"Döneceğim. Oraya asla geri dönmeyeceksin," diye söz verdim ve bunun ruhumda kök saldığını hissettim. Daha önce neredeyse kendini hapishanede kaybediyordu. Bunun tekrar olmasına asla izin veremezdim.

Kral

Skell, Düşmüş Şapel'deki masanın üzerine eğilmiş, bir saat önce kilise başladığından beri herkesin bağırdığı gibi bağırarak, "SİKTİĞİMİN DOMUZLARIYDI!" diye bağırdı.

Küçük kardeşim doğduktan iki gün sonraydı ve Zeus hâlâ gözaltındaydı.

White saatlerdir onu kefaletle serbest bıraktırmaya çalışıyordu, ama bir cinayetten sabıkalı olduğu için

yargıç kefaletle serbest bırakma kararı vermedi.

Sanki hastanede bir bomba patlamış gibiydi, tam güvende olduğumuzu düşündüğümüz anda ayaklarımızın altında bir mayın patladı, uzuvlarımızı havaya uçurdu ve bizi kanlı parçalara ayırdı. Kadınlar, Lou ve bebeklerin yanında olmak için Cress ve Maja'nın önderliğinde hemen işe koyuldular. Loulou'nun durumunun pek iyi olmadığını söylemeye gerek yok. Kafese kapatılmış vahşi bir kedi gibi sinirliydi, bebeklere bakmaktan ve beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Bir sürü gözyaşı, bağırış çağırış ve duvara fırlatılan bir vazo vardı ama tüm bu erimeye rağmen o hâlâ yeni bir anneydi ve iyi bir anneydi. Walker ve Angel asla uzakgelen Onu, her zaman eğilimli için ile Gözlerindeki ateşle o kadar çelişen bir kibarlık vardı ki Z özgür olana kadar ölmeyecekti.

Ve erkekler olarak işlerimizi sıkı tutmaya çalışıyorduk çünkü Başkanımız ikinci kez hapse girmişti ve halledilmesi gereken tonlarca sorun vardı. Ama lanet olsun, kedi gütmek gibiydi.

Herkes alfaydı, herkes bu adaletsizlik karşısında çılgına dönmüştü ve toplantı bu yüzden cehenneme dönmüştü.

"Tabii ki lanet olası polisler," diye homurdandım ve sandalyemden öylesine şiddetle kalktım ki sandalyem devrildi. Kardeşlerin gözleri bana döndü, şok olmuşlardı çünkü ben bağıran ya da taşkınlık yapan biri değildim. "Bunun nedenini biliyoruz kardeşlerim. Başçavuş Danner bizi indirmek için geçerli bir neden beklemekten yoruldu ve bir neden yarattı. Gibson'ın bize yardım e t t i ğ i n i bilmeliydi.

O gece parti. Lanet sorunun tek cevabı. O halde, başka bir soru soracak kadar akıllı olalım. Bu konuda ne halt edeceğiz?"

Kısa sessizlik alışkanlıktan kaynaklanıyordu çünkü normalde ayağa kalkıp bir şeyler söyleyecek olan Zeus olurdu.

Sonunda Buck öne doğru eğildi ve masaya etli bir yumruk indirdi. "Her şeyin bir sırası var. Oylama yapmalıyız."

Tenim kaşınıyordu, çok sıcak ve sıkıydı. İçimde güçlükle bastırdığım bir öfke vardı ama aynı zamanda babam hapisteyken boşalan yere geçip geçici başkan olma arzusu da vardı. Bu asla olmayacaktı. Bir saniyeliğine de olsa bu işe tamamen adapte olmuştum ve kulüpte bir hiyerarşi vardı. İşler hep böyle yürürdü.

Buck başkan yardımcısıydı, doğal olarak onu lider olarak seçecektik.

"Oylamadan önce, plan tam olarak nedir?" Nova Buck'a bakarak sordu.

"Arabayla ateş edin, o orospu çocuğunu korkudan ödünü koparın. Onlara Düşmüşler'le uğraşılmayacağını ya da gözlerinin korkutulmayacağını gösterin."

"Bazılarımızı makul şüpheyle tutuklayacaklar," diye belirttim bunu söyleyeceğini bildiğim halde.

Masayı tekrar tokatlayarak, "Öyle olsun," dedi.

Tereddüt ettim ama öfkem çekincelerimin üstünü örtmüştü. "Aklım, parmaklıklar ardında daha fazla kardeşe ihtiyacımız yok. Bu konuda akıllı davranmalıyız, yoksa bizi teker teker avlayacaklar. Darbenin altında ezildiğimizi ve yaralarımızı sarmak için zamana ihtiyacımız olduğunu düşünmelerine izin vermek daha iyi olabilir. Bunun yerine, o herifi alaşağı etmek için bir plan yapmalıyız."

"Onu öldürmek mi? Evet, lanet olsun, ben varım," diye homurdandı Lab-Rat.

"Onu öldüremeyiz," dedim ve her bir kardeşimin kaşlarını çatmasını izledim. "Zeus'un hapisten çıkmasını istiyorsunuz, Gibson'ın nasıl içeri tıkıldığını bilen, hatta belki de bu işi bizzat yapan adamı öldüremeyiz. Bunu çözdükten sonra onu beceririz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Heckler talep etti. "Biz domuz değiliz."

"Adam haklı King," dedi Axe-Man, her zamanki gibi sakin ve yavaş bir sesle. "Araştırmacılar değil."

"Hayır, ama biz lanet olası suçlularız. Çok şey seçebilir, birini itiraf etmesi için korkutabilir, pis sırlarını öğrenmek için bir polisi takip edebilir ve bize daha fazlasını anlatması için ona şantaj yapabiliriz. Size söylüyorum, seçeneklerimiz var. Öfkeyi dizginlersek akıllıca olanlar."

Wiseguy homurdandı: "Hiçbir boka karışmıyorsun ve sadece Prez'in değil, baban da hapisteyken bu konuda bu kadar pısırık olmana çok şaşırdım."

"Hey, dostum, hiç hoş değil," diye azarladı Bat, ama ben çoktan kırmızı görmeye başlamıştım.

Masanın üzerine o kadar eğildim ki botlarım neredeyse yerden kalkacaktı, Wiseguy'a bakarken yüzüme bir hırıltı yapıştı. "Çılgına dönmeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Lanet olası adamdan daha iyi bir baban mı var şimdi ikinci kez kilit altında? Evde yeni bebekler var, şefkatli karısı bu boku tek başına çekiyor ve o hiçbir şey yapmadı mı? Çok kızgınım Wiseguy, bir daha bu konuda bir şey söylersen dişlerini dökerim. Akıllı davranmaya çalışıyorum ki onu oradan çıkarabilelim."

Skell, "O orospu çocuğuna kiminle uğraştığını göstermek için hemen bir şeyler yapılmalı," diye bağırdı.

"Kiminle uğraştıklarını biliyorlar. Kulübü yıkmayı hayatının misyonu haline getirdi. Saldırıya hazırlandığını ve bize karşılık vermek için planlar yaptığını düşünmüyorsunuz değil mi? Dinle, Machiavelli der ki, 'eğer birini yaralamak istiyorsan, bunu öyle bir şekilde yap ki, onun intikamından korkmak zorunda kalmayasın." Yumruğumu masaya vurdum. "Onlara küçük bir zarar verirseniz, intikamlarını alırlar; ama onları sakat bırakırsanız, yapabilecekleri hiçbir şey yoktur."

"Güzel sözler," diye tükürdü Heckler. "Bir bok ifade etmiyor."

"Dinlemiyorsun. Bunu Danner mı yaptı? Onu bitirmeliyiz. Sadece diyorum ki, geri gelip daha fazla hayatı parçalamaması için onu bitirmeliyiz. Evlenmek üzere olduğum bir kadın var, balayımı delikte geçirmek istediğimi mi sanıyorsun? Bat, çocukların var, onların babasız büyümesini mi istiyorsun? Buck, Maja'nın sensiz yaşlanmasını mı istiyorsun?" Sessizlik tehlikeliydi, her bir kardeş ateşin üzerinde tehlikeli bir şekilde tutulan dinamit lokumları gibiydi. "Polisleri ayrı ayrı hedef alalım, bakalım içlerinden biri çark edecek mi? Hutchinson'ın yardımcı olabilecek bir şey bildiğinden şüpheliyim, yıllardır cebimizde olduğunu düşünürsek. Onları ikişer ikişer alıp buraya getirelim, Priest'in onlarla özel bir şekilde ilgilenmesine izin verelim ve Danner ve diğerleri hakkında ne elde edemeyeceğimize bakalım."

"Zeus cinayetle suçlandı," dedi Buck ve bunu söyler söylemez taktiğimin daha başlamadan bittiğini anladım. "Danner'ın motorcu öfkesinin gazabını hissetmesi gerekiyor ve bunu şimdi hissetmesi gerekiyor."

"Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı birkaç kardeş.

Nova özür diler gibi ayağını masanın altından benimkine vurdu.

Buck, "Oylamaya geçelim," diye emretti.

Yirmi dakika sonra Buck'ın geçici başkan ilan edilmesi de sürpriz olmadı.

Cress kulüp binasındaki yatağımda uyuyordu, Loulou'ya hizmet ettiği bir günün ardından sızmıştı. Orada ona katılmak, uykunun unutkanlığına gömülmek istedim ama Boner, Lab-Rat ve Heckler Danner'ın evine doğru gezintiye çıkmış, Buck'ın o çok istediği arabalı gezintiyi yapıyorlardı.

Bana doğru gelmedi. Danner'ın aylarını harcayarak hazırladığı bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissettim. Nasıl tepki vereceğimizi bilecek kadar motorcuları tanıyor, yıllardır bizi izliyordu. Tam olarak bunu isterdi.

Bir yudum soğuk bira içmeden önce Blue Buck'ıma doğru iç çektim ve yumruğumu önümdeki barın üzerinde duran ciltli Prens kitabına vurdum. Bazen kardeşlerimle aramda bir engel oluyordu çünkü hemen anlayamadıkları her şeyi göz ardı ediyorlardı. Priest gibi birkaç istisna vardı.

Eline geçen neredeyse tüm dini metinleri ezberlemişti ve uzun süre askerlik yapmış olan Bat, çağlar boyunca değişmeden kalmış olsalar bile bazı şeyleri sorgulayabilirdi ama genel olarak motorcular, ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, kendilerine kitaplardan bir şeyler söylenmesinden hoşlanan tipler değildi.

Ve ben de o adamdım, tam olarak bilgiyi elle tutulur bir susuzlukla arzulayan adam. Cress'e bu kadar aşık olmamın birçok nedeninden biri, Delian problemi gibi bir beyne sahip olmasıydı, ne kadar uzun süre üzerinde düşünsem de asla tam olarak anlayamayacağım bir beyin.

Kelimeler ve düzyazı bana, bir damarı kesip açtığımda mürekkebin kolumdan akıp bir sayfayı şiirle dolduracağını düşündüğüm şekilde anlamlı geliyordu.

Böylece Prens'i ve onun hayatıma, bu duruma nasıl uygulanabileceğini anladım.

Doğamızdan daha zeki olmalıydık, motorcuların asla olmadığı bir şekilde öngörülemez olmalıydık. Z'yi o kokuşmuş delikten çıkarmak ve Danner'ı öldürmek ya da onun yerine içeri sokmak istiyorsak daha fazlası olmalıydık.

İçimde kaynayan hayal kırıklığı, hızla içtiğim ikinci birayla ancak yatışmıştı.

Nova yanımdaki tabureye çökerken, "Biliyorsun," dedi. "Demek istediğini anladım."

Kaşlarımı çattım, kulübün Kazanova'sıyla oyun oynayamayacak kadar yorgundum.

"Çok ciddiyim kardeşim, seni anlıyorum. Buck uzun zamandır bu hayatın içinde, bazen insan altmışlı yıllarda takılıp kalıyor, çünkü teknolojinin baş ağrısı ve zahmeti asi olmayı çok daha karmaşık hale getirdi."

"Hâlâ yapabilirim," dedi Priest diğer tarafımdan, hayalet gibi sessiz bir şekilde üzerimize doğru geliyordu. "Onları teker teker ele geçirin ve bildiklerini bize anlatmaya zorlayın."

"Bilmem gerek kardeşim." Bat dövmeli ellerini omzuma vurdu ve sıktı, bir çift parmağında 'Hell', diğerinde 'Bound' yazıyordu. "Arkandayız."

İçimden bir iç geçirdim, sonra kadınım gibi konuştuğum için kıkırdadım. "Minnettarım, çok ciddiyim."

Dışarıdan gelen yüksek sesli bir lastik gıcırtısı hepimizi alarma geçirdi, silahlar belden çıkarıldı ve bıçaklar bir anda ellere alındı.

Saniyeler sonra kulüp binasının kapısı itilerek açıldı ve kapının önünde küçük bir figür belirdi.

"Merhaba," dedi Susan Danner, yakında yeniden Susan Hobbs olacaktı, her zaman taktığı inci dizisini tutarak bir motorcu kulübünün girişinde titreyerek selam verdi. "Kral Kyle Garro burada olabilir mi diye merak ediyordum."

O daha konuşmasını bitirmeden yerimden kalkmıştım.

"Susan," dedim nazikçe, yanına gidip ona sarılırken. "Neler oluyor? Kafan mı karıştı?"

Susan'ın erken başlangıçlı Alzheimer hastalığı vardı ve onu kasabada bazen boşluğa bakarken ya da Mac's Grocer'da hayatın sorusuna cevap arar gibi bir konserve kutusunu tutarken görüyordum. Bu gibi durumlarda her zaman eve gitmesine yardım ederdim ama bu gibi durumların giderek daha sık görülmeye başladığını biliyordum.

Yine de, ehliyetsiz ilan edilip hayatının geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalmadan önce Harold Danner'dan boşanacak kadar kendini toparlamıştı.

Titreyen elleri sırtımı buldu ve konmaya korkan kuşlar gibi beni okşadı. "King, tatlım, iyi misin?"

Geri çekildim ve gözlerinin içine bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Hayatımda bana bir nebze de olsa anne sevgisi veren tek kadındı ve yıllar içinde Aslan ve ben olarak birbirimizden uzaklaşmış olsak da onu hâlâ seviyordum ve hep sevecektim.

"Daha çok senin için endişeleniyorum Suse. Seni buraya getiren nedir?"

Güzel yeşil gözleri yaşlarla doldu ve sözlerinin çirkinliğini gizlemek istercesine elini ağzına götürdü. "Harold'ı ziyarete gittim çünkü çiftlikte fırtına vardı ve biraz korktum. Normalde aldırmaz çünkü sanırım eve, yanıma gelmek isterdi. Her neyse, şey, kendimi onun dairesine bıraktım ve o bir kadınla konuşuyordu." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Beş para etmez, anlıyor musun? Çok yüksek sesle tartışıyorlardı, öyle ki merdivenlerin dibinden bile duyabiliyordum."

Kalbim uzun bir süre atmayı bıraktı. "Ne dediler?"

Alt dudağı titriyordu ve elleri havada uçuşuyordu. "Babandan bir şey çalmasını istediği için ona kızıyordu ve sanırım çaldığında onunla ne yapacağını bilmiyordu..."

"Ne çaldı?" Sakin kalmaya çalışarak, boğazımda bir uğultu olmasına ve kanımdaki avı yakalama dürtüsüne rağmen onu korkutmamaya çalışarak ısırdım.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Sanırım bir silahtı."

Siktir, siktir, siktir.

"Tamam," dedim yavaşça, onu koltuklara doğru yönlendirdim ve Nova, Bat ve Priest'in arkamda olduğunun farkında olarak oturabilmesi için boş bir bira kutusunu taşıdım. "Seni gördüler mi?"

"Hayır, hayır. Her şeyden çok etkilenmiştim. Biliyorsun, Harold kanunlar konusunda her zaman çok sertti, ama son birkaç yıldır... Şey, eskisi gibi değil. Endişeliyim, King," diye itiraf etti, yaşlı bir kadının yüzünde bir çocuğun şaşkın gözleriyle bana bakarken gözyaşları dökülüyordu. "Gerçekten korkunç bir şey yapmış olmasından endişeleniyorum."

O yaptı, öfkelenmek istedim, o yaptı! Zeus Garro'yu işlemediği bir suçtan dolayı hapse attı.

"Evet, Suse," dedim onun yerine, sesimin soğuk, hesaplı sakinliğine şaşırarak, bir bardağın içine yerleştirilmiş buz küpleri gibi. "O yaptı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başlamadan önce. "Sen her zaman çok iyi bir çocuktun, Rosie de öyle. Bir şeye başladığında nasıl duracağını bilmiyor. Gerçekten, onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm ama... sanırım yanılmışım."

Hıçkırıklar dalga dalga yayılıyor, hafif omuzlarını ağırlaştırıyor, ağzından taşıp avuçlarına dökülüyordu. Onu teselli ederken sırtını okşadım ve yüzümü buruşturdum, bu son gelişme hakkında konuşabilmek için kardeşleri Şapel'e geri götürmem gerekiyordu.

"Can..." diye sordu birkaç dakika sonra. "Lion Vancouver'dan dönene kadar burada seninle kalabilir miyim?"

"Elbette," diye kabul ettim küçük bir gülümsemeyle. "Bir keresinde beni yanına almıştın. İyiliğinin karşılığını verme sırası bende."

Bana bakarken gülümsemesi titrek ama saftı ve ben sadece bana verdiği bilgiyi eski kocasının boynuna ilmik geçirmek için acımasızca kullanmak zorunda kalmamayı diledim.

CHAPTER SIXTEEN

Kral

Bir çocuğun babasını hapiste görmesi için bir kez çok fazlaydı. İlk kez hapse girdiğinde, çocukken bile anlamıştım. Küçük bir kızın hayatını kurtarmak için bir adam öldürmüştü, aynı kız on yıl sonra karısı olacaktı. Babam ve kahramanım olmadan Farrah'la sıkışıp kalmak hoşuma gitmemişti ama bunu anladım ve bununla nasıl başa çıkacağımı öğrenmemde bu önemliydi.

Artık elde edilecek bir şey yoktu. Zeus, Harleigh Rose'u boktan bir durumdan kurtarmak için bir anlığına ortadan kaybolmaktan başka bir şey yapmamıştı ama kahraman bir kez daha kötü adam gibi cezalandırılıyordu.

Devasa gövdesine zar zor oturan turuncu bir tulumun içinde, çarpık, kirli pleksiglasın arkasındaki telefon bankasında oturuyordu. Ağzının etrafındaki parantezler çukurlara, gözlerinin yanındaki kırışıklıklar ağır fanuslara dönüşmüştü ve benimle göz göze geldiğinde, ruhunun yine hapishanede olmaktan, bu kez henüz tanımadığı bebeklerden ayrı kalmaktan aldığı darbeyi gördüm.

"Baba," diye homurdandım göğsümdeki baskıya rağmen oturdum ve Walker'ı kucağıma aldım. "Oğulların seni görmek için burada."

Aramıza bakarken babamın yüzü buruştu, gözleri gözlem için tuttuğum Walker'ın minik bedeninin her santimini çiziyor, sonra kendi bedenimi izlemeye geçiyordu. Dövmeli ellerinden biri sanki bize dokunabilecekmiş gibi uzandı, sonra işe yaramaz bir şekilde masaya bıraktı.

"Oğullarım," dedi, sesi kuru ve ayak altındaki çakıl gibi sertti. "Lanet olsun, gezegendeki en güzel çocuklara sahibim."

Duygularım boğazımda düğümlenirken burnum kaşındı ama ona rahat bir sırıtış attım çünkü diğer her şeyle birlikte benim için de endişelenmesine gerek yoktu.

"Lou şimdiden ağzını kapattığını söylüyor," diye aktardım küçük kardeşimi, gümüş rengine döneceğini bildiğim uykulu mavi gözlerini babasına dikecek şekilde ayarlayarak. "Hoover gibi emiyor."

Güldü, alışık olduğum karın gurultusu değildi ama yine de onu neşelendiren bir kıkırdama. "Bunu kaçırdığım için beni sikin."

"Angel'ı gördün mü?" Lou'nun bir hafta boyunca her gün bebekleri ziyaret ettiğini bilmeme rağmen sordum.

"Şimdiden kalp kırıcı oldu," dedi gururla. "Onunla çok uğraşacağım, şimdiden söyleyebilirim."

"Harleigh Rose'u örnek alırsak, siz sert kadınlar yetiştiriyorsunuz, bu yüzden ne olursa olsun ona bir şey olmayacağını düşünüyorum."

"Evet," diye kabul etti. "Çocuklarım konusunda şanslıydım." "Hayır, biz seninle şanslıydık, ihtiyar."

Neredeyse şiddetli bir aşk dalgası yüzünü keserken gözleri bir bıçağın ucuna takılan ışık gibi parladı.

Bunu, böyle bir aşkın ıstırabını ondan aldım.

Walker'ı nasıl tuttuğuma bakarak, "Sen ve Cress de çok şanslı olacaksınız," dedi. "Yakın zamanda beni tanıdığımız en genç ve en yakışıklı dede yapacak m ı s ı n ?" Onunla birlikte güldüm ve sonra Walker sanki kahkahalarım beni güldürüyormuş gibi küçük yumruğuyla bana vurduğunda daha çok güldüm.

huysuz halinden rahatsız oldu.

"Evet, üzerinde çalışıyorum, ihtiyar," diye itiraf ettim, mutlu sırıtışındaki çılgınlığa bayılmıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Çocuklarımızın birlikte büyüyeceği düşüncesi hoşuma gidiyor."

Bu düşünce karşısında başımı salladım, babam ve benim aynı yaşta çocuklarımız vardı, ama biz motorcuyduk ve Fallen'dık, bu yüzden sosyal adetlerle pek ilgilenmezdik.

"Kardeşler Buck'a oy verdi," dedim ona, zaten biliyor olmasına rağmen.

Zeus arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, gözleri hâlâ birkaç saniyede bir benden Walker'a dönüp duruyordu. "Bunun hakkında konuşmak istersin diye düşündüm."

Omuz silktim. "Olan oldu. Susan Hobbs geçen gün kulübe geldi ve Danner'ın silahı çalması için bir kaltak tuttuğundan endişelendiğini söyledi. O silahı yıllardır kullanmadığını görünce mantıklı geldi."

"Yaklaşık on yıl boyunca masanın çekmecesinin dibinde durdu," diye kabul etti.

"Suse bize dairesinin alarm kodunu söyledi. Bu gece birkaç kardeşle gidip ne bulacağımıza bakacağız."

"Tam olarak ne bulmayı umuyorsun? Ve eğer bulursan, onunla ne halt edeceksin? Sen polis değilsin, King. Bir şey bulursan, bu mahkemede kabul edilemez."

"Hayır, ama Lion Vancouver'daki İç İşleri ile konuşuyor. Şu anda gözleri Harold'ın üzerinde ve isimsiz bir ihbar alırlarsa harekete geçebilirler."

Şüpheci görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Umutlarımızı bağlayabileceğimiz pek bir şey yoktu.

"Dikkatli ol, evlat. Yakında düğünün varken burada benimle olmana gerek yok."

"Cress ve ben bunu ertelemeyi düşünüyorduk," diye itiraf ettim.

"Hem de nasıl." Kaşlarını çattı, burnu neredeyse cama değecek şekilde öne doğru eğildi. "Beni dinle, King. Lou hastane yatağında ölmek üzereyken neden onunla evlendim sanıyorsun? Çünkü hayat bize her seferinde çok kısa olduğunu ve başımıza gelebilecek hiçbir şeyi hesaba katamayacağımızı kanıtlıyor. O kadını öyle seviyorsun ki, benimkini sevdiğim gibi, onu yanında bulamazsan ölecekmişsin gibi.

Sonra da planladığın gibi onunla evlenirsin. Ben burada cezalandırılıyorum diye kendini cezalandırma. Fedakârlık zamanın bir gün gelecek, umarım gelmez ve geldiğinde, sırf sana boktan bir el dağıtıldı diye insanların yaşamayı bırakmasını mı istiyorsun? Böyle bir dayanışmanın hiçbir anlamı yok. Ben acı çekiyorum diye senin de acı çekmene gerek yok. Benim imkanım olmadığı için senin yaşamana ve sevmene ihtiyacım var. Beni duyuyor musun?"

Lanet olsun, eğer yapmazsam. "Evet, seni anlıyorum. Anlamadığın şey, sen yanımızda olmadan kutlamanın pek bir anlamı olmayacağı."

Walker uykusunda telaşlandı ve bir elimi minik, tüylü başının üzerinde gezdirdim. Kollarımdaki ağırlığını sevdim, adaşını sevdim ve kaybettiğim Mute'un heyecanını yaşayabilecek biri varsa onun da küçük kardeşim olacağını bilmeyi sevdim.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Zeus, sonra da boğazını temizledi. "Bir koca ve baba olmaya hazırsın Kral. Bunu ne kendinden ne de benden esirgeme. Sence bir baba için çocuklarını mutlu görmekten daha ödüllendirici bir şey var mıdır? Burada olmak zorunda mıyım? Özgür ve iyi yaşadığını bilmek beni ayakta tutacak şey."

"Keşke istediğimi yapsaydım ve belediye binasında evlenme teklif ettiğim gün hepimizi evlenmek için dağdan aşağı sürükleseydim," diye homurdandım.

Tekrar güldü, sadece sert bir ünlem sesi. "Lanet olsun, babana çekmişsin oğlum. Ama bunu şimdi yap ve iyi yap, gerçekleştiğinde hâlâ burada olursam her şeyi duymak isterim."

"White duruşmanın öne alınmasına karşı çıktı. Şu anda elimizde sadece aleyhimize kanıt olduğunu söyledi.

Sizi suçlu bulurlarsa daha uzaktaki uygun bir hapishaneye götürürler. Jürinin verdiği bir cezayı bozmak, duruşma öncesi hapsedilmekten daha zordur."

"Evet," dedi, sanki en başından beri orada olması çok saçma değilmiş gibi. "Nasıl bir şey olduğunu bilirsin, Ford Mountain Islahevi resmen tatil gibidir."

Bir şeyler söylememek için dudağımı ısırdım çünkü biliyordum. Lise son sınıfta, artık hayatta olmayan lise öğretmenim Warren dolabıma uyuşturucu koyduktan sonra kısa bir süre orada tutulmuştum. Bana göre Ford Dağı lanet bir tatil yeri değildi.

Z yüzümdeki gerginliği okumuş olmalı ki tekrar öne eğildi, bakışlarındaki gümüş yemle gözlerimi yakaladı ve ciddi bir şekilde konuştu, "Cressida Irons'la tanıştığın gün eve gözlerinde lanet olası yıldızlarla geldin ve bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırladım. Cress'i bulduğum gün kadar kendimi bulduğum gün de o gündü. İnsan öyle bir günü hiç unutmaz.

"Sana kadınımla tanıştığımı söylemiştim."

"Evet. Bana açık açık kadınla tanıştığını söyledin ve ne demek istediğini sorduğumda, hayatın boyunca bir kadının hayalini kurduğunu ve Mac'in otoparkında onu görene kadar yüzünü tanımadığını söyledin."

Yutkundum, her şeyi hatırlıyordum.

Aşık olduğum bir an yoktu, insanın midesini bulandıran ve geri çekilmeyecek bir şeye karşı kendinizi korumak için havaya tutunmanıza neden olan o yuvarlanma hissi. Hayır, o daha sonra geldi.

İlk başta bir kayıp oldu.

Burnumdan gelen nefes ve ağzımdaki hava. Nabzımın metronom vuruşunu ve omurgamdaki gücü.

Sadece buzlu su gibi beni şok edecek kadar uzun bir süre kafa karıştırıcıydı ve sonra her şey normale döndü.

Nefes aldım, konuştum, dövüştüm ve güçlü durdum.

Ama her şey çok küçük bir parça değişmişti. Nefesimin, konuşmamın ve kalbimin ritmi göstermelik bir tondan daha derin bir şeye, bedenimden daha fazla hareket eden ritmik bir şeye dönüşmüştü.

Daha önce beni yaşamda hareket ettiren güç her neyse değişmiş ve ona doğru kaymıştı.

Gelecekteki bir düşüşe işaret eden bir yerçekimi eğimi, ancak şu an için beni sadece biraz değiştirdi, ancak bunu not edecek ve nedenini not edecek kadar değişti.

Onunla.

"Evet," dedim sonunda, sesim boğazımda düğümlenmişti. "Hatırlıyorum."

"O kadınla evlen, King," diye uyardı beni. "Onunla kendin için evlen, benim için evlen çünkü ben o kadını seviyorum ve onu senin için seviyorum. Hiçbir şey beni, burada sıkışıp kalsam bile, ona Garro ismimizi vermenden daha mutlu edemez."

"Kabul etmeyebilir," dedim çünkü bu doğruydu.

Cress babamı en az benim kadar seviyordu.

"Sen onu içeri getir, ben de onunla konuşayım." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, turuncu giysiler içinde kilitli bile olsa her santimiyle motorcu Prez gibi görünüyordu.

"Anladım."

"Oylamaya gelince, ne demediğinizi anlıyorum ve neden bu pozisyonu kendiniz için istediğinizi de anlıyorum. Bu seni

Bir gün olacakmış gibi hissediyorum ama kulüp bir demokrasidir ve ben buna müdahale etmeyeceğim. Eğer kardeşler Buck'a oy verdiyse, bu odur." Durakladı, içinde şeytani bir parıltı vardı. "Ama bir erkek en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmalı, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim şeytani bir gülümsemeyle. "Ve bu aile ve senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Umarım bunu anlamışsındır."

"Bir gün bile geçmiyor."

ELMALAR.

O gün Lou ve çocukları eve bıraktıktan sonra yorgun kıçımı sürükleyerek Shamble Wood'un kapısından içeri girdiğimde tüm kulübe elma ve tarçın kokuyordu. Koku beni tuz kokusu gibi canlandırdı ve bir dakika önce babamı hapishanede ziyaret ettikten sonra hiçbir şeyin beni gülümsetemeyeceğini söylememe rağmen, Cress'in görüntüsü

Radyoda Zac Brown Band çalarken, tezgahın üzerinde oturduğu yerden kendisinden hiç etkilenmemiş gibi görünen Shadow'a tahta kaşıkla şarkı söylemesi beni kahkahalara boğdu.

İşim bittiğinde, mutfağın ortasında duruyordu, sırf benim için yaptığı o gülümsemesiyle, o güzel, somurtkan ağzının kıvrımlarında yüceltme gibi bir şey vardı.

"Bebeğim," dedim, onu kollarıma almak için ilerlerken hâlâ kıkırdıyordum. "Sen tam bir aptalsın."

Saçlarını savurdu ve bana kaşlarını çattı ama belime dolanan elleri nazikçe dalga geçmeme kızmadığını gösteriyordu.

"Ben bir motorcu bebeğim, King, ruhum beni harekete geçirdiğinde rock yapmalıyım," diye düzeltti.

"Sen nasıl istersen."

Ağzının tadı meyve ve baharatla tatlı ve sıcaktı, bu yüzden tatlılık dilimde solana kadar yedim. Geri çektiğimde sallanıyordu, gözleri kapalıydı, dudakları şişmişti ve daha fazlası için duyduğu hevesi görünce anında sertleştim.

"Bana turta yaptın mı?" Burnunun ucunu öperek sordum. Bahar güneşi çillerini ortaya çıkarmıştı ve çok sevimliydiler.

"Mmhmm, piknik için."

"Bebeğim, yapacak çok işim var... Kulüpte ne kadar kaos olduğunu biliyorsun. Paula'yı bu gece avantajımıza kullanmayı planlıyorum."

"Tamam, ama piknikten sonra. Biraz eğlenmemiz gerek, Kral. Sen Atlas değilsin, dünyamızın tüm yükünü omuzlarında taşımana gerek yok. Bırak başkası yapsın.

öğleden sonra için mantoyu al ve benimle gel. Bana mutluluğun ne olduğunu sen öğrettin ve şimdi onu sana geri verme sırası bende."

"Benim kızım çok tatlı," diye mırıldandım, diş ağrısı gibi hissediyordum. "Ama biraz eğlenmemi istiyorsan, neden elbiseni çıkarmıyorsun ve ben de seni burada, yerde sikmiyorum? Sonra da iyileşmek için halının üzerinde piknik yaparız."

Gözleri parladı, arzu kahverengiyi yakaladı ve onu altın rengine çevirdi, ama yine de başını salladı. "Seninle birlikte bisikletinin arkasında olmak istiyorum ve uçuruma geri dönmek istiyorum, eğer sorun olmazsa? Orası muhteşem bir yer ve kendimizi güzelliğe bırakmayalı bir dakika oldu."

"Senin yanında uyandığım her sabah bunu tecrübe ediyorum," dedim boynundan aşağıya doğru öpücükler kondurarak ve beyaz puantiyeli elbisesinin ipeği arasından kıçını avuçlayarak.

"Beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırak ve yemeği heybeye koy. Turtayı ben alırım." Beni geri itti ve buzdolabına doğru fırladı, eğildi, böylece seksini örten küçük beyaz külotuna bir göz attım.

"İyi, ama önce tatlıyı yiyeceğim," diye homurdandım, avucumu kıçının kıvrımına indirdim. "Ve turtayı kastetmiyorum."

Ama tüm bu karmaşadan bir süreliğine sıyrılıp yeniden yaşamaya ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı. Harley'im altımda gürleyerek canlandığında ve Cress'in kolları karnıma dolandığında, tatlı formu deri kesiğime yanak yanağa bastırdığında rahatlamayı hissettim.

İşte buydu, kaosun içindeki huzur, sadece lastiklerimin altında yol, arkamda kadınım ve saçlarımın arasından süzülen temiz okyanus havası.

Rüzgârın sesini hissetmek için virajlı yolda ilerlerken bağırdım ve Cress de beni taklit etti, tehlikenin sınırını hissetmek ve hayatta olduğunu bilmek için kollarını açıp bir anlığına havaya kaldırdı.

Çıkmaz yola ve uçuruma giden patikaya geldiğimizde kendimi haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissettim. Bisikletten inen kadınımın beline bir kol doladım ve onu kendime doğru çekerek yüzündeki gülümsemeyi öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim ona, göğüslerinin arasındaki yumuşak vadiye sokularak. "Buna tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

"Ben de bunun için buradayım zaten," diyerek ellerini saçlarımda gezdirdi. "Strateji konuşmaları ve motorculuk konusunda pek yardımcı olamam ama seni gülümsetebilirim."

"Lanet gerçek bu."

Parmaklarını yelemden çekiştirdi, ben de onun hınzır gülümsemesine bakmak zorunda kaldım.

"Bir keresinde ne demiştin? Mutluluk ıslak kumda çırılçıplak soyunmak, çok içmek ve yüksek sesle gülmek midir? Şey..." Arsız bir kıkırdamayla geri çekildi ve elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. "Çantalarda bira ve şampanya var ve düşündüm ki, eğlenceli olmaz mıydı..." Ayakkabılarını çıkardı ve elbisesinin açık gövdesinin beline kadar düşmesine izin verdi, tatlı göğüsleri ortaya çıktı, meme uçları serin esintide kıvrıldı. "Eğer küçük bir oyun oynarsak."

"Öyle mi?" Gözlerim onun üzerinde gezinirken hırıltılı bir sesle sordum. Kalçalarını salladı ve elbisesi sıyrıldı, ayaklarının dibinde birikerek iç çamaşırı giymediğini gösterdi.

Ellerini kalçalarıma dayamak için öne doğru eğildi ve dudaklarıma doğru konuştu. "Eğer sen de soyunur ve beni kayalıklara varmadan yakalarsan, beni istediğin şekilde alabilirsin."

Ve alt dudağıma bir ısırık atarak, saçları uçuşarak, dolgun kalçaları sallanarak çalıların arasına daldı, kahkahası bir davet gibi onu takip etti.

Bir tanesini tereddüt etmeden aldım.

Otuz saniye içinde kıyafetlerimi çıkardım, bir elime yiyecek torbasını aldım ve yeşilliklerin arasından güneşte kızarmış saçlarına bir göz atarak peşinden koştum. Ayaklarımın altındaki toprak yumuşak ve yemyeşildi, hava o kadar tatlıydı ki içtikçe dilimde erimiş tuzlu su şekeri tadı bırakıyordu.

Onun peşinden yeryüzünü yırtmak çok iyi hissettirdi, o kadar iyi ki ona ulaşmadan önce bile gülmeye başladım, çığlığını duymak için hırlamadan önce bile, uçurumun tepesinin tam ortasından önce küçük belini yakalayıp ikimizi de aşağı yuvarlamadan önce bile.

İkimiz de öpüşemeyecek kadar gülüyorduk, sakinleşmeden önce bir dakikalığına ipeksi çimlerde yuvarlandık, ben onun üstündeydim, elleri başının üzerinde yere sabitlenmişti.

Bana kıkırdadı; ateşli bir hayranlıkla parlayan gözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı.

"Selam tatlım," dedi usulca. "O gülümsemeyi tekrar görmek güzel."

Burnumu onunkinin üzerinde gezdirmek için eğildim. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Asla bilmek zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi, sonra biraz kıpırdandı, göğüslerinin uçlarını ovuşturdu.

göğüs kıllarım. "Şimdi bana ne yapacaksın?"

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak, onu takip ederken düşürdüğüm çantaya uzandım. Onu kucağıma sürükledim ve şampanya şişesini çıkardım.

"Sanırım düğünümüzün şerefine kadeh kaldırmalıyız," dedim ambalajı açmaya başlarken.

Mantarı patlatıp şişeyi dudaklarına götürdüğümde Cress beklentiyle kıvrandı ve tatlı sıvının boğazından aşağı kaymasına izin verdi.

Hareket ettim, göğsüne yaslandım, böylece sikim yüzüne doğru uzandı. Tabanını yumruklayarak ıslak ucunu dudaklarına götürdüm, açgözlü dilinin benden bir tat almaya çalışarak dışarı fırlamasını izledim. Açıyı düzeltmek için bir elimle başının arkasını kavradım ve başını dudaklarına bastırdım.

"Aç bebeğim," diye ısrar ettim. "Beni gırtlağına kadar almayı ne kadar sevdiğini hatırlat bana."

Uzun ve alçak sesle mırıldandı, tacımı emerken etrafımda titreşti, dilini dondurma külahıymışım gibi döndürdü.

Onu öyle görmek, o kadının sadece benim için fahişeliğe soyunması kanımı kaynattı. Bir kadının sizi ve kendisini memnun etmek için çekingenliklerinin ötesine geçtiğini görmek baş döndürücüydü.

"Beni emerken kendine dokun," diye emrettim boğuk bir sesle, pembe diliyle şaftımı okşarken. "Seni becermeye hazır olduğumda çimenlere damlamanı istiyorum."

İnledi çünkü kadınım benim pis ağzımı seviyordu.

Şampanyayı tekrar doldurdum ve dikkatlice sikimden aşağı dökerek ağzına akmasını sağladım. Karbonat tenimde vızıldadı ve o ağzını açtığında acımasızca küfrettim.

sertçe emdi, istekli ağzından ahlaksız höpürdetme sesleri geliyordu.

"Sikimi böyle emmek çok güzel," dedim ona, yanaklarının çukurlaşmasını ve etimle dolmasını izlemek için sığ bir şekilde içeri ve dışarı ittim. "Sikime böyle tapmana bayılıyorum."

"İstiyorum," diye nefes aldı, ucuna bir öpücük kondurmak için çekildi, sonra dilinin düz kısmıyla sertçe yaladı. "Bazen kendimi bir fanatik gibi hissediyorum. Ellerimi sana sürdüğümde, ağzımda tadın, dudaklarında adım, aşırı dozda dindar coşku yaşayabilirim."

Sikimi ağzına sokup çıkarıyor, onu ağzını açık tutmaya zorluyor, onu bu şekilde kullanmama izin vererek bana verdiği gücü seviyordum.

Omurgamın tabanı karıncalandı ve taşaklarım kalktı, daha fazla şımartırsam ağzına şampanyadan fazlasını dökeceğim konusunda beni uyardı. Böylece, bacaklarının arasındaki çimenlerde ön kollarımın üzerine yaslanarak onu çektim ve çıkardım.

"O güzel bacaklarını daha geniş aç," diye emrettim mantarı açıp ağır şişeyi güzel tenine doğru eğerken. "Şampanyadan daha tatlı bir şeye susamış durumdayım."

Soğuktan titredi, sonra sıcak dilimin onu okşadığını hissedince nefesi kesildi ve bir damlayı takip ederek onu daha fazla köpüklü şarapla vaftiz ettiğim seksine kadar gitti.

"Çiçek gibi kokuyor ve bal gibi tadı var," diye mırıldandım dilimi kasıklarının dikişinden aşağı ve sonra diğer tarafa doğru hareket ettirirken. Kıpırdandı, ben de bir elimle kalçalarını kavradım. "Ben doyasıya içerken kıpırdamadan dur."

Ama dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp emer emmez boşaldı, kalçalarını oynattı ve sıktığı parmaklarının arasındaki otları kopardı. O daha boşalmadan ben ayağa kalktım, hâlâ dalgalanan seksine sokuldum ve doruk noktasını daha da yükselttim.

Onu kollarımda öyle hissetmek, ona verdiğim zevke kendini tamamen teslim etmek herhangi bir yapay kafadan ya da içkiden daha iyiydi, ambrosia'dan daha zengindi.

"Birlikte bebek yapmaya karşı hiçbir koruma olmadığını bilerek içine girmeyi seviyorum," diye fısıldadım kulağına, etrafımda kasılırken. "O kadar derine boşalmak istiyorum ki, rahminde hissediyorsun."

"Tanrım, Kralım, evet," diye çığlık attı, boğazı düğümlendi, başı geriye düştü, saçları çimlerin üzerine döküldü, ilkinin hemen ardından tekrar boşaldı, orgazmı onu ve beni sarstı, böylece ona katılmaktan başka seçeneğim yoktu.

Başımı boynuna gömdüm, dişlerimi boynuna geçirdim, dilimi çırpınan nabzına götürdüm ve vahşi bir hırıltıyla içimi ona döktüm.

Sırt üstü düştüm ve onu üzerimde sürükledim, tenimiz terden kayganlaştı ve şampanya tortularıyla yapış yapış oldu, şişenin geri kalanı terk edildi, sıvı toprağa karıştı, ama kadınımı Adem ve Havva kadar elemental çimlerde becermenin sarhoşluğundan sonra içkinin sarhoşluğu umurumda değildi.

Birbirimize sarılmış, okyanusun berraklığında çıplak ve özgür, sadece deniz kuşlarının ve kayalara çarpan suyun sesi sessizliği bozarken, bunun cennet mi yoksa bir insanın ulaşabileceği en yakın yer mi olduğunu merak ettim.

Cress göğsüme sokuldu ve ağır gözlerini açarak bana baktı. "Saf olmak çok abartılıyor."

İçimden öyle bir kahkaha yükseldi ki, gökyüzüne doğru bağırdım. "Tanrım, bebeğim, çok tatlısın."

"Bu doğru. Neden böyle bir zevkten vazgeçesin ki?"

"Aklım almıyor ama ben senin gibi büyümedim.
Tanrı her adımınızı izliyor."

Dudaklarını büzdü. "Bu doğru. Sanırım artık Tanrı'nın izleyip izlemediği umurumda değil. Onun yerinde olsaydım, yatakta aramızda geçenleri görebilmek için gökyüzünü yırtar atardım."

"Baştan aşağı bozulmuş. Dindar iyi bir kızdan Tanrı'nın büyük bir sapık olduğunu düşünen birine."

Güldü ve sesi üzerimde güneşten daha sıcak bir şekilde dolaştı.

Uzun bir süre orada uzandık, sohbet ettik ve sonra Prens'i okuduk, güç ve sahip olma anlamları üzerine şakacı bir şekilde tartıştık, ancak konuşma muhtemelen her zaman olacağı gibi kulübe ve SS Danner'a döndü.

"Susan için çok üzülmekten kendimi alamıyorum," diye mırıldandı, karın kaslarımın kabarık topografyası üzerinde hayali resimler çizerek. "Bir zamanlar sevdiğin adamın sadece nefret edilmeye değer bir adama dönüştüğünü fark etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Daha iyi bir kadının başına da gelemezdi. Bize tıpkı torunları gibi davranırdı. H.R.'nin doğum gününü dün gibi hatırlıyorum, Susan görmesin diye gecenin bir yarısı pasta yapmıştı, Harleigh Rose ona teşekkür etmek için sarıldığında yüzündeki gülümsemeyi. O her zaman iyi bir kadın olmuştur."

"Üstüne üstlük bir de hasta."

Birlikte iç çektik, uzun zaman sonra birbirimizle bu kadar senkronize olmanın verdiği o küçük samimiyetlerden biriydi.

"İyi şeyler her zaman kötü insanların başına gelir, Cress. Dünya böyle işte."

Sessizdi, sessizliğinin kalitesi göğsümde fazladan bir ağırlık gibiydi, bu yüzden bir elimi başımın arkasına koydum, kitabı çimlere bıraktım ve yanağını avuçladım. "O çılgın güzel kafanın içinde neler oluyor?"

"Danner'ın Gibson'ı öldürdüğünü kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız ve bunu başaramazsak ne olacak? En azından onu polis yolsuzluğundan içeri mi attıracağız?"

"Onun gibi bir şey," diye kabul ettim.

Dudaklarını ısırdı, parmağına taktığım yüzüğe ve zümrüdün ışığı yakalayışına baktı. "Bu konuda içimde bir his var. Sanki çirkin bir şey yapacakmışsın gibi."

Kıpırdamamaya çalıştım, bilinçli olarak havayı ciğerlerimde güzel ve kolay bir nefes ritmiyle sürükledim.

Çünkü bunu düşünmüştüm. Çirkin.

Zeus'un çocuklarının büyüdüğünü görmek için özgür olmasını nasıl sağlayabilirdim, böylece benim yıllarımı kaçırmak zorunda kaldığı gibi onların hayatlarının bir anını bile kaçırmak zorunda kalmayacaktı.

Aslında beynimin arka tarafındaki karanlık, verimli toprakta filizlenen bir fikir tohumu vardı. Açacağı çiçeğin şeklini ve boyutunu bilmiyordum ama büyümesini durdurmadım.

Her sabah ilk aklıma gelen Cress olurdu.

İkincisi, ailem.

Bu yüzden, onları mutlu ve güvende görmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmam şaşırtıcı değildi.

Ama bunu Cress'ime söyleyemezdim.

Yapılması gereken bir fedakarlık olduğunu düşünseydi, benim kızım bunu yapacak kişi olmayı talep ederdi.

Ve bu asla olmaz.

Ben de bir erkeğin, kadının aklını başından almak için yapabileceği tek şeyi yaptım.

Onu tekrar çimlerin üzerine yuvarladım ve yakıcı bir öpücükle ağzını ve konuşmayı kapattım.

CHAPTER SEVENTEEN

Cressida

Benny elini ağzına götürerek. -King'le herkesin içinde bu kadar çok seks yaptığınıza İNANAMIYORUM," diye fısıldadı. "Hayvan gibisiniz!"

Loulou kucağında telaşlı bir Angel'ı zıplatırken güldü. "Halka açık seks çok ateşli."

Harleigh Rose ürperdi. "Ne hakkında konuştuk? Babam ve kardeşim hakkında seks konuşmak yok, tamam mı? Bu beni peruk

dışarı."

Paradise Found'daki sehpanın üzerinde duran bacaklarının üzerinden geçip yanındaki kanepeye uzanırken başını okşadım.

"Sana bu konuda aynı şekilde hisseden bir adam bulacağını söylemiştim ve şimdi Lion'a sahip olduğuna göre, bana çılgınca ateşli, maymun seksi istemediğinizi söyleyemezsin," diye takıldım.

Saçlarını saygısızca savurdu ve sanki bu konuda konuşmaktan rahatsız olmayacakmış gibi savaş botlarıyla ayaklarını çaprazladı, ama yanaklarında sadece onun için takındığı bir kızarıklık vardı.

"Ben sizden daha hanımefendiyim," diye suçladı parmağıyla Lou ve beni göstererek. "Cidden, sevişmekten bu kadar bahsetmek suç olmalı."

"Yaptığımız bazı şeyler bazı ülkelerde yasadışı," diye kabul etti Loulou, yüzünü uzun zamandır hiçbirimizin görmediği şekilde aydınlatan muhteşem bir gülümsemeyle.

İkizlere yeni annelik yapmıştı, bu her koşulda zor olurdu, ancak kocasının haksız yere hapse atılması ve iki bebeğe bakmak bir azizin sabrını test ederdi.

Loulou'nun tanıdığım kadarıyla bunlardan birine yakın olması iyi bir şeydi.

"Gerçekten senin üzerinden şampanya mı içti?" Benny başını ellerinin arasına almış, sesi hülyalı bir şekilde sordu. "Sanki bir kitaptan fırlamış gibi."

H.R. homurdandı. "Daha çok porno gibi."

Hepimiz güldük ve mizahımızın uyumunu duymak çok iyi hissettirdi. Her iki Garro kızımla da takılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kardeşliği özlemiştim.

"Benny, bana Carson'ın yatakta seninle oynaşmadığını söyleyemezsin," dedi Harleigh Rose, dar kot pantolonundaki bir deliği karıştırırken ve sonra siyah Sharpie ile deliğin içinden deriyi çizmeye başlarken. "Çocuk bir erkeğin dünyasını sarsacak gibi görünüyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Benny'nin teninde bir kızarıklık hızla yayıldı ama sandalyede arkasına yaslanıp kollarını kavuşturduğunda gülümsemesi gizemli ve gururluydu. "Sanırım hepinizden daha hanımefendiyim. Ben öpüşmem ve söylemem."

O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı. "Çok doğru. Touché, Benito."

Loulou, Angel'ı göğsünde sallayıp gazını çıkarmak için sırtını sıvazlarken, "Elbisenin güzelliğine hâlâ inanamıyorum," diye iç geçirdi. "Ben kıyafetlerime tükürmüşken, sen rüyadan fırlamış gibi görünüyordun."

Doğruydu, elbise bir fanteziden fırlamış gibiydi, neredeyse transparan şifon üzerine perdeli dantelden oluşan bir şekerleme, altındaki vücudumu kışkırtıcı bir şekilde ima ediyordu. Seksi ve tuhaftı, King'le evlenmek için aradığım mükemmel, hafif aykırı eşleşmeydi.

O sabah Benny dükkânda çalışırken sadece üç kız elbise avına çıkmıştık ve sonra hep birlikte Stella'nın lokantasında öğle yemeği yemek için geri dönmüştük. Kitapçıyı erken kapattık ama henüz ayrılmamıştık çünkü burası Düşmüş kadınlar için bir tür kulüp evi haline gelmişti.

"İki hafta." Başımı salladım, neredeyse beş yıl sonra nihayet King'in karısı olacağıma şaşırmıştım. "Buna gerçekten inanamıyorum."

Lou'nun bana Angel'ı uzatması için ellerimi uzattım ve o da küçük, pembe, tombul bebeği bana uzattığında gülümsedim. Hayatımda gördüğüm en tatlı, en güzel bebekti; başında annesininkiyle aynı tonda beyaz sarı saçlar vardı, pembesi bir deniz kabuğunun içi kadar soluk ve bir o kadar da pürüzsüzdü. Onu göğsüme bastırırken başparmağımı ipeksi teninde gezdirdim ve gülümseyen mavi gözlerine bakarak mırıldandım. Başka bir kadının bebeğini kollarımda tutarken rahmim içimde sıcaktı, acı verici bir şekilde boştu.

"Zeus ve ben üç yıldır evliyiz ve bu hâlâ gerçeküstü bir his," diye itiraf etti Loulou, her seferinde bir ya da iki bebeği taşımaktan beli bükülmüş bir şekilde gerinirken.

"Belki de on yedi yaşındayken evlendiğin içindir?" H.R. tatlı ve ekşi bir gülümsemeyle teklif etti.

"Siktir git."

"Çok kolaysın." "Sen bir

veletsin."

H.R. omuz silkti. "Elbette, ama sevimli bir tane."

"Evde olmana çok sevindim," dedim ona, başımı omzuna yaslayabilmek için dikkatlice yana doğru eğilirken uyuyan Angel'ı göğsümde güvenle tutuyordum. "Seni deli gibi özledim."

"Aynen, Cress. Ama artık evimdeyim ve burada kalacağım."

O ve Lion resmi olarak Entrance'a geri dönmüşlerdi ve Lion'un çiftlik arazisinde küçük bir tadilat yaparken Ana Cadde'deki bir dairede kalıyorlardı. Onları evde görmek o kadar güzeldi ki hemen Lion'ı getirdim.

düğünümüzde gitar çalmasını isteyerek.

O olmuştur Yani dokundu, I düşünmek
Ben olsam işlenmiş nutku tutuldu.

Hayatlarının geri kalanında Harleigh Rose ile birlikte olacağı bu kadar açıkken onu da dahil etmek doğru geldi.

Zeus'un yokluğu dışında, son bir bileşen dışında her şey nihayet yerli yerine oturuyordu.

"Sence Lysander'ı düğüne davet etmeli miyim?"

Lou, leğeninde uyuyan Walker'ı kontrol ederken durakladı ve dönüp ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Onunla ilgili tutumunda katı olduğunu sanıyordum."

İçimi çektim. "O benim kardeşim ve şu anda yanımda siz olsanız da, hayatımın büyük bölümünde beni gerçekten önemseyen tek kişi oydu. Bazı korkunç hatalar yaptı ve tam olarak Düşmüşlerin tarafında mı bilmiyorum ama... eskiden benim kahramanımdı."

Harleigh Rose, "Ben onu davet edin derim," dedi ve ben geri çekilip kaşlarımı çatınca omuz silkti. "Ne? Eğer o olmasaydı, Loulou, Bea ve ben o gün Mute'la birlikte ölmüş olacaktık. Başka ne olmuş olursa olsun, bence en azından küçük kız kardeşinin evlenmesine tanık olmayı hak ediyor."

Geçerli bir noktaydı, hala ve belki de her zaman onun güdülerinden şüphelenmeme rağmen onu daha önce davet etmediğim için kendimi kötü hissetmeme neden olan bir noktaydı.

"Tamam." Ayağa kalktım ve Angel'ı dikkatle kız kardeşine teslim ettim. "Çöpleri atayım ve arka ofisi kapatayım, sonra çıkabiliriz?"

Hepsi başını salladı, Harleigh Rose ve Loulou hemen Benny'nin Carson'la olan aşk hayatı hakkındaki sorgulamalarına başladılar.

Raflar arasında ilerlerken usulca güldüm, parmaklarımı kitap sırtlarına götürdüm, parşömen kokusunu ve parlak kapakları hissetmeyi seviyordum. Haftanın döküntüleriyle dolu devasa çöp torbasını hızlıca paketledim ve sonra arka kapıdan sokağa çıktım.

Anında birine çarptım, çantanın ağırlığı sayesinde neredeyse geriye düşüyordum. O her kimse kolumu sıkıca kavrayarak beni sabitlemek için uzandı, yüzü çantanın büyüklüğü tarafından gizlenmişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kendimi toparladım ve çöpü yanımdaki çöp kutusuna attım.

"Sorun değil, Bayan Irons."

Donup kaldım, boğazımın yarısına kadar gelen çığlığı yutmaya çalıştım.

"Danner," dedim soğukkanlılıkla, soğukkanlılığıma şaşırarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Bir kitaba mı ihtiyacınız var? Belki etik üzerine bir kitap?"

Aslında yakışıklı bir adamdı, oğlu Lion'a çok benziyordu, Robert Redford ve Paul Newman gibi klasik film yıldızlarının güzelliğine sahipti, gözlerini kısmış ve çalım atıyordu. Ama bana dik dik bakarken, elleri silahının kemerinde, bacakları sanki saldırmaya hazırmış gibi hafifçe bükülmüşken, tüm bu iyilik nefretle lekelenmişti.

"Karımı aldınız."

"Pardon?"

"Siz orospu çocukları karımı aldınız. Aşmayacağınız bir sınır var mı? O hasta ve siz onu bana karşı bir tür tehditte bulunmak için mi alıyorsunuz?" diye sordu ve öne doğru bir adım atarak çöplükle onun arasında sıkışmış gibi hissetmemi sağladı.

"Sen neden bahsediyorsun? Susan King'e geldi. Artık görüşmekte kendini güvende hissetmediğini söyledi ve Lionel onu sağlık görevlisinin yanına taşıyana kadar bir hafta bizimle kaldı." Makul bir şekilde, "Oğlunuzla birlikte yaşıyor," dedim.

Ama bunun için bir neden yoktu. Gözlerindeki manik nefreti, bunca yıldan sonra ruhunu nasıl aşındırdığını görebiliyordum. Yozlaşmış bir polisti ve bence belki de en tehlikeli suçlu türü buydu, sırf rozet ve mavi üniforma giydiği için doğru yaptığına inanan bir adam, aslında kendini daha iyi hissetmek için her şeyi yapardı.

"Beni dinle," dedi, sesi o kadar kısıktı ki aşırı yerçekimi gibi hissettim. "Köpeklerinize gözümün üzerinizde olduğunu söyleyin. Polisler şehrin her yerinde hepinizi takip ediyor, sadece motorcuları değil, ailelerini de. Louise Garro ve o küçük bebeklerin cadde boyunca yürümelerini izliyoruz. Tayline Brooks'un gece geç saatlerde yatak odalarındaki tek gözlü ucube için dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyoruz. Güzel elbiseler denerken ve pasta yerken sizi takip ediyoruz." Gülümsemesi şakağıma dayanmış bir silah gibiydi ve beni korkutmayı amaçlıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, işe yaradı. "Giriş benim şehrim. Garro'nun değil, lanet olası Fallen'ın değil. Benim kasabam. Ve bir an için bile her birinizin işini bitirmeyeceğimi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Biz hiçbir şey yapmadık," dedim çünkü bu doğruydu.

Elbette, Düşenler suçlulardı. Bu noktada kulübün ülkedeki en iyi otu ürettiği ve bir sonraki en büyük kulüp veya çetelerin toplamından daha fazla bölgeye sahip olduğu Kanada'nın efsanesiydi, ancak bu onların bunu hak ettiği anlamına gelmiyordu.

Kan davası olan deli bir adam tarafından takip edilmek.

"Kimliği belirsiz iki motorcu dairemin kapısına üç kurşun sıktı. Bunun Düşmüşler'in işi olmadığını mı söylüyorsun?" diye alay etti.

"İki polisinizden kulübün suç işlediğine dair kanıt bulmak için kitapçımı yasadışı bir şekilde aramalarını istemediğinizi mi söylüyorsunuz?" Soğuk bir şekilde karşılık verdim.

"Ayrıca," dedim, ani bir önseziyle oynayarak, o siyah saç çizgisini hatırladım ve Susan'ın aynı özelliğe sahip değersiz bir kadınla tartıştığını söylediği gerçeğiyle birleştirdim. "Yakında eski eşin olacak kadın için neden bu kadar üzülüyorsun? Susan'ı geride bırakmadın mı? Son zamanlarda yatağını sıcak tutan kişinin Paula olduğunu duydum."

Danner'ın yüzü önce beyazlaştı, sonra şok ve öfkeyle polis ışıkları gibi kıpkırmızı oldu. "Kapa çeneni. Susan hasta ve kafasını yalanlarla doldurmana ihtiyacı yok."

"Bunlar yalan değil, değil mi?" Üstüne gittim. "Hatta Paula'dan nişan partimize gitmesini ve Zeus'un silahını çalmasını istedin, böylece Riley Gibson cinayetini onun üzerine yıkabilecektin. Sırf Zeus Garro'nun silahını salladığını görmek için kardeşlerinden birinin canını almak nasıl bir şeydi? Partimize gelmeden ve fırsat ayağına gelmeden önce onu öldüreceğini biliyor muydun?"

"Sen kapa çeneni," diye kükredi ve beni çöp konteynerine öyle bir çarptı ki nefesim ciğerlerimden dışarı çıktı

bir atış gibi. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bir keresinde King ve H.R.'yi evine almıştın," diye hatırlattım ona nefes nefese, ayağa kalkarken yüz hatlarında buzda bir çatlak olup olmadığını araştırıyordum. "Şimdi onları nasıl tehdit edebiliyorsun?"

"Bir an için daha iyi öğrenebileceklerini düşündüm ama suçluların suçlu doğurduğunu bilmeliydim. Bu onların kanında var. O motorcu kaltak oğlumu bile yoldan çıkardı ve neredeyse öldürüyordu."

"Bu konuşmayla işim bitti," diyerek kapıya doğru yanlamasına ilerledim. "Bize pislik diyorsun, ama rozetini bozan ve iyi bir adamı, yeni bir babayı parmaklıklar ardına koyan sensin."

Elini boğazıma götürüp sıkmadan önce parmaklarımı kabzanın üzerine bile koymuştum. Baskı karşısında nefesim kesildi, aniden soğuk bir korkuyla doldum çünkü Danner'ın gözlerinde insancıl hiçbir şey kalmamıştı, sadece nefret ve öfke vardı. "Onlara karımı bana geri getirmediklerini söylersen Seni ve Lou'yu alarak başlayalım. Ventura'lar işletmeleri için her zaman güzel kızları kullanabilirler."

"Seni lanet olası piç," diye hırladım, elini tutup parmaklarını boğazımdan çekmeye çalıştım.

Beni o kadar ani bıraktı ki kapıya doğru geri düştüm. "Benimle savaşmak mı istiyorsun? Sen kendi türüne söyle, onlar anladı."

CHAPTER EIGHTEEN

Kral

Bat şapelin kapısını kapattıktan ve herkes yerine oturduktan sonra Buck, SKELL TUTUKLANDI, anons etti.

Alçak sesle bir dizi küfür duyuldu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdandım. "Ne yaptı lan o?"

Buck yorgun bir elini yüzünde gezdirdi ve liderlik rolünün onun sağlığını ne kadar bozduğunu fark ettim-

Cildi kül rengi, gözleri yorgunluktan kıpkırmızı. "Yeterince şey yapmadığımıza karar verdik ve Mac's Grocer'da Danner'la yüzleştik... sonunda onu bir konserve ürün sergisine attık."

"Kahretsin," diye homurdandı Bat, şakaklarını ovuşturarak. "Kardeşlerimizin hapisten çıkmasına ihtiyacımız var, içeri girmesine değil."

"Tam bir pislik," diye mırıldandı Curtains, bu da bir şey ifade ediyordu çünkü çocuk kimseyi yargılayacak ya da hakkında kötü konuşacak biri değildi.

Ama Skell pisliğin tekiydi. Sırf öfkesini dışa vurmak için kulübü daha da boka mı gömecekti? Peki ya geri kalanımız kendi lanet öfkemizin içinde yüzerken?

İçimi çektim ve alt dudağımı öyle sert çektim ki moraracak mı diye merak ettim. "Danner Senior bugün Paradise Found'a gitti ve Cress çöpü çıkarırken onu tehdit etti." Sözlerim boğazımdan ejderha nefesi gibi çıktı. Cress bana anlattığında kıpkırmızı kesilmişti, her ne kadar bunu bana bizzat anlatmak için garaja kendisi gitmiş olsa da, onu duymadığımı anlamıştım. "Orospu çocuğu ellerini onun üzerinde gezdirdi. İşler çığırından çıkıyor, kardeşlerim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Heckler, "Evet, Danner'ın işini düzgünce bitir," dedi. "Hayır. Bu o tam olarak nevar Skell tutuklandı."

Yarasa karşılık verdi, kayıyor' Heckler a bak o Hayır adam olabilir yanlış yorumlamak; ona lanet olası bir aptal diyen bir bakış.

Heckler oturduğu yerden kalkmış, bir anda Bat'in üzerine çullanmıştı. "Söyleyeceğin bir şey mi var, Combat?"

"Sanırım az önce söyledim." Sakin, soğuk, acımasız; Yarasa üçlüsü.

Buck, "Sakin olun," diye emretti. Kimse uymadı.

"Başkanımızı hapse atan adamın işini bitirmenin aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" Heckler, Wiseguy'ın omzuna vurarak talepte bulundu çünkü ikisi de sıkı fıkıydı ve söylenmesi gereken, her ikisinin de tuğla gibi kalın olabileceğiydi. "Bunu duyuyor musun?" "Duydun mu? ve arabayla geçme sen palyaçolar gitti üzerinde yapmak herhangi bir fark var mı?" Axe-Man sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, pazuları Noel jambonlarından daha büyük bir şekilde sordu. "Danner'ın peşinden böyle gidiyorsun, tam da onun istediği şey. Fıçıdaki balığı vurmak gibi."

"Dinle, Cress Danner'ın birlikte olduğu kadının Paula olduğunu söyledi," diye araya girdim, sesimi yükseltmesem de ayağa kalkarak sesimi yükselttim. Yıllar içinde motorcularla konuşmanın bir sanatı olduğunu öğrenmiştim; buna alçak sesle ve yavaş konuşmak da dahildi, böylece onlara emir verdiğinizi düşünmezler ve sözlerinizi kendi önyargılarıyla değerlendirebilirlerdi. "Paula, ergenlik yıllarım boyunca beni takip eden kadın. Görünüşe göre parti gecesi gizlice içeri girip silahı almış. Paula'ya ulaştık, içeri girdik. Bazı polisleri hedef almaya başladık, haklarında kirli çamaşırlar bulduk ve Danner'ı ele vermeleri için onlara şantaj yaptık. Biz. Aldık. Bir. Girdik. Danner'ı öldürmek Z'yi hapisten çıkarmayacak ve buradaki öncelik de bu değil mi?"

"Otur evlat," dedi Buck bıkkınlıkla. "Bırak da senin yaşadığından daha uzun süredir burada olan adamlar mantıklı bir şekilde konuşsunlar."

"Bunun neresi makul değil?" Karşı çıktım. Cevap vermeyince kaşlarımı kaldırdım ve ciddi bir kumar oynamadan önce her bir üyenin yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi inceledim.

"Güvensizlik oylaması talep ediyorum."

Ölümcül bir duraklama oldu, sonra Wiseguy duraklamayı bozarak homurdandı, "Ne oluyor lan?"

"Yeniden oylama," diye teklif etti Bat, saygı mı yoksa şüphecilik mi olduğunu anlayamadığım bir şekilde bana bakarak. "King, Zeus parmaklıklar arkasındayken kimin başkan olacağına dair yeniden oylama yapmamızı istiyor."

"Dur tahmin edeyim, kendini aday gösteriyorsun," dedi Buck, ama kavgacı ya da aşağılayıcı değildi, sadece hafifçe şok olmuş ve belki biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

"Benimle birlikte duracak biri varsa," diye teklif ettim. "Alınma Buck ama durumu bu şekilde ele alamazsın ve gerçekten ihtiyacımız varken hiçbir cevap vermiyorsun. Bu kulüp saldırı altında ve harekete geçmemiz gerekiyor."

Bir bomba saldırısından sonraki yoğun, uğultulu sessizlik gibi bir duraklama oldu ve sonra hareket ettiler. Kardeşlerim görünmez, aşılmaz bir hat boyunca iki gruba ayrıldı. Biz ve onlar.

Önce Bat'in ayağa kalkıp masanın başındaki Buck'ın arkasından dolanarak yanımda durması ve Boner, Curtains, Priest, Cyclops, Lab-Rat, Kodiak, Axe-Man ve son olarak da kıçını masanın üzerine atıp diğer tarafa geçen Nova'yı içeren bir domino etkisi başlatması beni şok etti. Benim tarafıma.

Bu, iki oy farkla çoğunluğa sahip olduğum anlamına geliyordu, çünkü Skell gidip kendini hapse attırmıştı.

Smoke, oksijen makinesiyle oturduğu uzak köşeden, "Bugün kendimi pek sıcak hissetmiyorum," diye homurdandı. "Ama elimden gelse hareket ederdim."

"Kahretsin," diye homurdandı Buc, elini yüzünde gezdirirken. "Umarım bunun tüm yükünü taşımaya hazırsındır.

sorumluluk, evlat."

Çenemi eğdim. "Hayatım boyunca Z'nin bunu yapmasını izledim ve tek niyetim o gittiğinde onun lanet olası mamut ayakkabılarını doldurmak."

"Şimdi ne olacak?" Boner kotunun üzerinden gürültüyle taşaklarını kaşıyarak sordu. "Demek istediğim, bu epik bir çatışmaydı ve etkiyi mahvetmekten nefret ediyorum, ama böyle mi çıkacağız? Kulüp bölündü."

"Aile sevdiklerin ve uğruna ölebileceğin insanlardır," dedi Nova, şaşırtıcı derecede kasvetli bir sesle. "Fallen çoğu aileden daha sıkı bir aile. Bu iş bizde, kardeşlerim. Hidranın başında King var ama bir şeyler bulmak için bir araya getirmemiz gereken tonlarca konuşan kafa var."

Herkes yeniden yerine oturduğunda ve Eski Muhafızlar bile homurdanmayı bıraktığında, "Hadi başlayalım," diye önerdim.

İLERLEYEN GÜNLERDE, her kardeşin bir kuyruğu olduğu ortaya çıktı. Giriş Polisi çok büyük değildi ama görünüşe göre çoğu rüşvetçiydi çünkü ne zaman adamlardan biri yerleşkeden ayrılsa, üzerinde "Giriş Polisi" yazan bir araçta göz önünde oturan bir polis peşlerine düşüyor ve bir saat içinde yerine bir başkası geliyordu.

Kardeşler kuyruk sallayıp gülebiliyorlardı ama Ormand, McDougal ve Peters, Loulou, H.R. ve Cressida'yı takip etmeyi görev edindiklerinde, diğer Yaşlı Hanımlardan bahsetmiyorum bile, bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorduk ve hemen.

Cress ve benim geceyi Donovan'ın et lokantasında geçirip 'evet' dememize bir hafta kalmasını kutlamamız gerekirken Entrance'ın striptiz kulübü The Wet Lotus'a gittik.

Kadınlarla göz göze gelmek için orada değildim, gözlerimi motorcu bebek kıyafetleri içindeki kendi kadınımdan zar zor ayırabiliyordum. Siyah kadife kabinde yanımda oturuyordu, deri pantolonu göbek deliğine kadar iniyordu ve kıvrımlarının her santimine kadar kayganlaştırılmıştı, çorap çekmecemin derinliklerinde bulduğu büyük kırmızı bir bandana olan küçük üst kısmı ise neredeyse çekiştirilmek için yalvarıyordu. Koyu renk gözleri, iri saçları ve kırmızı dudaklarıyla onu sürükleyip yere yatırmak istiyordum ama onunla ilgilenmeden önce halletmemiz gereken bir işimiz vardı.

Lotus Fallen'a aitti ve Zeus'un Lou'yla orada tanışıp onu baştan çıkarması nedeniyle mekânla bir geçmişimiz vardı ama yıllardır lake siyah kapılardan geçmemiştim ve ne kadar şık bir yer olduğuna bir kez daha şaşırdım.

Kulüpteki tek kara leke, Giriş Polisi'nin büyük bir bölümünün sık sık ve sarhoş bir şekilde uğradığı gerçeğiydi. Bunlara Başçavuş Harold Danner da dahildi.

Görülmek ve saygı görmek isteyen bir kral gibi arka masada, tam ortada oturuyordu. Masada iki sivil polis vardı, kısa kesimleri ve duruşları polis olduklarını ele veriyordu, dört tane de zar zor giydirilmiş kadın.

Bunlardan biri Paula.

Yıllar boyunca adamla olan tüm etkileşimlerimi düşünmemek ve nasıl bu hale geldiğini merak etmemek zordu. Gençliğimde kurallara o kadar bağlıydı ki, oğluna sert davransa bile karısına sadıktı.

Onunki gibi bir açgözlülük nereden kaynaklanıyordu? DNA'sının doğasında mı vardı, fazladan bir kromozom mu, genetik bir hastalık mı? Aslan'ın bunun tam tersi olduğu düşünülürse, hiç sanmıyorum.

Shakespeare'in büyüklükle ilgili hipotezinde olduğu gibi kötülük doğuştan mı, sonradan mı gelir, yoksa kazanılır mı?

Bizi fark etmişti, Cress ve ben bir masada görünüşte randevudayken, Nova, Kodiak, Boner ve Cyclops başka bir masada yüksek sesle bira içiyor ve genellikle gözlerin onlara gitmesine yetecek kadar gürültü çıkarıyorlardı.

"Bu işte yer almak konusunda bir çekincen yok mu?" Kadınıma alçak sesle söyledim.

Cress ekşi burbonunun kenarından gülümsedi ve göz kırptı. "Şaka mı yapıyorsun? Paula ve Cressida kedi dövüşü iki kişilik mi? Bilet satıyor olmalıydım."

Güldüm, kadınımın bir keresinde Paula'yı ve onun şirretliğini tüm kulüp binasının görmesi için dizinden nasıl kestiğini hatırladım. Eğer kardeşlerimden biri benden yaşça büyük bir kadınla, üstelik öğretmenimle çıkma kararımdan şüphe duyduysa, o olaydan sonra bu konuda her şeyi söylemişlerdi.

"Biliyor musun, seninle ilgili değiştirebileceğim tek bir lanet şey bile yok." Mırıldandım, elimi boynunun arkasına dolamak için eğildim ve o kırmızı ağzını öptüm. "Senin erkeğin olmaktan gurur duyuyorum, bebeğim."

Ağzıma karşı gülümsedi. "Aynen tatlım."

Kalçasını sıktım. "İkisi de izliyor. Şu işi bitirelim de seni eve, yatağımıza götüreyim."

Kıkırdaması sesten çok nefesten ibaretti, çünkü onu aniden kabinin diğer ucuna çekmiştim, elim o muhteşem saçlarının arkasına dolanmıştı, böylece onu ağzıma sıkıştırabilecektim. İnledi, sonra üstüme süründü, sanki orada çalışan dansçılardan biriymiş gibi kabinin içinde bana sarıldı.

Sadece o kadınların hiçbiri Cress'in yanında beş para etmezdi.

Ellerimi kıçının altından geçirdim, ayağa kalkarken onu da kendimle birlikte kaldırdım ve sonra her kıvrımını hissedebilmek için pekmez damlası gibi yavaşça vücudumdan aşağı indirdim.

Planımızın bu kadar farkında olmasaydım beni çelik gibi sertleştirecek uzun, ıslak öpüşmelerden bir dakika sonra ayrıldığımızda, Cress baştan çıkarıcı küçük bir gülümsemeyle çekildi ve seksi kırmızı topuklu ayakkabılarıyla banyoya doğru yürüdü.

Bir süre bekledi, yuvarlak kıçının sallanışını izledi, sonra köşeyi dönüp arka salona geçtiğinde peşinden gitti.

Danner onu açıkça tehdit etmiş ve lanet olası ellerini onun üzerine koymuşken, onu kulüpte yalnız bırakmamın imkanı yoktu.

Gittiğimde, Paula'nın beni takip etmek için ayağa kalktığını göz ucuyla fark ettim.

Yavaşça odanın diğer tarafına geçtim ve erkekler tuvaletine doğru ilerledim, istediğim zaman pisuarlardan birine işiyormuş gibi yaptım.

Çok beklemedim.

Kapı arkamda bir nefeslik havayla itilerek açıldı, ardından topuklu ayakkabıların tıkırtısı ve ucuz parfümün biraz tanıdık kokusu iki elin kesimin arkasını düzeltmesinden önce geldi.

"Kral bebek," diye mırıldandı Paula. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu ve bu ne utanç verici."

İğrenç dokunuşuna karşı sertleşmemeye çalıştım, az önce ellerinin SS Danner'ın üzerinde olduğunu biliyordum.

"Paula," diye gürledim, arkamı dönerek. Vücutlarımız birbirine değdiğinde geri adım atmadı, büyük göğüsleri göğsüme değdi, olgunlaşmış meyve gibi dekoltesinin içindeydi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Kendime engel olamadım," diye itiraf etti kısık bir kıkırdamayla, ellerini göğsümde gezdirdi, parmakları kesiğimdeki lekeleri düzeltti, %1'likler ve yanan kanatlı kafatası üzerinde oyalandı. "Senin gibi bir adama karşı koymak zor. Hayatımda gördüğüm en güzel adam, bunu biliyor musun?"

Arayış içindeki ellerini kendi ellerimle kavradım ve kapı arkasından iç çekerek açıldığında hınzırca sırıttım.

"Aslına bakarsan, biliyorum. Kadınım bana neredeyse her gün söylüyor."

Ve sonra Paula benden uzaklaştı, momentum onu doğrudan bir tuvalet kabininin kapısına geri götürdü. Ayağı takıldı ve kıç üstü düştü. Cress onun üzerinde durdu, yumrukları sıkılıydı, gözleri kaçan bir mustang gibi vahşiydi.

"Sanırım sana daha önce de söyledim, adamıma bir daha elini sürersen, bir sorunumuz olur."

Paula yutkundu, gözleri ikimizin arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Dinle, zarar vermedim, sürtük. Onu zar zor yakaladım!"

Cress başını rahatça sallayarak onun önünde çömeldi ama ince bedeninin her çizgisinde sarmal bir gerginlik vardı.

"Haklısın," diye onayladı, ama sonra bir el parladı ve Paula'nın yanağına keskin bir çatırtıyla çarptı. "O gün bana tokat attığın ve şimdi de nişanlıma dokunmaya çalıştığın için."

Paula kıçını kaldırıp kendini Cress'in üzerine atmaya çalıştı ama ben her ne kadar iyi bir kedi dövüşünü seven kırmızı kanlı bir erkek olsam da bu gecenin amacı bu değildi. Bu yüzden kızların arasına girdim ve kollarımı Paula'nın etrafında kenetleyerek onu iki yanına sıkıştırdım.

"Dinleyin," dedim ona. "Kişisel olarak kadına karşı şiddetle ilgilenmiyorum ama cinsiyete aldırmayan ve Başçavuş Danner'ın tatlı parçasıyla tanışmak için çok heyecanlı olan birkaç arkadaşım var. Şimdi, eğer nazik ve sakin olursan ve erkeğinle ilgili sorularımızı yanıtlarsan ve Riley Gibson'ın talihsiz ölümünün yaşandığı gece Fallen kulüp binasında davetsiz olarak ne yapıyor olabileceğinle ilgili sorularımızı yanıtlarsan, kötü bir şey olmak zorunda değil Paula."

Kadın elimde çırpınmayı anında bıraktı ve soğuğun onu nasıl etkilediğini, nasıl titrediğini ve çekindiğini gerçekten hissedebiliyordum.

"Orada değildim," diye ısrar etti, ama sesi panikle titriyordu.

Cress, parmağıyla yüzünü işaret ederek, "Sanki sen değildin," diye tersledi. "Seni kendim gördüm."

Paula uzun bir süre nefes almadı ve sonra nefes aldığında çığlık attı.

Fazla ses çıkaramadan elimle ağzını kapattım ama yine de hızlı hareket ettik. Cress müşteri ya da personel olup olmadığını kontrol etmek için kafasını dışarı uzatırken onu kapıya kadar sürükledim, sonra da arka servis kapısından sokağa çıkardım.

Rahip, Paula'yı benden alıp ağzını bantladıktan sonra ellerini ve ayaklarını bağlarken açık bir yara gibi kırmızı ve çirkin bir gülümsemeyle bekliyordu. Onu nazikçe minibüsün arkasına yatırdı ve sonra sürücü koltuğuna geçerek tek kelime etmeden uzaklaştı.

Kot pantolonumun içindeki telefon titredi ve kontrol ettiğimde Nova'dan mesaj geldiğini gördüm.

Perdeler bir dakika içinde orada olacak.

Cress'i tuttum ve elini öptüm. "Başçavuşla konuşmak için geri dönüyorum. Şimdi eve gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti. "Yine de çok eğlenceliydi."

Ona sırıttım, derinin altında hareket ettiğini hissetmek için kıçına bir tokat attım ve dudaklarına bir sahiplik damgası vurur gibi onu bir kez daha öptüm. "Eve döndüğümde bunu üzerinde istiyorum."

"Emredersiniz efendim," dedi taşaklarımda hissettiğim küstah bir alaycı selamla. "Dikkatli olun."

Başımı salladım ve onun sokağın ağzından çıkıp doğruca caddenin karşısına, park ettiği arabasına doğru yürümesini izledim.

Bir dakika sonra Curtain iğrenç kırmızı Dodge Challenger'ıyla geldi, Bat çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu.

"İyi mi?" diye sordu hemen ben arkaya kayarken.

Başımı salladım. "Priest onu yakaladı. Diğer ekipler ne yapıyor?"

"Heckler, Wiseguy ve Lab-Rat çaylak Memur Windham'ı yakaladı, şimdi onu Angelwood Çiftliklerine götürüyorlar."

Aslında basit bir plandı, Danner'ın zırhındaki en zayıf halkaları bölmek ve fethetmek. Kadınlarımızın peşindeydi, bu yüzden onu ve kadınlarını hedef alma konusunda hiçbir zorlamamız yoktu. Priest kara büyüsünü kullanacaktı ve sabaha kadar Danner'ın çürümüş operasyonunda iki dönek bulacağımızdan hiç şüphem yoktu.

Bunun yeterli olmasını istedim, ama bir RCMP memurunun sözüne karşı bir motorcu kaltak ve bir çaylağın sözü biraz bile sağlam değildi, bu yüzden Susan Hobbs'un bize çok nazikçe verdiği alarm kodunu kullanarak içeri girmek için Danner'ın evine doğru yola çıktık.

B & E özgeçmişime ekleyeceğim bir şey değildi, ancak çocukluğumdan beri bir dizi maymuncukla, çoğu çocuğun beyzbol ve kart oyunlarında iyi olduğu gibi iyiydim. Kilitli bir kapıyı, potansiyel hazinelerle dolu bir kutuyu açmak için doğru alet kombinasyonunu bulmanın tatmin edici bir yanı vardı. Zeus biz çocukken her şeyi kilitlemişti -silahlarını, parasını, lanet olası pornolarını- ve ben de hepsine ulaşmayı alışkanlık haline getirmiştim.

Bu yüzden, şehir merkezinde kiraladığı lüks daireye girmek yeterince kolaydı.

Su. Kapısı kilitli bir ofis alanı, üç kilitli çekmecesi olan bir masası ve bir bank koltuğuna gizlenmiş kilitli bir kutusu vardı.

Bat, Curtains ve ben her şeyi dikkatle inceledik. Eğer bir şey bulursak, orada olduğunu bilmemize yetmeli ya da Lion ve Memur Hutchinson'ın Başçavuş'u ve sesini araştırmaya ikna etmeye çalıştıkları Vancouver'daki İç İşleri Departmanı'na sunmak için bize somut bir şey vermeliydi.

Hiçbir şey bulamadık.

Danner ve Susan'ın boşanma kâğıtlarını dosyalarına geri koyarken ve rastgele kadın isimlerinden oluşan rastgele bir listeyi başka bir dosyaya karıştırırken nefesimin altında acımasızca küfrettim. Tanıdık iki isim gözüme çarpana kadar bakışlarım neredeyse sayfadan kayıyordu.

Honey Yves.

Lila Meadows.

"Lanet olsun," diye sövdü Bat perdelerden ön tarafa bakarken. "Misafirimiz var."

Adrenalin içime işledi, ama dilimin arkasındaki metalik dalgayı yuttum ve pisliği kaldırmayı bitirip bir plan için Bat'e baktım.

Önce bankı, sonra beni işaret etti, Perde'ye döndü ve arka duvardaki masanın her iki yanında bulunan iki büyük silah dolabından birini gösterdi.

Sessizce, kalbim boğazımda o kadar yüksek ve güçlü çarpıyordu ki öğüreceğimi sandım, saklanmaya başladık.

Merdivenlerin dibindeki kapının kilidinin açılması ve ayak seslerinin merdivenleri tırmanması birkaç dakika sürdü, ama ben bu süreyi içimin sertliğini ayarlamak için kullandım.

Nefes alıyordum ve bankta olabildiğince rahattım.

"Sen ve kocan bana sözler verdiniz," diyordu Danner, sonunda mırıltısını duyabilecek kadar yaklaştığında. "Sözünüzü tutmanızı bekliyorum."

Irina Ventura, "Ah şey, Çavuş, ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi.

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Eğer kardeşlerden biri yanlış nefes alırsa hepimiz ölürdük.

Irina, Batı Yakası'ndaki en büyük Meksika kartelinin Kanada temsilcisi Javier Ventura'nın karısıydı. Çok güzeldi ama aynı zamanda lanet bir zehirdi, adamın arkasındaki kadındı, Entrance'ın dışında reşit olmayanlara yönelik bir pornografi çetesini yönetiyordu.

"Başçavuş," diye düzeltti Danner otomatik olarak, ofise girerken sesi daha yüksek çıkıyordu. "Ve verdiğim tüm sözleri yerine getirdim, Irina. Yıllardır kendi iğrenç cihazlarınla baş başa bırakıldın. Senden sadece şimdi dizginlemeni ya da başka bir yere taşınmanı istiyorum çünkü diğer görev güçlerinin dikkatini çekiyorsun."

"Bırak onları ben düşüneyim, olur mu? Sen sadece sevgili çocuklarını sitemden uzak tutmaya ve Düşmüşleri meşgul etmeye odaklan."

Uzun bir duraklama oldu ama hareket yoktu. Sonunda Danner içini çekti. "Garro'dan kurtulursam bir ikramiye alacağımı söylemiştin."

"Evet, yaptım, değil mi? Tabiri caizse yılanın başını keseceğini düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı. Kendine dikkat etsen iyi olur.

Bu adamlardan birkaçını daha öldürün, Çavuş, ya da karılarını, hangisi onları daha çabuk kıracaksa."

Sikeyim.

Kalbim kaburgalarımda gümbürdüyordu, yanan bir odaya kapatılmış kafesteki bir adam kurtulmak için yalvarıyordu. Ama orada yatmak zorundaydım, orada yatmak ve onlar kardeşlerimden birini, kadınlarımızdan birini öldürmekten bahsederken onları dinlemek zorundaydım.

Danner tereddüt etti, iç geçirdi ve ofis koltuğuna sesli bir şekilde yığıldı.

"Benden çok şey istiyorsun, Irina. Bu işin sonunda, rozetimi korumak bir yana, Entrance'da bile kalamayacağım."

"Oh dulzura, bunun için endişelenme, hmm? Bir şeyler yapabileceğimize eminim."

"Cressida Irons yakında Garro'nun oğluyla evleniyor. O da bir seçenek, tabii ki Loulou Garro ve ikizleri de." Yavaşça söyledi, sonuçları düşündükçe kelimeler uzuyordu. "O piçler o ikisi ya da Harleigh Rose Garro için her şeyi yaparlar."

"Oğlunuzla çıkan," dedi İrina sinsice. "O artık benim oğlum değil."

"Güzel, g ü z e l , bu işi sizin becerikli ellerinize bırakıyorum, Çavuş."

"Bunu yapıyorum... Kârdan daha büyük bir pay istiyorum."

Bir yılanın saldırısından önceki uyarı gibi çıngıraklı bir sessizlik.

"Öyle mi?" Irina mırıldandı. "Yüzde yirmi."

Keyifle güldü. "Oh, ne kadar cesursun! Ve ne

açgözlülük."

"Karım geri dönmezse şu anda kendimden başka yaşayacak bir şeyim yok, bu yüzden neden zengin yaşamayayım anlamıyorum."

"Evet, bu adil." Tekrar güldü, bu sefer daha yumuşak, sadece kendi kendine. "Eğer bana kızlardan ya da bebeklerden birini getirirsen, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

KOLAYCA ÇIKTIK.

Danner, Irina'nın gitmesine izin verdi ve bir telefon alıp ayrılmadan önce bir süre etrafta dolaştı. O bankta kasıla kasıla yatarken söyledikleri her şeyi düşündüm.

Umutsuz hissetmemek çok zordu.

Hiçbir şeyi sineye çekecek bir adam değildim ama ne yapmam gerekiyordu ki? Yeni yama yapılmış, yeni taç giymiştim ve hiçbir fikrim yoktu.

Birimiz ya da birkaçımız hapse girmeden Danner'ı öldüremezdik ve bu Zeus'un suçunu ortadan kaldırmazdı, dolayısıyla o da orada çürümeye devam ederdi.

Paula ve çaylağı dönüştürebilirdik, buna hiç şüphemiz yok, ama ne amaçla? Ventura'ların polisleri tarafından becerilmesinler diye kulüpteki her bir kadının başına bir kardeş koyamazdık, sonsuza kadar olmazdı.

Halkımı güvende tutmak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Hayatınızı yaşamaya değer kılan, uğruna seve seve ölebileceğiniz tek insanlar ailenizdi.

Danner gittikten yirmi dakika sonra saklandığımız yerlerden çıktık ve apartmandan hayalet gibi uzaklaştık. Yarasa'nın solgun yüzü daha solgundu, gözleri karanlık ve periliydi, Perdeler ise içinden geçen umursamaz, gergin enerji yüzünden yerinde duramıyordu.

Danner'ın kulübe karşı kan davasını ne kadar ileri götüreceğini artık hepimiz biliyorduk.

Savaş istiyordu ve kardeşlerin bunu ona vermek istediklerini biliyordum ama tereddüt ettim.

Sevdiklerimin ölümüyle karşı karşıya kaldığımda bile tereddüt ettim. Hayır.

Sevdiklerimin ölümüyle karşı karşıya kaldığım için savaş fikrine ve onun tüm kayıplarına karşı çıktım.

Machiavelli'nin Prens'indeki ilkelere dönüp durdum, bir alıntı diğerlerinden daha yüksek sesle çınlıyordu.

"Tüm eylem biçimleri risklidir, bu nedenle sağduyu tehlikeden kaçınmak değil (bu imkansızdır), riski hesaplamak ve kararlı bir şekilde hareket etmektir. Tembellik hataları değil, hırs hataları yapın. Cesur şeyler yapmak için güç geliştirin, acı çekmek için değil."

Düşmüşlerin acı çekecek güce sahip olduğunu biliyordum, bunu daha önce Zeus'un hapsedilmesi, Mute'un öldürülmesi ve Harleigh Rose'un istismar edilmesi ve neredeyse elimizden kayıp gitmesiyle yapmıştık.

Bunu tekrar yapabiliriz. Ama ne pahasına?

Ya ödenmesi gereken daha ağır bir bedel varsa ama bunu sadece bir kişi ödemek zorundaysa?

Ve bu ücreti ödemesi gereken kişi ben olmamalı mıyım? Halkının geçici de olsa lideri?

Minibüsün arkasında oturdum ve daha sonra Bat haberleri aktardığında ve Priest başka adamların kanına bulanmış halde çaylak ve Paula'nın Danner'ı ele vermeyi kabul ettiklerini bildirdiğinde yerleşkedeki kilisede nispeten sessiz kaldım. Sessiz bir adamın düşündüğü gibi sessiz kaldım ve gecenin sonunda Cressida'ya eve döndüğümde, sabah yer kabuğunu kırıp muhteşem evimin sokaklarına dökülürken, ruhuma bir planın tohumları ekilmişti.

Cressida

King'in kafasındaki düşünceler yüzünden uyuyamadığı zamanlar olurdu. Gecenin köründe boş bir yatağa uyandığımda King'in aşağıda mutfak masasının başında olduğunu, şiir dolu sayfaların masanın yüzeyine ve yere saçıldığını, parmaklarının ucuna ve düşünürken alt dudaklarını çektiği ağzına mürekkep bulaştığını bilirdim.

Bir keresinde bana şiirin onun için bir sanat olmadığını, daha çok bir dürtü, her şeyden çok nefes almak gibi, kendisinin gerekli bir uzantısı olduğunu açıklamıştı. Kelimelerin birikmesine izin verirse, soğuk bir kâsedeki çorba gibi, kafasının içinde kalın ve jelatinimsi bir hal alır, tüm hareketleri durdururlardı. Sadece elinde bir kalem, altında boş bir kağıtla oturduğunda kelimeler ısınıyor ve akıyor, kalemin ucundan bir damardan akan kan gibi dökülüyordu.

Düğünümüzden önceki gece onu merdivenlerin dibinden izledim, sırtı eğikti, başı eğikti, böylece yüzü saçlarının kalın, buruşuk perdesi tarafından gizlenmişti.

Bir süre sonra, "Odada benimle olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı ve hararetle yazmaya devam ederken sol elini bana doğru uzattı. "Buraya gel."

Yanına gittim, serin zeminde çıplak bir şekilde ilerledim, ancak gölgeler tenimin üzerinde ipek gibi hareket ediyordu.

Dört yıl önce, evimde bırakın partnerimi, tek başıma bile çıplak dolaşmazdım ve asla masanın üzerine zıplayıp, kıçımı King'in şiirlerine dayayıp, bacaklarımı açarak ayaklarımın taşaklarını onun dizlerine dayamazdım.

Karanlıkta çok güzeldi, sadece yuvarlak dolunay pencerelerden gümüş ışıklar saçarak dik yüz hatlarını metalik renklerle yaldızlıyordu. Belirgin elmacık kemiğinin üzerinde bir parmağımı gezdirdim ve başımı yana eğdim.

"Şairimi bu gece ayakta tutan nedir?"

Sessiz kaldı, gerginliği yıpranmış bir elektrik teli gibi içinden taşıyordu. Ben de onun yerine kağıt demetlerinden birini aldım ve yumuşak bir sesle okudum.

"Beni kovalayan şeytanlar için doğdum.
Yozlaşmalarına teslim olmamı istediler, tıpkı
ismimle imzalanmış bir kâğıt üzerindeki
kanlı mürekkep gibi.
Kaçabilirdim,
Ama güç bunun neresinde?
Bunun yerine, hepsinde ustalaşmak için
kendim bir iblis oldum.

Şeytanlarınıza sahip çıkın."

Sayfadan başımı kaldırdım, kalbim boğazımın boşluğuna sıkışmış bir kömür gibi yanıyordu.

"Neler oluyor tatlım?" Tekrar sordum.
parmaklarını altın rengi saçlarının bukleleri ve kıvrımları arasında gezdirdi.

Sorunu bilmem gerekiyordu çünkü onu takip eden her neyse, onun içini boşaltacaktım. Ondan önceki kadın değildim ve sadece onun sayesinde şimdiki kadın da değildim. O, ruhumun kendine gelmesi için gereken kıvılcımı ateşleyen çakmaktaşıydı. Artık, eğer bana ihtiyaç duyarsa, onun yükünü üstlenebilecek, şiirinde bahsettiği o şeytanlarla savaşabilecek kadar güçlüydüm. Bana bir şans verirse, King için savaşır ve ölürdüm... Sadece birimizin kurban olması gerekirse, bunun o değil ben olacağından emin olmalıydım.

"Konuş benimle," diye seslendim usulca, saçlarını çekiştirerek.

Ama konuşmadı. Aksine, havadaki parazit arttı, tenimin üzerinde çatırdadı, aramızdaki havada titreşti.

Elini göğüs kafesime, tam göğüslerimin arasına ve kalbimin üzerine yerleştirdi, başını eğip zaten mısralarla dolu olan sayfanın altına eğik bir şiir daha yazdı. O yazarken ben tersinden okudum ve ağlamamaya çalıştım.

Hangi varoluş düzleminde olursa olsun
Herhangi bir yıldızda veya paralel
gezegende
Sen ve ben sonsuza
dek birlikteyiz
Kaçınılmaz olarak
Çünkü hiçbir şey mantıklı
değil Hiçbir dilde ya da
hiçbir yerde
Hayatın amacını çözecek sevgimiz olmadan

İçinde hareket eden şiddetli bir oluşum vardı, sadece karşı konulabilecek ve kaçılamayacak bir hava sistemi. O bir sanatçıydı, bir şairdi, ruhu o kadar hassas ve duygularla doluydu ki bazen onu yatıştırabilecek tek şey temizleyici bir fırtına yağmuruydu.

Bu yüzden soru sormayı bıraktım ve masanın üzerine kuru yapraklar gibi serpilmiş şiirlerin üzerine uzanarak sadece kendimi, bedenimi ve ruhumu ona sundum. Hareket etti

Anında, o kadar güçlü bir şekilde ki, onun coşkusundan neredeyse korkuyordum.

Bana fiziksel olarak zarar vereceği için değil, ama kendi içinde açtığı yaralardan dökülen kelimelerde öyle enfes bir güzellik vardı ki, onların ihtişamından neredeyse korkuyordum, tıpkı bir müridin Tanrı'sıyla yüzleşmesinden korktuğu gibi.

Köprücük kemiklerimin dibinden başladı, gümüş kaleminin keçe ucu yumuşak ve gıdıklayıcı bir şekilde tenimde gezinirken kelimeleri etimin üzerinde döndürdü. Düzyazılarıyla bana sahip olurken hareketsiz ve sessiz kalmak için mücadele ettim. Her şiirini bitirdiği yere bir öpücük kondurarak noktalıyordu; dudakları bir göğsümün alt tarafına ve diğerinin ucuna, kalça kemiklerimin tepe noktasının yanındaki çukura ve cinsel organıma yol vermeden önce pubisimin çıkıntısına bastırıyordu.

Ben onun tuvaliydim, ilham perisiydim, hem masanın üzerinde secde eden çaresiz hem de sonsuz güçlüydüm çünkü tüm bu yaratıcı güzellik, bir şekilde bana bağlı olan muhteşem bir adama bağlıydı.

Önüm göğüslerden ayak parmaklarına kadar kaplandığında durmadı, kemerime bir şiir yazıldı ve topuğumun altına sıkıştırıldı. Bunun yerine geri çekildi, ağır nefes alıyordu, neredeyse nefes nefese kalmıştı ve acı verici bir şekilde tahrik olmuştu, siki göbek deliğine dalmıştı ve orada mürekkep gibi precum birikmişti.

Ama onun uyarılması ve benim uyarılmam, kalçalarımın arasında biriken ve altımdaki sayfayı lekeleyen, ıslaklığımla mürekkebi bulaştıran, ilham perisinin öfkeli otoritesinin yanında önemsizdi.

Beni bileğimden yakaladı, solgun gözlerini benimkilere kilitledi ve sonra takla attı. Momentumla birlikte döndüm.

Sırtım ve kıçım kalemine maruz kalacak şekilde kendimi karnımın üzerine yatırdım.

Omurgamdan aşağı inen bir şiir, her omuruma takılan mısralar, kürek kemiklerimden kelimelerden oluşan kanatlar gibi dallanıp budaklanıyordu. Kendimi ilahi hissettim, onun tarafından yüceltildim, tapınmasıyla ve ruhumun üzerinde gece yarısı gölgeleri gibi hareket eden o zor duyguları saptamak için kelimeleri kullanma yöntemleriyle yüceltildim.

Popomun ikiz tepelerine ulaştığında, coşkusu azalmış, kalem darbeleri durgunlaşmış, tutkunun son damlacıklarını kalbinden çıkarıp etime dökerken neredeyse yorulmuştu.

Bir saat boyunca hummalı bir şekilde yazdıktan sonra aniden bitirdi.

Sandalyeye yığıldı ve alnının kalçalarıma düşmesine izin verdi, nefesi hassas tenime karşı sıcaktı. Orada, büyünün yavaşça azalmasının ardından bekledik ve tekrar hareket ettiğinde, onu hareket ettirenin ilham perisi değil, onun yerine bıraktığı şehvet olduğunu biliyordum.

Ayak bileklerimi tekrar çekiştirdi, dizlerim kalçalarına değene ve kıçım masanın kenarına doğru eğilene kadar beni sayfaların arasında kaydırdı, göbeğim onun yakıcı bakışlarına maruz kaldı.

Önce burnu yanağımın kıvrımından cinsel organımın kıvrımlarına doğru bir çizgi çizdi ve sonra tekrar diğer tarafa geçti. Aynı yolu başparmağıyla ve ardından diliyle tekrar izledi.

Acelemiz yoktu, sadece bizi denizin dibinde dolaşan bir ağ gibi daha derinlere çeken uykulu, ağır bir arzu vardı.

Diliyle ıslak kıvrımlarımı ayırırken, dudaklarımı emerken ve dilini kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken nefesim kesildi.

göt deliği. İki büyük avucunu yanaklarıma koyarak titrememi dindirdi, delici dili ve çalışkan burnu için beni daha da ayırdı.

Boşaldığımda inlemedim ya da çırpınmadım. İçimde kıvrılan bir dalga gibi yuvarlanırken ılık suya kaymak gibi hissettim. Nefes nefese kaldım ve usulca onun adını söyledim.

Onu tekrar uyandıran onun ismiydi ve beni tekrar ters çevirmeden önce yenilenmiş bir aciliyetle temizledi. Masadan bal dökülmüş gibi kayarak kucağına indim ve beni kalın sikinin üstüne oturturken ellerimi omuzlarına koydum.

İçimde kayarken duyduğu acı o kadar doğru hissettiriyordu ki, acının sınırı bağlantıdan kaynaklanan inanılmaz akımı arttırmaya yetiyordu.

Ona yumuşakça, istikrarlı bir şekilde bindim. İlk başta o kadar yavaştı ki neredeyse hiç hareket yoktu, sadece kalçalarım ellerinin altında eğiliyordu ve sonra daha hızlı, sallanıyor, sonra kalçalarının kıyısına çarpıyor, amım kasıklarının üzerindeki kumlu saçlarda nemli izler bırakıyordu.

Ve bütün bu süre boyunca birbirimizi izledik, görsel karmaşaya kapıldık. Gözbebeklerinin genişlemesini, normalde buz gibi olan mavinin şehvetle sıvıya dönüşmesini izledim. Ben daha hızlı ve daha hızlı çalkalayıp ondan kendi zevkimi alırken göz kapaklarının nasıl ağırlaştığını ve yanaklarının nasıl kızardığını.

Ve tam doruk noktasının kalçalarımı yaladığını hissettiğimde, göğüslerimi göğsüne bastırdı, bir eli beni horozunun üzerine daha hızlı bastırdı, diğeri boynumun arkasına sarıldı, böylece beni yakınına çekip öpebildi.

"Tadı taze s a l a m u r a gibi," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ben daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken. "Deniz

suyu gibi. Ben

Onu usulca, sallanarak, gelen bir gelgit gibi sür." Dişlerini boynuma gömmek için durakladı ve ben ondan ayrıldım, titreyerek ve soluyarak, bir elim boynunda ve diğeri saçlarının derinliklerinde dolanarak ağzını kendime doğru tuttum. İçimde sikinin tekmesini hissettim, ardından rahmimin girişine sıcak bir şekilde boşaldı ve sonunda ortak doruk noktamızın yoğunluğuyla haykırdım.

Ben bunu atlatırken, kulağıma geri kalanını fısıldadı, "Ve zirveden sonra çekildiğinde bile, tekrar bana geri akacağını biliyorum."

Geri çekildi, yüzümü büyük, güçlü elleriyle çerçeveledi, kendi elleri acı veren bir şefkatle doluydu. "Deniz her zaman kıyıyı öpmek için geri döner."

Sonra beni öptü, dudakları yumuşaktı, dili orgazmımın coşkusundan beni sakinleştiren bir ninni gibiydi.

Ona neyin musallat olduğunu, ruhunda hangi şeytanların gizlendiğini ve uykusunu çaldığını sormak istedim ama beni seven bu büyük, güçlü adamda o kadar kırılgan bir şey vardı ki zorlamadım. Bunun yerine, ayağa kalktığında, ağızlarımız hala kaynaşmışken, kendimi onun altına sardım ve beni yatağımıza taşımasına izin verdim, orada sabahın ilk saatlerine kadar benimle sevişti ve sonunda muhteşem yüzünde küçük bir gülümsemeyle derin bir uykuya daldı.

Düğün gününde bir hapishaneyi ziyaret etmek garipti belki ama başka türlüsünü de istemezdim. Kızlar, Benny ve ben sabahı kulübede hazırlanarak, şampanya içerek ve erkeklerimizin maskaralıklarına gülerek geçirdik ama Ford Mountain Islahevini ziyaret etmek için arabaya bindiğimizde neşemiz bayat bira gibi söndü.

Elbisemi giydim.

Rainbow ve Benny ziyaretin her şeyi mahvedeceğinden korktukları için giymememem için bana yalvardılar ama Loulou ve Harleigh Rose her halükarda bu konuda sessiz kaldılar. Neden takmak istediğimi anladıkları ve onayladıkları için böyle davrandıklarını biliyordum ama bugün benim günüm olduğu için bana baskı yapmak istemiyorlardı.

Rainbow ve Benny'nin anlamadığı şey, Düşmüşler'in üyesi olmadıkları için bunun sadece benim günüm olmadığıydı.

King'in de. Ve

The Fallen'ın.

Yaklaşık beş yıl sonra nihayet yasal ve manevi olarak onların ailesinin bir üyesi oluyordum.

Bu yüzden gardiyanlar bana tuhaf tuhaf baksa da elbiseyi giydim ve elbisenin kuyruğunu havada tutarak nemli koridorlarda dikkatlice ilerlemek zorunda kaldım.

Benim için kapıyı açtıklarında ve telefon bankasına girdiğimde Zeus Garro'nun yüzünü görmek bile buna değerdi.

Anlatılamayacak kadar yakışıklıydı ama Kral'ın mükemmel oyulmuş ve simetrik güzelliğine hiç benzemiyordu. Bunun yerine Zeus kaba yontulmuş ve dokuluydu, oğlunun graniti yerine tahtadan yapılmıştı, dokunmak ve sarılmak için yalvarırcasına sıcak ve canlıydı. O büyük, güzel yüz, oğluyla evlenirken giyeceğim elbisenin içinde dururken beni içine aldıkça daha da güzelleşti.

Tamamen dantelden yapılmıştı; ince, tül gibi bir kumaştı, altından vücudumu belli edecek kadar şeffaftı ama omuzlarımın ortasından ayaklarıma kadar beni örtüyordu ve küçük ama tuhaf bir trenle son buluyordu. Sanki büyülü bir ormanda dolaşmış ve ruhani bir varlık, bir peri tanrıçası gibi ipek ağlara takılmışım gibi göründüğümü düşündüm. Saçlarım dalgalı ve örgülü, tepemde sarmaşık çelengi gibi duran altın bir tokayla, Kral'ın aşkının bana hissettirdiği kadar büyülü göründüğümü umuyordum.

"Sik beni," diye mırıldandı Zeus, gözleri gümüşten daha fazla parlıyordu, mutluluktan ıslanmıştı.

Ona gülümsedim, o kadar geniş bir gülümseme ki canımı acıttı ama yine de bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilsin diye yüzüme yapıştırdım.

onayladığını söyledi.

Oturup telefonu kaldırdığımda söylediği ilk şey şu oldu: "Size böyle bakınca keşke Lou'nun koridorda düzgün bir şekilde yürümesini sağlayacak kadar sabırlı olsaydım diyorum. Sizin gibi kadınlar böyle görülmek için yaratılmış."

"Çıktığında," diye önerdim. "Yemin tazeleyebilir ve bunu düzgün bir şekilde yapabilirsin?"

Güldü ama gülüşü kırık ve çürüktü. "Buradan çıktığımda bebeklerimle ve kadınımla vakit geçirmek istiyorum. Dikkatimi onlardan uzaklaştıracak hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece bir saniyeliğine hayal etmek güzeldi."

"Bunu kaçırdığın için üzgünüm," dedim, meselenin özüne inerek. "Ağlayabildiğim için çok üzgünüm. Bunu seninle birlikte yapmayı gerçekten çok istiyordum. Tüm kalbimle istedim."

Gülümsemesi hüzünlü bir takdirle doluydu. "Evet, Cress, biliyorum. Mesele şu ki, o koridorda yürürken bunu buketinden daha yakın tutacaksın, burada kilitli olsam bile orada seninleyim, tamam mı? Ranzamda uzanacağım, gözlerimi kapatacağım ve her şeyi hayal edeceğim. Sen o muhteşem elbisenin içinde, King karanlığı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle seni bekleyen bir tür motorcu prensi gibi görünüyor ve tüm ailemiz orada çılgınlar gibi gülümsüyor, havadaki tüm bu sevgiyle uçuyor... Evet, burada kilitli olsam bile orada seninle olacağıma bahse girebilirsin."

Bu sözlerin güzelliği karşısında kendimi kaybetmemek için mücadele ederken gözyaşlarım gözlerimin arkasını sobanın üzerindeki elementler gibi ısıttı.

"Biliyorsun, King bu ailenin şairi ama o kocaman kalbini senden almış," dedim ona. "Daha önce hiç iki

Senden daha nazik ya da daha sevimli erkekler."

"Bunu etrafa yaymayın; korumamız gereken itibarımız var," diye alay etti.

Gözlerimi devirmiştim. "Birinin tek yapması gereken senin dev haline bir kez bakmak ve korkup kaçacaklar, merak etme. Her neyse, bu sırrı sakladığım için mutluyum. Gerçeği bilen tek ruhlardan biri olmak beni daha da şanslı hissettiriyor."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık ama aramızdaki sessizlik kadife gibiydi. Bu adam oğlunun ilgisini çektiği andan beri bana göz kulak olmuştu. Sahte sevgilim, en iyi arkadaşım, akıl hocam olmuştu ve şimdi de kayınpederim olacaktı. Onunla olan ilişkimi kelimelere dökmek zordu, çünkü biz yaşların ve rollerin birbirine karıştığı modern bir aileydik, ama işin özüne indiğimizde Zeus benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bunu gözyaşlarımla buğulanan gözlerime aktarmaya çalıştım, tüm bu duyguları okuyup anlayabilsin diye irislerimin ekranlarına kelimelerle yazmaya çalıştım.

"Evet," diye mırıldandı, onları orada görünce, beni anlamadığım zamanlarda bile en başından beri anlamış gibi göründüğü gibi anladı. "Evet, Cress, biliyorum. Sana olan sevgim senin iyi kalbin kadar saf ve söylemeliyim ki, oğlum için? Senden daha azını kimse yapamazdı."

Boğazımdan yırtık bir cırt cırt gibi bir hıçkırık koptu.

"Yüzünü mahvedeceksin," diye uyardı beni ama gülümsüyordu çünkü ben de gülümsüyordum.

"Düzeltebilirim. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiç makyaj yapmıyorum çünkü hepimiz ağlayacağımı biliyorduk." Boğulmakta olan bir adama son bir yaşam şansı verilmiş gibi derin bir nefes çektim ve karnımdaki duygu karmaşasını yatıştırmaya çalıştım. "Sadece bir şey söylemek istiyorum ve sonra gideceğim. Lou dışarıda, eve gitmeden önce konuşmak için bir dakika bekliyor ama sana asıl söylemek istediğim şey şu anda bu."

Boğazımı düğümlemekle tehdit eden duygu yoğunluğu içinde derin bir nefes aldım ve sesimi tekrar bulabildiğimde, "Ailemi düğüne davet etmeyi düşündüm. Onlarla yıllardır konuşmamış olmama rağmen bunu yapmamak çok zordu. Hatta sadece nasıl olduklarını ve yeniden evlenmem konusunda ne düşündüklerini öğrenmek için onlara ulaştım." Islak ıslak güldüm. "En hafif tabirle pek heyecanlanmadılar. Ama bu bir bakıma iyi oldu, çünkü bir kapanış yaptım. Onlar hayatımda olsa bile, Düşmüşler'de bulduğum gerçek ailenin soluk bir taklidi olacaklarını fark ettim. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim, hayallerimin erkeğine giden koridorda bana eşlik etmesini dilediğim kişi babam değil. Sensin."

Zeus'un başı omuzlarının arasına düştü, bakışları sonsuz derecede ilginçmiş gibi muşamba tezgâha dikildi. Ama nefes alışındaki hıçkırığı, gözyaşlarını yutmaya çalışırken boğazının arkasındaki ıslaklığı duydum.

"Hannah'dan bana bunu yapmasını istedim." Elbisemin sağ üst tarafına diktiğim küçük rozeti ortaya çıkarmak için saçlarımı göğüslerimden uzaklaştırdım. "Gök Gürültüsü Tanrısı," diye okudum. "Böylece söylediğin gibi kalbimizde olacak olsan bile,

Tıpkı benimle birlikte yürümekte özgür olsaydın yapacağım gibi, senden bir parçayı koridorda yanımda taşıyabilirim."

Başını sallarken eli başını desteklemek için yukarı kalktı, omuzları kamburlaştı ve duygularının onu etkilemesine izin verdi. Büyük ve korkunç Zeus Garro için çok savunmasız bir andı ve sözlerimin onun için bu kadar anlamlı olması beni alçalttı.

Sonunda başını kaldırıp bana baktığında yanakları kuruydu ama gözleri ıslak ve kırmızıydı. Konuştuğunda sesi lastiklerin altındaki ıslak çakıl taşları gibiydi. "Lou ve onun bana verdiği hediyeler dışında, söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye."

"Ben de," diye kabul ettim.

Sonra tekrar birbirimize gülümsedik çünkü incinmiştik, evet, hatta bu günün adaletsizliğine ve ona düğün için izin vermemelerine öfkeliydik, ama bir aile olarak tüm denemelerimiz ve sıkıntılarımız boyunca öğrendik ki, mutluluk geldiğinde onu alırsın ve ona sıkı sıkıya sarılırsın.

Gülümsedik ve nihayet ayrıldığımda Zeus'u yanımda götürdüm, bir baba gibi gururla, bir arkadaş gibi sıcak bir şekilde gülümsüyordu ve beni sadece bir Garro'nun yapabileceği gibi tam anlamıyla seviyordu.

Kral

OLDUĞUMA İNANABİLİYOR MUSUN?"

Nova, düğün için yaptığım ve sağdıçlara verdiğim The Fallen özel kupalarını düzeltirken alay etti. "Cehennem gibisin. İlmiği takmaya bu kadar hazır ve istekli bir adam daha görmedim."

"Mesele de bu, değil mi?" Çiçeklerin ve sarmaşıkların oluşturduğu kemerin altında beklerken bacaklarımın sinirden zıpladığını itiraf ettim.

Arka bahçemizdeki beyaz yapraklarla kaplı yürüyüş yolunun sonunda. "Sekiz yaşımdan beri bunu istiyordum ve bunun beni lanet bir kız gibi göstermesi umurumda değil. Bana uygun kadını bulabilseydim, onu sonsuza dek ve şiddetle seveceğimi hep biliyordum."

"Peki sorun nedir?"

Ellerimi saçlarımda gezdirirken iç çekmekle hırlamak arasında bir ses çıkardım. "Sadece, lanet olsun... bana bir şeyi hiç bu kadar çok istemediğini söyleyebilir misin, gerçekten elde ettiğinde, olasılık seni korkutmadı mı?"

Nova telaşını bıraktı ve aynada kendisiyle göz göze geldi. Daha önce hiç görmediğim tuhaf bir ifade kapladı yüzünü, pişmanlıkla karışık bir özlem gibi bir şey.

"Hayır," diye itiraf etti usulca. "Yaptığımı söyleyemem."

"Biliyorum," dedi Lion Danner, gitarını tıngırdatırken dinlemiyormuş gibi yapsa da, koridorda yürürken Cress için söyleyeceği şarkının provasını yapıyordu. "Tanrı şahidim olsun, Rosie'yle birlikte olduğum her gün bunu hissediyorum."

"Onları kaybetmekten mi korkuyorsun?" Ares oturduğu ön sıradaki koltuklardan bacaklarını ileri geri hareket ettirerek Kayıp Cennet'ten bir bölüm okudu ve okumak istediği bölümü mükemmel bir şekilde ezberlemeye çalıştı.

Parçalar göğsümde yer değiştirip yerleşirken yavaşça "Hayır," dedim. "Bu onu kaybetme korkusu değil. Bu hepimizin sevdiğimiz herkes için duyduğumuz bir korku. Mutluluğun kendisinden korkuyoruz. Hayal gerçeğe dönüştükten sonra hayalpereste ne olur? Sonsuza kadar rüya olarak mı kalır, yoksa kaçınılmaz olarak her şeyi berbat mı edersin?"

Nova gözlerini devirdi ve omzuma bir tokat attı. "Kardeşim, cidden, düğün gününde ancak sen bu kadar melankolik ve filozofik olabilirsin."

Elinin altında omuz silktim çünkü bu doğruydu, yine de melankolik değildim, tam olarak değil. Böyle bir günde nasıl düşünceli olmazsınız ki? Bir gece öncesini, Cress'i göğsünden ayaklarına kadar hararetle mürekkeple kaplarken içinde bulunduğum yaratıcı sersemliği düşündüm. İçimi kemiren bir şey vardı ve bunun düğünle hiçbir ilgisi yoktu, her şey sonunda Düşmüşler'in kralı olmakla ve liderliğin ve sadakatin gerçekte ne anlama geldiğini bilmekle ilgiliydi.

"Yani düşüşten sonra Adem ve Havva'ya olanlar gibi mi?" Ares ikilemimi düşünürken kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet, dostum, biraz öyle."

"Sanırım," dedi dikkatle. "Sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Nova homurdandı ve Ares sanki onun inançsızlığı yüzünden ölümcül bir yara almış gibi ona kaşlarını çattı.

"Sonsuza kadar mutlu yaşamak hiçbir şeyin ters gitmeyeceği anlamına gelmez," dedi küçük yumruklarını sıkarak. "Birbirinizi iyi ve kötü her şeyde sevdiğiniz anlamına gelir." Durdu, bana bakmadan önce tereddüt etti. "Tıpkı aile olmanın anlamı gibi, değil mi?"

Kahretsin, ama göğsünde "Sağdıç" yazan siyah bir takım elbise içinde oturan yaşlı ruhlu küçük adama bakarken kalbimin boğazımda olduğunu hissettim. Mute bu rolde benimle birlikte ayağa kalkardı ve eğer onu alamazsam bu rolü başkasının doldurmasını istemekte tereddüt ediyordum.

Ama garip bir şekilde, kaderin bize Ares'i Mute'un hayatlarımızdaki kaybını hafifletmeye yardımcı olması için verdiğini düşündüm. Hepimizin, bizi dürüst ve ayakları yere basan biri olarak tutmak için bu ikisi gibi ağırbaşlı, kasvetli bir ruha sahip birine ihtiyacı vardı.

Tıpkı sekiz yaşındaki çocuğun şimdi bir grup yetişkin adam için yaptığı gibi.

"Evet, aynen öyle," diye kabul ettim.

Nova yüzünü buruşturarak, "Hıyarın tekiydim," diye itiraf etti. "Görünüşe göre bazen nasıl duracağımı bilemiyorum. Üzgünüm, kardeşim."

"Gerek yok," diye güvence verdim. "Ama o güzel kafanın içinde biraz düşünmek isteyebilirsin Booth ve neden çoğu zaman bir pislik olduğunu görmek isteyebilirsin. Bana öyle geliyor ki, mutlu bir adamın göt gibi davranması daha zor olurdu."

"Oh, siktir git," diye mırıldandı ve ben de ona güldüm çünkü gülmemek mümkün değildi.

Arkamdan sert bir boğaz temizleme sesi geldi ve başımı çevirdiğimde Wrath Marsden'ın sahnenin kenarında, ellerini ceplerine sokmuş, Kylie'nin öldürüldüğü kazadan beri yaklaşık kırk kilo vermiş gibi göründüğünü gördüm, ama iyileşmesi için aldığımız karavanın dışında olması bile bir gün için yeterli bir mucizeydi.

"Hey, dostum." Sahnenin kenarına doğru yürüdüm ve onu kaldırması için elimi uzattım. "Bize katılacak mısın?"

Her şey olup bittikten sonra Wrath'ı bulamamıştık. Bir gün öldüğünü düşündük ve haftalar sonra aşağıya indiğimizde onu mutfak masamızda oturmuş, bir fincan kahvemizi içen gerçek bir zombi gibi bulduk. Cress ağlamış ve kendini onun kucağına atmıştı, o da buna izin vermiş, hatta ona sarılmıştı. Ama onun gözlerindeki ilgisizliği ve

İyileşmekte olan yaralarına yaptığı baskıdan dolayı yüzünü buruşturduğunda, Wrath'ın ölümden bambaşka bir adam olarak döndüğünü anlamıştım.

Ona ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordum ama tanıdığım bir şey varsa o da bir adamın gözlerinde gizlenen şeytanların bakışıydı ve Wrath'ın gözleri bunlarla doluydu.

Kylie'nin gitmesiyle, Cress ve ben, kulübü dağıldığı için başvurabileceği tek iki kişiydik ve tek kelime tartışmadan onu yanımıza almıştık. Aynı gün Lion ve kamyonuyla gidip bir Airstream getirdim, böylece Wrath'ın arazide kendine ait bir yeri olabilecekti.

Bir gece onu arka verandada sigara içerken bulduğumda sağdıç olmasını istemiştim ama bana boş boş bakmış, çubuğu söndürmüş ve gitmişti.

Görünüşe göre, bu evet anlamına geliyordu.

Elime baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu, gözleri arduvaz gibi düz, ölü gri-maviydi. Sonra eli benim elimdeydi ve ben onun ağırlığını sahneye doğru kaldırıyordum, kardeşler de benimle birlikte ayakta duruyordu.

Berserker'ları alt ettikten sonra kendisine bağlanan Lion dışında onu sevmiyorlardı ama umurumda değildi.

Kendilerine gelirlerdi, gelmezlerse ve ben onlara Wrath'ın hikâyesinden birazcık bile bahsetsem, anlarlar ve onu yakalarlardı. Düşmüşlerin bu şekilde adlandırılmasının bir nedeni vardı; hiçbirimizin trajik hikâyeleri yoktu.

Saniyeler sonra, arabalar sürücüye yanaşmaya ve kulübemize giden yol boyunca park etmeye başladılar ve benim

Sinirlerim bir koçbaşı gibi tekrar bana çarptı.

"Hazır mısın?" Harleigh Rose patikadan yukarı doğru yürürken seslendi, ama dürüst olmak gerekirse sorusunu hemen unuttum çünkü o kadar güzel görünüyordu ki.

O her zaman güzel bir kızdı ve büyüdükçe güzel bir kadın oldu. Yaşlandıkça Zeus'un ve benim başımın belası oldu, ama şimdi, tüm bu güzelliğiyle ilgileneceğine güvenebileceğim tek adamla birlikte olduğu için çok mutluydum. Çünkü çoğu insanın bilmediği bir şekilde, H.R.'nin tüm o dikenlerin altındaki kalbinde açılmış bir gül kadar yumuşak ve tatlı olduğunu biliyordum ve Lion her zaman onun bu hassasiyetini koruduğundan ve zarar görmediğinden emin olacaktı.

Aslan o anda durdu, ağzı açık kaldı, gözleri onu görünce karardı.

"Bahçedeki en güzel çiçek," diye söz verdi ona, kız kollarına atılıp kendisini öpmesine izin verdiğinde.

Gülümseyerek geri çekildi ve sonra alt dudağını şakacı bir şekilde ısırdı. "En dikenlisi de."

"Bilmez miyim," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Güldüm ve kız kardeşimin dikkatini çektim. Beni süzerken başını eğdi ve sonra deli gibi sırıttı. "Çok şık görünüyorsun, Kral."

"Ben şık görünüyorsam, sen de prenses gibi görünüyorsun," diye kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

Dudaklarını büzdü. "MC prensesi o zaman." "Şık asi o zaman," diye karşılık verdim.

Güldü, onu yıllardır görmediğim kadar neşeliydi ve üzerinde durduğumuz küçük sahneye çıkan üç basamağı hızla çıktı

bana öyle bir sarıldı ki nefesim kesildi.

"Sakin ol," diye fısıldadım onu sımsıkı sararken ve bir şekilde ona yakışan o çiçek kokusunu içime çekerken bile. "Düğünden önce belimi kırmamaya çalış, tamam mı?"

Burnunu göğsüme gömdü ve öyle derin bir iç çekti ki sanki arınıyormuş gibi hissetti. "Seni seviyorum, ağabey. Bunu biliyorsun, değil mi? Çoğu zaman bir velet olsam bile."

"Sadece yarısı mı?"

"King..." diye uyardı, göz göze gelebilmemiz için sarı saçlarını geriye yatırarak. "Ciddiyim."

"Ben de öyleydim." Sırıttım, sonra başının arkasını kavrayıp alnından öperken sırıtışımın yüzümden düşmesine izin verdim. "Cress'ten önceki hayatımın en zor zamanlarında beni ayakta tutan sana olan aşkımdı."

Anında, annemizin gözleri olan cerulean mavisi gözleri, alt kapaklarında titreyen yaşlarla ıslandı. "Cress beni ağlattığın ve makyajımı mahvettiğin için çok kızacak."

"Hayır." Ona tekrar sarıldım çünkü son birkaç yıldır ona sevgimi kolayca ve istediğim sıklıkta göstermeme nadiren izin veriyordu. "Keşke babam burada olsaydı," diye itiraf ettim saçlarına.

Beni sıktı. "Ben de."

Boner ellerini çırparak koridorda yürürken, "Tamam, bu kadar sarılma, ağlama ve tüm bu saçmalıklar yeter," diye bağırdı. "Bu bir motorcu düğünü, değil mi? O zaman öyle davranalım."

H.R.'yi son bir kez kucaklayarak bırakırken ona "Artık gözyaşı yok," diye söz verdim. "Yemin et."

Ancak yarım saat sonra, arazimizin kenarındaki küçük açıklıkta çimenlerin üzerine yayılmış düzinelerce siyah sandalye Fallen kardeşler, aile ve arkadaşlarla dolduğunda, verdiğim sözden pişmanlık duymaya başladım. Hayatıma vesile olan insanların yüzlerinin gülümsediğini ve hayatımın aşkıyla evlenmeme tanıklık etmek için sabırsızlandıklarını görmek beni öyle etkiledi ki, sanki içimde lavlar uyanıyor, sistemime öyle sıcak bir şekilde akıyordu ki, diri diri yanıyormuşum gibi hissettim. Plak dükkanından yaşlı Sam oradaydı, Entrance Bay Academy'den eski arkadaşlar ve Entrance Public'ten daha da eski arkadaşlar, tüm Yaşlı Bayanlar birlikte oturmuş ağlıyorlardı ve erkekleri o andan etkilenmemek için çok uğraştılar ve başarısız oldular.

Kendisi ve başkaları için çok fazla şey hisseden, hassas bir kalbe sahip olduğu kabul edilen bir adam için sindirilmesi gereken çok şey vardı. Hava, yaşanan onca şeyden sonra bile günün nihayet gelmiş olmasının verdiği mutluluk ve rahatlamayla yoğun ve bal gibi tatlıydı.

Ve sonra gelin partisi geldi.

Benny ve Carson birlikte, tek erkekler, kol kola girmişler ve gururlu babalar gibi davranıyorlar.

Rainbow, ardından Tayline, Lion'ın gitarıyla tıngırdattığı Kodaline'in "The One" şarkısının ritmiyle yürürken, Eugene de çimenlerin üzerine sürükleyerek getirdiği dev bir piyanoda ona eşlik ediyordu.

Sonra Harleigh Rose tüm ihtişamıyla siyah bir elbise giydi ve sarı saçları sırtından aşağı döküldü.

Sonra Loulou geldi, bize doğru süzülürken ay ışığı bulutu bir hale gibi dalgalanıyordu; yüzü dingin ve öylesine

Z'nin onu bu şekilde görmeyi kaçırdığını düşünmek kalbimi sızlattı.

Şarkı Elvis'in "Love Me Tender" şarkısına döndü ve ağaçların arasından beyaz bir parıltı görüp Cressida köşeyi döndüğünde kalın bir şekilde yutkundum.

Ona bakarken gözyaşlarımın yakıcılığıyla burnum kaşındı, yalnız ve gururlu, beni kelimenin tam anlamıyla sarsan bir şekilde muhteşemdi, ellerim titriyordu.

Hayata gelmiş bir peri masalı ya da rüyadan fırlamış bir şey gibiydi. Elbisesi biraz şeffaftı, dantellerin arasından tatlı formunun hareketini vurguluyordu ve bir rüzgar onu açığa çıkaracakmış gibi omuzlarının üzerinden tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Saçları dalgalar ve örgülerle süslenmişti ve kalbi durduran yüzü gözlerini parlatmaya yetecek kadar makyajlıydı ve ağzı tatmak için yalvaran derin, ezilmiş bir dut rengindeydi, daha güzel bir şey ya da birini görebileceğimi sanmıyordum.

Onun tarafından çarpılmış, içimde dolaşan ve dengemi bozan aşkın gücüyle titrerken, yaklaşırken bana attığı şakacı göz kırpmasına hazırlıksızdım.

Kahkahalar fay hatlarından fışkırdı ve patladı. O bana sırıtıp merdivenleri çıkmaya başladığında uzun uzun güldüm, ama o çıkarken ben de onu tutmak için bir saniye daha beklemek istemediğime karar verdim. Bu yüzden ileri atıldım ve son merdiveni çıkarken koluna girdim. Şaşırmıştı, durakladı ve başını eğerek bana baktı, sonra yüzümde bulduğu bir şeyle düşünce trenini kaybetti.

Böylece birbirimize baktık, sahnenin kenarında asılı kaldık, birbirimizin bakışlarına kilitlendik.

"Seni Mac's Grocer'ın otoparkında gördüğüm anda benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım," diye fısıldadım sadece onun için. "Sanki benden, benim için yaratılmışsın ve içimde yerine oturuyormuşsun gibi biliyordum. Adem'in kaburgası ona geri döndü."

O kocaman viski gözleri, uğruna yaşadığım o ifadeyle bana bakarken ısındı ve ıslandı; onun kahramanı ve sığınağı olduğumu, sadece onun için atan iyi kalpli kötü çocuğu olduğumu söyleyen o ifadeyle.

"Şu anda seni sevdiğim için zor nefes alıyorum," diye itiraf etti.

"Düğün günümüzde ölürsen çok yazık olur," diye şaka yaptım ama ben de aynı şeyi hissediyordum.

Kalbim göğsümde çok hızlı ve çok sert atıyordu, sanki ona ulaşmak için serbest kalmaya çalışıyordu.

Nova, "Eğer gözlerinizi bir anlığına birbirinizden ayırabilirseniz, Priest sizinle evlenebilir," diye seslendi ve kalabalığın içinden bir kahkaha dalgası yükseldi.

Cress kızardı, yanaklarını ve göğsünü kaplayan esmer gül öylesine kızardı ki onu koluma alıp Rahip'in yanına götürmeden önce uzanıp parmaklarımın altında hissetmek zorunda kaldım.

Sanırım ikimiz de, bizi evlendirecek olan ve dinden nefret etmesine rağmen papaz olarak atanan adama dönüp baktığımızda onu gülümserken bulduğumuzda şok olduk.

Gülümsemekten ziyade yüzünde kanlı bir leke gibi duran, ender rastlanan, dudakları kapalı şeytani zevk ifadesi ya da gerçek bir zevki işaret eden, dudaklarının daha da alışılmadık bir şekilde hafifçe yana kayması değil, dişleri dökülmüş, oldukça yumuşak bir gülümseme onu neredeyse insan gibi gösteriyordu.

"Gülümsüyorsun," diye not ettim, belki farkında değildir diye.

Bana ters ters bakarken gülümsemesi kaşlarının çatılmasıyla bozuldu. "Öyleydi, evet."

"King," diye tısladı Cress. "Her şeyi mahvettin!"

Priest ona baktı ve gülümsemesi gözlerine geri geldi. "Bugünü mahvetmek yok, Cress. Evliliğe ya da başka bir şeye inanmıyorum ama bugün sana ve Kral'a ikinizi birleştirecek kadar inanıyorum ve bunu yapmaktan gurur duyuyorum."

Cress'in dudakları titredi. "Teşekkürler tatlım."

Başını salladı ve daha resmi bir seremoniye başladı ama ben onu duymazdan geldim çünkü Cress bana bakıyordu ve kalbim çok sert ve çok hızlı atıyordu ve kendimi hasta ve sersemlemiş hissediyordum çünkü yirmi üç yılım boyunca hiç bu kadar büyük bir mutluluk düşünmemiştim.

Priest sonunda, "Birbirinize söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi söyleyin," dedi.

Ve sıra bendeydi.

Göğsümde mantığa meydan okuyan duygular için bir şekilde doğru kelimeleri bulma sırası bendeydi. Şair olmak istediğim için değil, beni ele geçirdiği, beni zorladığı için şairdim; sanki kelimeler sihirliydi ve ben de onları barındıran bir asaydım.

Aşırı dolu, isyan eden kalbimin kaosunda, şiirin kendimi ifade etmeyi umabildiğim tek yol olması şaşırtıcı değildi.

Ağzımda bir çöl, kafatasımda bir fırtına, içimde çalkantılı bir deniz ve ruhumda bir gerginlik vardı, ama bir şekilde, onu benim yapmadan önce kadınıma söylemek istediğim -hayır- ihtiyacım olan kelimeleri buldum.

"Sekiz yaşındayken aşkı buldum
Kan renginde preslenmiş yapraklar
Sayfaların arasında saklı
Okumak için çok genç olduğum bir kitaptan

Tekrar,
O garip zamanda
Sesim derinlikten yoksunken
Sonra aniden
Bir kuyunun dibine düştü
Bu olgunluğa işaret ediyordu ve ben de
"Nihayet sevecek yaşa geldim" diye
düşündüm.

Ama on beşime kadar sadece
hayaletleri görmüştüm, Altına sahip
olacakken pirinç gibi şehvet
Gazlı bez kadar ince ve bir o kadar da kolay yırtılan
sevdalar

On sekiz yaşında,
Yarı biçimlenmiş ruhum nadasa bırakılmış gibi
hissetti
Hayallerim soldu, kabuk bağladı ve yabani
    otlara dönüştü.
İlk aşk için yeterince büyük olduğumu
söylediler Ama kalbim bunu ve daha
fazlasını arzuluyordu

Aynı yıl neler olacağını bilemezlerdi.
Seni bir otoparkın karşısında gördüğümde
Kalbim her atışta on yıl yaşlanırdı.

Ve göğsümün boş kafesi bir anda öyle
dolacaktı ki

Bir saniye içinde beni buldular.
Çok genç, çok yaşlı, aynı anda her şey
Çünkü seninle yaratıldım ve yaratılmadım
Her şey senin sayende mümkün oldu
Oysa hiçbir şey gerekli değildi
Çünkü ruhumun diğer
yarısı için yaptığım on yıllık
yolculuk sona ermişti.
Tek istediğim de buydu."

Ağlıyordu, kocaman gözyaşları yüzünden aşağı elmas gibi yuvarlanıyordu. Bir tanesini baş parmağımda yakaladım.

"Hayatım boyunca açtım. Sadece doyumsuzdum. Obur Henüz adını bulamadığım bir şey için. Seninle tanışana kadar seni sevmeye aç olduğumu bilmiyordum ve ilk öpücüğümüze kadar tatmin olmanın ve huzurlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Cress, bebeğim, sen benim etimin kemiğisin, hayatımın ışığısın ve uzun hayatımızın geri kalanında sana benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmeye çalışmadan ve muhtemelen bunu başaramadan bir günün bile geçmesine izin vermeyeceğim."

"Kral," diye hıçkırdı ve ellerini göğsüme bastırabilmek için neredeyse siyah kırmızı güllerden oluşan buketi ayaklarımızın dibine bıraktı. "Bunu takip etmeyi nasıl umabilirim?"

Parmaklarımın ucunu ıslak yanağında gezdirirken, "İstemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye yatıştırdım. "Beni aynı şekilde sevdiğini bil."

"Anlıyorum," diye söz verdi, sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi. "Bilmeni isterim ki, seninle günah içinde yaşamak anlamına gelseydi, tekrar tekrar lütuftan düşerdim. Dürüst olmak gerekirse, seninle tanışana kadar hayatımda ne kadar şey istemenin yeterli olduğunu hiç bilmiyordum ve o zamandan beri? Başka bir şey istemeyi hiç düşünmedim."

Sonra buna bir saniye daha dayanamadığım için ve bu ormanda bir katilin nikâh memuru olduğu bir motorcu düğünü olduğu için -yani geleneksel olanı siktir et- Cress'i kollarıma aldım ve onu öptüm.

Sanki ağzımdaki etinin tadına, ellerimin altındaki bedenine, görünmez ve kırılmaz bir zincirle göğüslerimizden benimkine bağlanmış kalbine duyduğum vahşi açlığı yatıştırmamın tek mümkün yoluymuş gibi onu öptüm.

Uzaktan, Priest'in son sözlerini söylediğini ve tüm kalabalığın bizi tebrik etmek için ayağa fırladığını fark ettim.

Nova kurt ıslığı çaldı, Boner sandalyesinin yanındaki aranjmanların saplarından kopardığı çiçekleri sahneye yağdırdı ve Maja koridorda ikiz kardeşlerimle dans etti.

Kız arkadaşımdan ayrıldım, birleşen ellerimizi kaldırdım ve "İşte bu!" diye bağırdım.

Cress güldü ve kalabalıkla birlikte tekrarladı, "İşte bu!"

Çok geç değildi, ama güneş ufkun kenarını öpüyor ve gökyüzünü karıma olan tutkumun tüm renkleriyle boyuyordu.

Karım.

Onu daha derinden öptüm, dilimi onunkiyle birleştirdim, böylece şarabı emebildim ve iniltisinin dişlerimde titreştiğini hissettim.

Onu, açıklıktaki devasa şenlik ateşinin etrafındaki partiden yeterince uzakta, bize mahremiyet sağlayacak ve havada zonklayan "Devil's Backbone" tınılarını duyabilecek kadar yakın bir ağaca bastırdım.

"Siktir et, karım çok tatlı," diye homurdandım öpüşmeyi kesip onun şişmiş, nemli ağzına bakarken.

Bir elimle elbisesini sıyırıp diğer elimle saçlarını geriye doğru çekerken Cress'in nefesi kesildi, böylece ağzı tekrar yağmalamam için açıldı. Sonunda kumaşın ucuna ulaştığımda, elim kalçasından yukarı, pürüzsüz ipek çorapların ve dantel üstlerin üzerinden bacağını yukarı kaldırana kadar sürüklendi ve

kalçamın etrafına sardı, onu açıkta bıraktı ve bana doğru bastırdı.

"Sana çok ihtiyacım var," diye mırıldandı, başparmağımı tatlı amını örten satenin üzerinde ileri geri sürüklerken gözleri arzuyla karardı. "Lütfen beni kızdırma King. Şimdi olmaz. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

"Karımı ilk kez becereceğim, acele etmeyeceğim," dedim burnumu boğazının kemerli çizgisinde gezdirirken ve dilime karşı yarıştığını hissetmek için nabız noktasını emerken.

Neredeyse dinsiz bir sahiplenmeyle doluydum, karımı arkadaşlarımın ve akrabalarımın önünde sahiplendikten sonra onunla çiftleşmek için vahşi bir arzu duyuyordum. Kanım sıcaktı, içimi kavuruyor, patlamak üzere olan aktif bir volkan gibi karnımda fokurduyordu. Onun daracık amcığının içine girme ve karım olarak ilk kez ona tohumumu verme fikri sikimi titretiyordu.

Cinsel organını örten küçük külotu sıcacıktı, klitorisinin üzerine sert vuruşlarla tekrar tekrar bastırdığımda kumaştan sızıyordu. Başını ağaca yasladı, saçları sert ağaç kabuğuna takıldı, göğsünden aşağı şarap gibi bir kızarıklık yayıldı.

Sıcak tenini yalamak ve o allığı kendim tatmak için eğildim, onun her santimini yutmaya ihtiyacım vardı, bir zafer ziyafeti, ödülünü almış bir obur.

"Kral," diye nefesi kesildi. "Lütfen, daha fazla."

"Kahretsin, yalvarırken beni çok sertleştiriyorsun. Bana ne istediğini söyle," dedim, başparmağımı iç çamaşırının kenarının hemen altında alaycı bir şekilde kaydırarak.

"Parmakların içeride. Sikin içimde. Kocam tarafından doldurulmak istiyorum," diye inledi, parmakları omuzlarımda sıkılaşırken ve elime karşı kıvranmaya başlarken ses tonunda bir hayal kırıklığı vardı. "Doldur beni."

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi, sözleri kalbimde yatan, bağırsaklarımın zeminine zincirlenmiş ama tutkumuzun vahşiliğiyle serbest bırakılmış bir canavarın kilidini açtı.

Tatlı tangası bir çekişle koptu.

Bacağını kolumun üzerine kaldırarak kıçını bir avucumun içine aldım ve diğer elimle hızlıca fermuarımı açtım. Hiç bu kadar sert, kalın ve nabız gibi atan olmamıştı, daracık amının tam içine girdiğimde şimdiden dölle ıslanmıştı.

Orada durakladım, nefeslerimiz aramızda sıcak bir şekilde çalkalanıyordu, gözleri sadece benim yatıştırabileceğim hayal kırıklığına uğramış arzuyla parlıyordu. Boştaki elimi boğazına sardım, sıkı değil, sadece hafif bir baskı, sadece her bir tepkisini hissetmek için, inlemeler avucumda titreşiyor, başparmağımın altındaki nabız.

Onu ilk kez sikerken ona sahip olmak istiyordum.

"Benim," diye hırladım, sesim bile hayvanca çıkıyordu. "Sonsuza dek benim, Cress."

"Evet," diye tısladı, sikime sürtünmeye çalışıyordu. "Ve sen benimsin."

"Her zaman," diye homurdandım ve sonra doğrudan eve doğru ittim, sıkı, ıslak kıvrımlarını açtım ve kendimi toplara oturttum.

Anında titredi, nabzı elimin altında çırpındı, gözleri acı dolu bir zevkle kapandı.

"Becer beni, çok güzel," dedim ona, uzun, yavaş kaymalarla uca doğru ve vahşi itişlerle tabana doğru hareket etmeye başlarken. Her santimimi hissetmesine ihtiyacım vardı, her santiminin etrafımda dalgalandığını ve beni derinlemesine emdiğini hissetmeye ihtiyacım vardı. "Benim için gelir misin, karıcığım?"

Nefesi boğazında düğümlendi ve ıslak kadife bir mengene gibi etrafımda sıkıştı. "Tanrım, evet, Kral, evet."

"Kralın, bebeğim, kralın. Benim için geldiğinde adımı söyle," diye dişlerimi gıcırdatarak homurdandım, kollarımda bir yay gibi gerildiğini ve sonra gevşemiş bir ok gibi aniden serbest kaldığını hissettim, seks aletimin üzerine aktı, kollar sıkı sonra gevşek ve etrafımda titriyordu.

"Kral, Kral, Kral," diye beni kayalara doğru çeken bir siren gibi mırıldandı ve boğazımdan kopan son bir ilkel inilti ile ona çarparak, tutuşuyla yarıldım, o kadar sert boşaldım ve boşaldım ki, başımın döndüğünü hissettim.

"Tanrım, seni hissedebiliyorum," diye nefes aldı, bir elini vücutlarımızın arasına soktu, böylece parmakları şaftımın tabanının şişmiş dudaklarıyla buluştuğu yeri çerçeveleyebildi. Oradaki yapışkanlıkla oynadı, sonra sikimi son bir kez daha sıkarak benden boşalmasını sağladı. "İçime bu şekilde boşalmanın sıcak ve ıslak hissini seviyorum."

"Tüm bu şıklığın ve dantelin altında ne kadar da edepsiz bir kız" diye övdüm boynunu yalarken, dilimde okyanus tuzlu suyu gibi tuzlu tadıyla mırıldandım. "Dikkatli olmazsam senin içinde boğulabilirim."

"O zaman boğul," dedi bana, onu temizlemek için uzaklaştığımda bana sıkıca sarıldı. "İçimde boğul ve

Senin içinde boğulacağım."

Seksi tekrar etrafımda dalgalandı ve inledim, tükenmiştim ama tatmin olmamıştım. Nefes nefese kalmasına aldırmadan çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun bacaklarından birini omzuma attım.

"Kral!" diye soludu, tatlı amını daha önce binlerce kez görmüş olmama rağmen hafifçe skandala uğramıştı. "Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geldim, omzum bacaklarını ayırırken ve parmaklarım ıslak, özensiz seksinde oynarken yanağımı iç uyluğuna yasladım. İkimizin döllerinin pembe amından sızıp kasıklarından aşağı akmasını izlemek çok sıcaktı.

Kıvranıyordu, muayenemden rahatsız olmuştu ama klitorisinin nasıl zonkladığını ve kalçalarındaki uzun kasların nasıl seğirdiğini görebiliyordum. Utançtan tahrik olmuştu, bana ait olanı kontrol ettiğim düşüncesiyle ateşlenmişti.

"Döllerimle çok güzel doldu," diye mırıldandım, dilimi iç uyluğunun hassas derisinde gezdirirken.

Hatta sıcak kokuyordu, onun sıcaklığı yüzüme vuran güneş gibiydi.

"Kral..." diye sızlandı, yarı yalvarış yarı protesto.

Ama sonra elleri saçlarıma gitti ve beni itmek yerine tutmak için saçlarımın buklelerini büktü.

"Seni böyle yiyeceğim, Cress bebeğim," diye uyardım onu, dili bacağı ile seksi arasındaki hassas dikişte geziniyordu. "Ben artık yetişkin bir adamım ve hâlâ açlık çekiyorum."

Ve sonra ağzım amcığının üzerine kapandı, dilim kıvrımlarında sıcak kremayı yalarken o benim bakıcılığım altında kıvrandı, nefes nefese kaldı ve o kadar yüksek sesle inledi ki merak ettim

Birisi ağaçların arasında bu kadar gürültü yapan hayvanı keşfedebilir.

Ağzımı kadınıma dayamış olarak bulunma, ondan içme, onu yiyip bitirme fikri sikimi yeniden sertleştirdi, karın kaslarımdan salya akıtmaya başladı. Kendimi yumrukladım, Cress'i dilimin üzerinde parçalara ayırırken yavaşça pompaladım, suları çenemden aşağı aktı.

Bizim tadımızla sarhoş olmuş ve orgazmlarıyla uyuşturulmuş bir halde, onu tekrar doruğa çıkarmak için hızlı bir çalışma yaptım, parmaklarımı karışıma ekledim, böylece dar amının ön duvarındaki hassas noktaya bastırabildim.

"Kahretsin, Tanrım, King, daha fazla dayanamayacağım," diye bağırdı, bacakları o kadar kötü titriyordu ki, diğer bacağını omzumun üzerine koydum ve onu ağaca daha sıkı tutturdum, tamamen ağzımdan, omuzlarımdan ve sırtındaki ağaç kabuğundan destek aldım.

"Alacaksın," diye homurdandım, sıcak seksinin üzerine serin hava üflerken, şişmiş kıvrımlarının güzelliği karşısında bağırsaklarım sıkıştı. "Bunu alacaksın ve Cress, tekrar boşaldığında kocana teşekkür etmeni istiyorum."

Ve aynen bunun gibi, nabzı atan klitorisini bir kez daha ıslak ve uzun bir şekilde emdim ve boşaldı, kollarımın arasında kötü inşa edilmiş bir evin içe doğru çökmesi gibi titreyerek dağıldı. Onun parçalarını tuttum ve kasık kemiğine ve kalçalarına yumuşak öpücükler kondurarak, yanlarını okşayan rahatlatıcı ellerimle yavaşça, acıyla onu tekrar bir araya getirdim.

"Seksi karım," diye övdüm. "Benim kirli kızım."

Başını ağaca yasladı ve ben ayaklarını dikkatlice tekrar yere koyarken bana baktı. Onun

Takım elbise pantolonumun paçasından müstehcen bir şekilde dışarı taşan sikimi gördüğünde dili o erik dudakların üzerinde bir yol çizdi.

"Gel bana," diye fısıldadı, kara bir delik gibi karanlık gözleri beni derinliklerine çekiyordu. "Üzerime gel ki gecenin geri kalanında seni tenimde taşıyabileyim."

"Kahretsin, benim kızım edepsizliğe bayılır," diye homurdandım yükselirken, bakir beyaz elbisesi bir yumruğuma sarılmıştı, diğer yumruğum ise acımasızca sarsarken sikimin etrafına sarılmıştı.

Beni omuzlarımdan tutarak izliyordu, ama yumruğumdan aşağı sızmaya başlayan sikimin kızgın kırmızı tepesini görebileceği kadar uzaktaydı. Bir an ellerimi ıslak seksine sürdüm, elimi aletimin üzerinde kaydırırken kayganlaştırmak için döllerini topladım ve sanki bu manzara şimdiye kadar gördüklerinin en iyisiymiş gibi özlemle iç çekti.

"Sikini seviyorum, Kral," diye mırıldandı onaylarcasına, dudaklarını yalıyordu, göz kapakları arzusunun ağırlığından ağırlaşmıştı, tutkuyla tamamen harap olmuştu. "Sıcak döllerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İşte oldu.

Sessiz bir kükremeyle boynum arkaya kalktı, tendonlarım gerildi, taşaklarım tutuldu ve boşaldım. İlk tohum patlamasının çıplak karnına, ikincisinin pürüzsüz kasık kemiğine, üçüncüsünün klitorisine sıcak bir sıçrama yaptığını görmek için başımı zamanında eğdim.

"Becer beni," diye homurdandım, titredim ve hassas sikimden son damlaları da çekerek çimlere düşmelerini izledim.

Kasıklarımızı ayrı tutmaya dikkat ederek ona doğru çöktüm, bir elimi saçlarına attım ve onu öptüm. İnledi, ikimizin tadını paylaşmak için dilimi tatlı tatlı yaladı.

"Çok güzel," dedim ona, mükemmelliği karşısında şaşkına dönmüş bir halde. "Kendini bana verme şeklin, Cress, söylemeliyim ki, benim için bundan daha seksi, daha kutsal bir şey olamaz."

Gülümsedi ve bu, güzelliğiyle kalbimi sızlatan tatlı, neredeyse utangaç bir şeydi. "Sadece senin için."

"Tabii ki," diye kabul ettim, sahiplenme ve ilkel gurur içimde dalgalanıyordu. "Bir daha asla sadece benim için."

Birbirimize sarhoşlar gibi sırıttık, aşktan ve hayattan sarhoş olmuş kaçıklar gibi. O kadar mutlu hissediyordum ki günah gibi geliyordu, sanki Tanrı gökten inecek ve yedi günahın her birinden fazlasıyla memnun ve tatmin olduğum için beni öldürecekti.

"Birilerini aramaya göndermeden önce geri dönsem iyi olacak," diye fısıldadı. "Adem ve Havva'nın bahçede yalnız ve çıplak kalmaları gibi burada birlikte kalmak beni baştan çıkarsa da."

Güldüm. "Adem ve Havva'nın sonu pek iyi bitmedi bebeğim.
Kendimizi onlara çok fazla benzetmeyelim, olur mu?"

Ama karnında kuruyan döllere son bir kez baktıktan sonra elbisesini düzeltmesine yardım ettim ve omuzlarına ve sırtına dökülen dağınık bukleleri düzelttim. Beni nazikçe pantolonuma geri soktu, mabedine hizmet eden bir rahibe gibi fermuarımı çekti ve sonra partiye birlikte yürümek için el ele tutuştuk.

Ancak yürümeye başladığımızda müziğin üzerindeki insan sesinin eksikliğini fark ettik. Bir şey omurgamdan aşağı otların arasındaki bir yılan gibi süzüldü ve Cress'e hızlı bir bakış atarak hafif bir koşuya başladık.

Ateşin etrafını temizlemeye başladığımızda herkes hâlâ oradaydı ama hiçbir şey iyi değildi.

"Kral Kyle Garro!" Javier Ventura smokinini giymiş, misafirini karşılayan bir ev sahibi gibi kollarını iki yana açmış bir halde alevlerin ışığına doğru ilerlerken haykırdı. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş."

Kral

JAVIER VENTURA perdenin arkasındaki adamdı, son beş yıldır karşı karşıya geldiğimiz her bir kötü adamın iplerini elinde tutan kukla ustasıydı. Meksikalı bir kartelin Batı Yakası lideriydi ve hissedebileceğiniz türden bir kötüydü, etrafındaki havayı kirlilik gibi cilalayan kötü niyetli bir aurası vardı.

Bize sadece sırıttı, yaklaşmamızı bekledi ve ben de partinin etrafını saran haydutları takip ettim; silahlar kardeşlerin sırtına ve şakaklarına doğrultulmuştu, Bea'nın kafasına kilit vurulmuştu, bebeklerden biri olan Angel, sessizce ağlayan Loulou'nun yanında duran bir haydut tarafından tutuluyordu.

Sikeyim.

Bir şekilde bu günün s o r u n s u z geçmeyeceğini biliyordum. İnsanlar en zayıf, en savunmasız oldukları zamanlarda

kutlama ve mutluluk. Tarihsel olarak düğünlerde bu kadar çok dram yaşanmasının nedeni buydu.

Ve şimdi bir tanesi benimkine düşüyordu.

"Sana bir davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum," dedim soğukkanlılıkla, Cress'i nazikçe arkama aldım çünkü o orospu çocuğunun gözlerinin onun üzerinde olmasını bile istemiyordum.

Mutlu bir şekilde güldü ve omuz silkti. "Postada kaybolmuş olmalı. Kanada postası gerçekten trajik."

"Burada ne yapıyorsun?" Hiç eğlenmeden sordum.

Priest'in Bea'ya yaklaşmaya çalıştığını, Sander'in Loulou'ya yaklaştığını gördüm ve onlar yerlerini alana kadar Javier'in konuşmasına izin vermeye karar verdim.

"Çok kaba!" Gözlerini Loulou'ya çevirdi ve kaşlarını çattı. "Sen her zaman bu motorcu dinsizlerden çok daha terbiyeliydin. Babanla kalıp iyi bir kız olarak kalmalıydın Louise."

"Siktir. Sen" diye hırladı ve ulaşamayacağı bir yerde olmasına rağmen ona tükürdü.

Yine güldü, sırtlan gibi hiper bir yip sesi.

Ve tıpkı bir sırtlan gibi, kurbanlarının kemiklerini sonuna kadar yiyen bir hayvan olduğundan emindim.

"Buraya biraz sohbet etmeye geldim ya da şöyle mi demeliyim?

Bir tane," diye devam etti, toplantıdaki bir işadamı gibi ellerini arkasında kavuşturarak. "Gördüğünüz gibi, Başçavuş karısına yataklık etmenize pek hoş bakmıyor."

"Kendi isteğiyle bizimle kalıyor." "O zaman

bu gece neden burada değil?"

"Alzheimer hastası," diye homurdandı Lion. "Onun için iyi bir gün değildi."

"İyi bir gün değil, iyi bir gün değil…hmm. Sanırım benimle gelip bu küçük sohbeti yapmazsanız sizin için iyi bir gün olmayacağını söylemek yanlış olmaz."

"Cehennem gibi," diye tersledi Bat Javier'in arkasından.

"Gerçekten beyler, sizi gerçekten dezavantajlı bir durumda yakaladığım çok açık." Javier, partiyi silah zoruyla tutan düzinelerce adamına geniş bir işaret yaptı. "Bu konuda fazla seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum. Bu neşeli günü kan dökerek mahvetmeyelim, olur mu?"

Zihnim, soruna bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Hayır, çözüm değil, hiçbir şey o kadar basit değil. Machiavelli'nin yapacağı gibi düşünmek zorundaydım, tuzağı atlatmak için bir tilki gibi ve sürümün etrafındaki sırtlanları korkutmak için bir aslan gibi.

Sanki Şeytan kulağıma fısıldaması için yılanı göndermiş gibi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Çenemi Javier'e doğru salladım. "Tamam. Konuşmak istiyorsan konuşuruz ama şimdi git ve seninle tarafsız bir yerde buluşalım."

"Gelmeyeceğin ne malum?" diye sordu, sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi dilini şaklatarak. "Hayır, sanırım sana oraya kadar kendim eşlik edeceğim, ama yeri senin seçmenle ilgili bir sorunum yok."

"Yalnız gitmiyor," dedi Cress, etrafımdan dolaşıp yanıma gelerek. "Ben de onunla gidiyorum."

"Onu kendime çektim ve alnımı başının yan tarafına bastırmak için eğildim. "Bebeğim, tehlikedeyken düzgün düşünemezsin. Seni götürmemi isteme benden."

"Ben sizin Kraliçenizim," diye itiraz etti. "Ben senin gittiğin yere aidim."

"Burada hepimizin kendi savaşları var. Senin geride kalıp güçlü olmana ve herkesi senin gibi sakin tutmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin? Ben dönene kadar güçlü olur musun?"

Sadece, midemde bir ağırlık vardı, bağırsaklarımın duvarlarının derinliklerine batmış kancalarla ağır bir ağırlık, belki de hiç geri alamayacağım.

Cress endişemi hissetmiş gibiydi ve tamamen bana döndü, serserileri ve kötü adamları görmezden gelerek o muhteşem kahverengi bakışlarını bana odakladı. Yüzümü kavradı, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin üzerinde gezindi ve sırf beni koklamak için derin ve titrek bir nefes aldı.

"Seni seviyorum," dedi şiddetle, gözleri elmas yaşlarla doluydu. "Söylediklerimde ciddiydim, seninle günah ve güzellik içinde yaşamak anlamına gelecekse, binlerce kez lütuftan düşebilirim. Bana geri dönmeni istiyorum, tamam mı tatlım? Yaşamak için sana ihtiyacım var, bu yüzden çılgınca bir şey yapma, tamam mı? Cesurca bir şey yapma. Bu bir masal kitabı değil ve senin de ülkesi için kendini feda eden yiğit bir kral olmana gerek yok, tamam mı?"

Yüzünün her bir santimini ezberlemekle meşgul olduğum için hiçbir şey söylemediğimde beni sarstı, sesi boğazımda tehditkâr bir bıçak gibi keskin, "Tamam mı?!" diye tekrarladı.

"Tamam, bebeğim, tamam," diye yatıştırdım.

Sonra yalanı gelgit dalgası gibi bir öpücükle boğdum, korkularını ezip yerine ona duyduğum tüm sevginin gücünü koyacak bir öpücük. Dudaklarının arasına döktüm, ne olursa olsun sonsuza dek çiçek açacak ebedi bir tohum ekmesini umuyordum.

"Seni seviyorum Cress," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Seni viski içen kızım için dünyayı parçalayacak

kadar seviyorum.

gözleri."

"Geri döneceğine söz ver," diye ısrar etti ben uzaklaşırken. "Söz ver bana, Kral. Bana yemin et, yoksa bensiz gitmene izin vermem."

Uzun bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım ve ona ukala sırıtışımı verdim. "Yemin ederim bebeğim. Yapacağım son şey olsa bile balayımızı Alaska'da geçireceğiz. Şimdi bırak gideyim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı, bırakırken elleri titriyordu.

Javier'e doğru adım atarken ona "Kemiğimin kemiği," diye hatırlattım. "Benden, benim için."

"Kemiğimin kemiği," diye y i n e l e d i ve sonra ona sırtımı döndüm çünkü ağlamasını izlemeye dayanamıyordum.

"Dokunaklı," Javier dedi ile a yavaş Alkış.

"Gerçekten dokunaklı."

"Bugün bizim düğün günümüz," diye ç ı k ı ş t ı m . "Ve sen beni karımı geride bırakmaya zorluyorsun."

"O da gelebilir," dedi sinsice.

"Yalnız gitmiyor," diye seslendi Nova, bir haydutu iterek ileri doğru adım attı ama kafasına silahın kabzasıyla vurulunca yere yığıldı.

"Ah, sensin." Javier'in maskesi bir an için düştü ve Nova'ya dik dik bakarken gerçek, şeytani yüzü ortaya çıktı. "Yerinde olsam sessiz kalırdım, böylece dikkatimi sana çevirmezdim. Şimdi." Yumuşak sırıtışıyla bana döndü. "Bir kişi seç."

"Gazap," diye seslendim hemen, içlerinden birini seçmediğim için kardeşler arasında yayılan şok mırıltısını duymazdan gelerek.

Arkamda bir yerdeydi ve öne çıktığı anda anladım çünkü Javier'in gözleri kısılmıştı.

adamın boyunu ve cüssesini gezdi.

"Büyük bir çocuk," dedi gülerek. "Yine de Danner'ın gözünün korkacağından şüpheliyim."

"O konuda değil." Ve değildi de.

Bu, Wrath'ın orada hayatının aşkını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilen ve dolayısıyla planımı anlamaya başlayabilecek tek kişi olduğu gerçeğiyle ilgiliydi.

"Sebep ne olursa olsun, gidelim mi? Kim bilir, belki pastayı kesmek için bile zamanında dönersin!" Sanki en iyi arkadaşmışız ve bu onun partisiymiş gibi sıcak bir şekilde güldü, sonra aniden döndü ve araba yolunun ağzında sıra halinde park etmiş GMC SUV'lara doğru yürüdü.

Wrath arkamda yer aldı ve onu takip etti.

Düşmüşler ellerinden geldiğince bana dokundular, ellerinden gelmediğinde sadece ismimle seslendiler, ta ki havada yumuşak bir yankısı kalana kadar.

King, King, King.

"Nereye, Bay Garro?" Javier omzunun üzerinden seslendi.

"Back Bay yolundaki kayalıklardan Wildwood'a doğru sağa dönün."

"Oh," dedi kiraz rengi bir kahkaha atarak. "Ne kadar atmosferik."

Şu ciplerden birinin arkasına bindik, kapıyı Javier açtı, sırıttı ve oturur oturmaz kapıyı suratımıza kapattı.

Hemen harekete geçtim ve polis de işin içinde olduğu için almaya zahmet etmedikleri telefonu çıkardım. İhtiyacım olan adam düğündeydi, bu yüzden oradan bir yarasa gibi çıkıp bana yardım etmenin bir yolunu bulması için dua edebilirdim.

"Bunun olacağını biliyordun," diye mırıldandı Wrath, ölü gözleri kurşun renginde bana bakarken. "Hoşuma gitmeyecek bir şey yapacaksın."

Ona bir gülümseme gönderdim. "O noktaya gelmeyebilir ama beni iyi dinle ve sözümü kesme. Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Kral

"Seninle erkek erkeğe konuşmak istiyorum," diye seslendi Başçavuş Harold Danner arkamdan, ama arkamı dönmedim.

Okyanusa bakıyordum ve Pasifik'in siyah kadife gibi uzanan görüntüsünü, dolunayın gümüş parçalarıyla birlikte hafızama kazımaya çalışıyordum.

Çünkü bu gece hayatta kalamayacağımı hissediyordum. Ve eğer durum buysa, SS Danner'da vücut bulmuş saf kötülüğün varlığında bile nefes alarak geçirdiğim her son anın olabildiğince güzel olmasını istedim.

Otuz dakikadır uçurumdaydım, Javier kendisi ayrıldıktan çok sonra Wrath, Ventura'nın haydutlarıyla birlikte bir kenarda bekliyordu. Gitmesi akıllıcaydı ve özellikle kötü bir şeyler olabileceği zaman etrafta uzun süre kalmadığı hissine kapıldım. Bir suç patronu olarak uzun ömürlü olması şüphesiz buna bağlıydı.

"Öyle mi? Günahlarını itiraf etmek ister misin, Danner?" İçim öfkeyle dolu olmasına rağmen yumuşak bir şekilde sordum.

Sıcak ve uçucu değildi, daha önce olduğu gibi bir uyuşturucu gibi içime akmıyordu.

Hayır.

Patlamadan sonraki bir yanardağ gibi, lavlarım da soğuyarak karanlık, aşılmaz kayalara dönüşmüştü.

Sevdiklerimin hayatları tehlikedeyken ve onları tehdit eden adam bu kadar yakınımdayken, küçük bir öfkeyle hareket edemez ya da belirlediğim rotadan sapamazdım.

"Eğer günahlardan bahsediyorsak, evlat, tövbe etmesi gereken sensin," diye seslendi Danner, kasıtlı olarak aramızda makul bir mesafe bırakarak. "Aklanmak için bir şans istiyorsan, eminim savcıyla bir anlaşma yapabilirim. Belki seni babanla aynı eve bile yerleştirebiliriz."

"Cennet ya da cehennem hakkında hiç endişelendin mi?" Ellerimi ceplerime sokup çenemi yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru kaldırarak sordum. "Yaratıcınla karşılaştığında seni cehennemin hangi katına koyacakları konusunda endişeleniyor musun?"

Danner'ın kahkahası soğuktu. "Hayır. Bilmiyorum. Yasanın doğru tarafında olan benim."

"Ölümde mavinin tonlarının arkasına saklanamazsın. Hayatta bile iyi yapamıyorsun, Harold. Adaleti sağladığını sanıyorsun

Sırf polis olduğun için senin tarafındasın ve sırf deri kıyafet giydiğim için günahın benim tarafımda olduğunu düşünüyorsun. İyilik eylemdedir, pozisyonda değil."

"Güzel konuşma," diye ısırdı, belli ki felsefe yapmamdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Ama seninle bir anlaşma yapmaya geldim, böylece artık ailenden kimsenin suçları ya da sevdiklerinin suçları yüzünden cezalandırıldığını görmeyeceksin."

O tatlı, temiz ve tuzlu havayı derin bir nefesle ağzıma çektim ve daha sonra olabileceklere hazırlıklı olarak sert bir iç çekişle dışarı attım.

Çünkü savaşı önlemek için hangi bedeli ödemeye hazır olduğum sorusuna bir yanıt bulmuştum.

Ve her iyi lider gibi, Düşen kardeşlerimin ve ailelerimizin kanında kaymaktansa kılıcımın üzerine düşmeyi seçtim.

Sonunda Danner'la yüzleşmek için döndüğümde, ellerim bir silahın soğuk ağırlığına sabit bir şekilde sarılmıştı.

Geri çekildi, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, elleri dua eder gibi havadaydı. "Dur, dur, evlat, silaha gerek yok."

Wrath'tan benimle gelmesini istememin nedenlerinden biri de buydu.

Adam her zaman gizli silah taşırdı, benim lanet düğünümde bile.

Danner, Memur Ormand'a ve kalan Ventura fedailerine dayanma elini uzatırken sakince, "Bir ihtiyaç var," dedim. "Yıllardır kafama ve kulübün başına silah dayıyorsunuz. Nasıl bir his olduğunu görmeni istedim."

"Eskiden iyi bir çocuktun. Suç genlerinden kaçış olmadığını öğreniyorum. Kanında anarşistlik var."

"Garro kanı taşıyorum ve evet, kalbimde biraz kaos var ama ben davası olan bir asiyim. Ve şu anda? Bu amaç ailemden uzak durmanı sağlamak."

Fedakârlık ile katıksız şehitlik arasında ince bir çizgi vardı ama umarım bu, ayaklarımın altında siyahla çizilmiş olan çizgiydi. O anda Jeanne d'Arc'ı ve Sokrates'i, Harry Potter'dan Dumbledore'u ve 1984'ten Winston'ı anladım.

Ölümde, sevdikleriniz olmadan yaşama düşüncesi kadar korkutucu bir şey olmadığını anladım çünkü korku ve sevgi her insanın varoluşunda madalyonun iki yüzüydü. Ve benim aldığım şans, yaptığım seçim, korkuya karşı sevgiydi.

Bu yüzden Danner Glock'unu kılıfından çıkarıp bana doğru tehditkâr bir adım attığında bile silahımı sabit tuttum.

"Silahını bırak King ve bu konuyu medeni insanlar gibi konuşalım."

"Babamı sırf nefretin yüzünden hapse attın, bu yüzden konuşma zamanının geçtiğini düşünüyorum."

"Senin için bir çıkış yolu var. Bugün buraya bir anlaşma yapmaya geldim. Siz ve ekibinizden üç kişi haraç toplama, kara para aklama, uyuşturucu bulundurma ve dağıtma suçlarını itiraf edersiniz, geri kalanınız da suç örgütlerinizi lağvedersiniz ve biz de artık bunu yapmak zorunda kalmayız."

"Bunu neden kabul edeyim ki?" Arkamdaki uçurumun kenarına biraz daha yaklaşarak sordum.

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu. Çünkü kulübü bu şekilde yöneterek aileni riske attığını biliyorsun. Yeni karının, o kulübü yönetirken

suçlarınızla ilişkilendirildiğiniz için uzak duruyorsunuz, değil mi? Yanlış bir suç örgütüne bulaştığınız için Loulou Garro'nun ya da bebeklerinin başına kötü bir şey geldiğini görmek istemezsiniz."

"Senin yaptığın gibi aileme sırtımı dönmeyeceğim, Harold," dedim ona, sesim açık bir tuzak gibiydi. Onun öfkesine ihtiyacım vardı, onun aptal, pervasız ve bana karşı öylesine nefretle dolu olmasına ihtiyacım vardı ki, arkasındaki tanıkları umursamayacaktı. "Susan'ın akli dengesi bozuluyor ve sen ona hâlâ bok gibi davranıyorsun. Lion Danner tanıdığım en iyi polis ve sen hala onun tüm hayatını onu azarlayarak geçiriyorsun."

"Susan'ı seviyorum," diye bağırdı, silahı havaya kalkmış, tam göğsüme doğrultulmuştu. "Onu sevdim ve beni terk etti çünkü yumuşak bir kalbi var ve benim adalete, bakıcıma olan tutkuma daha fazla dayanamadı."

"Bu adalet değil. Sahip olduğun şey, seni özüne kadar çürüten bir kan davası. Artık kesiğin arkasındaki adamı bile görmüyorsun; sadece cehennemden çıkmış bir iblis görüyorsun."

"Belki de seni geldiğin yere geri göndermeliyim?" diye önerdi, bana doğru bir adım daha attı, aramızda sadece bir avuç metre vardı.

Güldüm. "Buyurun. Senden korkarak dizlerimin üzerinde yaşamaktansa, seninle savaşırken ayaklarımın üzerinde ölmeyi tercih ederim."

Fırtına öncesi gök gürültüsü gibi uzak bir gümbürtü vardı. Harleyler geliyordu.

Danner omzunun üzerinden yolu kapatan ağaca baktı ve sonra küfretti. "Tanrı aşkına, King, bırak şu lanet silahı."

"Riley Gibson'ı öldürdüğünü itiraf etmezsen bu işin peşini bırakmayacağım Danner. Nasıl oldu bu? Van Emniyet Müdürlüğü'ne buradaki yolsuzlukla ilgili bir ihbarda bulunmak için karakola gittiğini biliyorum... Onu yakaladın mı? Seni hapse atmak isteyen bir polisi öldürmek ve aynı zamanda yıllardır nefret ettiğin adamı bu suçtan dolayı hapse atmak için bir fırsat yakaladın mı?"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Danner, parlak süper ayın altındaki düşük ışıkta gözleri ıslak, karanlık havuzlar halinde dışarı fırladı.

"Bu bir kaza mıydı?" Hafif bir merakla sordum, ses tonumda bir şekilde hakaret vardı. "Seni ihbar ettiğini gördün ve kendini kaybettin mi?"

"Kahrolası silahı bırak ve çeneni kapa dedim Garro," diye bağırdı Danner, o kadar çıldırmıştı ki boruların gürültüsünü fark etmedi ve durdu, Cyclops ve Axe-Man'in karanlıkta belirdiğini görmek için dönmedi, silahlarını kaldırdılar ve Ventura'nın serseri ekibinin gölgelerinde gizlenerek yaklaştıklarında ona doğru eğitildiler.

"Silahını bırakmazsan seni vururum. Doğrudan bir memurun hayatını tehdit ediyorsun. Seni öldürmeye hakkım var!" diye bağırdı, durum kontrolünün dışına çıktıkça sesine çılgınca bir ton katıyordu.

Eğer beni ve benimkini Ventura'lara teslim etmezse, ölecekti. Belki de, beni şimdi öldürürse, onları yatıştırmak ve ekstra ödeme yüzdesi kazanmak için yeterli olur diye düşündüğünü duyar gibiydim.

Güldüm, isyanın baş döndürücülüğüyle doldum, yaklaşan trajedinin dumanıyla uçtum, sonunda ne kadar hiper hissettiğime şaşırdım.

Belki de tüm hayatım boyunca hayalini kurduğum bir kadının yanında neredeyse beş yıl geçirerek iyi bir hayat, en iyi hayatı yaşadığım içindi.

Belki de ölürsem, bunu damarlarımdaki göksel toz gibi aşkımızla yapacağımı bildiğim içindi, böylece bedenim gitse bile hikayemiz yıldızlarda ölümsüzleşecekti.

Bu Danner'ı içeri tıkmak için tek şansımdı. Bulduğum tek çözümdü ve bununla yaşayabilirdim.

Danner benim cinayetimden içeri girerse, o da girecekti. Tanıklarla birlikte, bu olabildiğince kesin bir şeydi.

Ve eğer Danner hapse girerse, çaylak polis ve Paula onun diğer suçlarına karşı tanıklık edecek, Zeus özgür olacaktı.

Ölmek hakkında pek düşünmedim. Herkesin standartlarına göre hala genç bir adamdım, sadece yirmi üç yaşındaydım ve sağlıklıydım, ama ölüm hakkındaki meraksızlığım her şeyden çok hayatım boyunca ona maruz kalmamdan kaynaklanıyordu. Ben çocukken bir kilisenin park yerinde amcasını öldüren bir babam vardı, yarım kuruş için tinercilere gönderilmişti. Evimde, babamın motosiklet kulübü The Fallen'a ev sahipliği yapan kulüp binasında ve orada takılan erkeklerin kalçalarında silahlar vardı. Beş yaşındayken ateş etmeyi, on iki yaşındaki bir çocuğun vücudundaki sopa gibi uzuvları kullanarak kendimi savunmayı ve Priest hayatıma girip bana ölümcül zanaatını öğrettiğinde bıçağı kendimin bir uzantısı gibi kullanmayı öğrendim. Çoğunlukla, ölümü biliyordum çünkü en iyi arkadaşımı, her şeyiyle lanet olası kardeşimi çaldı.

Kan, hala çocukken, hala umut, sidik ve bir ton sirke ile doluyken.

Yani evet, ölümü biliyordum ama kendim için değil. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama dürüst olmak gerekirse, kaçma şansım olmadan ölümün kapısına dayanacağımı asla bilemezdim. Sanırım bazıları bir seçenek olduğunu, her şeyde bir seçenek olduğunu iddia edebilirdi.

Sadece, benim için verilecek başka bir karar olmadığına karşı çıkardım. Ölmek, babamın özgür, kızımın güvende ve ailemin bir bütün olacağı anlamına geliyordu.

Bunun için ölmekten başka ne yapabilirdim

ki? Onlar için mi?

Evet, aynen öyle.

Böylece, hayatımın en güzel anlarının birçoğu için özel bir ortam olan o uçurumun kenarında durdum ve sarp kaya duvarından aşağıya, aşağıdaki keskin kayalara ve çalkantılı okyanusa baktım ve Danner'ın bağırışları arkamda dönüşü olmayan bir noktaya tırmanırken kendimi hazırladım.

Arkamda saf kötülük vardı ve sadece benden önce sevdiğim insanların hiçbirinin olmadığı boş bir geleceği temsil eden bir uçurum vardı.

Hüzünlü bir an olmalıydı belki, trajedi gibi bir şey. Ama silahın horozunu ve arkamda bir yerde mermi yatağından çıkan sert sesi duyduğumda gözyaşlarımı tutamadım çünkü içim sadece umutla doluydu.

Fedakârlığımın bir zamanlar karıma söz verdiğim sonsuza dek mutlu yaşamı sağlayacağını umuyordum.

Sevdiğim şeyi bulmuştum ve bunun beni öldürmesine izin vermeye çok istekliydim.

O güzel uçurumda, her şeyi gören bir ayın altında, anılarla dolu çimenlerin üzerinde, Kral Kyle Garro vuruldu ve trajik ölümüne doğru uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı.

Cressida

King gittikten sonra parti falan yoktu. Damat olmadan düğün resepsiyonu olur mu?

Bunun yerine, Düşenler ve aileleri hariç herkes Eve. Geride kalanlar küçük evimize doluştular, biz sessizce sohbet ederken ve yarım kalan partiden kalan bir ton içkiyi içerken havada deri ve parfüm kokusu vardı. Eğlenmek, atmosferi hafif tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ancak yine de havada bir infazdan önceki fantastik bir son yemek gibi uğursuzluk vardı. İyi arkadaş, iyi yemek ve iyi içkiyle karnımızı doyuruyorduk ama

King'in arkasında sadece Wrath varken düşmanlarımızla birlikte olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramadım.

İkinci adam olarak neden eski Vahşi Savaşçı'yı seçtiğini anlamamıştım. Wrath iliklerine kadar iyi bir adamdı ama Kylie'sini kaybetmenin travması yüzünden her kemiği kırılmış da olabilirdi. Zar zor iş görüyordu ve beş dönümlük arazimizin kenarındaki bir karavanda yaşıyor, günlerce buradan ayrılmıyordu.

Evet, iyi bir adamdı ama King'in en iyi arkadaşı değildi. Hiç kimse Mute'un yerini dolduramazdı ama aileden ve iyi arkadaş olarak gördüğü kardeşleri vardı, Bat amcası gibiydi, Priest ve Nova en yakın yoldaşlarından ikisi.

Peki neden?

Bu soru bilincimin altına bir şerit gibi saplandı ve tüm geceye damgasını vurdu.

Bir saat geçtikten sonra Eugene, Cyclops, Buck ve Axe-Man gezintiye çıkıp Ventura ve King'in nereye gitmiş olabileceklerini görmek için kasabanın etrafında dönmeye başladıklarında kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yine de, çarkımızın iki merkezi Zeus ve Kral olmadan da ailemi izlemek güzeldi. Zamanımın çoğunu ikizlerden birini tutarak, Angel'ın sanki dünya sadece onu eğlendirmek için varmış gibi her şeye gülümsemesini severek ve Walker'ın onun yang'ının yin'i olmasına gülerek geçirdim, dört aylık bebek zaten Byronik bir kahramanmış gibi çatık kaşlı ve düşünceli. Loulou'ya bu konuda takıldım, şakayla karışık huysuz bebeğe gerçek bir küçük Canavar dedim ama o alınmadı. Aksine, tam bir motorcu kraliçesi gibiydi,

Loulou öne doğru eğilerek onun çatık kaşlarını öptü ve "Benim küçük Canavar'ım" diye fısıldadı.

Lysander da o kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bana sevimli gelmek yerine şaşırtıcı derecede rahatlatıcı gelen bir şekilde yakın durdu. Efendisine hizmet eden bir vasal gibi iri yarı bir adamdı. Garip bir ilişkiydi, sanki hataları için bana kefaret ödüyordu, ama güvenimi geri kazanmasının tek yolunun bu olduğunu anlayacak kadar motorcuydum. Bir noktada, yanımdaki kanepenin koluna oturduğu yerde başımı demir kalçasına koydum ve başımı okşamadan önce kısa, acı verici bir an için tereddüt etti.

Eğlenceli şeyler de vardı çünkü hiçbir motorcu partisi sıkıcı değildi.

Boner, kardeşlerin ürettiği her bir ot türünü test eden ve kendisine yapay bir kafa verebilecek her şeyi ve her şeyi içen Lab-Rat ile Edward Fortyhands oyununda kafayı buldu ve hemen ardından onu dart oyununa davet etti. İlk üç atışında dart okları duvara, mindere ve neredeyse kedimin kuyruğuna isabet etti, ben de bu üç atışı onun yaptığı tek atışlar haline getirdim.

Maja, Hannah, Lila, Cleo ve Harleigh Rose'u dans yarışmasına davet etti ve Hannah'nın altmış küsur yaşında olmasına rağmen bir hip-hop dansçısı gibi twerk yapmasına gülmekten neredeyse karnıma ağrılar girdi.

İyiydi.

Zeus ile çok daha iyi olabilirdi. King ile kıyaslanamaz.

Ve zaman ilerliyordu. Hain kalbimin her atışında saatin akrep ve yelkovanının hareket ettiğini hissedebiliyordum,

Bana bir, iki, üç saat geçtiğini ve King'in hâlâ evde olmadığını hatırlatıyordu.

Kimse her şeyin yoluna gireceğini söylemedi ve ben de bunu takdir ettim. Yıllarca yaşadıktan sonra herkesin eve dönmeyeceğini benden daha iyi biliyorlardı.

Tanrı'dan King'in Mute'un yolundan gitmemesini diledim.

Ve sonra bir telefon çaldı, müziğin, kahkahaların ve sürekli sohbetin gürültüsü altında duymak neredeyse imkansızdı, ama kulaklarım ona ayarlanmıştı, zil sesi olabilecek herhangi bir titreşim veya ses tekrarı.

Benim telefonum değildi.

Bunda -telefonumun çalmamasında- kalbimin göğsümde ters dönmesine neden olan bir şey vardı, bu hareket o kadar acı vericiydi ki nefes nefese kaldım ve göğsümü tuttum, belki de bir anlığına gerçek bir kalp krizi geçirdiğimi düşündüm.

Oda o kadar sessizleşti ki, birisi hızla kapatmadan önce Led Zeppelin şarkısının altındaki ses sisteminin vızıltısını duyabiliyordum.

"Evet," diye yanıtladı Bat, oğullarıyla oynadığı yerden kalkarak.

Nefes almıyordum; sanki benim olmayan o lanet telefondan alacağım haberlere göre askıya alınmam bir fark yaratacakmış gibi bir santim bile hareket etmek istemiyordum.

Sander yanımdaydı, eli omzumda, Lou sağımdaki kanepede iki bebeğini tutuyordu ve Harleigh Rose yerde bacaklarımın arasındaydı. O anda teselli etmese de nedense bunu hatırlıyordum. Daha sonra ailemin nasıl etrafımda olduğunu düşündüm ve bunun bir anlamı vardı.

Ama Bat telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlediğinde ve sanki ağır çekimdeymiş gibi başını çevirip gözlerimin içine baktığında, siyah bakışları nüfuz edilemez ama anlamlı ağzı düz bir çizgi gibi dümdüz olduğunda, her şey yok oldu.

Çünkü biliyordum.

King'in öldüğünü değil ama Yarasa'nın bunu söyleyeceğini biliyordum.

Bir parçam hızla inkâra yöneldi çünkü onun ölümünü hissetmemiştim ve hissetmem önemli görünüyordu. O benim etimin kemiğiydi, ruhumun içsel bir parçasıydı. Eğer o ölürse, evrenimde sismik bir değişim olması gerekmez miydi? En azından ayaklarımın dibindeki yer kabuğunda bir çatlak? Kızıl bir güneş, bir çekirge sürüsü, lanet olası bir kıyamet?

Hiçbir şey değil.

Asla hiçbir şey.

Ama biliyordum.

King ölmüştü.

Bat kalabalığın arasından geçip yanıma çömeldiğinde ve elini dizime koyduğunda, kulaklarımdaki kan uğultusundan kelimeleri duymadım bile. Sadece ağzının hareket ettiğini ve kelimeleri oluşturduğunu gördüm.

King öldü.

Sonra ne
olacak?

Ondan sonra hiçbir şey hatırlamadım.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Zeus

Bana bir hayalet gibi geldi, sanki o gün ölen kendisiymiş gibi bir hayalet. Bir zamanlar muhteşem olan ama şimdi etekleri yırtık pırtık ve çamurlu elbisesini hâlâ giyiyor olması, saçındaki çiçeklerin de gözlerindeki bakış kadar ölü olması bir işe yaramadı. Mutsuzluğu hiç bu kadar kişileştirilmiş görmemiştim, Lou'm hastayken ve muhtemelen ölürken aynada bile, kendi kızıma artık benim akrabam olmadığını söylediğimde bile, Mute'un cenazesindeki insanların kederli yüzlerinde bile.

Yaşamak için harcadığım onca zor yıl içinde hiçbir şey beni Cressida Garro'nun gelip oğlumuzun öldüğünü söylemesine hazırlayamazdı.

Doğrudan söyledi, sesi soğuk çelik kadar güçlüydü.

"King gitti. Gitti." Sanki bizi bırakıp gitmiş gibi. Kaşlarımı çattığımı görünce dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti ve omuzlarını öyle dikleştirdi ki ağrıyor olmalıydı. "O öldü."

Her bir kelime, umutsuzluktan gevşemiş ağzının haznesinde bir mermiydi ve beni öyle bir güçle vurdular ki, kelimelerin ne anlama gelebileceğini anlamaya bile başlayamadan irkildim.

Çünkü Tanrı'nın tek bir yaşamda bir adamdan iki oğul almasına imkan yoktu.

İki ruh eşini bir araya getirip onlara mutluluğu tattırdıktan sonra birini ölüme, diğerini de daha kötüsü Adem ile Havva'nın elmalı versiyonu gibi diğer yarısından yoksun bir hayata mahkûm etmesine imkân yoktu.

Ama vücudumdaki her hücre buna isyan etse de inandım çünkü taşra hapishanesinde karşımda oturan kızın bakışı buydu.

Ruhunun yarısı koparılmış bir kadının bakışı. Kaybettiği için insanlıktan çıkmış bir kadının bakışı. Bir daha asla bir hayaletten fazlası olamayacağını iliklerime kadar hissettiğim bir kadının bakışı.

"Danner Senior," diye devam etti o boş sesiyle, her kelime boş bir mermi kovanı gibiydi. "Bunu o yaptı. Kandırdı..." İlk hıçkırığı ismi üzerine oldu, diğer çocuklarıma verdiğim gibi ona da verdiğim isim, büyüyünce benimseyebileceği bir isim. "King'i kayalıklara çekti ve sırtından vurdu."

Öfke beni büyük ve korkunç bir canavarın ağzı gibi bütünüyle yuttu, keskin dişler bağırsaklarımı parçaladı,

Kemiklerim uyuşmuş dilimin arkasında toz olana kadar çatırdıyor. Hareket edemiyordum çünkü içimde kükreyen yıkımın gücüyle derim yarılıyordu.

Eğer bir santim bile kıpırdarsam, ömür boyu parmaklıklar ardında kalırım çünkü bir sonraki gördüğüm kişiyi saf siyah öfkemle öldürürüm.

"Danner oğlumu öldürdü," diye yankılandım ve sesim onunki gibi ölü değildi çünkü kalbim gazabımın bütünlüğü tarafından geçici olarak sefaletten korunmuştu. Vücudum beynime mesajı göndermişti; bu korkunç yanlışı düzeltmek için Danner'ı bulup öldürmem yeterliydi. Bir tür sihir gibi, Danner'ın ellerimdeki siyah kanı, yere damlayan ıslak kan, ilk çocuğumu Apollo'nun gözyaşlarından Adonis gibi diriltecekti.

"Onu tutuklayacaklar--Danner--yaptıklarından dolayı. Vurulduktan sonra kaçtı ama kulübün tüm Kanada şubeleri ve polisler onu arıyor ve bulduklarında da işi bitecek. Hutchinson, İç İşleri Departmanı'na Danner'ın daha önceki kabataslak sicilini ihbar etti ve onlar da Riley Gibson cinayeti de dahil olmak üzere geçmişiyle ilgili bir soruşturma başlattılar. Paula Jones kulüp binasından silahını çalan kişinin kendisi olduğuna dair ifade vermeye hazır ve Priest'in daha önce yakınlaştığı birkaç polis de Danner'ı ele verdi."

Boğulan bir adam gibi derin bir nefes çekti, içindeki boşluğu doldurmak için nefesini yuttu.

Dul kalmadan önce sadece birkaç saatlik bir eşti.

Bunun yanlışlığı bağırsaklarımı sarmal dikenli tel gibi büktü. Elimi aradaki cam pencereye bastırdım.

Onu rahatlatmaya her şeyden çok ihtiyacım vardı, çünkü zaten ümitsiz bir vakaydım ve bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa derim yüzülecekti.

Uzun bir tereddütten sonra, donuk gözleri ölü bir balık gibi boşaldıktan sonra öne doğru eğildi ve alnını elimin üzerindeki cama bastırdı.

"Özgür olacaksın, Z. Vurulma olayının tanıkları vardı ve şimdi Danner'ın yolsuzluğuyla ilgili bir şeyler yapıyorlar, bu yüzden Gibson cinayetinden beraat etmemen mümkün değil. Serbest mi kalacaksın? Şu anda depomdaki tek yakıt bu. Güzel kayınpederimin bu korkunç kafesten çıkacağını bilmek," diye fısıldadı, öfkemi dağıtan ve parçalanmasına neden olan yıpranmış bir sesle. Sonra oğlumun her zaman çok sevdiği o iri, viski rengi gözlerini benimkilere çevirdi ve yüzünü pleksiglas cama dayadı ve ben o bakışlardaki keder felaketiyle nefesimi kaybettim.

"Cesedi bile elimizde değil," diye hırıldadı boğazında düğümlenen gözyaşlarının arasından. "Uçurumdan yuvarlandı ve denizde kayboldu."

Göğsümde, kalbimin olabileceğini varsaydığım yerde bir yarık açıldı ve acı verici bir hızla esneyerek içimi harap etti.

Hay sikeyim.

Hayat, tanıdığım en iyi adamın, tanıdığım en kötü adamın ellerinde ölmesine neden olacak kadar adaletsiz olabilir miydi?

"Çok güzel görünüyordu," diye nefes aldı, gözyaşları cama bulaştı ve elmas gibi kirpiklerine takıldı. "Takım elbisesiyle... Onu görmeliydin Zeus. O

tıpkı cennetten inmiş bir meleğe benziyordu. Sabah ışığında tüm o altın rengi saçlar bir hale gibiydi." Boğazından bir inilti yükseldi, saf ıstırap. "O güzel yüzü ellerimin arasına aldım ve o kutup buzu gözlerine baktım ve onu sonsuza dek seveceğime yemin ettim."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve bastırılmış kapaklarının baskısından bir gözyaşı tsunamisi fışkırdı. Islaklık yağmur gibi camdan aşağı aktı.

"O daha dündü," diye yüksek sesle söylemekten çok mırıldandı. "Dün onu ellerimde tuttum."

Başını eğerek söz konusu ellere baktı ve sonra avuçlarındaki ikiz yara izlerini, bir parmağının iç kısmındaki kalp kraliçesi dövmesini ve diğerinin etrafındaki altın yüzüğü görebilmem için yavaşça cama doğru kaldırdı. Oğluma dokunduğu son yeri bana uzattı, sanki o son dokunuşu bir şekilde hissedebilirmişim gibi.

Oğluma en son dört ay önce, beni buraya kilitlediklerinde dokunmuştum.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, alnımı da onunkilere dayadım ve birlikte, sadece bir anlığına - çünkü kendimi toparlayıp Danner'ı bu beton cehennemin içinden nasıl katledeceğimi bulmadan önce kendime vereceğim tek şey bir andı - ben de gözlerimi kapattım ve onunla birlikte ağladım.

"O bizim en iyimizdi," diye homurdandım gözyaşlarım dökülürken, o kadar sıcaktı ki yanaklarımı haşladılar ve sakalımda taze balmumu gibi biriktiler.

"Ölmüş olamaz," diye yalvardı, o ölü gözler yeniden uyanıp Dr. Frankenstein'ınki gibi çılgına dönmüştü

deney yanlış gitti. "Ölmüş olamaz. Lütfen Zeus, o... o ölmüş olamaz."

"Cress," dedim, ama kelime kırıktı. "Eğer öldüyse, sadece bu dünyadadır. Bilmelisin ki sen, ben ve onu tanıyan ve seven tüm insanlar yaşamaya devam ettiği sürece o her gün burada olacak."

"Bu yeterli değil."

Siktir et, tabii ki değildi. Ama benim kalbim de paramparça olmuşken ve çökme tehlikesiyle karşı karşıyayken, kalbi paramparça olmuş bir kadını nasıl teselli edebilirdim ki?

Birden kımıldadı, camdan geri çekildi ve elini burnunun altına silerek temizlendi. İlk tanıştığım Cressida, düğmeli bir tüvit takım elbise kadar şık ve düzgün bir şekilde önümde oturana kadar tuğla tuğla, dikkatlice kendini toplamasını izledim.

Çok korkutucuydu ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordum. Onun böyle davranmasını izlemek bana Priest'in kendi çılgın kalp kırıklığından sonra bize gelmesini hatırlattı.

Gerçek duygularını asla geri kazanamadı, gerçekten değil.

Anemik bir gülümsemeyle "Lou burada," dedi. "Onu içeri göndereceğim."

"Cress," diye seslendim çünkü orada oturuyor olmasına rağmen yine gitmişti. "Yanındayım, tamam mı? Hepimiz yanındayız."

Sadece kendisinin görebileceği bir mesafeye baktı ve acının ifadesi gibi yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bu sefer seni yakaladım. Yakında buradan çıktığını göreceğiz Zeus."

Cama bir kez başını salladı, sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü, gardiyan onu dışarı çıkarmak için adım attı, gelinini koridordan aşağı götüren ürkütücü bir baba gibi

koluna girdi.

Gitmeden önce bana bakmadı ama o beyaz elbisenin içindeki ölü gözlü görüntüsünün ölene kadar aklımdan çıkmayacağını biliyordum.

Cressida

Zeus'a kendim söylemekte ISRAR ETMİŞTİM. Önce ben önerdim, sonra endişeli ifadelerle karşılaşınca ben talep ettim ve son olarak, onlar karşı çıkınca, içimde volkanik bir şekilde fokurdayan gazabın bir dalını çekip beni Zeus lanet Garro'yu görmeye götürmeleri için onlara bağırdım.

Birisi, muhtemelen Lou, düğün gecemin sabahında polisle yaptığımız görüşmelerden sonra Lysander ve çocuklarımı aramıştı ve Zeus'la konuşmak için benimle Ford Dağı Islahevi'ne gelenler o, Benny, Carson ve Ares'ti.

Beni içine çekmekle tehdit eden keder denizindeki tek sağlam düşünce buydu ve ona neredeyse dini bir coşkuyla sarılmıştım, ama şimdi görevi tamamlamıştım ve beni demirleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

"Eve mi döndün prenses?" Sander sordu, iri vücudu küçük Honda Civic'imin direksiyonunun arkasında oldukça gülünç görünüyordu.

"Hayır." King'le paylaştığım eve geri dönmek istemiyordum. Orada ne yapacağımı bilmiyordum, kederimle ve her adımımda beni takip eden anılarımızın hayaletiyle baş başa kalacaktım. Küçük ama önemsiz olmayan bir parçam, bir daha asla adım atmak zorunda kalmamak için evi yakmayı düşündü.

Odun yığını Kralım olmadan evim değildi ve bir daha asla olmayacağını biliyordum.

Sander dikiz aynasından Ares'in elini tutarak oturduğum yerde gözlerime baktı. "Nereye o zaman? Bir şeyler yiyebilirsin. Honey Bear Café'ye uğrayıp şu sevdiğin meyveli kahve içeceklerinden almak ister misin?"

"Aç değilim." Gerçi açtım. Sadece yemeğe aç değildim. King'e, o odaya girdiğinde odadaki havanın hissine, canlı tellerin uğultusu gibi elektriklenmesine ve vücudumdaki büyük ellerine açtım, sadece ihtiyacım olduğunda nazik ve sert. Onun muhteşem yüzünü tekrar canlı görmek için açtım, burun delikleri nefesle alevleniyordu, gözleri buz gibiydi, güzel çatlakları ve soluk mavi renkteki yarıkları gizli bir neşe ile içten içe yanıyordu.

Daha azıyla tatmin edilebilecek bir açlık değildi ve ben de buna inanacak kadar aptal değildim.

Aksi halde.

"O zaman nereye?" Sander tekrar denedi, yolcu koltuğundaki Carson'la bakışlarını paylaştı.

"Kulüp binası mı?" Carson önerdi. "Neden kulüp binasını kontrol etmiyoruz? Belki cenaze törenini planlamaya başlarız?"

"Hayır!" Bu gerçekliğin buz gibi suyuyla ıslanmış bir şekilde tersledim. "Cenaze yok. Şimdi olmaz."

"Cress..." Sander başladı ama dikiz aynasından bakışlarımı onunkilerle kesince durdu.

"Hayır. Cenaze töreni yok. Cesedi bile elimizde değil." Pasifik'ten su almış ve bir kurşunla delik deşik edilmiş olsa bile ona son bir kez daha bakma fırsatım elimden alınmıştı. "Zeus hâlâ hapiste ve King'in cenazesini kaçırmasına izin vermeyeceğim. Zaten bu kadar çok şey kaçırmışken..."

"Tamam," diye hemen kabul etti Ares, kocaman kahverengi gözleri şefkatle parlıyordu, elimi iki elinin arasında sıkıca tutarken. "Zeus'u bekleyelim."

Ona odun gibi gülümsedim.

"Benim için gülümsemek zorunda değilsin," diye fısıldadı, başını omzuma yaslamak için yakınıma eğildi. "Gülümsemek istememenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

Serbest kalmak isteyen hıçkırığı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Bunun yerine titreyen elimi Ares'in yumuşak, yay gibi buklelerinin üzerinde gezdirdim ve onu kendime çektim. Benny diğer elimi sıktı ve Ares'in yüz ifadesini yansıttı, böylece tanıdığım en tatlı iki çocuk tarafından paranteze alınmış oldum.

"Yine de kulüp binasına gidelim," diye önerdi Carson ve bana yardım edememesinin onu öldürdüğünü biliyordum.

Gerçekten. O bir eylem adamıydı, söz değil ve benim kederime karşı yapılacak bir eylem yoktu. "Belki de Danner Senior'un nereye kaçtığına dair haberler vardır."

Muhtemelen zararsız bir şeydi. Sadece arkadaşının öldürülmesine duyduğu öfkeyi dışa vuruyor, King'in büyüdüğü yer olduğu için kulüp binasında olmanın iyileşmeme yardımcı olacağını düşünüyordu. Çaresiz öfkemin çırasına çakılan çakmaktaşı gibi karnımda tutuşmasını istememişti.

Danner.

Şimdiye kadar yaşamış en iyi adamı öldüren orospu çocuğu.

Hâlâ özgürdü. Ölmesi ya da en azından sonsuza dek kilit altında tutulması gerekirken hâlâ dışarıda bir yerlerde yaşıyor ve nefes alıyordu.

Birdenbire, o azgın keder denizinde beni yeniden karaya oturtacak bir çapam oldu.

Yine de bir şey söylemedim. Kapıdan geçip otoparka park ettiğimizde de. Hepimiz üzüntüden ağır ve yavaş bir şekilde içeri girdiğimizde de. Kulüp binasının kapısını ittiğimizde ve her bir kardeşi buruşuk çöpler gibi mekanın yüzeylerine dağılmış, kederleri içinde işe yaramaz halde bulduğumuzda bile.

Ancak Priest'in uzak köşede, pencerenin yanında tek başına, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bir saldırıya hazırlanır gibi ön tarafa dikmiş durduğunu gördüğümde o heyecanlı öfkenin kabarmasına izin verdim.

Diğer herkesi görmezden gelerek odanın içinde ilerledim çünkü başka kimseyi görmüyordum, tünel görüşüm onun yerine o karanlık açlığı beslemeye yardımcı olabilecek tek adama kilitlenmişti, şekil ve isim alan açlık.

İntikam.

Priest'in gözleri hemen benimkilere kaydı ve gözlerindeki niyet, hesapçı, kutup öfkesi nefesimi kesti çünkü neredeyse benimkilerle eşleşiyordu.

Cevabının ne olacağını sormadan önce biliyordum.

"O pislik SS Danner hâlâ serbest." Yumruklarımı kalçalarıma yerleştirdim ve çenemi havaya kaldırarak kardeşlerden birinin beni durdurmasına meydan okudum. "Onu bulmaya yardım etmek istiyorum ve bulduğumuzda onu öldürmek istiyorum."

"Cress." Buck bardaki taburesinden kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Kadın, kederli olduğunu biliyorum ama bu işler böyle yürümüyor, anlıyor musun? Bu bir kulüp işi ve bu işte bir kadına ihtiyacımız yok."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Heckler.

"Siktir git," diye patladı Boner, koltuktan kalkarak. "Gerçekten orada durup King'in dul karısına hak ettiği cezayı alamayacağını mı söyleyeceksin? O orospu çocuğu onun adamını öldürdü."

"Yok artık," diye böğürdü Buck, Boner'la burun buruna gelecek şekilde ilerleyerek. Buck'ın göğsü daha kalındı, büyük kare bir kafası ve etli elleri vardı ama Boner uzun bir yağsız kas hattıydı ve yumruklaşırlarsa ne olacağını bilmiyordum. "Kardeşimin, benim için torun gibi bir adamın öldürüldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben de en az sizin kadar intikam istiyorum! Ama bir kadının burada yeri yok, özellikle de Cress gibi birinin."

Oda alçak sesle yapılan konuşmalar, protesto ve anlaşma mırıltılarıyla çalkalanıyordu ama ben bir adım öne çıktım ve bir anda ortalık sessizliğe büründü.

"Benim gibi bir kadın mı?" Tanımadığım bir sesle düşündüm, bir silahın namlusu kadar soğuk ve ölümcül bir şey vermek için kurulmuş bir ses. "Benim gibi bir kadın. Nasıl bir kadınmış o, ha Buck? King'i sevmeden önce olduğum kadından mı bahsediyorsun? İlkel ve düzgün, yargılayıcı, kıçından korkan Cressida Irons'tan mı? Çünkü dört yıldır o kadın değilim ve içimde ondan geriye ne kaldıysa? O da öldü. Hiç yumuşaklığım kalmadı, klaslık uğruna klaslık ya da sırf toplumun çizgisine uymak için ahlak yok bende. Bu yıllar önce komaya girdi ve şimdi, bundan sonra, bu lanet olası dehşetten sonra, hiçbiri kalmadı.

"Benim nasıl bir kadın olduğumu bilmek ister misin, Buck? Eskiden kalbimin olduğu yerdeki boşluğu sana göstermek için şu anda kendi göğsünü oyabilecek türden bir kadınım. Ve sonra, kanlar içinde ve içi boşken, aynı bıçağı alıp, seveceğim tek adamı benden aldığı için Harold Danner'ın göz çukurlarına saplayacak türden bir kadınım. Ve ne yapardım biliyor musun, şu an olduğum gibi bir kadın? Bunu yaparken kahkahalarla gülerdim çünkü bunun bir daha hissedebileceğim tek neşe olduğunu bilirdim."

Yüzüm grotesk bir şekle bürünmüştü, hırıltı ve küçümseme mükemmel bir uyumsuzluk içinde bir aradaydı.

Buck'tan odadaki diğer kardeşlere bakarken, "Beni dışarı atmayın," diye yalvardım. "Yücelikten düştüm ama burada Düşmüş meleklerimle birlikte bir evim olduğunu sanıyordum. Şimdi sana ihtiyacım olduğunda, gerçekten yanıldığımı kanıtlayacak mısın?"

Sessizlik, rahatsızlık, birikmiş öfke ve çelişkili fikirlerle dolu, yoğun ve pis kokuluydu. Bu

King, aday olarak kabul edildiğinden beri gittiği her Şapel'den sonra bana sessizlikten bahsetmişti. Bu, eylem ile eylemsizlik, durgunluk ile evrimleşme arasındaki sessizlikti.

Her şeye rağmen kulüp değişim konusunda pek iyi değildi.

Ve bir kadının onların eylemine katılmak istemesi isyancılar için bile fazla radikaldi. Bunu anında anlamıştım, sanki yenilginin tadı vardı ve bu havadaydı.

Omuzlarım yuvarlandı ve karnımdaki alevlerden yükselen tüm o sıcak hava soğudu, sonra toz ve kül haline geldi.

"Doğru," dedim, sözcük ağzımdan bir yaradan sızan kan gibi sızıyordu. "Tamam o zaman. Hepinizi çok sikeyim."

Topuklarımın üzerinde döndüm, gelinliğimin kuyruğu arkamda sürüklenirken kapılardan azalan bahar güneşine doğru ilerledim. Benny, Carson ve Ares arabaya yaslanmışlardı ama beni gördükleri anda öne çıkıp beni kucakladılar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama Benny onları başparmaklarıyla tatlı tatlı ovaladığında fark ettim.

Buck kulüp binasının kapısından, "Bir saniye burada bekle, Cress," diye seslendi.

Carson'ın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve dişlerini göstererek bir adım öne çıktı. "Hayır, sen orada bekle. Yardım için sana geldi ve belli ki onu geri çevirmişsin."

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye itiraz etti Bat, ama bunu yorgun bir şekilde yaptı, sanki kendi argümanına ikna olmamış gibi bir elini yüzünde gezdirip saçlarına götürdü.

"Umurumda değil. Sevdiğiniz biri kederden önünü göremeyecek kadar kaybolmuşken size yardım için gelirse, iyi bir nedeni olmadan onu geri çevirmezsiniz."

"Bütün bunlardan sonra onun hapse girmesini mi istiyorsun?" Buck hırladı.

Carson durdu, sonra dönüp bana baktı. Gözleri sertti ama beni Benny ve Ares'e sarılmış görünce ağzı yumuşadı. Merdivenlerde toplanan ekibe döndü ve omuz silkti. "Yaşanan onca şeyden sonra, hayatının aşkı elinden alınmışken yaşamak için elinde ne kaldığına dair kendi seçimini yapmasına fırsat vermenin iyi olacağını düşünüyorum."

Bize döndü ve havladı, "Arabaya binin. Evimize geri dönüyoruz."

Arabaya bindik ama ne arabaya bindiğimizi ne de Ana Cadde'deki küçük bungalovlarına nasıl gittiğimizi hatırlamıyordum. Benny bana banyo yaptırırken, o ve Carson kendime zarar vermediğimden emin olmak için içlerinden birinin benimle tuvalete oturup oturmaması gerektiğini konuşurken, bir süre sonra gelen Tayline ve Rainbow'un benimle oturup bana kitap okumasına karar verilirken sisler içindeydim.

Kayıp Cennet'ten okuduklarını düşündüm, ama bunu tahmin etmemin tek nedeni bir satırın kafamda bir akor gibi yankılanması ve düşüncelerimden ayrılmamasıydı.

"Sensiz nasıl yaşarım, nasıl vazgeçerim
Senin tatlı muhabbetin ve aşkın çok sevindirdi."

Cressida

O gece benim için geldiklerinde hazırdım. Gece, kasabanın üzerine dökülen mürekkep kadar karanlıktı, yolu aydınlatacak bir ay yoktu, bulutlar yıldızların parlaklığını örtüyordu. Siyah kot pantolon ve siyah uzun kollu tişörtümle Benny ve Carson'ın ön basamağında oturuyordum, King'in av hançeri deri kılıfıyla kemerime bağlıydı. Benny ve Carson yataklarında birbirlerine sarılmış, usulca horlarken Rainbow ve Tay misafir odasında, benim uyuyormuş gibi yaptığım yatakta uyukluyorlardı. Uyanmayacaklarına bahse girmiştim. Herkes için uzun, korkunç bir iki gün olmuştu,

ve tüm bunlar boyunca fazla uyumadan yanımda oldular.

Bu yüzden ön sahanlıkta bekledim ve göğsümde zonklayan ve flaş ışığı gibi tüm vücuduma yayılan şiddetli ağrıya odaklanmamaya çalıştım.

Gece yarısından sonra gelmeleri uzun sürmedi.

Beş Harley küçük çıkmaz sokağın köşesini dönüp kaldırıma park ettiğinde motosikletlerin tanıdık gürültüsü sessiz bir kükremeye dönüştü. Onlar daha kasklarını bile çıkaramadan ben basamaktan inip onlara doğru ilerledim.

Nova baştaydı, yakışıklı yüzü öfke ve kederle değişime uğramıştı. "Benimle gel."

Onun, Priest'in, Curtains'in, Boner'ın, Axe-Man'in ve Cyclops'un gecenin köründe neden siyahlar içinde orada olduklarını, neden onları orada beklediğimi konuşmak zorunda değildik.

Beni ve yapılması gerekeni anladılar.

Motorcuların yapabileceği şekilde beni ne kadar sevdiklerini gösteriyorlardı.

Beni suçlarına ortak etmeye yetecek kadar.

Deri ceketimin fermuarını çekerken ve King'e ait olmayan bir bisikletin arkasına tırmanmak için bir bacağımı kaldırırken göğsümde bir acı püskürse de, altımdaki yolu hissetmek, şiddetle dolu parlak bir geleceğe doğru ilerlemek ihtiyacıyla bunu çabucak yaptım.

Kollarımı ona doladığımda Nova, "Sıkı dur Queenie," diye emretti. "Bir eğlence gezisi değil."

Hayır, değildi.

Bir grup olarak kükreyerek yola çıktık, Nova önde gidiyordu ve diğerleri arkamızda yayılıyordu, deri sırtlı bir oluşum

Kazlar. Kendime sıkıca sarıldım ve sessiz kaldım; rüzgârın düşüncelerimi bastırmasına ve yasın sert acısının yerini serin havanın ısırığının almasına izin verdim.

Dağdan Vancouver'ın parlak ışıklarına ve soluk gökdelenlerine inmek yaklaşık bir saat sürdü ve ardından terk edilmiş gibi görünen bir deponun önüne park ettiğimiz depo bölgesine giden sokaklarda gezinmek sadece birkaç dakika daha sürdü.

Priest bana, "Arkamda, dediğimi yap," dedi ve öne çıkarak işaret etti.

Bu onun işiydi, karanlık ve gece, şiddet ve bıçak. Priest, King gibi uzun boylu ve yağsız kaslara sahip olmasına rağmen cüssesi nedeniyle değil, zihni gölgelerle dolu olduğu ve ruhu, kulüp için işlediği günahların suçluluğunu bastıracak kadar yüksek sesle ona fısıldayan iblisler tarafından rahatsız edildiği için kulübün infazcısıydı.

Başımı salladım, kardeşleri yankılanan depoya kadar takip ederken botlarım kaldırıma çarpıyordu.

Mekânın ortasında iki adam duruyordu; ikisi de iri yarı, geniş göğüslü ve yaşayan kâbuslar gibi görünmelerine neden olan gölgelerle gizlenmişlerdi. Ama onlara bakarken korku hissetmedim, sadece rahatlama ve minnet duydum çünkü bir şekilde Wrath ve Lysander onu bulmuştu.

O; dünyamı paramparça eden adam
göz kırpmak kadar.

O; peşine düştüğü "kötü" adamlardan gizliden gizliye çok daha kötü olan, adaletin kanatları ve mavisiyle kılık değiştirmiş adam.

Harold Danner oturağı çıkarılmış bir sandalyede oturuyordu, çıplak poposu boş bir çerçeveye tünemişti, elleri omuzlarından bileklerine kadar arkadan öyle sıkı bağlanmıştı ki, omuzları bir zamanlar kanatların durduğu yerdeki çıkıntılar gibi dışarı fırlamıştı. Ağzında kocaman bir tıkaç vardı, kirli kumaş boğazına kadar sokulmuştu, morarmış boynundaki şişliği görebiliyordum. Kirliydi ve biraz morarmıştı ama bunun dışında temelde zarar görmemişti.

Yakında değişeceğini bildiğim için içimi karanlık bir zevk kapladı.

Önünde durdum, gözlerini yakan nefreti görebilecek, ruhunu çürüten kötülüğe ne kadar uzak olduğunu anlayabilecek kadar yaklaştım.

"Neredeydi o?" Sesimin, betona düşen boş kovanlar gibi soğuk ve boş tonunu tanımayarak sordum.

"Sahte pasaport işi yapan tanıdığım bir adamla buluştum," dedi Sander. "Wrath, kulüp ve ben tüm bağlantılarımıza haber saldık ve bu adam ping attı. Onu Doğu Hastings'teki boktan bir otelden aldım."

Sandalyeye sıkışmış katile seslenirken içimden keskin bir duman gibi duygusuz bir kahkaha yükseldi. "Düşmüşler'in gazabından kaçabileceğini mi sandın? Her zaman bizden daha iyi olduğunuzu düşündünüz... Sanırım bu gece size ne kadar yanıldığınızı kanıtlayacağız."

"Cress," diye usulca başladı Sander, bakışlarımı Priest'in işkence aletleriyle dolu bir masa kurmasına yardım ettiğini görmem için çekti. "Bundan emin misin?"

"Bu... bu..." Kral'ı soğukkanlılıkla öldüren varlığa ne diyordum? Yeterince korkunç kelimeler yoktu,

Onun kötülüğünün derinliklerini temsil eden bu sözleri söylemek için mücadele ederken dilimde yeterince haşlanma oldu. "Bu hayvan King'i öldürdü ve bunu yaparken beni de öldürdü. Yıllarca kulübü öldürmeye çalıştı. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor ama en azından bize çektirdiği acının bir kısmını onun da çekmesini sağlayabilirim."

Sander iç çekti ama Priest başını salladı, anlıyordu çünkü onun bir parçası da benim bir parçam gibi ölüydü.

Curtains, "Üzerinde oynanmış belgeleri ve ödemeleri nerede sakladığını bulmamız gerekiyor," dedi. "King ve bazılarımız evine girdik ama o eşyaların hiçbirini orada tutmuyordu. Onu cinayetten başka suçlardan da içeri attırmak istiyorsak bunlara ihtiyacımız var."

"Riley Gibson'ı öldürdüğünü kanıtlamak için ona ihtiyacımız var," dedim. "Biliyorum."

"Sen başla," diye izin verdi Priest, elinde metal bir parıltıyla bana doğru yürürken. Avucunun içinde açtığı bıçak uçlu muştaları görünce yutkundum. "Onu benim için ısıt."

Silaha baktım, yumruğumu sıktım, bir an bile kendimi ona bırakırsam öfkeyi ve onun zehirli şiddetini dizginleyip dizginleyemeyeceğimi merak ettim.

"Onu öldürmek istiyorum," diye dişlerimin arasından itiraf ettim, Başçavuş'un kanını ellerimde hissetmek için duyduğum yakıcı arzu neredeyse vampirceydi, sanki yaşamak, beni ayakta tutmak için ona ihtiyacım varmış gibi.

Priest'in soğuk, güçlü eli benimkini tuttu ve pirinç muştaları parmaklarımın üzerine dikkatlice yerleştirdi. İşi bittiğinde, başımın arkasını avuçlayarak ve alnımı kendi alnına yaklaştırarak beni şok etti, böylece görebildiğim tek şey onun karanlık ve fırtınalı mavi gözleriydi.

"Ölüm çabuktur," diye mırıldandı ve bazen sözlerinin arasından sızan hafif aksanı fark ettim. "Asıl cehennem, günahlarımız için acı çekmek üzere dünyada bırakılmaktır. Şimdi etimizi alıyoruz çünkü buna ihtiyacımız var. Bunu hak ediyoruz. Bize karşı işlediği günahların kefareti. Mahvolmuş ruhlarımıza merhem. İçimizdeki canavarın nefes almasına izin vermek için acımasızca ve vahşice alıyoruz."

Kanım uğuldadı ve şaşkınlıktan ağzım sulandı, sanki intikamın bir tadı varmış ve çok lezzetliymiş gibi.

"Ama sonuçta, beni anlamalısın, onu beş parasız ve sefil varlığının geri kalanında her gün hatalarını hissedecek kadar canlı, kendi hapse attığı adamlarla kilitli bırakmak daha kötü. İçeride uzun süre bile dayanamayabilir," diye itiraf etti. "Ama onu çabucak öldürmektense bu utancı yaşamasını sağlamak daha iyi."

Elimi açıp kapatarak silahın ağırlığını ve verdiği hissi test ettim. Bunun Zeus'un tercih ettiği işkence yöntemi olduğunu biliyordum çünkü evindeki muşta koleksiyonunu görmüştüm ve şimdi nedenini anlıyordum. Danner'a verdiğim acının, adaletin tecelli ettiğinin bir barometresi gibi elimde yankılandığını hissedebilecektim.

"Daha iyi olacak mı?" Cevabını gözlerinden hiç eksik olmayan hayaletlerden bildiğim halde ona fısıldadım.

Durakladı, yüzünü buruşturdu. "Yalancı değilim, olmayı hiç istemedim ve şimdi de söyleyemem. Hayatın boyunca acı çekeceksin. Bu yüzden onun acısını seninkiyle eşleştirmeliyiz, böylece yükün yarısını o taşıyabilir."

Başımı salladım, yanağımı onunkine değdirmek için başımı eğdim ve alt çenesine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim.

yalan söylemediğin için."

Başını sertçe salladı, boğazında bir kas zıpladı, ama o anda ona acı verenin iyi bir duygu olduğunu biliyordum ve bu benim acımı biraz olsun hafifletti.

"Şimdi," dedim, Kralımı öldüren polisin üzerine yürüyecek şekilde ilerledim. Gülümsemem gerilmiş ve yüzüme damgalanmıştı, sıcak, çarpık, ateşle tütüyordu. "Seni acınası hayatının bir santimine kadar döveceğim ve sonra, eğer bana hilelerini nereye sakladığını söylemezsen, Priest'in o son santimi de almasına izin vereceğim."

Danner kıpırdamadığında, gözünü kırpmadığında ya da ağzından bir şeyler gevelemediğinde, bunu hastalıklı bir inisiyasyon olarak kabul ettim ve kolumu King ve Priest'in bana öğrettiği şekilde geriye doğru çektim ve sutyen kaplı parmak eklemlerim yanağını yırtıp kemiklerine çarptığı anda Harold Danner'a yönelik sistematik saygısızlığıma başladım.

Kolum devam edemeyecek kadar kötü titrediğinde PRIEST devraldı, ama ben Wrath'ın ayaklarının dibinde yere oturdum ve Düşmüş infazcıyı iş başında izledim. Kanlı, hatta dehşet vericiydi ve Priest'in açıkta kalan taşaklarını ağır, bağlı bir kenevir ipin ucuyla dövebilmesi için Harold'ı tabanı olmayan bir sandalyeye bağlamanın korkunç amacını anladım.

Kiklops kesilmiş, çiğ eklemlerimle ilgilendi, kemerindeki kafatası şişesinden döktüğü votkayla kesikleri sildi, Harley Davidson tişörtünün kenarıyla ön koluma damlayan polis kanının izlerini sildi. Tayline'in İhtiyarı'na yakın değildim - her zaman mesafeliydi, Tay'le çok ilgiliydi ve başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi- ama bundan sonra bunun asla aynı olmayacağını biliyordum. Bir adamın bir diğerini, kurban yeni doğmuş bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar neredeyse öldüresiye dövmesini izleyemezdiniz, birbirinizle inatçı bağlar kurmadan.

İşim bittiğinde elimi tuttu, benimkini avucunun içinde cüceleştirdi.

Rahip'in onu, sırlarının konfeti gibi döküldüğü ve günahlarıyla havayı kirlettiği ıstırap noktasına getirmesi üç saat sürdü.

Sevinmedik.

Bunun yerine, otomatlar gibi soğukkanlı bir şekilde ortalığı temizledik - Boner çamaşır suyuyla, Wrath kanlı havluları yakarak - ve komadaki eski Başçavuşu Sander'ın çalıntı cipinin bagajına atmadan önce domuz bağıyla bağladık. Hava hâlâ yeterince karanlık ve sessizdi.

onu şehir merkezindeki polis karakollarından birine bırakıp fark edilmeden kaçacak.

Geri kalanımız bisikletlere geri bindi ve dağa doğru yol aldı.

Lionel Danner'ın çiftlik arazisinde bisikletten inen ilk kişi bendim, Nova'nın bisikletinden inerek kapıları açtım ve ardından bir tarlanın ortasında devasa bir söğüt ağacının ağladığı arazinin köşesine yürüyerek gitmeyi tercih ettim.

Ağaç kabuğuna oyulmuş bir kalp vardı ve içinde HD & SH harfleri işlenmişti. Harold Danner ve karısı Susan Hobbs. Katilin karısına olan aşkı üzerinde durmama izin vermedim çünkü bu beni yumuşatırdı.

Ve artık hiç de yumuşak değildim.

Sadece içi boş sert bir kabuk.

Tatlı oymanın altında dizlerimin üzerine çöktüm ve kazmaya başladım.

Kayalık toprak zaten ağrıyan ve kanayan ellerimi kesiyordu ama bunu neredeyse hiç hissetmiyordum. Bu toprağın altında Zeus'un kurtuluşu yatıyordu ve bencil yasımın fırtınasında beni sabit tutan tek amaç buydu.

Adamlar geldi, botlar gümbürdüyor, zincirler takırdıyordu ve sonra Axe-Man elinde bir kürekle oradaydı ve muhtemelen durabilecek olmama rağmen birlikte kazıyorduk.

Parmaklarım çelik bir kutunun kapağına dolanırken nefesim kesildi ve bir hıçkırığın sert kenarında paramparça oldu. O sırada Priest oradaydı ve Cyclops da benimle birlikte kutuyu yerden kaldırdı ama serbest kaldığında onu elime verdi.

Ellerim o kadar çok titriyordu ki kilidi bile açamadım. Nova onu benden nazikçe aldı ve

yere yatırdı ve fildişi kabzalı tabancasını çıkarıp kilidi vurduktan sonra bana geri verdi.

Derin bir nefes aldım ve kapağı açtım.

Ortada bir silah duruyordu, çok zararsızdı, sadece bir nesneydi, ama her şeyin anahtarıydı, Zeus'un silahıyla aynı modeldi, bir polisin silahıydı ve Riley Gibson'ı öldüren gerçek silahtı.

Gözlerim öyle fena yanıyordu ki, başımı kaldırıp onlara bakarken etrafımdaki adamların yüzlerini göremiyordum ve "O özgür. Aman Tanrım, Zeus sonunda özgür olacak."

Cressida

Bir AY göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve ben sadece kederliydim.

Zeus'u temize çıkaracak kanıtlar bulunduğuna göre Bay White onu serbest bıraktırmak için düğmeye basmıştı. Ertesi gün Danner'ın eski çiftlik evinde bir tablonun arkasına saklanmış silahı ve belge kutusunu bulduktan sonra serbest kalacağını hayal etmiştim ama kanunlar böyle işlemiyordu. Yine de, karşı çıkacak hiçbir şey kalmamışken, Danner'ın işlem görmesini ve zulme uğramasını beklemek ve

Zeus özgür olmak için, iç yaralarıma yenik düştüm ve bir tür komaya girdim.

Günlerin nasıl geçtiğini bana eşlik etmesi planlanan insanlardan anlıyordum.

Lou, Otizm Merkezi'ne gittiği Perşembe günü hariç hafta içi her öğleden sonra bebeklerle birlikte.

Harleigh Rose pazartesi, çarşamba ve cuma günleri, genellikle Danner ile birlikte, ben ağlayana kadar benim için gitar çalıyordu. Sanırım gözyaşlarının bana iyi geldiğini düşünüyorlardı.

Maja ve Hannah Perşembe günleri bazen Cleo ve Lila ile birlikte beni güldürmeye çalışıyorlardı, ama eğer komik bir kemik kırılabilseydi, benimki kırılırdı ve ben asla kırılmazdım.

Zeus Cumartesi günü; her Cumartesi, ziyaret saatlerinin tamamı boyunca ona giderdim, üçü de. King hakkında konuşur, konuşurdu ve o gün gerçekten konuştuğum ve kendi sesimin kulaklarımda nasıl bir his uyandırdığını hatırladığım tek gündü. King hakkında sanki hayattaymış gibi konuştuk ve bu, vefatını takip eden günlerde bulduğum tek iyi şeydi.

Kardeşler de sırayla, daha az organize bir şekilde, biri ya da birkaçı sıkıldıkları, mahallede oldukları ya da yapacak bir şeyleri olmadığı için "uğruyorlardı". Onlara inanmadım ve konuşmadığımda bile umursamadılar. Televizyona sevdiğimi bildikleri eski filmleri koydular ve bana daha önce hiç okumadıkları kitapları yüksek sesle, kötü bir şekilde okudular.

Ama dediğim gibi, bir ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve o zamana dair hatırladığım tek şey kederdi.

Zeus

HAPİSHANE insanın alışabileceği bir ... değildir. Orada kaç yıl geçirdiğinizin bir önemi yoktur - bir adamın oraya kaç kez girip çıktığının da - hapishane, elektrik fırtınası sırasında havanın cildinize çarpması gibi, vücuda her zaman garip şekillerde ağırlık verir. Altı buçuk metrekarelik beton bir hücrede, çeşitli şerefli ve şerefsiz nedenlerden dolayı alçakça suçlar işlemiş yüzlerce başka adamla birlikte hapsedilmiş olmanın yanlışlığını her saat hissedebilirsiniz.

Kendinizi, ahırlara klima takmaktansa sıcak çarpmasından ölmelerine izin vermenin daha ucuz olduğu güney Amerika Birleşik Devletleri'ndeki büyük çiftliklerde tutulan sığırlar gibi hissettiniz.

Endüstriyel ve hayvani bir his uyandırıyordu ve bu da bir şeylerin yanlış olduğunu gösteriyordu.

Bu yanlışlıktan ve üzerimdeki hissinden asla kurtulamayacakmışım gibi nefret ediyordum.

İlk kez dışarı çıktıktan sonra cildimdeki bu akıntıdan kurtulmak yıllarımı aldı ve ancak Lou ile tanıştığımda gerçekten yok oldu.

Gardiyanların üzerimi bir kez daha aramasına izin verirken ve yetersiz eşyalarımı toplarken, yanlışlığın dışarıda beni tekrar rahatsız edeceği endişesi vardı. Bebeklerimle ilk kez karşılaşacaktım ve aramızdaki bağ kalbime işlemeyecekti çünkü hapishanenin elektromanyetik darbesi bunu yok edecekti. Kadınımı kucaklayacağımı, seveceğimi ve bir şekilde yeterli olamayacağımı çünkü ben cehennemden yeni çıkmış bir iblis, o ise her şeyiyle melekti.

Kapıların açılmasını beklerken bu endişeyi omuzlarımda lanet bir kaya gibi taşıyordum, böylece dışarı çıkıp ailemi selamlayabilirdim, güzel, yeri doldurulamaz bir ruh hariç. Dünyada benim için en zor zamanlarımızda ailemin yanında olmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu, ancak ulaşılamayacak bir yerde tecrit edilmiştim, ihtiyaç duydukları teselliyi ve desteği sunamıyordum.

Bu beni öldürdü ve bu acıyla birlikte utanç da geldi. Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen utanıyordum çünkü Riley Gibson'a elimi bile sürmemiştim. Bu, hapishanenin size yapmakta iyi olduğu başka bir şeydi, ruhunuza tecavüz etmek, böylece hissettiğiniz tek şey suçluluk, utanç ve hak edilmediğinde bile yanlışlıktı.

Beton kapılar açılıp da otoparkta bir düzine arabanın ve daha da fazla Harley'in etrafında kümelenmiş bir insan topluluğu ortaya çıkınca endişelendim.

Ve sonra, gözlerim benim için çok değerli olan yüzleri taradı, taradı, bakışlarım özlemini çektiğim bir çift gerçek mavi göze yerleşti ve her şey -suçluluk, utanç, keder ve yanlışlık- ayaklarımın dibinde ölüp gitti.

İçimden geçenlerin gücüyle hareket bile edemedim. Lou'm ilerlemeye başladığında öylece durdum, motorcuların birbirine ateş ettiği bir otoparkta bir kız gibi koşmaya başladı, sanki onu kurtarabilecek tek şey benmişim gibi bana doğru koştu.

Ve lanet olsun, ama beni kurtarabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum.

Kollarım içgüdüsel olarak açıldı ve havada savrularak tüm vücudunu bir ağacın etrafındaki sarmaşıklar gibi benimkine sararken onu kolayca yakaladım.

Siktir, siktir, siktir.

Duygularım tsunami dalgalarının gücüyle üzerime çökerken kendimi hazırladım.

Rahatlama, neşe ve sevgi göğsümde o kadar büyüktü ki, yüzümü Lou'nun kalın, mis kokulu ipek saçlarına gömdüğümde patlayacağımı sandım ve içimdeki duygu karmaşasında nefes almak için savaştım.

Elleri beni kavradı, saçlarımda, boynumda ve sırtımda, yanaklarımda gezindi, ta ki yüzümü boynundan çekip ıslak kadife bakışlarını yüz hatlarımda gezdirmek için beni sabit tutana kadar. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu; 'er

Kızarmış yanaklarına karşı öyle mavi gözleri vardı ki, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyorlardı.

Bir elimi ay ışığıyla parlayan saçlarının arasına soktum ve sırf tatlı nefesini yüzümde hissetmek için alnımı onunkine dayadım.

"Lou'm," dedim, dökmediğim gözyaşlarımdan dolayı sesim bozulmuş ve sertleşmişti.

"Zeus," diye nefes aldı, sonra tüm vücudunu titreten bir hıçkırıkla boğuldu. "Tanrım, Z, aşkım, canavarım, erkeğim."

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım, dilimde onun tadı olmadan bir an daha dayanamadım. Öpüşürken sertçe ağladı, ama kolları beni olabildiğince sıktı, göğüsleri göğsümde çok yumuşaktı, gözyaşları dudaklarımda ıslak ve tuzluydu. Onun her santimini her santimime yaslamak istiyordum çünkü o hapishane hücresinin her zerresini tenimden söküp atacak tek şeyin o olduğunu biliyordum.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı, bir eli sakalımın üzerinde geziniyordu, sonra ağzımın üzerinde, sanki benim hissimi ezberleyebiliyormuş gibi. "Seni, sana söylemeyi düşünebileceğim tüm kelimelerden çok daha fazla seviyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye ona güvence verdim ve ona sıkıca sarılabilmek için başını boynuma yasladım. "Sana her zaman sahip olduğum gibi sahibim ve seni bir daha asla bırakmayacağım. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı boynuma bastırdığı öpücükler arasında. "Seni her zaman duydum."

"Biliyorum küçük kız," dedim çünkü biliyordum. Aramızdaki bağ öyle kolay kolay çözülebilecek bir şey değildi.

kelimelerle dolu bir kutuya. Tıpkı onu çocukken kurtardığımdan beri içimizde yaşadığı gibi içimizde yaşıyordu ve ölene kadar da bizimle yaşayacaktı.

"Bebekler," dedim ona, gözlerim saçlarının üzerinde, birkaç metre ötede bize bir an veren kalabalığa doğru ilerliyordu. Bakışlarım onları çabucak buldu, biri kızım Harleigh Rose, diğeri Bea Teyzeleri tarafından tutulan iki parlak sarı saçlı kafa. "Lanet olsun, çok büyükler."

Lou gözyaşlarının arasından gülerek kendini boynumdan çekti ve yüzüme gülümsedi. Hiç o zamanki kadar güzel görünmemişti, sanki ben onun kahramanıymışım gibi yüzüme bakıyordu. "Ne kadar muhteşem olduklarına asla inanamayacaksın, Z. Tıpkı babaları gibi."

"Eğer güzellerse, hepsi sensin," dedim ilerlerken, gözlerim çocuklarıma takılmıştı. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Onlara her gün senden bahsediyorum," diye söz verdi. "Onların altından daha saf bir kalbi olan büyük, belalı babaları."

Onu kolumun altında daha da sıktım, hayatlarının ilk dört ayı boyunca görmekten mahrum bırakıldığım bebekleri görünce sesim kısıldı.

Birbirlerinin aynısı olsalar bile kimin kim olduğu belliydi. Walker minyatür motorcu kıyafetleri giymişti, deri ceketinin altına siyah bir AC/DC gömleği giymişti ve ayaklarında küçük botlar vardı. Sessizdi, benim ya da King'inki gibi solgun mavi gözleri ona yaklaştığımda geniş ve dikkatliydi. Diğer yandan kız kardeşi yüksek ve parlak bir sesle gevezelik ediyordu, tombul ellerinden biri Harleigh Rose'un tişörtünü sıkarken diğeri annesine ve bana doğru uzanıyordu. Muhteşem yüzünde çatık bir ifade vardı ve koyu mavi gözleri

Sanki ona ulaşmamız bu kadar uzun sürdüğü için bize kızgınmış gibi bir alevin içi gibi parladı.

Kalbim kaburgalarıma çarptı ve onları kırmakla tehdit etti.

Önlerinde durduğumuzda "Siktir et ama mükemmeller," dedim. Boğazımı tıkayan duygular yüzünden sesim yırtık pırtık çıkıyordu ama kimse bana bunu söylemedi.

"Merhaba baba," diye usulca selam verdi Harleigh Rose, sanki bağırırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. "Seni çok özledik."

Diğer kolumu da açarak yanıma yerleşmesini sağladım ve onun o çiçeksi kokusunu derin derin içime çektim, bu kokunun beni konserve kutusundaki ilk dönemimden nasıl kurtardığını hatırladım.

"Özledim bebeğim," dedim alnından öperken. "Seni söyleyebileceğimden daha fazla özledim."

Oğlumun gruptaki bariz eksikliğine odaklanmamaya çalıştım ama aşırı dolu kalbimin orantısız atışında bunu hissedebiliyordum. Yine de hepsi için güçlü olmalıydım, en azından bu ilk buluşmada.

Daha sonra, kadınım ve çocuklarımla yalnız kaldığımda acı çekerdim.

İlgisizliğinden rahatsız olan Angel tiz bir çığlık attı ve küçük yumruğuyla göğsüme vurdu.

Bir kahkaha patlattım.

Kendime geldiğimde, gözlerimin kenarlarında yaşlar toplanmıştı, üç kızım da bana öyle bir hayranlıkla bakıyorlardı ki, içime Kanada viskisi dökülmüş gibi hissettim, sıcak ve baş döndürücü.

"Elimde sabırsız bir küçük hanım daha var, değil mi?" Kaba, yaralı parmak eklemimi yanağının taç yaprağı yumuşaklığındaki kıvrımında gezdirirken Angel'a sordum.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir bebek görmemişti ve doğrusu da buydu. Harleigh Rose olabildiğince sevimliydi ama bu altın sarısı kıvırcık saçlı kız bebeğin kırmızı, kıvrımlı ağzı ve kocaman, uzun kirpikli gözlerinde katıksız bir mükemmellik vardı. Göz göze geldiğimizde kalbimin sıkıştığını hissettim ve geleceğimin onun minik, gamzeli parmağına sarılmak olduğunu fark ettim.

Lou, Angel'ın altın sarısı saçlarından bir tutamı parmaklarken, "Seni görünce bile ürperiyor," diye mırıldandı. "Tıpkı annesi gibi."

H.R. burnunu göğsüme bastırıp bana sokulurken, "O akıllı bir kız, bu yüzden seni hemen seveceğini söylemeye gerek yok," diye düşündü. "Dünyadaki en iyi babaya sahip olduğunu biliyor."

Nova, Lila'nın VW aracının yanından itip öne doğru yürürken ve bunu yaparken Bea'dan Walker'ı kaparken, "Bu saçmalığı filme çekip Hallmark Channel'a satabilirim," diye seslendi. "Sizi izlerken ağladım çocuklar. Gerçekten ağladım. Ama sanırım burada erkekçe gözyaşı dökemeyecek kadar kendine güvensiz olan erkekler için biraz sakinleşmenin zamanı geldi."

Lou ve H.R. gözyaşlarını tutmaya çalışırken biraz ıslak bir şekilde güldüler ama Nova'nın tipik umursamazlığı otoparktaki ağır sessizliği bozdu ve herkes bana sarılmak ve sırtımı sıvazlamak için öne atıldı. Walker'ı bir kolumun altına, Angel'ı da diğer kolumun altına sıkıştırdım.

Kardeşlerimle, onların kadınlarıyla ve ailemizin geri kalanıyla konuşurken asla silmeyeceğim bir dövme gibi.

Ancak herkes etrafımda gelişigüzel toplandığında, birbirinin üzerinden konuştuğunda ve bizim yaptığımız şekilde birbirinin etrafında hareket ettiğinde, henüz öne çıkmamış olan tek kişiyi fark ettim.

Arazinin en solunda duruyordu, kıçı modifiye edilmiş pembe Honda Civic'in kaputunun üzerindeydi, kollarını bacaklarına sarmış, çenesini dizlerine dayamıştı. Bu onu daha önce hiç görmediğim bir duruştu, sanki kalıcı bir şeymiş gibi eğilmiş ve kırılmıştı. Normalde gür olan altın sarısı saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti, kıyafetleri hem Kral'a ait oldukları belli olduğu için hem de zaten vermesi gerekmeyen tonlarca kiloyu verdiği için onu yutuyordu. Ares onun yanındaydı, minyatür bir nöbetçi gibi önünde ve yanında duruyordu. Onu öyle görmek bana Mute'u hatırlattı, King'i hatırlattı, o kadın için tam da bunu yapabilecek iki inanılmaz ruhu kaybetmiştik.

Lou beni bakarken yakaladı ve iç çekti. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Z. O sadece... artık kendini toparlayamıyor."

"Onu suçlayamam," dedi Harleigh Rose Danner'ın kollarının arasından, bir sonraki sözlerini onu tutan adama söylemek için çenesini eğerek. "Seni asla unutamazdım, asla."

Danner eğilerek kızın ters dönmüş ağzına bir öpücük kondurdu ve ben de gözümü kırpıştırarak o görüntüyü uzaklaştırdım, küçük kızımı bir polisin kollarında görmeye ihtiyacım yoktu, iyi polislerden biri olsa bile.

"Ne kadar kötü?" Ben sordum.

Lou dudağını ısırdı ve sağ tarafımızda Bea ve annesiyle oyalanan Priest, "Ben kötüyüm kardeşim," diyerek beni şaşırttı. Sana ilk geldiğimde ben."

"Kahretsin," diye mırıldandım, Priest'in anısına karşı gözlerimi kapattım, zar zor bir adamdı, biri onu kurdele haline getirmeye çalışmış gibi kesilmişti, gözleri Somme savaş alanından daha perili.

O çocuk ölmek istemişti.

Ve şimdi, görünüşe göre, Cress de biliyordu.

Angel'ı öptüm ve Walker'ın boynuna bir ahududu üfledim, bu da boğuk bir kıkırdamaya neden oldu, sonra onları Loulou'ya verdim, o da onları lanet olası bir doğal gibi iki kalçasına dayadı.

"Ben hallederim."

Bana gülümsedi, o gizli gülümsemesi sanki bir elin göğsüme uzanıp kalbimi kavraması ve kalbimin sadece onun için attığını hatırlatması gibiydi. "Bunu biliyorum."

Çenemi yukarı kaldırdım ve asfaltta havalandım. Kardeşlerden hiçbiri beni durdurmaya çalışmadı, bu da Cress'in ne kadar kötü biri olduğunu anlamamı sağladı.

Birkaç adım uzaklaştığımda Cress hâlâ başını kaldırmamıştı ama Ares öne çıktı, alnı kırışmış ve kollarını kavuşturmuştu.

Ona karşı nazik olmam, ona özenli davranmam, yoksa ona hesap vereceğim konusunda fiziksel bir uyarıydı.

Lanet olsun, ama hiçbir yetişkin adam bir saat içinde bu kadar çok kez gözyaşlarına boğulmamalı.

Boğazımı temizledim ve ona sırıttım. "Ares, dostum, yaşlı adamına sarılacak mısın?"

Tereddüt etti, o anda bir çocuk mu yoksa bir erkek mi olacağına karar vermeye çalışırken gözleri titriyordu. Ama sadece dokuz yaşındaydı, büyümek için çok zamanı vardı ve gençliğin şefkatine teslim olmak için çok fazla zamanı kalmamıştı, bu yüzden bir dizime düştüğümde ve kollarımı açtığımda onun için karar verdim.

Üç saniyede içine girdi, küçük bedeni benimkine sımsıkı sarıldı.

Başının arkasını kavradım ve sıkıca tuttum. Ares sana şefkat gösterdiğinde, bu boşa harcanacak bir şey değildi.

"Seni özlemişler," diye fısıldadı kulağıma, kalın İspanyol aksanını tekrar duyana kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. Bana öyle geliyordu ki, Ares de dahil olmak üzere beş çocuğu dışarıda bırakmıştım.

"Onları özledim. Seni özledim," diye itiraf ettim. "Korktun mu?"

"Hayır, içerideki kimseden değil. Hepsi büyük, kötü Zeus Garro'dan korkuyorlardı," diye alay ettim yüzüne bakmak için geri çekilirken.

Hafifçe sırıttı. "Herkes senden korkmalı." "Senden değil," diye hatırlattım. "Onlar değil." "Onlar değil. Aile, sıradan bir aile toplantısı gibi hapishanenin otoparkında toplandı.

"Hayır," diye kabul etti. "Sen bizim için bir oyuncak ayısın."

Aylardır kullanmadığım kahkaha boğazımda iyi hissettirdi, bu yüzden sırf içimde hareket ettiğini hissetmek için daha da sert güldüm. "Evet, evlat." Saçlarını okşadım ve ayağa kalktım. "Koca ayıcık, işte bu benim."

Ben onun üzerinden Cressida'ya bakarken kocaman sırıtışı soldu ve daha önce hiç duymadığım kadar korkulu bir sesle sessizce şöyle dedi

Buna onu kaybolmuş ve tek başına kamaramda çömelmiş halde bulduğu zaman da dahildi. "Lütfen, ona yardım edin."

Çenemi ona doğru eğdim ve yanından geçip nihayet oğlumun kızının önüne geldiğimde omzunu sıktım.

Kıpırdandı, başını kaldırdı, böylece o uzun kirpikli, cehennem kadar güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. O zamanlar o kadar da güzel değillerdi. Aslında, ölü gibiydiler.

"Z," dedi titreyen bir nefesle. "Dokunma bana."

Başımı eğdim. "Kızıma sarılmalıyım."

"Şimdi bana dokunursan," diye uyardı. "Ellerinde bir cam gibi paramparça olacağım, yemin ederim."

"Öğretmenim," dedim nazikçe ama başını salladı.

"Ben artık öğretmen değilim," diye hatırlattı bana her zaman yaptığı gibi. Sonra avuçlarını açtı ve Düşmanların açtığı yaralar dışında boş olduklarını görünce şaşırmış gibi avuçlarına baktı. "Ben artık hiçbir şey değilim."

"Öylesin amına koyayım," diye homurdandım. "Sen benim gelinimsin, karımsın ve büyük kızımın en iyi arkadaşısın, ülkedeki en iyi kitapçının sahibisin ve tanıdığım en iyi kadınlardan birisin. Sen her şeysin ve oğlumun artık sana bunu her gün sadece onun yapabileceği şekilde kanıtlamak için burada olmaması bunu daha az doğru yapmaz, değil mi?"

Ares yaklaştı, Cress'in elini tuttu ve bana agresif duruşumdan hoşlanmadığını belirten bir bakış attı.

"Loulou'nun hasta olduğu zamanı hatırlıyor musun? Kendini nasıl ezilmiş hissetmiştin? Nefes bile alamıyormuş gibi hissettiğini?" diye sordu. "Nefes alamıyorum, Z. Onsuz nefes alamıyorum. Beni anlıyor musun? Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Nefesini tutmaya başladı ve kendisini sürekli rahatsız eden gözyaşlarını yutmaya çalıştı.

"Sana dokunuyorum," diye uyardım onu kucaklamak için uzanırken.

Vücudundaki kemikleri hissedebiliyordum, derisine çok yakındı ve ne kadar yediğini, uyuduğunu merak ettim, sonra da onu düzgün bir şekilde tedavi edene kadar Lou ve benimle yaşamasına karar verdim.

Uyarmasına rağmen, ona sarıldığımda ağlamadı. Bunun yerine, saf acı dolu bir sesle fısıldadı, "Çok kızgınım Zeus. O kadar kızgınım ki nefes alamıyorum. Çok üzgünüm, nefes alamıyorum. Hava artık her içime çektiğimde beni ağlatmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Ağla öyleyse," dedim. "İstediğin kadar ağla, Cress. Seni tutacak kadar kolumuz ve işin bittiğinde yüzünü kurulayacak kadar elimiz var. King sana sadece kalbini vermedi, anlıyor musun? Bizimkini de verdi ve geri dönüşü yok. Sevgi düşüncesi acı içinde feryat etmenize neden olsa bile sizi sevmemize izin vermelisiniz. Bunu yapmamıza izin vermelisin, tamam mı?"

Kokladı ve kıpırdamadan durdu, bana sarılmadı, nefes bile almadı o kadar uzun süre ki neredeyse onu sarsacaktım ve sonra hareket etti. Yavaşça, yeni doğmuş bir buzağının bacaklarını keşfetmesi gibi, Cress vücudunu benimkinin etrafında dolaştırdı ve bana sarıldı.

Gözyaşlarımın gömleğime işlediğini hissettim ve ciğerlerimi rahatlatan bir nefes verdim. "Onun yasını birlikte tutabiliriz, duydun mu?"

"Bunu asla atlatamayacağım," dedi o kadar ruhani bir kesinlikle ki, King'in yasını tutmanın onun dini haline gelip gelmeyeceğini merak ettim.

"Ben de öyle. Sonsuza kadar her gün onun yasını birlikte tutabiliriz."

"Söz mü?" dedi, mamut kontrolünde kıl payı bir kırılma oldu.

"Bizim için, bebeğim..." Kral'ın ona sık sık verdiği bu sevgi ifadesini kullanırken ürperdi ama ben devam ettim. "Kral asla ölmeyecek."

Cressida

MUHTEŞEM BIR YAZ GÜNÜYDÜ. Gökyüzü, sık sık sulanan çimenlerin parlak yeşili üzerinde cerulean mavisiydi ve hava yeni çalkalanmış toprak ve nemli çiçeklerin tatlılığı kokuyordu. Yaz sonu çiçekleri yeni yeni dağılmaya başlıyor, sokakları kar yığınları gibi toplanan güneş yanığı yapraklardan oluşan soluk kütlelerle dolduruyordu. Kral Kyle Garro'nun hayatını kutlamak için First Light Kilisesi mezarlığında toplanan siyah giysili kitleleri tararken bir tanesi başımın üzerinde havada spiral çiziyordu.

Kuzey Amerika'nın dört bir yanından ve Birleşik Krallık'a kadar uzanan bir coğrafyadan gelen yirmiden fazla The Fallen bölümü vardı.

The Fallen MC imparatorluğunun mirasyedisinin yasını tutmak için bir araya gelmişti ve hiçbiri onun vefatından etkilenmemiş görünmüyordu. Teknik olarak The Fallen'a bağlı olmayan ancak kulüple hiçbir husumeti bulunmayan bazı kulüpler bile kardeşlerini ve örgütün üst düzey bir üyesini kaybetmenin üzüntüsüyle dayanışma göstermeye gelmişti.

King'in olumlu yönde etkilediği insan hayatlarının çokluğu ve onun için ne kadar iyi yas tuttuklarını görmek beni rahatlatmalıydı. Bu haksızlıktı ve buna odaklanmaya çalıştım ama hayatımda hiçbir şeyi bu kadar sahiplendiğimi hissetmemiştim. Ondan bana kalan tek şey kederimdi. Kimsenin benimle empati kurmasını istemiyordum. Bu yanlıştı ama bunu yapmaya çalıştıkları için onlardan nefret ediyordum çünkü ruhumun özünü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamaları mümkün değildi. Kalbimi King'e teslim etmiş ve aşkımızın hayatımı bir çamur gibi şekillendirerek daha önce olduğundan çok daha fazla bir şeye dönüştürmesine izin vermiştim.

Şimdi, dolduracak hiçbir şeyi olmayan içi boş, kırık bir vazo bırakılmıştım.

o.

Bunu kim nasıl anlayabilir ki?

Sadece Lou ve Zeus'un rahatlığına dayanabildim,

Çünkü Mute'u ve Harleigh Rose'u kaybetmişlerdi çünkü onu kurtarmak için neredeyse kendi aşkını öldürüyordu. Ares de öyle, çünkü sırlarını bana hiç açmamış olsa da, genç bakışlarında büyük ve dehşet verici bir kargaşa vardı ve hala Kylie'nin yasını tutmakta olan Wrath'ın iyileşip iyileşmeyeceğini merak ediyordum. Geri dönülmez bir şekilde kaybedildiklerinde nasıl hissettiklerini bilmek için insanlara paha biçilmez hediyeler verilmezdi. Ona hem acıdım hem de

Anlayanların kıymetini bildim. Bu benim küçük bir tesellimdi.

Yanımda bir nöbetçi gibi duran Lysander'dı; devasa bedeni, saygılarını sunmaya gelen herkese benimle uğraşmamaları için fiziksel bir tehdit olarak şişirilmişti. Bana yas tutmayı teklif etmedi çünkü King'i gerçekten tanımıyordu, doğru dürüst tanımıyordu, ama bana sadece bir kardeşin verebileceği türden ham bir şefkat, sürekli fiziksel şefkat ve bunu nasıl dile getireceğini bilmese de zamanın sonuna kadar yanımda olacağı bilgisini verdi.

Rainbow, Benny, Carson ve Tayline arkamda küçük bir yarım ay oluşturmuşlardı, konuşmuyor ya da dokunmuyorlardı, sadece kalbimin acısını biraz daha hafifleten bir destek parantezi içinde duruyorlardı.

Kardeşler, King'in boş tabutunun toprağa verileceği yerde açılan çukurun etrafında sıkı bir çember oluşturarak, sanki tabutu orada onu görecek kadar ayrıcalıklı olmayan insanların gözlerinden koruyorlardı. Sanki topraktaki bu yara hepimizin merkezindeki bir yarayı temsil ediyormuş gibi. Ve kardeşler de bu şekilde hayvandılar, zayıflıklarının ortaya çıkmasını istemiyorlardı, en azından birileri bunun zayıflık anlamına geldiğini düşünüyordu.

Aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı, sessiz ve kuru gözlerle duruyorlardı ama normal hallerinin sadece yankılarıydılar; bedenleri hareketsizlikten zayıflamış ve ağrıyordu, yüz hatları her zamanki sırıtışlarından ve parıltılarından ayrıldığında daha küçük ve daha zarifti. Yağmur yağmıyordu ama hepsi kederden su toplamış, başkalarının önünde asla dökmedikleri gözyaşlarıyla şişmiş gibiydi.

Bunlar acı çekmeye alışık olmayan adamlardı ve askerlerin yaptığı gibi, kendilerini ele geçirmekle tehdit eden duygulara karşı sert ve sıkı bir şekilde sarılmışlardı.

Onlara bakarken onları çok sevdim, King'in orada olmasını ve becerikli olduğu gibi duygusal yüklerini almasını diledim. Keşke o içi boş tabuttan çıksa ve Nova'yla son fethi hakkında dalga geçerken Bat'e kolunu dolasa. Yüzlerindeki o kasvetli ifade fırtına sonrası güneş ışığı gibi nasıl da açılırdı.

Ama King'in büyüsü ölmüştü, onunla birlikte mezara gitmişti ve onun yerine onlara sunacak güneş ışığım yoktu.

Zeus kürsüye çıktığında üzerimize çöken ağır sessizlik ve kasveti kırmak için elinden geleni yaptı. Kulaklarımdaki kan hücumunun arasından konuşmasını dinlemeye, King'in tabutunun yattığı yerdeki o korkunç yaraya değil, sevgili yüzüne odaklanmaya çalıştım ve sonunda sözleri aklımda yer etti.

"Kral güneşli olmasını isterdi," diye başladı Zeus, gözleriyle değil ağzıyla gülümseyerek. "Böyle olmasını isterdi çünkü o dünyadaki her şeyi iyi gören bir adamdı. Pembe gözlüklerle doğmuş bu çocuk, hayatı ve tanıştığı herkesi, yanıldıklarını kanıtlayana kadar severdi, kanıtladıklarında da onları kovar ve kendi neşeli yoluna giderdi. O..." Durdu ve boş ellerine baktı, kocaman yüreğindeki duyguların büyüklüğünü anlatacak kelimeler bulmaya çalışıyordu. "O bizim en iyimizdi. Gerçekten övgüyü bile alamam; çocuk temelde kendisini ve kız kardeşini yetiştirdi,

daha sakalları bile çıkmadan bir erkek oldu." Herkes güldü ama ses çürük ve şekilsizdi.

"Geldiğiniz ve bizimle birlikte olduğunuz için herkese minnettarım, çünkü çok büyük bir kederimiz var ve taşınması için yardıma ihtiyacımız var. Bununla birlikte, hayatımın geri kalanında bunun ağırlığını taşımaktan memnunum çünkü King sevilmeye ve tanınmaya değer biriydi. Onu tanımayan herkes soyulmuş gibi hissediyor, o kadar iyi bir adamdı ki, hayatınızda olması çok güzeldi.

Burada durup sana yalan söylemeyeceğim. Bir oğlun ölümü mü? Asla atlatabileceğim bir şey değil. İki oğlun ölümü mü? Azrail bir gün beni çağırana kadar yarı ölü yürüyeceğim. Lou'm, bebeklerim, Harleigh Rose'um, kardeşlerim ve ailemizin geri kalanı beni ayakta tutuyor ama bir de bu var ve belki biraz daha rahat nefes alırsın diye seninle paylaşmak istiyorum..."

Zeus başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı, gümüş bakışları beni kazık gibi yere sabitledi. Sert yüzünde parlayan duyguların gücü karşısında ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum.

"King hayatı boyunca tek bir şey istedi, şaka yapmıyorum, sekiz yaşında bir çocuktu. Tek bir şey istiyordu, o da iyi bir kadının sevgisiydi. King'in bunu karısı Cressida'da bulduğunu bilerek daha rahat nefes alabiliriz." Sesi bir deprem sırasında yarılmak üzere olan yer gibi çatladı ve gürledi. Göğsünü kalbinin üzerine vururken boğazımda bir hıçkırık kabardı ve ses kutumun arkasına yerleşti. "Sevdiği şeyi buldu ve inanmak zorundayım ki, onunla bu rüyayı yaşarken neredeyse beş harika yıl geçirdiğini bilerek daha kolay giderdi. Ve eğer beni duyabiliyorsa, ona şunu söylemek istiyorum.

Cennet ya da sadece en iyi insanların gittiği her neresi varsa, hepimiz öbür dünyada ona katılacağımız güne kadar o kadınla, onun yaşam amacıyla ilgileneceğiz."

Z öfkesini benimkinden bir bandajı yırtar gibi söküp aldı ve ben de yırtılmış kalbimin üzerindeki merhemini kaybettiğim için irkildim. Kürsüden indi ve yavaşça, acıyla, Bat'ın Düşmüşlerin cenazeleri için yaptığı sikkelerin bulunduğu masaya doğru ilerledi; bir yüzünde Düşmüş sembolü, diğer yüzünde Azrail damgası olan büyük gümüş dolarlar. Bunlar feribotçulara, Tanrı'ya ya da Şeytan'a, öbür dünyada kardeşlerinin sağ salim ebedi istirahatgâhına ulaşması için hangi tanrıya ödeme yapılması gerekiyorsa ona yapılan ödemelerdi.

Z bir tanesini aldı, herkesin görmesi için havaya kaldırdı ve "Kral Kyle lanet olası Garro, en iyimiz huzur içinde yatsın" diye seslendi.

"Lanet olası Kral Kyle Garro," diye yankılandı herkes, çoğu erkek olan seslerin kaba gürültüsü yeryüzünü titretecek kadar yüksekti.

Parayı tabutun üzerine attı ve sonra bana doğru ilerledi, o kadar uzun duruyordu ki göz teması kurabilmek için boynumu geriye atmam gerekti. Yine de tuttum, çünkü bugünlerde gözlerim kelimelerle anlatabileceğimden daha fazlasını anlatıyordu. Görünüşe göre King tüm iyi kelimelere sahipti ve artık o gitmişti, benim dil sevgim de öyle.

"Oraya çıkmaya hazır mısın öğretmenim?" diye sordu usulca, ne kadar kırılgan olduğuma saygı duyduğu için bana dokunmuyordu.

Orada olmak istemedim. Konuşmak, içimdeki duygunun bir zerresini bile b o ş a l t m a k i s t e m e d i m çünkü bunu paylaşmak bir şekilde onu serbest bırakmak gibi görünüyordu ve ben

İçimde tutmaya dayanabildiğim her bir Kral parçasını istiflemek istedim.

Ama bana nasıl güçlü olunacağını öğreten King'di ve bunun bir parçası da kendi ruhunu önemseyen ruhlarla ilgilenmekti. Bir kuzgun sürüsü gibi mezarlıkta toplanan siyahlara bürünmüş insanlar, onu en çok seven ve onu sonsuza dek sevmeye söz veren kişi olan King hakkında konuşmamı duymayı hak ediyorlardı.

Ben de başımı salladım, beni destekleyen arkadaşlarımın sırtıma dokunuşlarını kabul ettim ve Sander ile Wrath'ın bana podyuma kadar eşlik etmelerine ve sanki Birleşik Devletler başkanıymışım gibi güvenlik ekibiyle birlikte yanımda olmalarına izin verdim.

Dürüst olmak gerekirse, yanımda böylesine güçlü sütunların olması iyi hissettirdi.

"Kral beni hayata döndürdü." Zayıf bir şekilde güldüm, bir konuşma hazırlamıştım ama yıllardır öğretmenlik yapmama ve topluluk önünde konuşmaya alışık olmama rağmen bir parçasını bile hatırlayamıyordum. Zayıfça omuz silktim ve devam ettim. "Kulağa çok klişe geliyor ama doğru. Onu Mac's Grocer'ın otoparkında gördüm ve tüm evrenim değişti, bakış açım kökten yeniden düzenlendi ve aniden başka biri oldum. Hayır, başka biri bile değil... Sanki sonunda kendim olmuştum. Hayatımın tüm saçmalıkları, ailem tarafından bana dayatılan sosyal adetler ve püriten değerler, sanki tahtı ve asfalt onun krallığıymış gibi bir motosiklete yaslanan bir erkek çocuğun görüntüsüyle temizlendi. O anda onun yanında hüküm sürmek için her şeyimi verebileceğimi biliyordum ama bu hayalin gerçekleşeceğini asla bilemezdim. I

Bunun bedelini kaç kez ödemeye çağrılacağımı asla bilemezdim."

Avuç içlerimi gruba açtım, her iki elimin ortasındaki kırmızı yara dokusu ağları boyalı boğa gözleri gibiydi.

"Sevmenin beni bizim için gelen her şeye dayanabilecek kadar güçlü kılacağını asla bilemezdim ve öyle de oldu. Onun için bildiğim her şeyden vazgeçtim ve karşılığında o da bana yepyeni bir dünya verdi. Birlikte yöneteceğimiz bir dünya. Sonunda bizi sadece ölüm ayırabilirdi ve o zaman bile..." Hıçkırıklara boğuldum ve sözlerimin kışkırtmasıyla fırtına bulutlarından yağan yağmur gibi kalabalığı yaran gözyaşlarını engellemeye çalıştım. "Şu anda bile Kral benim için asla ölü olmayacak çünkü içimde o kadar canlı yaşıyor ki. Kral Kyle Garro o kadar canlıydı ki benim ölü ruhumu bile canlandırabilirdi, tıpkı bugün burada onun için toplanan pek çok insanın kırık ruhuna hayat, neşe ve mutluluk getirdiğini bildiğim gibi."

Cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkarırken ellerim titredi ve ancak onu açmak için kürsünün üzerine eğildiğimde ve sayfaya ıslak bir şekilde indiğimde tüm çabalarıma rağmen ağladığımı fark ettim.

"King tam bir ikilemdi. İyilik ve günah, keskin ve tatlı, bir rüya ve bir kabus, hepsi bu muhteşem paketin içindeydi. Bazen kendi zihninin ve kalbinin derinliği onu bile şaşırtırdı ve günlüğünde bunu anlamak için uzun saatler geçirmesi gerekirdi. Sözlerini çoğu insanla paylaşmasa da çok güzel bir şairdi. Onun benim için yaşayacağı gibi sizin için de yaşamasını istiyorum, bu yüzden şiirlerini kitap olarak bastırdım." Harleigh Rose

Ares kalabalığın arasında ilerleyerek siyah kaplı ve üzerinde bir taç bulunan kitabın kopyalarını dağıttı. "Kitabın adını Demir Kalplerin Kralı koydum çünkü King belki Düşmüşlerin Başkanı değildi ama bu grubun duygusal hükümdarıydı. Ben şair değilim, onun gibi değilim ama kitaba kendi sözcüklerimi ekledim çünkü kocamı ne kadar geri dönülmez ve kesin bir şekilde sevdiğimi ifade etmenin bir yoluna ihtiyacım vardı."

Derin bir nefes aldım ve devam edebilmem için bana gücünü ödünç vererek çenesini yukarı kaldıran Z ile göz göze geldim.

"Şimdi size o şiirlerden birini okumak istiyorum çünkü varlığımı yaşamaya değer bir hayat haline getiren adama veda ederken hissettiklerimi ifade etmenin bundan daha dokunaklı bir yolu olamaz.

Veda Yok

Hiç hoşça kal demedin
Ve daha önce hep yaptın
İşe gitmeden önce evimizin
kapısında, ayak parmaklarımda
hissettiğim bir öpücükle.

Hiç hoşça kal demedin
Ve sen bana söz vermiştin, el
ele tutuşup uyuyacağımız gün
geldiğinde
Bilmek
Bir daha uyanamayacağımızı. Hiç

elveda demedin.

Ve şimdi hissetmeden edemiyorum
Bunun sonsuza kadar bir veda olmadığını.

Bir gün ben mutfakta otururken elinde
elmalarla geleceksin ve bana ilk gün
yaptığım gibi sana turta yapmamı
söyleyeceksin.
Birbirimize aşıktık.
Saçımda un, yanağımda meyve suyu olacak,
Gülen dudaklarınla yalayacaksın
Ve her şey eskisi gibi olacak
Sen hâlâ buradayken."

Kalabalığa baktım ama gözlerimdeki yaşlar o kadar yoğundu ki lunapark aynası gibi görüşümü engelliyorlardı. Derin bir nefes alarak elimin tersini gözlerime götürdüm ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım.

Bu son vedayı ederken onları görmem gerekiyordu. Kürsüden ayrılıp King'in krom tabutunun toprağın içinde durduğu mezarın kenarına doğru yürürken kemiklerimdeki kederin ağırlığını taşıyacak tanıklara ihtiyacım vardı.

Yanımdaki masanın üzerinde duran sepetteki bozuk paralardan birini alıp parmaklarımın arasında evirip çevirirken boş tabuta baktım ve bir anlığına benim de oraya gömülmeyi diledim.

"Zihin kendi yeridir ve kendi içinde cehennemden bir cennet ya da cennetten bir cehennem yaratabilir." Cennet'ten alıntı yaptım

Kayıp. "Ama b u r a y ı bir yeryüzü cenneti haline getiren sendin ve sen düştükten sonra artık asla eskisi gibi olmayacak."

Bozuk parayı çukura attım, pürüzsüz yüzeyde yuvarlanmasını ve ardından karanlık toprağa düşmesini izledim.

Lou ve Harleigh Rose hemen yanımdaydılar, kollarını bana dolamışlar ve kendi bozuk paralarını toplayıp atmaya hazırlanıyorlardı.

"Başkasının olmadan çok önce kalbimin kralıydın," diye fısıldadı H.R. madeni parayı sıkıca kavrayıp görmeyen gözlerle çukurlaşmış toprağa bakarken. "Sana izin vermek istemediğim zamanlarda bile beni güvende tuttun. Seni seviyorum, büyük kardeşim."

Lou güzel gözyaşları arasında derin derin nefes alırken ağır ağır yanıma yaslandı. "Bu, bu dünyaya gönderdiğim ikinci sevdiğim adam... Tek tesellim artık birlikte olmaları."

Bozuk parayı attı ve sonra başıma bir öpücük kondurduktan sonra yan tarafta duran ve kederden sersemlemiş görünen Z'nin yanına gitti.

Kardeşler birer birer ayağa kalkarak kendi bozuk paralarını attılar ve ölen kardeşleri hakkında bir şeyler söylediler. Sonra aile gitti. Lila o kadar çok ağladı ki Nova onu kolunun altına alıp mezardan uzaklaştırmak için öne çıkmak zorunda kaldı ve Bea annesinin elini o kadar sıkı tuttu ki kemiklerinin kırılmaması mucizeydi.

Onları ve kederlerinin uzakta büyük bir dalga gibi toplanmasını izledim ve giderek daha fazla insan kederini mezara boşalttıkça, bunun üzerimde belirdiğini ve beni tüketmekle tehdit ettiğini hissettim.

"Sandığından daha güçlüsün," dedi Sander, bir şekilde kırılmak üzere olduğumu hissederek.

"Neredeyse vardık Queenie," dedi Wrath, iri omuzlarını yanıma bastıracak şekilde yaklaşarak. "Birkaç dakika daha bekle, sonra her şey duracak."

Tanrım, ama durmasını istedim.

Bu kadar çok insanın adamımı sevdiğine şahit olmak beni rahatlatmadı. Göğsüme saplanmış binlerce cirit gibiydi, ayaklarımdan kan akarken bile beni bu noktaya sabitliyordu.

Yavaş yavaş, nihayet tören sona erdi ve Zeus herkesi resepsiyon için kulüp binasına davet etmek üzere ayağa kalktı.

Hareket etmedim ve kimse de beni zorlamadı. Birkaç kardeş beni iyi dileklerini sunmaktan alıkoyan sevdiklerimin çemberini tamamladı ve sonunda hepsi dağıldı. Kulüp ancak o zaman ayrıldı, her bir kardeş bana bir şekilde dokunuyor, içimdeki boşluğu sevgileriyle doldurmaya çalışıyordu.

"Söylemem gerek," diye homurdandı Buck, etli bir elini omzuma sıkıştırıp başını eğerek yüzüme bakarken. "Son birkaç aydır Z'nin hapse girmesiyle kötü günler geçirdik, yeni numaralardan hoşlanmayan yaşlı bir köpek olduğum için kafaları tokuşturduk... ama lanet olsun Cress, o çocuğu kendi çocuğum gibi sevdim. Bunu bilmeden ölebileceği için ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin."

"Ah tatlım," dedim ve bencilliğimi bir kenara bırakıp iri yarı yaşlı adama sıkıca sarıldım. Benzin ve deri kokuyordu ve King'i sevdiğim o ilk günlere, Buck'ın beni kocaman Harley'iyle işe götürüp getirdiği günlere geri döndüm. "Her neyse

King'in sizi sevmediği ve saygı duymadığı tek bir gün bile olmadı. O sadece... o sadece entelektüel bir farklılığı kişisel olarak alacak türden biri değildi. Sizi sevdiğini bilmelisiniz."

Buck gözyaşlarını temizlemeye çalışarak birkaç kez zoraki bir şekilde boğazını temizledi. "Evet, evet, sanırım bunu biliyordum. Sadece birinin bunu söylemesine ihtiyacım vardı, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim çünkü biliyordum. King beni her şeyiyle sevmişti ama şimdi burada değildi, dolayısıyla bunu bana söyleyecek kimsem yoktu. Ne olursa olsun, bir şeyi bilmek ve aynı şeyin size söylenmesi çok farklı iki şeydi.

Nova, Buck'ı alıp uzaklaştırırken kendine özgü film yıldızı gülümsemesinin sulandırılmış bir versiyonuyla, "Haydi ihtiyar," dedi. "Acımızı içerek dindirelim."

"Yapılacak tek şey bu," diye onayladı Buck, caddenin kenarındaki çimenlerin üzerine park edilmiş son bir düzine bisiklete doğru yürürlerken.

Zeus yanıma yaklaşıp tek eliyle başımın arkasını avuçlayarak beni göğsüne doğru kıvırıp sarılırken, "Gerisini yanımda götüreceğim," diye teklif etti. "İstediğin kadar burada kalabilirsin, tamam mı?"

Ares kollarını kavuşturup küçük bir general gibi ayaklarını dikerek, "Ben kalıyorum," dedi.

Gülümsemenin mekaniğini unutmuştum, ama bunu görerek, denemek için içimde olsaydı, unuturdum.

Böylece Ares'in yanı sıra Benny, Carson, Nova, Wrath, Lysander ve Priest de kaldı. Ben King'in mezarının kenarında otururken ve topraktaki yarayı gözyaşlarımla sularken eğik başlarıyla beni izlerken onlar da kaldılar. İşim bittiğinde,

Gözlerimi zorlukla kırpabileceğim kadar acı içinde şişmişlerdi, çukurun etrafından dolanıp fazla toprağa saplanmış küreği aldığımda hiçbir şey söylemediler. Kazmaya başladığımda, kara toprağı metal tabutun üzerine savurduğumda, boş tabutta çıkardığı boş gümbürtüyle önce irkildiler sonra hıçkırdılar.

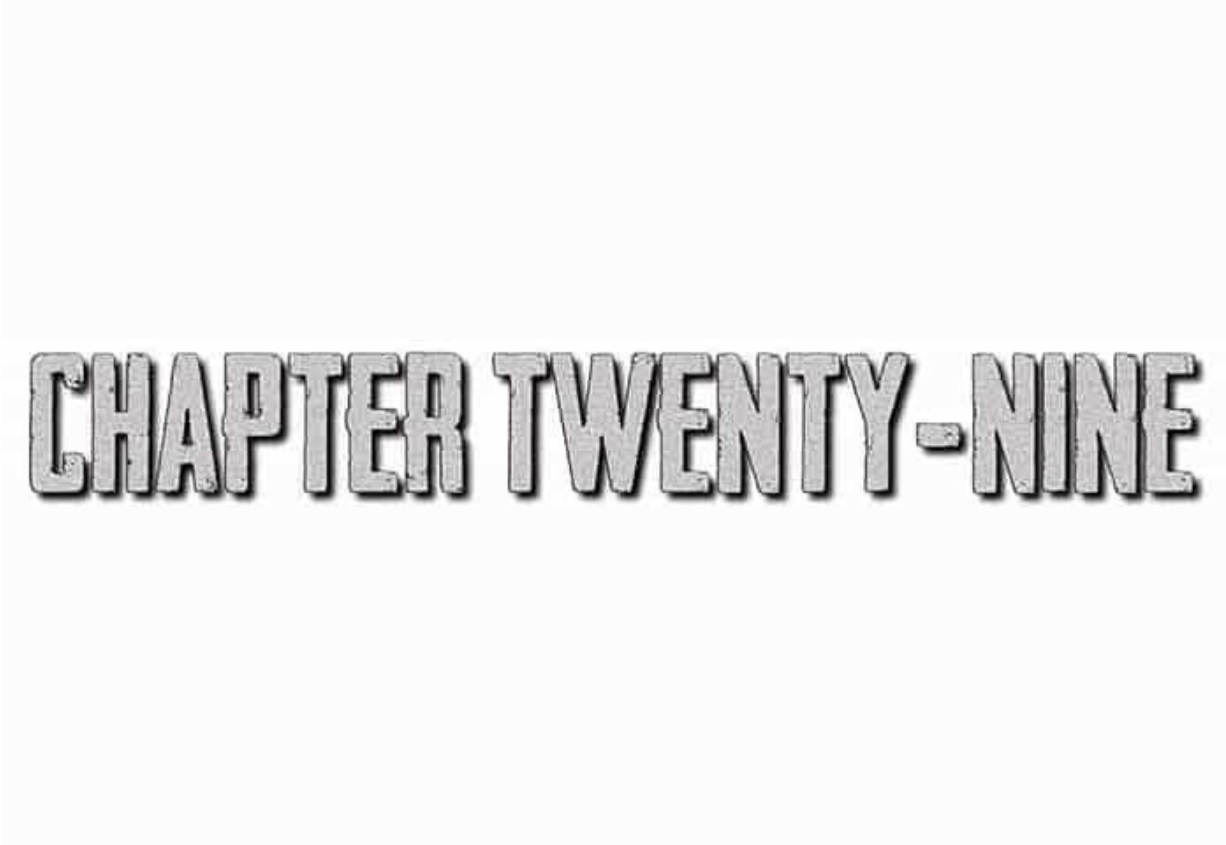
Bunun yerine Sander bir süre ortadan kayboldu ve sonra daha fazla kürekle geri döndü ve sekizimiz birlikte King'i mezarına gömdük.

Bittiğinde ve örtüldüğünde, yumuşak yüzeye çöktüm, haftalardır uyumadığım ya da fazla bir şey yemediğim için bitkin ama onun ölümünü sonuna kadar gören kişi olduğum için rahatlamıştım.

Adamlar teker teker yanıma uzandılar, başları içe dönüktü, böylece bir tekerlek gibi yayıldık. Her biri bir şekilde bana dokundu: Ares elini saçıma koydu, Nova bir bacağını bacağıma doladı, Benny diğerini, Carson başını başıma bastırdı, Sander elini başımın altına koydu ve hatta Priest, sevgisiz, duygusuz olduğunu söyleseler de, başının üzerinden uzanıp yanağımı hafifçe avuçladı.

Orada ne kadar yattığımızdan emin değildim, sadece hava karardı ve o kadar soğudu ki ürperdim, sadece Sander'ın beni alıp eve götürmek için Benny'nin arabasına taşıması gerekti.

Sadece sabırlı ve uzun süreli bir fotoğrafçı bizi bu şekilde yakaladı ve ertesi gün Globe & Mail'de "İsyancılar bile bir Kralın düşüşünün yasını tutuyor" şeklinde viral olan bir başlıkla yayınladı.

Cressida

HAYAT DEVAM EDİYORDU, ama bunu topallayarak, hayatımdaki her şeyde bariz bir orantısızlıkla yapıyordu. King'in düşüşünden sonra hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hayatımda üçüncü kez kendimi muazzam bir şekilde değişmiş hissediyordum, DNA'm trajediyle değişmişti, bu yüzden kendimi tamamen yeni bir insan gibi hissediyordum. Onu sevmek varlığımın bel kemiğiydi.

Bundan nasıl kurtulabilirim ki?

Hala hafta içi her gün Benny ve küçük ekibimizle birlikte Paradise Found'da çalışıyor, kirli chai lattelerimi içiyor ve insanlarla kitaplar üzerine sohbet ediyordum. Hala küçük kulübemde yaşıyordum, her ne kadar sessizlikle yankılansa da

günün ve gecenin her saatinde kulaklarımda çınladı. Göğsümdeki acının yeniden alevlendiğini hissetmek için Elvis'i dinlemeye devam ettim, ta ki özgürce akmayı bırakan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülene ve her gün biraz daha rahat nefes almak için üzüntümden yeterince arınana kadar.

Ama Fallen yerleşkesine gitmedim.

Hephaestus Oto çok fazla anının eviydi - King parlak beyaz tişörtü ve yağ bulaşmış kot pantolonuyla bana doğru yürüyordu, hınzırca gülümsüyordu, özgüveni kalbime doğrultulmuş bir silah gibiydi.

Kulüp binası ve yatak odası, bana beni sevdiğini ilk söylediği yer. Eğer bana yanlış yapılırsa dünyayı parçalayacağını söylediği yer.

Bu çok fazlaydı.

Böylece, kardeşler bana geldiler, bir leşin üzerindeki leş gibi etrafımda döndüler, her zaman pusuya yattılar ve gezindiler. İyi niyetliydiler, biliyordum ama cenazeden sonraki haftalar bir aya dönüştükçe ve zaman geçtikçe, endişeleri rahatsız etmeye başladı.

Motorcu şairimin kaybını hiçbir motorcu erkek açıklayamaz.

Bu kadar basit ve derindi.

Üzüntümün derinliği beni arsenik gibi zehirliyor, zayıflatıyor, kansızlaştırıyor, midemi bulandırıyor ve yemek istememe neden oluyordu. Fiziksel olarak tükeniyordum ama bunu istememiştim ve bunu bu kadar sık dile getirmelerinin zalimce olduğunu düşünüyordum. Bağırsaklarım sürekli deniz gibi çalkalanırken nasıl yemek yiyebilirdim? Bedenim kendi içinde bir fırtınaydı, sürekli gerginlik ve derin bir kederle kaotikti.

Sanırım kendimi öldüreceğime inanıyorlardı, ama dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmedim. Asla düzelmeyeceğimi bildiğim bir şekilde kırılmıştım ama ölmek istemiyordum. Henüz değil.

King, Mute öldüğünde bana en karanlık günlerimde bile aklımdan çıkmayan derin bir şey söylemişti. Kardeşini, onu perdenin diğer tarafına kadar takip etmek isteyecek kadar sevmesine rağmen, zamanından önce giderse Mute'un onu orada kabul etmeyeceğini biliyordu.

Eğer Mute yaşayamazsa, King bunu onun için yapardı.

İntihar etmedim ve hatta bazı günler, kurşun deliklerinin üzerindeki yara bantları gibi hissettiren gülümsemeler ve samimi sohbetler bile topladım. Yine de bu bir başlangıçtı ve başarılı olmaya kararlıydım.

Hayatımda beni seven çok sayıda insan olduğu için şanslıydım ve buna odaklanmaya çalıştım.

Keder perdesi, ilkbaharda çözülen kış sisi gibi dağılmaya başladı ve işte o zaman ayrıntıları yeniden fark etmeye başladım.

Zeus'un bebekleriyle oynamasını, her bir minik insanı futbol topuymuş gibi iki koluna sıkıştırmasını izlerken Loulou'nun kısık kahkahalarının sesi. Harleigh Rose'un, birbirleriyle konuşmuyor olsalar bile, aynı ortamda bulunduklarında Lion'ın etrafında dönmesi. Nova'nın yeni bekar Lila'ya karşı aynı anda hem aşırı sinirli hem de ilgili görünmesi ve Lysander'ın beni neredeyse her gün görmesine rağmen bana dokunmadan önce her zaman tereddüt etmesi, sanki benim alanıma girdiğinde ona vuracağımdan endişelenen bir sokak kedisiymiş gibi.

King'in geride bıraktığı küçük şeyleri ben de acı bir şekilde fark ettim.

The Fallen'a girdiğinde ona verdiğim Prens kitabında şöyle yazıyordu: "'Hile ile kazanılabilecek bir şeyi asla zorla kazanmaya kalkışma' ve hangi hile özgürlük için ödenemeyecek kadar büyük bir bedeldir?"

Alaska hakkında satın aldığımı hatırlamadığım bir rehber kitap, kırmızı daire içine alınmış sayfalar, King'in sıkışık el yazısıyla kenar boşluklarında uzanan yazılar. Saatlerce onu okudum, parmaklarımı açıklamaların üzerinde gezdirdim, bir zamanlar balayımızda gitmeyi planladığımız Sitka'yı ziyaret etmeyi hayal ettim.

Bir gün Ares'i okuldan aldıktan sonra mutfakta ödevini yaparken, King'in gümüş keçeli kalemle Sitka'nın üzerine çizdiği kocaman X işaretini büfemizde duran eski küreye bile gösterdi.

Otuz birinci yaş günüm gelip çattığında sis biraz daha dağıldı ve ilk kez tam da bu kelimelerle dul olduğumu anladım.

Kutlama yapmak istemiyordum ama Loulou ikizleri ve Ares'i toplayıp Harleigh Rose'la birlikte kendi yaptıkları orantısız bir pastayla gelmişti, adamları da şefkatli sarılmalar ve hevesli gülümsemelerle onları takip ediyordu; Nova ve Bat, Priest, Sander ve Cyclops ile Tayline ve ardından Rainbow. Benny ve Carson çoktan eve girmişlerdi, mutfakta pişen pastırma kokusuyla uyanabilmem için yan kapıdan içeri girmişlerdi.

Kahvaltı güzeldi ve öğle yemeğindeki pasta çirkindi ama lezzetliydi, her ne kadar hiçbirini tutamamış olsam da.

Sifonu yeni çekmiştim, gözlerim yaşlarla yanıyor ve midem hala çalkalanıyordu ki Lou kapının önünde belirdi, dolgun dudakları dişlerinin altında kıvrılmıştı.

"Lütfen, kendime iyi bakmam konusunda bir ders daha verme," diye inledim klozet kapağını indirip ellerimi yıkarken. "Son kez söylüyorum, bulimik değilim ve intihara meyilli de değilim."

"Hayır," diye yavaşça kabul etti. "İkisi de olduğunu sanmıyorum."

Yüzüme soğuk su çarptım, sonra aynada kendimi görünce kaşlarımı çattım, yüzümde bu kadar kilo kaybetmiş olmama şaşırdım ve gözlerimdeki ölü ağırlıktan tiksindim.

Bakışlarım yansımada Loulou'nunkini buldu ve dudağımın kontrol edemediğim bir somurtmaya dönüştüğünü hissettim. "Bana bak."

"Öyleyim," dedi usulca. "Seviyorum."

"Bu şekilde devam edemem," diye itiraf ettim, titreyen ellerime baktım ve alyanslarımın parmağımın tabanında çok gevşek olduğunu fark ettim.

"Biliyorum bebeğim." Banyoya doğru bir adım daha attı ve alt kattaki seslerin üzerine kapıyı kapattı. "Senin yaşadıklarını ben de yaşadım diyemem ama bazı açılardan yaşadım. Zeus'un hapsedilmesi, evet, ama bir k e r e s i n d e, b i r süreliğine, öleceğime ve Z'yi geride bırakmak zorunda kalacağıma ikna olmuştum. Bu açıdan, King'in bakış açısından, sevdiğim kişinin hala yaşarken bu kadar acı çektiğini bilseydim asla rahat edemeyeceğimi bilmelisiniz."

Başımı salladım, bir damla gözyaşı leğene düştü. "Bazen biraz daha iyiye gittiğimi düşünüyorum... ama sonra gitmiyorum."

"Zaman alacak," diye yatıştırdı, arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı, iki avucunu da karnıma dayadı. Gözleri yumuşaktı ama bir şekilde sadece bir annenin olabileceği kadar sertti.

"Sanırım seni bu kadar duygusal bir kuyruğa sokan şey yastan daha fazlası, Cress. Ve bence sen de bunu biliyorsun."

Ellerini karnıma doğru açtı ve ben de boğazımdaki ani çöle doğru yutkunarak onu izledim.

"Ne zamandır biliyorsun?" Mırıldandım.

"Birkaç hafta. Yemek yememen için hiçbir sebep yok. İlk başlarda belki... çok ağladığında kendini hasta ediyordun, ama şimdi değil. Doktora gittin mi?"

İçimi çektim, ellerim Lou'nunkilerin üzerinde kayıyordu, böylece ikimiz de içimdeki hayata karşı baskı yapıyorduk. "Evet. Cinsiyetini söylemek için çok erken ama sağlıklı."

"Kendine daha iyi bakmalısın," diye nazikçe azarladı Lou. "Hayatın büyüyor, Cress."

"Ölümden sonra yaşam," diye kabul ettim. "Sanırım düğünden önceki gece ya da ölmeden saatler önce ormanda olmalı."

"Tanrı'dan bir veda hediyesi belki," diye önerdi, yüzünü omzuma yaslayıp yanağını yanağıma sürterek.

Homurdandım. "Bu noktada Şeytan'a Tanrı'dan daha çok inanıyorum."

"Kaderden o zaman."

"Evet, belki." Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Başka birine söyledin mi? Zeus'a?"

Tereddüt etti, yoğunluğumdaki değişimi hissedince kaşları çatıldı. "Ona söylemeden önce emin olmak istedim. Çok heyecanlanacak. Herkes heyecanlanacak."

Başımı salladım. "Hayır Lou, bilmelerini istemiyorum. En azından şimdilik. Bir süreliğine uzaklaşıp kafamı toparlamaya çalışmalıyım. King'in bebeğine bekâr bir anne olacaksam, iyi bir anne olmak istiyorum, olabileceğimin en iyisi. Bunu yapabilmem için önce buradan uzaklaşmam gerek. Perili bir evde yaşamak gibi."

"Öyleyse taşın," dedi hemen, sanki beni bırakmaya fiziksel olarak dayanamıyormuş gibi kollarını bana doladı. "Gel Z ve benimle yaşa ya da sana şehre daha yakın yeni bir yer bulabiliriz."

"Hayır. Tatile ihtiyacım var ve sen ya da H.R. ya da Ares ya da her kimse benimle geleceğini söylemeden önce, onların gelmesini istemiyorum." Derin bir nefes aldım ve uzun zamandır ilk kez kendimi güçlü hissederek, "Bugün hepinizin bana geleceğini biliyordum, bu yüzden size söylemek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. King'in Harley'ini alıp Alaska sahiline doğru bir yolculuğa çıkacağım. Balayımızı orada geçirmemiz gerekiyordu ve içimden bir ses kapanış için oraya gitmem gerektiğini söylüyor."

"Bir his mi?" Kaşlarını çattı. "Cress, hamile ve yastayken nasıl sürüleceğini bile bilmediğin bir motosikletle uzun bir yolculuğa çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Omuz silktim ama gözlerim onunkilerdeydi. "Umurumda değil. Ben bir edebiyat öğrencisiyim, bir kitapseverim ve işaretler gördüğümde onların takip edilmesi gerektiğine inanırım."

İçini çekti, bana sıkıca sarılırken gözlerini kapattı. "Lisede bir arkadaşa ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin, bu yüzden kardeşler bu planı ayaklarının altında ezmeye çalıştıklarında seni savunacağım, ama gerçekten, gerçekten ne yaptığını bildiğini umuyorum."

"King öldüğünden beri ilk defa bir konuda heyecan duyuyorum."

"Tamam o zaman, tamam." Beyaz sarı saçlarından bir tutamı yüzüne doğru üfledi ve gülümsedi. "Onlara bunu söyle ve bu konuda yuh diyemeyecekler."

Oh, yuh dediler. Zeus o kadar hızlı ayağa kalktı ki bir sandalyeyi devirip bacağını kırdı ve Nova o kadar yüksek sesle bağırdı ki Ares kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Z neredeyse bir kulüp olarak oylama yapmak üzere bir Kilise toplantısı düzenlemelerini talep edecekti ama ona bir kadın olduğumu ve üye olmadığımı, hatta artık bir Yaşlı Kadın bile olmadığımı hatırlattım.

"Bunu söyleyerek beni yine aşağıladın Cress, incindiğini anlıyorum ama seni affetmeyeceğim," diye homurdandı ve omuzlarımdan tutarak bana doğru yürüdü. "Ben bu dünyada olduğum sürece, benim tarafımdan sevilecek ve el üstünde tutulacaksın, duydun mu? Sen ailedensin. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Tamam," diye kabul ettim çünkü aksini ima etmek istememiştim ama kazadan beri fazla konuşmaya alışık olmadığım için kelimelerimi beceriksizce kullanıyordum. "Ama o zaman ailem olarak gitme kararıma saygı duymalısınız. Cenaze töreni... güzeldi ama bir kapanış değildi. Ona hiç veda edemedim ve bunu yapmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıyım."

"Evet," dedi sonunda, gözlerime bakarken, kendi gözleri fırtına sonrası gri bulutlar gibi yumuşamıştı. "Evet, bundan hoşlanmıyorum ama eğer ihtiyacın olan buysa bununla barışık olmanın bir yolunu bulacağım."

"Öyle."

Başını salladı ve diğer arkadaşlarım akşam boyunca beni başka türlü ikna etmeye çalışsalar da isteksizce onun yolundan gittiler.

Yine de o gece eğlendim, King'in kaybettiğini görmediğim bir şekilde zevk aldım çünkü ayrılmadan önce onlarla son gecem olduğunu biliyordum. Herkesin resmen Canavar demeye başladığı huysuz bir Walker ve kıkırdayan bir Melek ile oynadım. Yatağımda uyuyakalmadan önce Ares'in bana F. Scott Fitzgerald'ın This Side of Paradise kitabını okumasını dinledim, doğum günümde yalnız kalmamı istemediği için yatıya kalmıştı.

Sander, umutsuzluğunu hissetmeme rağmen ayrılışımla ilgili hiçbir şey söylemedi. Yeni tanışmıştık ama sanki iki mıknatıs buluşmuş gibiydi; çocukluğumuzdaki yakınlığa geri dönmüştük ama kederim boyunca bana verdiği destek sayesinde bu yakınlık iki katına çıkmıştı. Herkes öpücükler, biraz gözyaşı ve onları her gün arayacağıma dair bir düzine söz vererek ayrıldığında, o kapıda garip bir şekilde oyalandı.

Ben de yanına gittim, kollarımı sert beline doladım ve yanağımı göğsüne bastırdım. "Seni seviyorum, ağabey. Her şey için teşekkür ederim."

O yürek burkan tereddüt anından sonra kocaman kolları bana sarıldı ve beni o kadar sıkı sıkıyordu ki neredeyse nefes alamıyordum.

Konuştuğunda saçlarımdaydı, dudakları başımın tepesine yapışmıştı. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda arayabileceğin pek çok insan olduğunu biliyorum ama umarım yardıma ihtiyacın olduğunda ilk ulaşacağın kişi olmaktan onur duyacağımı biliyorsundur Queenie. Bu dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Bana daha önce hiç Kraliçem dememiştin," dedim, yakışıklı, yıpranmış yüzüne bakabilecek kadar geri çekilerek. "Senin prensesin olduğumu sanıyordum."

Küçük, gizli bir gülümsemeyle gözlerindeki yeşil parladı ve yumruğuyla çeneme hafifçe vurdu. "Artık pek uygun görünmüyor. Kollarıma aldığım kadın tam bir kraliçe."

Boğazımdaki gözyaşlarını bastırmak için dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim.

"Senden daha güçlü kimse yok," diye beni temin etti. "Adamın sana neden Demir Kraliçe dedi sanıyorsun? Çelik gibi bir omurgaya sahipsin Cress; şimdiye kadar her şeyde seni güçlü tuttu ve bundan sonra da seni yarı yolda bırakacağını sanmıyorum. İyileşmek için ne yapman gerekiyorsa yap ve yakında bize dön, tamam mı? Burada seni destekleyen koca bir kasaba var." Bu şekilde düşünmemiştim ama doğruydu. Garros'lar ve Düşmüşler vardı ama Entrance halkı da vardı, en azından çoğu, özellikle de yozlaşmış polislerin çoğunun görevden alınma sürecinde olduğu şu günlerde. parmaklıklar ardında.

Danner'ın ceza duruşması bir hafta içinde başlayacaktı ve ben o tarihten önce gitmek istiyordum. Tanık değildim, bu yüzden ifade vermek zorunda değildim ve haber ekiplerinin ve endişeli kasaba halkının tekrar evime gelmesine dayanabileceğimi sanmıyordum.

Ertesi sabah kahvaltı için son bir elmalı turta yaptıktan sonra Ares'le birlikte fırından çıkar çıkmaz yedik, ikimiz de erimiş meyveyi soğutmak için çatallarımıza sertçe vurduktan sonra onu okula bıraktım ve doğru düzgün yola çıkmadan önce bir mola daha verdim.

Olaydan beri uçurumun tepesine geri dönmemiştim. Kâbusumun canlanmış haliydi ve eski bir mezarlığın görüntüsü gibi lanetli hissettiriyordu.

Ama görmem gerekiyordu.

Bacağımı King'in bisikletinden ayırdım ve King bana sayısız kez sürmeyi öğretmiş olmasına rağmen hâlâ tam olarak alışamadığım bu ağır yükün manevrasını yapmaya çalışırken sendeledim. Patika kuruydu, yaz boyunca güneşin kavurduğu çiçekler çoktan ölmüştü ve havada Hint yazımızın bittiğini ve sonbaharın yaklaştığını söyleyen bir esinti vardı. Soğuktan korunmak için sırt çantamı göğsüme bastırdım ve nihayet kayalığın üzerindeki açıklığa girdiğimde nefesimi tuttum.

Muhteşemdi.

King ve Mute'u korkunç bir kenarda oturmuş, ateş ederken hayal edebiliyordum. Bana evlenme teklif ettikten sonra tam olarak seviştiğimiz yeri ve bir taraftaki uzun otların arasında gülerek ve çırılçıplak kavga ettiğimiz yeri görebiliyordum.

Tek bir trajedinin ağırlığı altında ezilen tüm iyi anıların bulunduğu bir yerdi.

Uçurumun üzerinde durana kadar yavaşça boşlukta ilerledim. Rüzgâr hevesli elleriyle üzerimden geçerek elbiselerimi ve saçlarımı çekiştiriyor, omurgamda bir ürperti yaratıyor ve gözlerimi yakıyordu ama onları açık tuttum. Köpüklü okyanusun dokusunu, yükselen güneşin altındaki metalik parlaklığının tam tonunu ezberlemek istedim. Koydaki kıvrımın tam açısını ve uçurumun tepesinden aşağıdaki kayalara kadar olan metre cinsinden yüksekliği hatırlamak istedim.

Gözlerimi manzaraya dikerek çantamı karıştırdım ve günler önce hazırladığım cam şişeyi çıkardım. İçinde bir şiir vardı, kendimi bir şeyler hissetmek için yazarken bulduğum birçok şiirden biri.

King'e bağlanmak, sadece tüm gözeneklerimi tıkayan acının bir zerresinden bile kurtulmak için.

O ölmedi.
Onu seviyorum ve kalbimde
taşıyorum. Bu yüzden.
O ölmedi.
Onu tanıyorum ve günlerini kafamda
yaşıyorum. Bu yüzden.
O ölmedi.
Hâlâ hayattayım, ama yarı biçimliyim çünkü
o da burada değil.
Evet.
O ölmedi.
Çünkü o olsaydı, ben de olurdum.
Kederin aşamaları: İnkar.

Güzel bir şey yaratmakla ilgili değildi, bu yüzden dizelere eleştirel bir gözle bakmayı umursamadım. Sadece onu kağıda dökmeye, dokunabileceğim somut bir şey haline getirmeye ihtiyacım vardı çünkü belki o zaman onu fethetmenin bir yolunu bulabilirdim.

Elimdeki şişeyle kolumu geriye doğru çektim ve sonra tüm gücümle denize doğru fırlattım ve mavi dalgaların üzerinde sarı güneş ışığında yeşil renkte dönerek, yuvarlanarak düşüşünü izledim. Denizin dibinde çıkıntı yapan kayaların sivri dişlerine çarpacağını düşünmüştüm.

ama çok daha uzağa düşmüş ve dalgaların arasına çok az bir tantanayla yerleşmiştir.

Durakladım, zihnim yarıştan önceki bir sprinter gibi askıya alındı, harekete geçmek için hazırlandım.

Ve sonra, tehlikeli bir şekilde, merak ettim.

Düşmüşler ve ailesi dışında herkes gittikten sonra düğünü düşündüm, orada kimlerin olduğunu hatırlamaya çalıştım, zihnimin gözlerinde çılgınca insanları aradım, yıllarca öğretmenlik yapmanın bana yüzleri hatırlama yeteneği verdiğine minnettar oldum.

Eugene yok.

Kral'ın amcası, Kylie'nin koruyucusu, Düşmüş gizli sığınakçı.

Buck, Cyclops ve Axe-Man'in Danner King'i vurmadan dakikalar önce blöfe geldiklerini biliyordum. Gelecek hafta mahkemede ifade vereceklerdi ve hepsi de bu deneyim yüzünden değişmiş, bir şekilde sessizleşmişlerdi.

Ama Eugene onlarla birlikte değildi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve burnumdan ayak parmaklarıma kadar kaşınmama neden olan soğuk, dikenli bir ter içinde kaldım.

Numarasını bulana kadar telefonumu karıştırdım ve git tuşuna bastım.

"Cressida?" diye sordu hemen, muhtemelen bunu benden duyduğuna şaşırmıştı çünkü King öldüğünden beri aramız pek iyi değildi ve ben de bunun nedenini sorgulamaya başlamıştım.

"Eugene, arazimden... kürek çekmeye karar verdim ve beni denizden çok uzağa götüren bir akıntıya kapıldım. Tekneni getirip beni alabilir misin? Kendim geri dönemeyecek kadar yorgunum."

Saat erkendi ve Eugene'in bir barı vardı, bu yüzden muhtemelen uyuyordu, ama hemen, "Sıkı tutun ve

O kayalara çok yaklaşmamaya dikkat et. En kısa zamanda orada olacağım."

Bağlantı kesildikten sonra uzun süre telefona baktım, sonra nihayet sırt çantama koydum ve beklemek için uçuruma oturdum. Kanım damarlarımda köpürüyor, haftalardır hissetmediğim bir umutla haince karbonatlaşıyordu.

Uçurumun kenarından aşağı baktım, düşüşün yüz elli fit civarında olduğunu hesapladım ve hayatta kalmak için çok uzak bir atlayış olup olmadığını merak ettim.

O kadar da boş değil, umursamadığıma karar verdim.

Eugene'in küçük motorlu teknesinin burnu döndüğünü gördüğümde ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Hepsini değil, sadece ağır kot pantolonumu ve deri ceketimi.

Eugene yaklaşırken ona el salladım, beni uçurumun kenarında görünce muhtemelen korkudan aklını kaçıracağını biliyordum.

Ya da belki de değildi ve bu sadece düşüncelerimde bile ifade edemeyecek kadar korktuğum şeyi kanıtlıyordu.

King'le birlikte olmaya karar verdiğimde attığım adımı, ona ve ona karşı hissettiklerime ne kadar körü körüne inandığımı ve ona aşık olma şansını yakaladığım için nasıl on kat ödüllendirildiğimi düşündüm.

Ve ona tekrar aşık olurdum.

Her zaman, her yerde, her şekilde.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım rüzgara, sonra ciğerlerime derin bir nefes çektim, onları gerekli oksijenle kapladım ve sonra...

Atladım.

Kral

Doğada her zaman teselli bulabildim Yeryüzünün karmaşıklığını derin bulan şair kalbim olabilirdi, kendi düşüncelerimin ve duygularımın yankıları ağaçların hareketinde ve ağrıyan çarpışmada gizliydi

Dalgaların kıyıya vuruşunu. Ve Sitka, Alaska'nın hemen dışında, ağaçların arkamda nöbetçi gibi durduğu ve okyanusun ayaklarımın dibinde buruşuk bir halı gibi çözüldüğü bir uçurumun üzerinde iyi bir ev, küçük bir ev seçmiştim. Buranın pek çok yerinde güzellik vardı ve buraya yerleşmemin nedenlerinden biri de buydu, ancak ıssız ruhumu yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Sevdiğim kadının gözleri orman zemini gibiydi, altın gün ışığıyla benek benek, yaprak dökmeyen yeşilliklerle karanlık ve ilkbahar ayazıyla aydınlık. Evimin arkasındaki ormanda kayboldum ve onun gözlerinin derinliklerinde kaybolduğumu hayal ettim.

Deniz, gökyüzü ve Alaska yazının sonsuz güneş ışığı bana da onu hatırlattı ve onun beni nasıl rahatsız ettiğine dair şiir üstüne şiir yazdım, ama hiçbir şey içimdeki kederi yok edemedi.

Ben de yaşadım. Eğer öyle diyebilirseniz. Odun kestim, geceleri ateşi besledim, kitap üstüne kitap okudum, her zaman Prens ve Kayıp Cennet'e döndüm çünkü en çok onları severdi ve geceleri en karanlık saatlerde kendimi avucumun içine alıp göğsüme dökülürken onu düşündüm. Markete gittim, alışveriş yaptım, beni çok isteyen kızıl saçlı kasiyerin bakışlarını görmezden geldim ve her şeyi yeniden yapmak için eve gittim.

Çok sıkıcıydı ama tamir etmek için aldığım boktan ikinci el Harley'e binip Entrance'a geri dönmek üzere olduğum anlarda kendime Zeus'un benim fedakârlığım sayesinde bebekleriyle birlikte evde olacağını hatırlattım.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Eugene de postayla eski usul kartpostallar göndererek beni bilgilendirmeye devam etti,

Yıllardır onunla birlikte mobilya yaptığım ve elini tanıdığım için çözme umudum vardı.

Danner benim "cinayetimden" sonra ortadan kaybolmuş, ancak birkaç gün sonra domuz bağı ile bağlanmış ve Vancouver polis karakoluna giden merdivenlerde kanlı bir şekilde dövülmüş olarak ortaya çıkmıştı.

Şimdi, yedi hafta sonra, nihayet cinayet, yolsuzluk, saldırı ve daha fazlası için yargılanıyordu. Bay White'ın şirketinin onu ait olduğu metaforik yere koyacağından hiç şüphem yoktu.

Bu benim için doğru ya da adil değildi ama son haftalarda Cress'in ona bıraktığım ipuçlarından bir anlam çıkarmasını ve beni bulmasını umuyordum. Eugene Amca'nın yardımıyla, ekmek kırıntıları, iyi yerleştirilmiş bazı şiirler, küre üzerinde bir ipucu ve Sitka'da bir tatilin reklamını yapan gelen kutusunda bir e-posta bırakmıştım. Hâlâ yanımda değildi ve kederine büyük bir kötülük yaptığımı hissediyordum. Ondan ayrılmış olsam da, ölmediğini bilsem de, onsuz kendimi yarım hissediyordum.

İçimi çektim, sonra Cress'imi ve pasif agresif olmak istemediğinde bile ne kadar sık dramatik bir şekilde iç çektiğini düşünerek güldüm. Gözlerimi kapatarak yazdığım şiirden vazgeçtim ve çimlerin üzerine uzandım. Ilık güneş göz kapaklarımın arkasında mandalina renginde parlıyordu ve okyanus esintisinin yumuşak okşayışı yanağımda kadife gibi geziniyordu.

"Seni böyle bir cennette hayal ettim. Güneş tarafından ısıtılmış, ölümle barışık, günlüğünü yazarken."

Kahretsin, ama sesini özledim. Güldüğünde çan gibi çınlayan pürüzsüz bir alto sesiydi. Neredeyse en çok özlediğim şey buydu, kahkahası ve kollarımda durup neşeyle köpürürken ona bunu yaptırmak.

"Size orada katıldığımda, şu anda olduğum kadar kızgın olacağımı hiç düşünmemiştim."

Kaşlarımı çattım çünkü hayallerimin hiçbirinde bebeğim bana kızgın değildi. Bir saniye sonra yanağıma sıcak bir sıçrama oldu ve kulağıma doğru yuvarlandı.

Yağmur yağmıyordu.

Bedenim kıpırdamadan durdu, o kadar büyük bir umutla şişmiştim ki gözlerimi açsam patlayacakmışım gibi geliyordu.

Ama

yaptım.

Yapmak

zorunday

dım.

Ve onları açtığımda, hayatımda gördüğüm en güzel manzarayı gördüm ve buna Cress'in düğünümüz sırasında tenine çiğ gibi yapışmış bir elbiseyle bana yürüdüğü gün de dahildi.

Çünkü o oradaydı, güneşin yaldızıyla parlıyordu, yüzüme sıcak yağmur damlıyordu, gözleri yaşlarla doluydu, acıyı ve rahatlamayı göğsümde bir bıçak gibi hissediyordum.

Oradaydı.

"Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın," diye fısıldadı boğazındaki gözyaşlarının baskısıyla yüzümü kavrayıp başparmağını yanağımın kenarında gezdirirken. "Son kırk sekiz günümü yüzüne son bir kez bakabilmek için Tanrı'ya yalvararak ve dua ederek geçirdiğim için şanslısın. Çok şanslısın." Acı verici derecede ince bedeninden bir hıçkırık geçti. "Hayatta olduğun için çok şanslısın, böylece beni terk

ettiğin için senden nefret edemem."

"Cress," diye mırıldandım, onu üzerime yatırmak için eğildim ve sonra çimlere yapışması ve gözyaşlarının kulaklarına doğru akması için yuvarlandım. "Cress'im, aşkım, Queenie'm, benden nefret etme. Kahretsin, eğer benden nefret edersen, bu her türlü ölümden daha kötü olur."

"Gittin," diye hıçkırdı. "Gittin. Sen gittin. Gittin."

"Nedenini anlıyor musun?" Yumuşak bir sesle sordum, her şeye hazırdım.

tepki vermiş olabilir çünkü bunu hak etmiştim.

Onu öyle yalnız ve öyle kırgın bırakmıştım ki. Güzelliği, gözlerinin altındaki torbalarda, ince yanaklarının korkunç çukurunda ve derisinin altındaki keskin kemiklerinin çıkıntısında taşıdığı keder tarafından karartılmıştı.

Hepimizin uzun vadede hayatta kalması ve gelişmesi için ona yaptıklarıma bakarken ağlama dürtüsü boğazımı bir el gibi sardı.

"Neden olduğu umurumda değil," diye haykırdı, başını ileri geri sallayarak bana sarıldı, parmak eklemleri tişörtümü tutarken bembeyazdı, bacakları benimkilerin arkasına kilitlenmişti. "Nedenini umursamak istemiyorum. Senden nefret etmek istiyorum çünkü öldüğünü sanmıştım. Sana asla böyle sarılamayacağımı, haleli saçlarına dokunamayacağımı, dudaklarını öpemeyeceğimi ve gecenin bir yarısı sırlarımızı alnımızdan alnımıza konuşamayacağımızı sanıyordum."

Sözlerinin geri kalanını gözyaşları arasında kaybetti, o kadar şiddetli ağlıyordu ki boğulacağından endişelendim. Ayağa kalktım ve onu kucağıma çektim, böylece bana zincirler gibi sarılabilir ve bizi sıkıca kilitleyebilirdi. Teselliyi bunda buluyor gibiydi, yanağını nabzıma bastırdı, sonra orayı ve dilini öptü, kalbimin atışını tenimden yiyordu,

Gerçekten hayatta olduğumu anlamak için kanımın her hareketini hissetmem gerekiyordu.

"Buradayım bebeğim. Buradayım," diye bağırdım o ağlarken.

Kanallarında daha fazla gözyaşı kalana kadar, üzüntüden öylesine arınana kadar bunu uzun süre yaptı ki, kollarımda kendini hafif, neredeyse içi boş ve tamamen boş hissetti.

O anda, uzun hayatımızın geri kalanında onu sadece sevgi ve güzellikle dolduracağıma yemin ettim.

"Uzun zaman önce sana bir söz vermiştim, hayatına ne kadar acı ve çirkinlik getirirsem getireyim, sana bunun iki katını tatlılık ve güzellik olarak getirecektim. Şu anda sana verdiğim tek şey acı ve burukluk gibi görünüyor, ama bana tekrar bir şans ver Cress, bebeğim ve sana söz veriyorum, seni ne kadar sevdiğimi hissetmeyeceğin bir gün bile olmayacak. Senin için ne kadar yaşadığımı. Ve bilmelisin ki, ben söz veren bir adamım, sözümü tutmazsam ölürüm."

"Ama sen öldün," diye mırıldandı yorgun bir şekilde omzuma yaslanırken. "Sen öldün ve ben sensiz yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anladım. Tanrı'nın Havva'ya vermesi gereken ceza buydu, Adem'den ayrı yaşamak, yeryüzünde tek başına yürümek, çünkü cehennem budur Kral. Sensiz yalnız kalmak."

"Bir daha asla," diye yemin ettim, onun için o kadar çaresizdim ki, ona dokunmadan duramıyordum, elim kalın, ipeksi saçlarında, dudaklarım yanağının sateninde, büyük, yorgun gözlerinin kenarında gülmekten oluşan soluk çizgileri öpüyordum. "Beni duyuyor musun? Senin için yaptığım şeyi, senin için yapmadığım halde yaptım.

Öyle görünüyor. Bunu senin ve ailemiz için yaptım. Danner bizi takip ederken asla güvende olamayacaktık. Asla."

"Biliyorum," diye fısıldadı, sonunda gözlerimin içine bakmak için uzaklaştı, gözleri eski acıyla bayatlamıştı. "Onu buldum. Onu buldum ve sana yaptıkları için onu dövdüm ve bunu yaptığımda, yaptıklarını ne kadar az önemsediğini gördüm. Biz ölene ya da hapse girene kadar peşimizi bırakmayacaktı. Biliyorum... Herkes bunu yapmak zorunda kalmasın diye fedakârlık yaptığını biliyorum."

"O fedakârlığı sana da zorla yaptırdım," diye onayladım. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam bebeğim."

"Cehennem gibiydi," diye zayıfça itiraf etti, parmakları saçlarımda zoraki bir şekilde geziniyordu, sanki tutmazsa yok olacağımı düşünüyordu. "Ama yaşıyorsun. Yaşıyorsun."

"Benim akıllı kızım, senin için bıraktığım ipuçlarını buluyor."

"Dürüst olmak gerekirse, Sitka'ya tek başıma bir yolculuğa çıkmak üzereyken uçurumda mola verene kadar her şeyi bir araya getirmemiştim. Okyanusa bir şişe attım ve kırılmayınca bulmacanın tüm parçaları bir araya geldi. Emin olmak için Eugene'i aradım ve ben atlamadan önce tekneyi getirdi."

"Ne?" Homurdandım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne halt etmeye atladın?"

"Sakin ol," dedi gözlerini devirerek, küstahlığı obur ruhum için bir ziyafet gibiydi. "Açıkçası hayatta kaldım, gerçi Eugene beni tekneye çektiğinde neredeyse kendisi öldürüyordu."

"Bu çok riskli bir atlayış, Cress. Bu son çareydi, adrenalin sporu değil. Eugene orada olduğu için şanslısın.

yoksa kayalıklara doğru akıntıda kaybolabilirdiniz."

"Eugene," dedi karanlık bir sesle, dudakları onun adının ekşi tadıyla büküldü. "En büyük sır saklayıcısı. Sana yardım edip bana söylemediği için piç kurusu."

"Bebeğim, her şey bir anda oldu. Ne zaman ne olacağından tam olarak emin değildim ama her ihtimale karşı Wrath ve Eugene'le birlikte planladık. Babamın işlemediği bir suç yüzünden hapiste çürümesine ve küçük kız ve erkek kardeşlerimin benim gibi uzun süre babasız kalmasına izin veremezdim. O orospu çocuğunun seni tehdit etmesine izin veremezdim. O tür bir adam değilim, bebeğim."

"Biliyorum," diye dudak büktü, o kadar güzeldi ki dudağını ağzıma götürmek zorunda kaldım. "Ama bana söyleyebilirdin."

İşin özü buydu. Onu karanlıkta tuttuğum için beni affedemezse, benim için sonsuza dek kaybolurdu.

Bu düşünce içimdeki coşkunun yere çakılmasına neden oldu.

Parmaklarımı kulaklarının üzerindeki gür saçlarına daldırdım ve o mükemmel yüzünü bana yakın tuttum, böylece tek görebildiği bendim.

"Bebeğim, seninle olamadığım her gün acı içinde yaşamadığımı sanıyorsun, sonsuza dek gittiğimi düşünerek ne kadar acı çekmiş olabileceğini biliyorsun, çok yanılmış olursun. Ama sana denediğimden daha çabuk nasıl söyleyebilirdim ki? Cenaze törenini ve her şeyi gerçek kılacak kadar ikna edici bir şekilde yapabilmenin hiçbir yolu yoktu."

"Bir parçam senin öldüğüne inanmıyordu. Gitmiş gibi hissetmiyordun, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum Cress." Alnımı onunkine yaklaştırdım ve onun nefesini içime çektim, böylece onun özü ciğerlerime doldu, kanıma karıştı ve beni onun ışığıyla doldurdu. "En iyi seçimi yaptığımı söyleyemem, sadece o anda alınabileceğini gördüğüm tek seçimi yaptım. Sana göz kulak olanlara belli etmeden sana haber ulaştırabildiğim anda bunu yaptım."

"Yaptın," diye kabul etti, artık o kadar yorgundu ki gözleri kapanıyor ve tekrar açılması çok uzun sürüyordu. Başını omzuma yasladı ve bir kedi yavrusu gibi kıvrıldı. "Yaptığın şey için seni tamamen affedip affetmediğimi bilmiyorum. Yara izlerini hayatımın sonuna kadar kalbimde taşıyacağım ve muhtemelen seni bir daha asla gözümün önünden ayıramayacağım. Ama ben seni seviyorum. Çok karmaşık görünüyor ama işin özüne indiğimde, seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Hangi ülkede, hangi gezegende, hangi yılda ya da hangi koşullar altında olduğu umurumda değil. Ben seninim, sen de benimsin."

"Bu kadar mı?" Sözlerinin şiddetiyle sesim ikiye bölünerek sordum.

"Bu kadar," diye mırıldandı. "Muhtemelen sabah yine kızgın olacağım ve ondan sonraki sabah ve belki ondan sonra da uzun bir süre kızgın olacağım, ama sen sabırlısın ve bunu kabul edeceksin, böylece onu temizleyebileceğim. Sonunda, geriye kalan tek şey sevgi olacak ve artık acı olmayacak. Seni affedeceğim; bu sadece zaman alacak."

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" Nefes aldım, karım diyecek kadar onur duyduğum kadın karşısında şok olmuş ve alçalmıştım.

"Mükemmel değil, sadece senin. Senin kemiğinin kemiği," dedi elini kaburgalarıma koyarak. "Senden, senin için yapıldı."

"Evet bebeğim," diye kabul ettim ve sonra başını kaldırıp ağzını nazikçe yalayarak açtım ve karnımı doyurdum.

Ayrıldığımda gülümsüyordu, gözleri o kadar yumuşak kahverengiydi ki kadife gibi görünüyordu. "Yani geri dönene kadar burası bizim evimiz mi olacak?"

"Hep buraya gelmek istemiştik," diye cevap verdim. "Danner benim cinayetimden daha fazlası için gidene kadar saklanmak için iyi bir yer gibi göründü."

"Sen içinde olduğun sürece her yer iyidir. Seni gözümün önünden ayırmama konusunda ciddiyim."

"Bana uyar," dedim, onu tekrar öptüm, sırt üstü yatacak şekilde yuvarlandım ve ellerimi vücudunda gezdirebildim, sadece rüyalarımda sahip olabildiğim formu hissedebildim.

Elim süveterinin üzerinden karnına doğru ilerlediğinde beni durdurdu ve avucumu hafif bir kıvrıma bastırdı.

Gözlerinin tekrar yaşlarla dolmasını izledim ve fısıldadı, "Gerçekten gitmiş olsaydın ona Kral adını verecektim ama şimdi Prens'e geri döndük."

Daha önce hiç bilmediğim bir mutluluk kanımı karbonlaştırdı ve kalbime adrenalin gibi işledi.

"Evde olmakla aynı şey değil," diye itiraf etti çarpık bir gülümsemeyle, "ama yanımda ailemden birilerini getirdim."

Son kelime daha tam olarak oluşmadan onu öptüm, dilinden yedim, ona o kadar sıkı sarıldım ki kemiklerimi tenimde, kalbimin göğüslerine çarpışını, içimde dolaşan rahatlama, üzüntü ve coşkuyu hissedebiliyordu.

"Seni hayatımdan daha çok seviyorum," dedim ağzına karşı. "Evet tatlım, sanırım bunu kanıtladın."

Ve sonra, aylardır yapmadığım gibi, onun o muhteşem yüzünü son gördüğümden beri yapmadığım gibi, başımı arkaya attım ve güldüm.

Peki ya Cress?

Benimle yaptı.

Son.

DÜŞÜŞTEN SONRA'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Sırada Yalanlarla Mürekkeplenmiş (The Fallen Men, #5) var!

Yeni yayınlar ve bonus içeriklerle ilgili haberlerden haberdar olmak istiyorsanız okuyucu grubuma katılın veya haber bültenime abone olun!

Havalandırmaya mı
ihtiyacınız var?

Sonbahardan Sonra Spoiler Odası'na katılın!

King'in şiirlerini sevdiyseniz, Kyle Kyle'ın sesiyle yazdığım şiir koleksiyonu King of Iron Hearts'a göz atın
Garro!

King'in eski öğretmeni Cressida ile olan aşkını okumayı sevdiyseniz, babası Zeus Garro'nun tabu aşk hikayesine de bayılacaksınız! King ve babası

Fallen MC'nin Prez'i belediye başkanının kızının hayatını kurtarır ve hayatları sonsuza dek birbirine karışır...

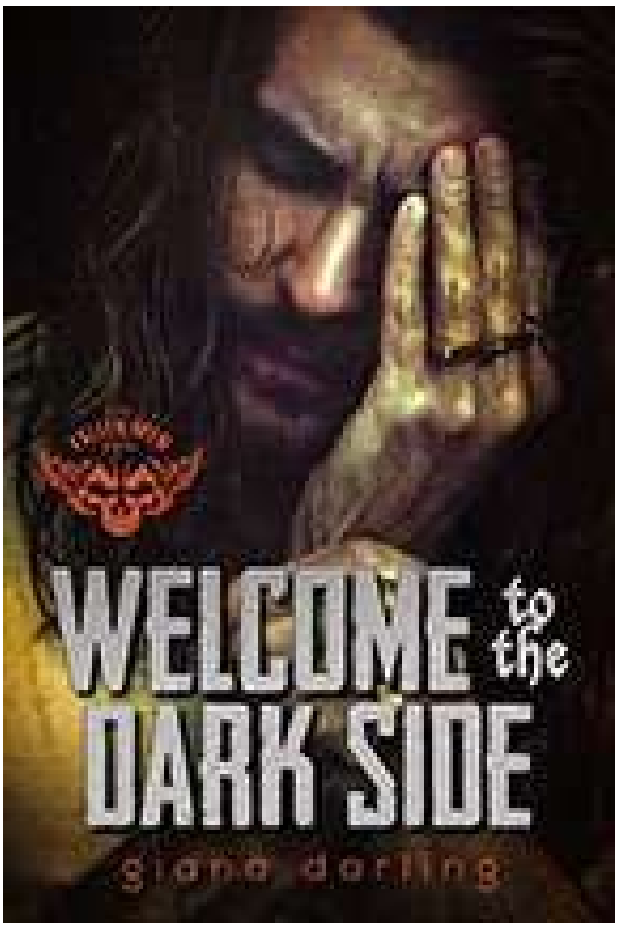
Amazon'un en çok satan 40 kitabından biri...

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! WELCOME TO THE DARK SIDE'a bayıldım."-Skye Warren, New York Times çoksatan yazarı

Şimdi Tek Tıkla KARANLIK TARAFA HOŞ GELDİNİZ!

Bir alıntı için sayfayı çevirin...

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz (Düşmüş Adamlar, 2. Kitap) Alıntı

Ben iyi bir kızdım.
Sebzelerimi yedim, yerel otizm merkezinde gönüllü çalıştım ve her Pazar kilisenin ön sıralarında oturdum.
Sonra kanser oldum.
İyi yaşanmış sıkıcı bir hayat için ne tür bir ödüldü bu?
On yedi yaşında bir erdem timsaliydim ve bundan bıkmıştım.

Küçük bir kızken hayatımı kurtardığından beri mektuplaştığım adamla nihayet karşılaştığımda bana göstermeyi teklif etti

Hayatın karanlık tarafını tamamen terk etmeden önce, evet dedim. Yalnız, Zeus Garro'nun bu şirketin başkanı olduğunu bilmiyordum.

The Fallen MC ve şeytandan daha kötü bir adamla anlaşma yaptığınızda, geri dönüşü yoktu...

Düşmüş Adamlar Serisi'nde tek başına.

Prologue.

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz Alıntı

Pop'un ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Çocuk kulaklarıma devasa bir sakız patlatan bir dev gibi geldi.

Bir merminin hazneden çıkması gibi değil, omzuma çarpıp parçalandığında ardından gelecek keskin acı patlamasını müjdeliyordu.

Ayrıca First Light Kilisesi'nin park yerindeydim. Sadece bir kilise olduğu ve bu tür yerlerin asıl amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabam papaz olduğu, büyükannem okul sonrası programları yürüttüğü ve babam belediye başkanı olduğu için benim cennetimdi, bu yüzden ailesinin olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu bir kilisenin otoparkında, bir yanda annesinin diğer yanda babasının elini tutarken, büyükanne ve büyükbabası küçük çocuklarını okul sonrası bakımdan alırken açık kapıdan el sallarken vurulmayı beklemiyor.

Ayrıca, kilisenin otoparkının girişinde yavaşça ilerleyen bir adamın görüntüsü beni olağandışı bir şekilde büyülemişti. Adam, çocuk gözlerime gümüş ve siyah sırtlı bir ejderhayı andıracak kadar büyük, hırıltılı bir hayvana binmişti. Sadece adam olması gerektiğini düşündüğüm gibi parlak bir zırh giymiyordu. Bunun yerine, arkasında büyük bir ateşli kafatası resmi ve parçalanmış kanatlar olan ağır bir deri yeleğin altına uzun kollu dar bir gömlek giymişti. Ne tür bir şövalye deri yelek giyip mekanik bir ejderhaya biner ki?

Küçük kız beynim cevabın karmaşıklığını kavrayamayacak kadar küçüktü ama kalbim, küçük de olsa, o adamın nasıl bir kardeşlik içinde olacağını bağlamdan bağımsız olarak biliyor ve onu özlüyordu.

Yedi yaşındayken bile, kadife fiyonklara ve İncil ayetlerine bağlı siyah bir asi ruhu barındırıyordum.

Sanki bakışlarımı, düşüncelerimi hissetmiş gibi motorcu dönüp bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu. Titredim ve bakışları benimkine yerleştiğinde, aniden aşırı çalışan kalbimin ritmine mükemmel bir şekilde uyan kesik kesik bir vuruşla o silah sesleri çınladı.

Pop. Pop. Pop.

O andan itibaren her şey aksiyon filmlerinde olduğu gibi, şiddetli bir kakofoniye dönüşen hızlı ses ve hareket patlamalarıyla gerçekleşti. Kasabanın ve ilin tarihindeki en kötü çete şiddeti olaylarından biri olarak tarihe geçecek olan çatışmadan sadece üç şey hatırlıyorum.

Bir.

Babam bir anda yere uçtu, kendi başını örtebilmek için elini benimkinden çekti. Annem uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı, eli benimkinin üzerinde felç olmuştu.

İşe

yarama

z. İki.

Siyah deri yelekli adamlar betona bir kuzgun sürüsü gibi üşüşmüştü, ellerinde dumanı tüten metaller pat, pat, pat sesleri çıkarıyordu. Bazıları gizemli motorcu gibi bisiklet sürüyordu ama çoğu yaya, arabaların arkasından, binaların etrafından aniden ortaya çıkıyorlardı.

İzlediğim adamın arkasından daha fazlası kükreyerek yola indi, gümüş, yeşil ve siyahtan oluşan uçan bulanıklıklar.

Her yerdeydiler.

Ancak bu ilk iki gözlem sadece belirsiz izlenimlerdi çünkü gözlerim sadece bir kişiyi görüyordu.

Hatırladığım üçüncü şey ise onun, Zeus Garro'nun, kaos patlak vermeden bir saniye önce otoparkın karşısında benimle göz göze gelmesiydi. Bakışlarımız iki gezegenin karşılaşması gibi çarpışmış, ardından gelen kargaşa da bu çarpışmanın doğal bir sonucu olmuştu. Sadece onu izlediğim için yüz hatlarını bozan dehşeti gördüm ve kötü bir şey olacağını anladım.

Biri beni arkamdan yakaladı, ellerini çukurlarımın altına koyarak havaya kaldırdı. Uzun boyluydular çünkü tuttuğu yerden bir süs eşyası gibi sarktığımı hatırlıyorum, küçük ama anlamlıydı. Beni kullanıyordu ve o zaman bile bunu biliyordum.

Mary Jane'lerimin sert topuğuyla gövdesine tekme atmak için döndüm ve korkudan donup kaldığımı düşünmüş olmalı ki küçük ayakkabım yumuşak bir yere değdi ve hemen tutuşunu gevşetti.

Yere tam olarak düşemeden koşmaya başladım ve ona doğru koşuyordum. Büyük gümüş ve siyah canavarın üzerindeki adam, bir şekilde katliamı müjdelemişti ve her tarafım kan ve duman içinde kalmıştı.

Bisikleti arkasında yan yatmıştı ve dimdik duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki genç zihnime büyük bir dev, başka bir gezegenden ya da ormanın derinliklerinden gelen bir canavar, hayatta kalmanın yanı sıra spor için de öldüren bir şey gibi görünüyordu. Ve şimdi bunu yapıyordu, kuzenim Clyde'ın oynamayı sevdiği o korkunç, vahşi video oyunlarından başka bir şey değilmiş gibi adam öldürüyordu. Bir elinde, ayaklarının dibinde yatan iki adamın kanıyla çoktan cilalanmış kavisli bir bıçak, diğer elinde ise başka koşullar altında güzel bir oyuncak olduğunu düşünebileceğim dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Ona doğru koşarken bunları düşündüm, patlamaları, çığlıkları ve kaldırıma çarpan bedenlerin ıslak tokatlarını fark etmemek için ona odaklandım. Böylece dilimde barutun metalik kalıntısını tatmayacak ya da bir adam bir diğeri tarafından vahşice parçalanırken yanından geçerken üzerime yağan kan sıçramasını hissetmeyecektim.

Bir şekilde, eğer ona ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti.

Ona gelişimi izledi. Gözleriyle değil, çünkü kötü adamları öldürmekle ve kendisiyle aynı üniformayı giyen adamlara kısa, sert emirler vermekle meşguldü ama

Kocaman vücudunun bana doğru eğilmesinde, ayaklarının üzerinde kayarak her zaman bana doğru yönelmesinde, ben onun için gelirken bile beni kolladığından emin olmamı sağlayan bir şey vardı.

Sadece bir taş atımı uzaktaydı, ama kısa bacaklarımın beni asfaltta ilerletmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve yolun yarısına geldiğimde yüz ifadesi değişti.

Yumuşak yerine tekme attığım adamın tekrar ayağa kalktığını ve muhtemelen kızgın olduğunu bilmeden biliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve şiddetli bir ürperti, yırtılan bir cırt cırt gibi omurgamdan aşağıya indi. O anda fark etmemiştim ama birkaç blok ötede polis sirenleri çalmaya başladığında çığlık atmaya başlamıştım.

Motorcu adamım kükredi, havayı ikiye bölen ve ona en yakın olan bazı insanların dövüşün ortasında bile duraklamasına neden olan şiddetli bir ses. Sonra hareket etti ve bu kadar uzun boylu bir adam için hızlı hareket ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir nefes aralığında, beni daha yakına çekmek için bir elini uzatarak önümdeydi...

Bir an için çok geç.

Çünkü dövmeli ellerinin beni göğsüne kavradığı ve bizi yere atmaya çalıştığı o saniyede, küçücük bedenime insan vücudu zırhı görevi görmek için umutsuz bir çabayla dönerken, diğerlerinden çok daha yüksek bir KOKU havada patladı ve adrenalin dolu kalbimin sadece birkaç santim ötesindeki sol omzumu dayanılmaz bir acı yırttı.

Yere indik ve omzum kaldırıma çarptığında ve motorcu adamım acı dolu bir homurtuyla tamamen üstüme yuvarlandığında acı veren ağrı daha da arttı.

Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırdım, nefes almaya çalıştım, göğsümde nükleer bir patlama alanı gibi yayılan acıyla yaşamaya çalıştım. Tek gördüğüm oydu. Kolu başımı örtüyordu, bir eli kulağımın üzerindeydi ve yüzüme bakabilecek kadar geri çekilmişti.

En çok hatırladığım şey buydu, o üçüncü şey, Zeus Garro'nun kan ve dumanla, çığlıklar ve iniltilerle dolu bir kilise otoparkında bana bakan gümüş gözleri, ama o gözler baygın kalbimi daha düzenli atmaya iten bir sükûnet vahasıydı.

"Seni yakaladım küçük kız," dedi herhangi bir canavarınki kadar sert ve derin bir sesle, beni koruyucu bir melek gibi tutarken. "Seni yakaladım."

Kana bulanmış gömleğine küçük bir yumruk attım ve bilincimi kaybedene kadar koruyucu canavarımın gözlerine baktım.

Şimdi bazen, o kurşunun küçük bedenimi nasıl parçalayacağını, kemiklerimi ve körpe etimi kıracağını, hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştireceğini bilseydim bile farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum.

Cevap her zaman hayırdır.

Çünkü beni ona getirdi. Daha
doğrusu onu bana.

Kindle Unlimited üzerinden şimdi ÜCRETSİZ alın!

THANKS ETC.

Lessons in Corruption'ı yazmayı bitirdiğim anda King ve Cressida'nın daha fazla hikayeyi hak ettiğini biliyordum.

King ve Cressida arasında sekiz yaş fark olmasına rağmen, her ikisi de ilk kitaplarının sonunda hala yaşamak için çok 'yeniydiler' ve daha yaşayacakları çok şey vardı. Düşüşten Sonra'da aşık olmanın ne demek olduğunu değil, her gün seçtiğiniz partnerinize aşık kalmanın ne demek olduğunu keşfetmek istedim. Bu fedakârlık, uzlaşma, tutku ve mantık, dayanıklılık ve spontanlık demektir. Sevdiğiniz kişiye öncelik vermek ve

Onlara her anı ne kadar sevdiğinizi gösterin çünkü hayat kısa ve kırılgan. Yerleşik bir çiftle hayatın çok güzel ve romantizmde çok az takdir edilen küçük samimiyetlerini keşfetmek istedim çünkü genellikle hepimiz 'seni seviyorum'a ulaşma yolculuğuyla ilgiliyiz, bu kelimeleri ilk söyledikten sonra her gün yaşamanın ne anlama geldiğiyle değil.

Kayıp Cennet ve Prens hakkında bir not; her iki karakter de edebiyat sevgisiyle yanıp tutuşuyor, dolayısıyla bu iki önemli eseri anlatıya dahil etmek son derece doğal ve önemliydi. Eğer okumadıysanız, okumanızı şiddetle tavsiye ederim!

Şimdi, bu gemiyi ayakta tutan mürettebata gelelim.

Allaa, keşke benim için ne ifade ettiğini anlatacak daha iyi kelimelerim olsaydı. Sen benim ruhani ikizim, kız kardeşim, arkadaşım ve sırdaşımsın. Seni anlatılamayacak kadar çok seviyorum ve yaratıcı sürecimde oynadığın rol için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Michelle, benim için adım attığın, beni her zaman desteklediğin ve sanki bunu yapmak için doğmuşsun gibi beni sevdiğin için teşekkür ederim. Sana hayranım ve seni ruhumun derinliklerine kadar seviyorum.

Güneş ışığım Annette'e. Pozitifliğin ve sevgin hayatıma her gün ışık tutuyor.

Musings of a Modern Book Belle'den Sarah, amigo kızım, eleştirmenim ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Beni her zaman daha iyi bir yazar yapıyorsun ve arkadaşlığın beni daha iyi bir insan yapıyor.

Kim, benimle çalıştığın için çok teşekkür ederim! Sabrınız, kararlılığınız ve anlayışınız bu çılgın süreci benim için çok daha kolay hale getirdi. Umarım sana çok fazla

birçok gri saç ve benim için tekrar düzenleme yapman için sabırsızlanıyorum.

Editing4Indies'ten Jenny, sen benim kurtarıcımsın. Bu el yazmasını kaba bir elmastan cilalı bir mücevhere dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Bunu düzenlediği ve benim yaratıcı kaosuma katlandığı için Kim'e teşekkür ederim. Sen gerçekten harika bir editörsün ve sonunda birlikte çalışabildiğimiz için çok mutluyum. 2

Candi Kane PR'dan Candi, yayınları on kat daha az stresli hale getiriyorsunuz ve her yazar bunun her şeye değer olduğunu bilir. Benim adıma gösterdiğin sonsuz çaba ve bana verdiğin önemli tavsiyeler için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber, bir kapakta birlikte çalıştığım tek kadın. O benim sihirbazım ve tüm muhteşem grafiklerimin yaratıcısı.

İnceleme Ekibime teşekkür etmeyi seviyorum çünkü onlar olmasaydı Giana Darling'in güzel sözleri bu kadar uzağa ve geniş bir alana yayılamazdı.

Giana'nın Sevgilileri, her biriniz benim için çok şey ifade ediyorsunuz. İnternette bana ait diyebileceğim sevgi dolu ve destekleyici bir köşe sunduğunuz için teşekkür ederim.

Ashlee, sen çok sert bir Slytherin'sin ve hayatımda yaratıcılığın, arkadaşlığın ve mizahın olduğu için çok minnettarım. Arkadaş olduğumuz gün, her zaman minnettar olacağım bir gün.

Ella, aşkım, senin gücün ve dostluğun bana her gün ilham veriyor.

Sarah Green'e, yakın çevremin en yeni üyesi ama sanki uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiğim birine. Teşekkür ederim.

Günümü esprilerin ve hikayelerinle renklendirdiğin için. Sizi çok seviyorum ve ziyaretiniz için sabırsızlanıyorum.

Bu muhteşem toplulukta o kadar çok arkadaşım var ki, hepsine saygılarımı sunmam mümkün değil ama hepiniz kim olduğunuzu ve sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz.

Bu kitabın sayısız kitapla dolu bir gökyüzünde kutup yıldızı gibi parlamasını sağlayan sayısız blog yazarı var ve her birinize çok minnettarım. En özel teşekkürüm Jessica @peacelovebooksxo, Lisa @book_ish_life, Ashlee @ashob1229, @b.b.lynnreads, @insanebooklover, @krysthereader, @totallybookish28, @gianadarlingfans ve @kerilovesbooks'a gönderilerimi her zaman paylaştıkları ve destekledikleri için gitmeli.

Kız kardeşim Grace'e. Bu kitap senin için çünkü senin ömür boyu süren desteğin ve cesaretlendirmen olmasaydı burada olamazdım. Her zaman içimde olduğum kişi olmamı istediğin için teşekkür ederim.

Fiona ve Lauren'e, siz ikinizi tanıdığım on yılı aşkın süre boyunca bana ömür boyu yetecek kadar teselli, macera, kahkaha ve sevgi sağladınız ve birlikte daha onlarca yıl eğleneceğimizi ve dostluk kuracağımızı bilmek beni her gün heyecanlandırıyor. Bir gün Bayan H ve Bayan A'ya bir kitap ithaf etmek için sabırsızlanıyorum, çünkü bu kesinlikle ikinize de düğün hediyelerimden biri olacak!

Armie'me. Birbirimizi sadece üç yıldır tanıyor olmamız saçma görünüyor, ancak bir ömür boyu sürecek kadar ortak anılarımız var. Varlığınla her günü benim için daha da güzelleştiriyorsun.

Albie'm, seni daha önce hiç övgü dolu sözlerimle anmamıştım ama tüm oğullarım arasında minnettarlığıma en çok layık olan sensin. Benim muhtaç, huysuz kedi gibi davranışlarıma katlandığın ve ortaokuldan beri en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Sensiz hayatımın ne kadar fakir olacağını hayal bile edemiyorum.

Her zamanki gibi, Hayatımın Aşkına. Yazdığım her kitapta, bir insanın diğerini ne kadar derinden sevebileceğini anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Her kitapta, bizimki gibi bir aşkın karmaşıklığını hayata geçirmekte başarısız oluyorum. Bu duygunun ve bağlılığın hakkını vermeye çalışmak için bir ömür boyu vaktim olduğu için çok minnettarım. Bana her gün ilham veriyorsunuz.

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatil yapar ve itaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren günahkâr, esrarengiz bir Fransız işadamı olan Sinclair ile tanışır.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Erkekler, her biri kirli konuşan Alfa Erkekler ve kalplerini kazanan güçlü, arsız kadınlar arasındaki yaş aralıkları aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı bağımsız erotik MC romanları serisidir.

Yolsuzluk Dersleri Karanlık

Tarafa Hoş Geldiniz

İyi Kötü Gitti

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki bir genç kız hakkında karanlık bir aşk düolojisidir.
İtalyan manken Cosima Lombardi, borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan İngiliz bir konta satılır... Beş yıllık bir süre boyunca İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'yi kapsayan destansı hikayeleri, cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanmalarını sağlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)

Enamoured (Köleleştirilmiş Düet, Kitap 2)

Elit Yedi Serisi

Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

Çok yakında:

Yalanlarla Mürekkeplenmiş (Düşmüş Adamlar, #5) AhiL (Dante'nin Kitabı)

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal, En Çok Satan 40 Kanadalı romantizm yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasında gezinerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir.

Okuyucu Grubuma Katılın
Bültenime abone olun Beni
IG'de takip edin
Beni Facebook'ta beğen
Beni Goodreads'te takip et
Beni BookBub'da takip et
Beni Pinterest'te takip et